DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

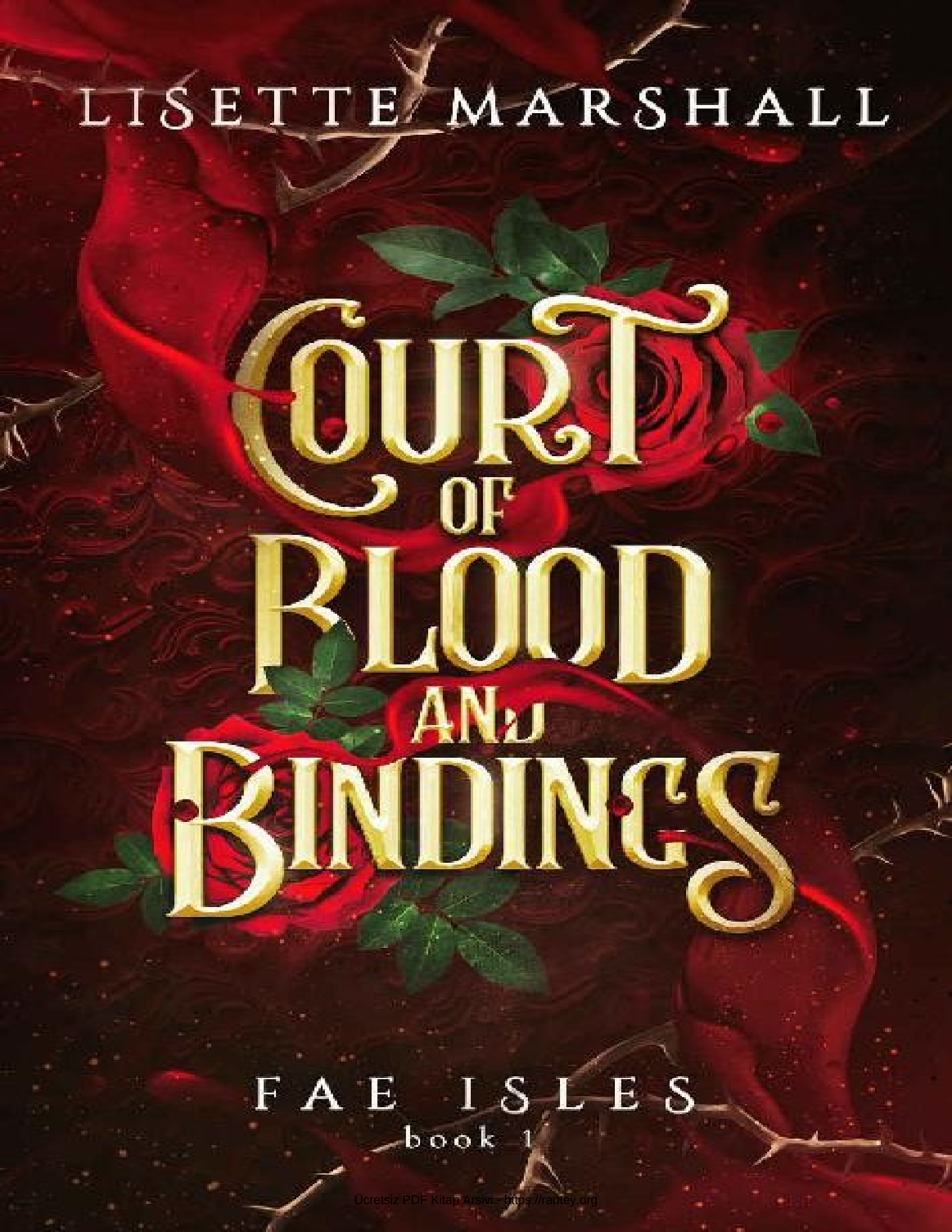

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAN GURUBU ÅÍ'JĞ □ BIØDIØGS

FAE ADALARI - KİTAP 1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LI sette Marshall

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı© 2022 yazan Lisette Marshall

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, tanıtım metinlerinde ve/veya kitap eleştirilerinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ASIN: B09YKCCGKW

Kapak tasarımı: Aziz Jüpiter
Editörü: Erin Grey, The Word Faery

www.lisettemarshall.com
www.facebook.com/LisetteMarshallAuthorwww.instagr
am.com/AuthorLisetteMarshall

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

14 yaşındaki ,
bu hikaye tarafından ayakta tutulan

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

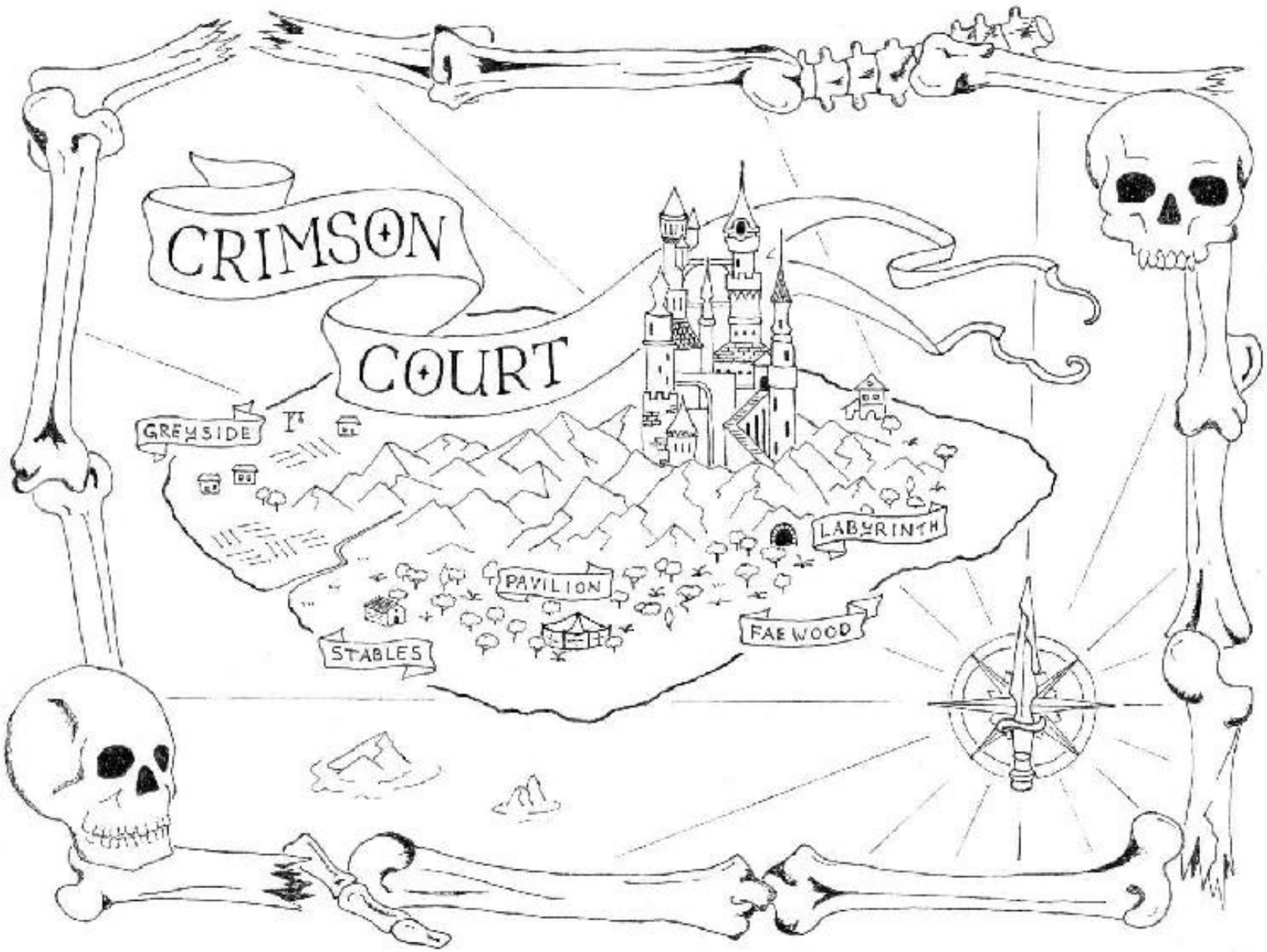

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Lisette Marshall'ın diğer kitapları

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

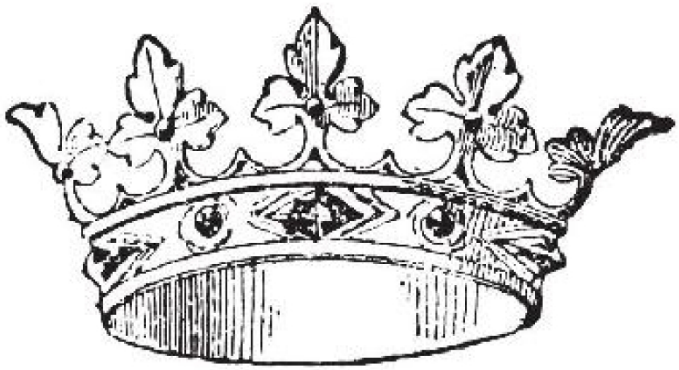

Şarap, matematik ve uzaktan gelen bağırışlar korkunç bir kombinasyondu.

İnledim, gözlerimi ovuşturdum ve önümdeki parşömenin üzerinde gezinen rakamları toplamak için bir girişimde daha bulundum. Bu ayki yönetim işlerimizi bitirmek bu sabahki son görevimdi. Sadece üç sayfa daha boya ve tuval satın alacaktım ve sonra bu ofisten ayrılmakta özgür olacaktım - bugünkü zafer kutlaması için diktiğim elbiseyi nihayet bitirmek ve uzun masaların kızarmış kuzu eti, ızgara keçi peyniri ve Nettie'nin meşhur ballı incirleriyle çoktan dolmuş olacağı köy meydanına gitmek için özgür olacaktım.

Sadece son birkaç hesap - ama önceki gece festival hazırlıkları sırasında içtiğim bir kadeh fazla olmasaydı hesap yapmak çok daha kolay olurdu. Ya da annemle babamın yatak odalarından gelen ve en şiddetli kavgalarından birini ettiklerini belli eden sesleri olmasaydı.

Festival atmosferi için çok fazla.

Bir küfür mırıldandım, başka bir parşömen parçası kaptım ve bazı ön toplamları karaladım. Hayır, bu doğru olamazdı - ihtiyatlı, ara sıra cimrilik yapan babamın aylık gelirinin iki katını verniğe harcamış olması mümkün değildi. Muhtemelen bir yerde virgülü yanlış yere koymuştum.

Duvarları ve tavanı titreten annemin hıçkırıklarının eşsiz sesi bana ulaştı.

"Ah, Tanrı aşkına," diye yüksek sesle mırıldandım ve masamdan uzaklaştım. Bu adadan çoktan gitmiş olmayı umduğum bir yaşta hâlâ ailem için çalışıyor olmak başka bir şeydi. Onlar günün dramatik olaylarıyla beni rahatsız etmekte ısrar ederken çalışmaya devam ... Yapacak daha iyi işlerim vardı.

Önce yeni elbisemin nakışlarını bitirecektim. Şansım yaver giderse birazdan sakinleşip evden çıkarlar; o zaman onları dışarıda takip etmeden önce muhasebe işlerimi çabucak bitirebilirdim.

Ofisten çıktım ve babamın atölyesinin geniş açık alanını geçtim. Başımın üstünde - anlaşılabilir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

artık bizi ayıran bir duvar daha azalmıştı - annem komşular ve beklentiler hakkında bağırıyordu ve ...

Duvarlardan bile tanınabilir, benim adım.

Adımlarımın ortasında donup kaldım, onları daha iyi duyabilmek için nefesimi tuttum. Tanrılar kahretsin, bu sefer ne yapmıştım? Birileri yine Ildhelm'deki altı ayımın dedikodusunu mu yapıyordu? Yoksa bu kavgalar son zamanlarda giderek daha sık olduğu gibi erkekler ve evlilik hakkında mıydı?

Ulda ikincisine hamile, demişti annem dün bana, dudakları sıkıntıyla gerilmişti ve o senden daha genç...

Kimse elimi , değil mi?

Yüreğim ağzıma geldi, koşar adım atölyenin kapısına gittim ve kapıyı hafifçe araladım. Sesleri artık çok daha net geliyordu, dinleyen kulağımın farkında değillerdi.

"Sana söylüyorum, bunu riske atamayız!" diye bağırdı babam, sesine ağır ayak sesleri eşlik ediyordu. O ayak seslerini bilirdim. Nadiren neşeli bir şey vaat ederlerdi. 'Othmar denen adam onlarca yıldır büyü üzerine çalışıyor! Eğer Em'in en ufak bir hatası bile olursa-'

'Aylardır kaymıyor! Yıllardır!'

"Matilda'ya çırağının neden birdenbire elbiseleri yakmaya başladığını açıklamak zorunda kalan sen değildin!

Bunun üzerine kalbim sıkıştı. İki yıl geçti ve hala utanç, kayıp ve suçluluk duygusunun tanıdık acısı, o felaketin ertesi gününden daha yumuşak gelmedi. Eğer benden korkuyorlarsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Festivalin üst düzey ziyaretçilerinin görmesi için tekrar kayıyor...

Ne yapmayı planlıyorlardı? Beni eve mi kilitleyeceklerdi?

"İyi, o zaman bırak da durumu senin lanet olası Othmar'ına açıklayayım!" diye çıkıştı annem yukarıdan. Ah. Tartışmanın kaynağı buydu - beni eve kilitlemek istemiyordu.

"Bunun bir açıklaması yok! Bir kapı çarptı ve tüm duvarları titretti. Daha fazla ayak sesi ve iki kapalı kapıdan geçebilecek kadar yüksek sesli neşesiz bir kahkaha. 'Akademi galerisi için portreler yaptırabileceğini ima ediyordu! Akademi galerisi! Eğer kızımın

... bu ...'

Cümlenin devamını beklerken kaskatı kesildim. Cümlenin devamı gelmedi.

Hayal kırıklığı yaratan küçük bir karmaşa, annemin ailesinden nesiller önce yok olması gereken o düzensiz büyünün bir parçasını taşıyordu. Babam bu sözleri yüzüme karşı hiç söylememişti ama yine de gözlerinden okumak zor değildi.

"Bize inanılmaz miktarda paraya mal olabilir," diye devam etti, şimdi o kadar yüksek sesle değil ve neredeyse mantıklı düşünmesi için ona yalvarıyordu. 'Sadece Othmar değil, hatırladın mı? Beyaz Şehir senatörü aile portresini çizecek birini aradığını söylemişti ve orada sihir hakkında ne düşündüklerini biliyorsun...'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Ama onu festivalden men edemezsin Valter! Bu on yılın kutlaması olacak!

Yutkundum, içimdeki endişe çalkalanıyordu. Yüzyılın, daha büyük olasılıkla. Yüz otuz yıldır zorla haraç ödüyoruz ve sonunda Cathra yöneticilerimize karşı koymanın bir yolunu bulmuştu. Bilim adamları ve senatörler buraya küçük bir adayı ziyaret edip kuzu kızartması yemeye gelmiyorlardı. Sahillerin etrafındaki demir kordonu kendi gözleriyle görmek ve aynı yöntemi kendi kıyılarından uzak tutmak için kullanıp kullanamayacaklarını belirlemek için buradaydılar.

Ve Cathra'lı Valter'den portreler sipariş etmek için. O da var. En azından kızının utancı beklentileri bozmazsa.

"Peki," diye tersledi babam. 'Yanlışlıkla açık büfe masalarını yok ederse onun için de pek parti olmaz, değil mi?

Gözlerimi kapatıp sıvalı beyaz duvara yaslandım ve annemin mantıklı bir şey söylemesini diledim. Hadi ama. Onu susturmak çok kolay olurdu. Kızımız hakkında öfke nöbetlerine yatkın bir çocukmuş gibi konuşma. Tanrı aşkına, o yetişkin bir insan; maaşını kesmekle tehdit etmediğiniz sürece ona ne yapması gerektiğini söyleyemezsiniz. Kasabadaki herkes gibi da haftalardır kutlamalara hazırlanıyor ve tam da kutlama için kıyafetini bitirmişken onu eğlenceden men etmek biraz haksızlık olmaz mı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama o orada olmazsa komşuların ne diyeceğini bir düşün Valter!" diye bağırdı.

Komşular.

Sağdaki.

On yıl önce hışımla merdivenleri çıkıp onlara makul olmaları için bağırabilirdim. Beş yıl önce yalvarabilir ve tartışabilirdim. Ama bu evde yirmi yıl geçirdikten sonra, bağırmanın sadece daha katı önlemlerle sonuçlanacağını, yalvarmanın bana sadece birkaç bakış daha kazandıracağını ve bir santim bile iyi niyet kazandırmayacağını biliyordum.

Yumruklarımı sıktım ve başka bir mide bulantısı nöbetini yuttum, muhasebe girişimlerim sonsuza dek unutuldu.

"Lanet olası komşular umurumda değil!" diye patladı babam üst katta. 'Komşuların komisyonları gelecek yıl boyunca bizi besleyecek mi?

'Önümüzdeki altı ay boyunca onların dırdırını dinlemek zorunda değilsin...'

"Dırdır mı? Dırdırın bu işten çıkabilecek en kötü şey olduğunu mu düşünüyorsun?

Annem tiz bir kahkaha attı. 'Em'in kayma ihtimali varken, dırdırın garanti olduğunu unutuyorsun-'

"Ne kadar küçük oldukları umurumda değil! Artık komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyordu. Farkında olup olmadığını merak ettim. "Oradalar! Bilmem gereken tek şey bu!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefes nefese bir sessizlik; onları yatak odasında volta atarken hayal edebiliyordum, babam telaşlı ve sinirli, annem soğuk ve sert. Sesleri şimdi daha yumuşak geliyordu, kelimeleri yakalamak daha zordu.

Parmak uçlarımda kapıdan geçip mutfağa girdim, tüm şenlik beklentim kaybolmuştu. Yanağımı mutfak penceresine dayadığımda kasaba meydanındaki süslü çam ağaçlarını, çelenkleri, fenerleri ve ara sıra asılan pankartları görebiliyordum. Üzerime karanlık, ağır bir korku çöktü, parlak güneş ışığının bile yok edemediği bir ağırlık.

Elbette bunu beklememekle saflık etmişim. İki yıl önceki o felaketin peşini nihayet bırakacaklarını düşünmekle saflık etmiştim.

İlk kez kendimi Cathra'ya dönüp dönmemem gerektiğini düşünürken bulmuyordum. Hepsini geride bırakmamalı mıydım, evi, Bayan Matilda'yı ve tanıdığım herkesi... ama o zamanlar on sekiz yaşında ve beş parasızken nereye gitmeliydim?

"Emelin?

Baba, tam adımı kullanarak. Bu da hiçbir zaman neşeli bir şey vaat etmedi.

Acı bir pişmanlık duygusunu yuttum ve "Evet?" diye bağırdım.

"Bir dakika buraya gelir misin?

Yargıcın kararını almak üzere olan bir sanık gibi kendimi toparladım ve bağırış çağırışlarını tamamen kaçırmış gibi mi davranmam gerektiğinden emin olamadan merdivenleri çıktım. O kadar dalmış olduğumu düşünmemeleri gerektiğini bilmeleri gerekirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hesaplarımda. Yine de, yapmaları gerektiği gerçeği her zaman yapacakları anlamına gelmiyordu.

Annem, geçen yıl ona diktiğim çiçekli elbiseyle dolaba yaslanmış duruyordu. Dudaklarının etrafındaki sert çizgiler tüm şenlik yanılsamalarını bozuyordu. Babam yatakla balkon kapısı arasında volta atıyordu, yanakları çok kırmızı, dudakları çok solgundu.

"Em, annen ve ben kutlama hakkında düşünüyorduk.

Düşünüyorum, demek istedim. İşin garibi, düşünürken genelde biraz daha sessiz olurum. Ama küçümseyici karşılıklar sadece son iyi niyetlerini ve potansiyel olarak bu ayki maaşlarının yarısını boşa harcayacaktı.

Bu yerden kurtulmak istiyorsam, az da olsa o paraya ihtiyacım vardı.

Ben de tek söylediğim, "Ne oldu?" oldu.

Açıklama bir yalanlar ve yarı doğrular karmaşası içinde geldi, arada bir dürüst itiraflar da atıldı - bir şey olursa itibarım konusunda endişeliydim, elbette şenlikleri mahvetmek de istemiyordum ve Beyaz Şehir'den gelen onur konukları başıma çok fazla bela açabilirdi - ama elbette beni isteğim dışında evde tutamazlardı ve her halükarda, festivalden uzak durursam sorular sorulabilirdi ...

"Peki ne istiyorsun, Em?

Ben ne istiyordum? Soruların en tehlikelisi. İstediğim şey, bu noktada, iyice sıvanmaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o lanet kutlamada. Tek istediğim kendi yaptığım elbiseyi giymek, hazırladığım yemekleri yemek ve kasabanın annelerinin diktiğim çelenklere iltifatlarını duymaktı.

Ama bu doğru cevap değildi.

Bu evde geçirdiğim yirmi yıl bana bu dersi de öğretmişti; isteklerimin sorgulanması asla açık bir soru değil, bir test, kız olarak yeterliliğimin değerlendirilmesi demekti. Genellikle dürüst cevap, bu testte başarısız olmak anlamına geliyordu. Ve başarısızlık, günlerce süren soğuk sessizlik ve söylediğim her şeye tek heceli cevaplarla sonuçlanıyordu - ya da şanssızsam, babamın asistanı olarak çalışmam için bir maaş kesintisi daha.

Sorun, doğru cevabın bugün net olmamasıydı.

Aksine, onlardan çok fazla vardı.

Babamın doğru cevabı, gerçekten de şenlikleri bozmak istemediğim ve memnuniyetle evde kalacağımdı. Annemin doğru cevabı ise, bin altın için kutlamayı kaçırmak istemediğim, ancak en ufak bir renk bile vermemeye ya da onur konuklarından herhangi birinin beni sıkıcı, sıradan bir genç kadından daha fazlası olarak görmesine neden olmamaya çok dikkat edeceğim şeklindeydi. Ne söylersem söyleyeyim, birilerinin canını sıkacaktım ve haksızlığa uğrayan taraf bunu bana bildirmeye özen gösterecekti.

Elbette risk alabilirim. Zafer kutlamalarına katılabilir ve yanlışlıkla kontrolümü kaybedebileceğim herhangi bir renge yaklaşmamaya dikkat edebilirdim. Ama bütün geceyi babamın gözleri ensemde olarak geçirecektim ve en küçük bir hata bile yaparsam...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu ihtimali düşünmek istemedim. Onu Ildhelm'den döndükten sonra görmüştüm. Bu yüz kat daha kötü olurdu.

Yine de gitmezsem annem haftalarca her dedikoducu ev hanımını bize ihbar ederdi. Her el altından söylenen sözü, her yan bakışı bize rapor eder ve bu konuda çekilmez bir kurban olurdu.

Artık tüm bu lanet kutlama umurumda değildi. Sadece bu köşeden bir çıkış yolu arıyordum.

"Neden onlara ev işlerimi henüz bitirmediğim için gelemediğimi söylemiyorsun?" dediğimi duydum, sesim düzdü. 'Burada işe yararım ve önceden bazı işler yaparım. Tüm bu heyecandan sonra yarın boş bir gün geçirmek hoşuma gider.

Komşular hâlâ dedikodu yapıyordu elbette ama annem ve onun aileyi hizaya sokmadaki başarısızlığı hakkında değil. Sadece benim hakkımda. Zaten Ildhelm'den aceleyle döndüğümden beri bunu yapıyorlardı.

Annemin yüzü aydınlandı. "Eğer küçük beyaz bir yalanın sakıncası yoksa, Em...

Yalan söyledim, umursamadığımı söyledim ve onlar da bana inanmayı seçtiler. On dakika sonra, üç sokak ötedeki seslerin gürültüsü içinde yollarına devam ediyorlardı.

Sessiz evde geride kaldım, kendime ve aptal istenmeyen güçlerime lanet ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çamaşırları katladım. Mutfağı temizledim. Babamın boya fırçalarını yeniden sıraladım, önlüklerini topladım, attığı eskizleri ve çalışmaları temizledim, mürekkeplerini ve boyalarını ayırdım.

İşim bittiğinde ancak öğlen olmuştu. Dışarıdaki meydanda müzik çalıyor, kadehler tokuşturuluyor, insanlar tezahürat yapıyordu. Seslerin çoğunu uzaktan bile tanıyabiliyordum; muhtemelen adanın iki yüzden az olan sakinlerinin her birini fısıltılarından tanıyabilirdim.

Yokluğum, eğer fark edildiyse bile, kimseyi zerre kadar rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Niyetim de buydu elbette. Annemin ihtiyacı olduğu gibi. Ama kendimi huysuz bir çocuk gibi mutfağa somurtarak girerken buldum; kimsenin bana uğrayıp yaptığım ballı kekten bir parça ikram etme zahmetine bile girmemesine anlamsızca sinirlenmiştim. Bütün gün işle meşgul olsam bile, bir ya da iki kez ara vereceğimi fark edebilirlerdi, değil mi?

Pasta düşüncesi beni acıktırdı. Sepetleri ve kasaları hızlıca karıştırınca bir avuç taze incir, biraz zeytin ve dünkü ekmekten kalanlar çıktı. Çok değil, ama daha kötüsü de olabilirdi. Daha azıyla yaşamıştım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçen yıl hasadın kötü geçtiği ve yıllık haraç oranlarının normalden yüksek olduğu aylar boyunca.

Arka bahçede, altın sarısı güneşin altında ama yoldan geçenlerin göremeyeceği bir yere oturdum ve ekmeğimi çiğnerken birkaç yüz metre öteden gelen kutlama çığlıklarını duymamaya çalıştım. Bir daha asla haraç ödemeyecek olmamız tuhaf bir düşünceydi. Bir daha asla kanatlı bir topluluğun kasaba meydanımıza inip, bizi yöneten tüm fae'lerin Anası adına para ve yiyecek talep etmeyeceği. Artık meyveleri ve tahılları toplayıp saklayabileceğimizi, elimizdekilerin yarısını bir kenara koymak zorunda kalmadan yiyebileceğimizi, barakalarımızda ve kilerlerimizde fae'lerin gelip almasını bekleyeceğimizi.

Gerçek dışı görünecek kadar tuhaf.

Şu anda meydanda, kasabanın geri kalanıyla birlikte içip dans ediyor olsaydım daha gerçekçi gelebilirdi. Bunun yerine kendimi burada, köyün aptalı gibi saklanmış, ılık su ve kuru ekmekle hayatta kalmaya çalışırken buldum.

Bir küfür mırıldandım. Onlara ne istediğimi söylemeliydim, buz gibi bakışlar ve maaş kesintileri lanet olsun.

Ama şimdi ortaya çıkıp işimin bittiğini ilan etmek işleri çok ama çok daha kötü hale getirirdi. Babam tatsız sürprizleri, küçümseyici cevaplardan bile daha az severdi. Kendimi meşgul etmeli ve en azından ziyafetten kalan kuzu kızartmasıyla dönmelerini ummalıydım.

Peki birkaç saat daha kendimi nasıl işe yarar hale getirecektim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dikiş mi? Ama neredeyse bitmek üzere olan elbisemin üst katta olduğu düşüncesi, dikiş dikmenin basit zevkini bile soluk ve işe yaramaz hale getirdi. Onu daha sonra, acım yumuşadığında bitirecektim. Bugün daha tatsız işlerle uğraşmam daha iyiydi; zaten günün mahvedilecek bir yanı da kalmamıştı.

Boyalar o zaman. Kırmızımız bitmek üzereydi; babam yeni bir kaynağı takdir edecektir.

Düşünmeden rutin bir şekilde malzemelerimi topladım, önlük ve eldivenler, zinober ve yumurta, cam muller ve palet bıçağı. En azından mineralleri toz haline getirmek düşünmemi gerektirmiyordu. En azından birkaç dakikalığına ellerimin altındaki işe odaklanabiliyordum, elimde babamın bile kusur bulamayacağı kadar ince, parlak kırmızı bir kaşık dolusu vermilyon tozu olana kadar her bir zinober tanesinin ruhunu öğütebiliyordum. Yumurtayı kırdım, beyazının bir kısmını toza ekledim ve karıştırarak koyu bir macun haline getirdim. Sonra sadece birkaç damla su ve birkaç damla daha...

Çok çabuk bitirdim. Kan kırmızısı boyayı kavanozuna sıyırdığımda parti hâlâ bitmemişti ve yakında bitecek gibi de görünmüyordu.

Diğer boyaları da kontrol ettim ama hâlâ çok fazla boyamız var. Çok önceden çok fazla yapmanın bir anlamı yoktu. Zaman sadece kaliteyi düşürür.

Belki üst katta başka bir şey temizleyebilirim. Aksi takdirde bu gereksiz aylaklığa devam etmek yerine gizlice uzaklaşıp parlak mavi denize dalabilirim. Yeter ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komşularımın beni ev işlerinden kaçarken görmediğinden emin olmak için...

Önce eldivenlerimi, sonra önlüğümü çıkardım ve

donup kaldım. Oh, lanet olsun.

Her nasılsa parlak kırmızı bir boya lekesi önlüğümün sağlam keteninden kurtulmuş ve tuniğimin ön tarafına, beyaz kumaşın üzerine bir avuç kan gibi bulaşmıştı. Sanki az önce vahşi bir cinayet işlemişim gibi. Rhudak'a yaptıkları son yolculuk sırasında annemin bana aldığı tuniğin üzerindeki bu lekeye bakarken, içimden bir şeyleri öldürmek geliyordu.

Eve geldiğinde tuniği mahvolmuş bulursa mutlu olmayacaktı. Hem de hiç mutlu olmayacaktı. Atölyede pahalı kıyafetler giyilmemesi konusunda dersler verecekti ve haksız bile sayılmazdı. Festivale katılımımla ilgili çıkmazı çözerek kazandığım tüm krediler, bu gaf için özür dilememe bile fırsat kalmadan boşa gidecekti.

Sikeyim.

Gözlerimi kapattım ve sakin kalmaya çalıştım. Bu yeni komplikasyon hakkında makul ve olgun olmaya çalıştım. Artık yemek yemeden yatağa gönderdiği o küçük kız değildim. Artık bana toz çırpıcıyla saldıramazdı. Korkmak için bir neden yoktu. Yetişkin bir kadındım. Buradaydım çünkü babamın çalışanı olarak çalışıyordum - ve iyiydim, çünkü gidecek başka yerim yoktu - ve yapabileceği en kötü şey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yapabileceği en kötü şey, lanet şeyin parasını bana ödetmekti.

Yapar mıydı? Bu bir hediyeydi - teknik olarak konuşursak, mahvetmek için benimdi. Ama babamın zengin patronları ziyarete geldiğinde giyebileceğim bir hediyem olsun diye almıştı. Yeni bir taneye ihtiyacım olduğunu ve parasını buna harcamayacağını iddia edebilirdi.

Atölyenin ortasında öylece kalakaldım, zihnim karmakarışıktı. Ona lekenin kendisinden bile bahsetmeden önce yenisinin parasını ödeyeceğimi açıklayarak muhtemelen ciddi sonuçları önleyebilirdim. En azından yalvarmaları, tartışmaları ve günlerce sürecek soğuk sessizliği önlemek için birkaç kuruşa değer gibi görünüyordu.

Ama o paraları kaybederim.

Oh, lanet olsun. Neden bunu kendim için mahvetmek zorundaydım? Önümüzdeki günler çok kolay olacaktı. Fae koğuşu nihayet yerindeydi ve babam için birkaç önemli yeni patronla, bir süreliğine tekrar o basit, mutlu aile olacağımızdan çok emindim. Sorun çıkarmadığım zamanki ailemiz. O düzensiz sihrimi, annemin ailesinde nesillerdir var olan o nefret edilen fae yeteneğini yokmuş gibi davranabildiğimiz zaman.

Ne de olsa şimdi sorun çıkarıyordum ve bu sorun büyülü bile değildi.

Bu lanet tunik ne kadara mal olmuştu? Ketenin kalitesine ve modaya uygun kesimine bakılırsa, en az iki aylık bir tasarruf olacaktı. Ağzım kurudu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek başına düşündü. Dikkatsiz bir an yüzünden iki ay boşuna çalışmıştım. Lekeyi yıkayarak çıkarabilir miydim? Ama hayır, bir ressamın atölyesinde geçirdiğim yıllar bana hiçbir sirkenin bu kadar hafif bir yüzeyden o parlak kırmızıyı çıkaramayacağını yeterince öğretmişti. Diğer tek seçenek ...

Yutkundum. Diğer tek seçenek, en açık şekilde yasakladıkları . Bu seçenek şu anda tüm etkili ziyaretçiler adayı tekrar terk edene kadar kasaba meydanına girmemi yasaklıyordu.

Rengi çıkarabilirim.

Berbat bir fikir. Ama beni aylarca paradan ve kaçınılmaz derslerden kurtaracaktı.

Beklenmedik, alışılmadık bir sinir patlaması beni harekete geçirdi, kafam planı tam olarak kavramadan ayaklarım arka kapıya giden yolu buldu. Eğer her an kontrol edilemez bir büyü patlaması yaşamamı bekl, bir kereliğine güçlerimi kullanabilirdim. Kimsenin beni görmemesine dikkat edersem, değerli bir şeyi yok etmezsem ne zararı olurdu ki?

Hepsinin canı cehenneme o zaman.

Dışarıya, kuru bahçeye doğru kaydım. İçeride kırmızı büyü kullanmak kulağa daha da korkunç bir fikir gibi geliyordu ve günün bu saatinde kimse evimizin arkasından geçmemeliydi. Gözlerim bahçeyi taradı, yok etmeyi göze alabileceğim bir şey aradı - annemin kaktüsleri değil, küçük alet kulübesi değil... O zaman en yakın köşedeki toprak saksılardan biri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkamda, yüksek seslerden oluşan bir koro, insanlığın Savaş sırasındaki nadir zaferlerinden biri hakkında muzaffer bir türkü söylüyordu. Hepsi de, sadece birkaç dakika ötede, yirmi yaşlarında cılız bir çocuğun aynı nefret edilen büyüye garip bir şekilde benzeyen güçler kullandığından tamamen habersizdi.

Kapı aralığına yerleştim ve sol elimi karnımdaki ve kalçamdaki kırmızı lekenin üzerinde gezdirerek sıkı dokunmuş ketenin pürüzsüzlüğünün tadını çıkardım. Parmak uçlarımdan koluma doğru küçük bir karıncalanma , içimdeki sihir uyanıyor, kendini hazırlıyordu.

Yıkım için kırmızı.

Sağ elimi kapıya en yakın toprak çömleğe doğrulttum ve rengin içimden geçmesine izin verdim. Kırmızı renk parmaklarımın altında soldu, yok oldu ve sert kil sanki çekiçle vurmuşum gibi paramparça oldu.

Sikeyim.

Bu biraz fazla güçtü belki de.

Yüksek sesle küfretme isteğimi bastırdım. Bugün hiçbir şey kolay olmayacak mıydı? Ama rengi kıyafetlerimden tamamen çıkardığımdan emin olmalıydım ki geri gelemesin. Kısmen kullanılmış bir pembe, ne kadar soluk olursa olsun, birkaç saat içinde kendini yenileyecek ve ondan kurtulmak için hangi kuralları ihlal ettiğimi tam olarak kanıtlayacaktı. Sadece tamamen tükenmiş bir yüzey sonsuza kadar beyaz kalacaktı, ona ihtiyacım vardı.

İlk lekeden biraz daha yıkıcı güç çıkarmaya çalıştım, ancak hedeflediğim ikinci kap bütün olarak kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel. Gerçekten de tükenmiş. Şimdi kimse ne olduğunu anlamadan önce ilkini gerekiyordu.

Üst kata koştum ve başka bir elbise için düşündüğüm parlak mavi keten rulosunu buldum. Yeterince iyiydi. Rengi tamamen kullanmazsam ve sonrasında kumaşları sakladığımdan emin olursam, mavi yarın sabaha kadar eski haline dönmüş olacaktı. Annemle babam yıllardır odama adım atmamıştı; bu iş akla gelebilecek hiçbir şekilde ters gidemezdi.

Kollarımda mavi ketenle aşağıya koştum, kil parçalarından oluşan yığının önünde diz çöktüm ve nefesimi içime çektim. İyileştirmek için mavi. Bunu düzeltebilmeliyim.

Ve çabuk, umarım.

Sağ elimle tencerenin parçalarını bir araya getirirken, sol elimi kumaşlarımın masmavi rengi üzerinde tuttum, pürüzlü kenarlar pürüzlü kenarlara karşı. Küçük bir mavi sihir akışı ile tekrar bir araya geldiler. Ben çalıştıkça küçük parçalar daha büyük parçalara dönüştü ve daha büyük parçalar, birkaç dakika öncesine kadar suçsuzca kendi işine bakan çömleğin büyük parçaları haline geldi. Mavi, parmak uçlarımın altında gittikçe soldu, ta ki bir kızılgerdan yumurtasından daha hafif olana kadar ve onu daha fazla tüketmeye cesaret edemedim.

Tencere hâlâ yarısından fazlası tamir edilmemişti.

Ayağa kalkarken lanet ettim. Üst katta başka bir mavi elbisem daha vardı; o sihri de kullanırsam muhtemelen işin geri kalanını halledebilirdim. Ve eğer gerçekten gerekliyse, atölyeden biraz mavi boya alabilir ve kullanmak için mavi bir yüzey yaratabilirdim ...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve doğru dönerken düşüncelerimi yarıda kestim. İkinci elbisenin beni ne kadar ileriye götüreceğini görmeliyim. Sonra-

Arkamda biri duruyordu.

Sıramın yarısında fark ettim ve ürkmüş bir keçi gibi geri sıçradım - biri. Yakıcı güneş ışığına karşı keskin bir şekilde çizilmiş insan şeklindeki bir siluet, mütevazı, kuru bahçemizde sessizce arkamda duruyordu ...

Beni mi izliyorsun?

Ve ancak o zaman gözlerim gözlemlerinin geri kalanını kaydetti. İnsan şeklinde, evet - ama insan değil.

Hiç insan değil.

Yabancı uzun boyluydu, benden en az on beş santim üstündü. Güneşin yakıcı ışığını bile emecek kadar siyah olan ipeksi saçları omuzlarından aşağı sarkıyor, aynı derecede siyah olan uzun paltosunu okşuyordu. Bunun altında, kemerinde bir çift bıçak, koyu renk pantolon ve neredeyse dizlerine kadar uzanan, yine siyah deri çizmeler giyiyordu.

Ve tüm bunların arkasında, yontulmuş omuzlarının her iki yanına yayılan bir çift koyu renkli kanat, güneş ışığında mürekkepli kadife gibi parlıyordu.

Kanatl
ar.

Fae.

Fae.

Vücudumun her zerresi alarm çığlıkları atıyor, bir bıçağın gümüşi parıltısını ya da kırmızı bir büyü patlamasını bekliyordu - ve sonra hiçbir şey olmadı. Ama nefes aldım. Ben yaşadım. Ve fae erkek durdu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Badem şeklindeki karanlık gözlerini yüzüme dikmiş, benden ancak on adım uzaktaydı ve hiç kıpırdamadı. Sanki beni burada, sahip olmaması gereken haydut büyüsünü kullanan terli, sırık gibi bir insan kızı olarak bulmak, onun varlığının beni korkuttuğu kadar onu da sersemletmişti.

Benim sihrim. Sihrimi görmüştü.

Nefes alıp almadığımdan emin değildim. Artık nefes almanın ne olduğunu tam olarak bilmiyordum.

Etrafımızda bir esinti hışırdadı, serin deniz havasının kokusu nemli alnımı okşadı. İşleyen duyularımın bir hatırlatıcısıydı ve bir şekilde beni felç halimden kurtarmaya yetmişti. Şimdi zeki olmalıydım. Hızlı düşünmeliydim. Her ne sebeple olursa olsun onu iki saniye boyunca susturacak kadar şaşırttıysam, belki birkaç dakika daha dikkatini dağıtabilirdim. Kendime zaman kazandırmak için... ne yapmak için? Kaçmak için mi? Alarmı çalmak için mi? Onunla dövüşmek için mi?

Dikkat dağınıklığı. Dikkat dağınıklığı önce geldi.

"Oh," demek için kendimi zorladım. Sefil, sefil bir başlangıç. Sesim yüksek, boğuk bir çığlıktı. Yine de en azından dudaklarımda bir şeyler vardı. 'Beklenmedik bir ziyaret. İçecek bir şey ister misiniz?'

Fae erkeği gözlerini kırpıştırdı.

Yüzündeki ifade de diğer her şey gibi mükemmel ve ölçülüydü ama yine de içimde bir cesaret kıvılcımı çaktı. En azından o bıçaklardan birini göğsüme saplamak için ileri atılmadı. En azından siyah paltosundaki kırmızıyı çekip, o tencereyi paramparça ettiğim gibi beni de paramparça etmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dakikalar önce. Yutkundum ve ekledim, 'Hava sıcak ve bir süredir uçuyor olmalısın. Biraz soğuk üzüm suyum kalmış olmalı?

Sanki beni duymamış gibiydi. Hiçbir tepki vermedi, en ufak bir hareket bile yapmadı. Orada öylece durdu, bana, ayaklarımın dibindeki tencereye ve tekrar bana baktı, sersemlemiş, ölümcül bir sessizlik içinde.

Sessizlik.

Bir başka düşünce yüzüme balyoz gibi indi. Şenlik ateşlerinin etrafında birçok kez duyduğum bir fısıltı... Ona Sessiz Ölüm diyorlar.

Annenin celladı.

Ona Sessiz Ölüm derler, çünkü ses çıkarmadan öldürür ve ardında konuşabilecek kimseyi bırakmaz.

Yarım adım geriye sendelerken midem bulandı. Hayır. Hayır, hemen sonuca varmalıydım. Diğer fae'ler de nasıl sessiz kalınacağını biliyordu ve Anne'nin en korkulan katilini bu adaya gönderme ihtimali neydi? Ama hafızam devam etti, hikaye bana yaşattığı kabuslar kadar tanıdıktı. Kendisine zarar veren bir rakibini unutmamak için yaralarını derisinde işaretler ...

Yüzü imkânsız güzellikte bir şeydi, aşırı derecede olumlu çizilmiş bir portrenin canlanması gibiydi - tüm keskin açılar, tüm okunamaz gölgeler. Yüksek elmacık kemikleri, sert dudaklar. Ama kara kaşlarından birinin üzerinde, sonsuza dek kalacak bir yara izi gibi, keskin bir mürekkep çizgisi uzanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim ellerine kaydı. Bronz teni mürekkeple lekelenmişti; parmaklarının üzerinde, ellerinin arkasında, bileğinin başlangıcında acımasız çizgiler vardı.

Oh, Zera bana merhamet et.

İçimden bir ses kaçtı, anlamsız bir hece ile inilti arasında bir şeydi. Sessiz Ölüm. Hayatım boyunca güneşin doğuşunu gördüğümden daha fazla insan öldürmüş, işkence etmiş, sakat bırakmış ve Anne'nin adına tüm orduları yok etmiş olan erkek. Burada olamazdı. Festival yemeklerinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımda, yüzlerce insan onun türüne karşı kazandıkları zaferi kutluyorlardı - tüm faekind'ı adadan sonsuza dek yasakladıkları için kutlama yapıyorlardı. Ama saniyeler geçmesine rağmen hâlâ dumanlar yükselmiyordu.

Neden beni hala öldürmedi? Benim halkım onunkine savaş ilan etmişti. Eğer intikam almak için geldiyse, benimle başlayabilirdi.

Bir şey mi bekliyordu?

"Yapmam gereken bir şey mı?" diye sordum.

Geri adım attı. Geri çekildi. Kolay, zarif bir geri çekilme ama yine de bir geri çekilme. Aniden ağzımı kapattım ve boğazıma dikenli sarmaşıklar girmiş gibi hissederek yutkundum.

Koyu renk gözleri arkamdaki eve kaydı. Sonra omzumun üzerinden, müziğin ve kahkahaların giderek daha yüksek duyulduğu meydana doğru baktım. Sonra tekrar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzüme, gözlerime öğle güneşinin ışınlarını donuk, güçsüz yumruklar gibi hissettiren bir yoğunlukla delip geçti.

Başını salladı. Sanki beni hafızasına kaydetmek ister gibi. Sanki beni işaretler gibi.

Ve kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak gözden kayboldu.

"Baba!

Bu kumlu sokaklarda yirmi yıldır yürüyordum ve birdenbire sanki ayaklarım ilk kez yollarını buluyormuş gibi tökezlemeye başladım. Son derece tanıdık beyaz evler bir bulanıklıktı, tuzlu deniz havası ve kuru toprak kokusu her zamanki güvenceden ziyade bir tehditti. Ana meydandaki müzik ve şarkılar, göğsümde hâlâ çarpan korkuyla alay eden bir koroya dönüşmüştü.

"Baba!

Terli ve üstü başı dağınık bir şekilde kalabalığın arasından dirseklerimi sallayarak ilerlerken kızgınlık ve alay dolu bakışlar beni takip etti. İlk defa kendimi görünmez kılma zahmetine katlanamadım. Babam neredeydi? Orada, meydanın diğer tarafında, zeytin ağaçlarının gölgesinde kadife giyimli bir beyefendiyle sohbet ediyordu. Ancak ona üçüncü kez seslendiğimde başını kaldırdı. Bakışlarımla karşılaştığında yüzündeki gülümseme kaskatı kesildi, içimde mide bulantısı gibi kıvranan o ince dudaklı ifadeye doğru ilerledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çoğu gün, bu bakış beni gitmem için uyarırdı. Bugün hiçbir uyarı göğsümdeki paniği .

"Baba...

Yanındaki yaşlı adam bana hafif bir merakla baktı ve "Demek bu senin kızın Valter?" dedi.

"Evet. Emelin. Sıkılmış dişlerimin arasından çıktı. Nasıl göründüğümü bilmek istemiyordum, nefes nefese ve bir çarşaf kadar solgun. Kuzeydeki adalardan gelen yeni ve güçlü bir tanıdık üzerinde bırakmamı istediği ilk izlenim bu değildi. Em, bu Rhudak'tan Profesör Othmar. Kendisi

...'

Umurumda değildi. Sessiz Ölüm silah arkadaşlarıyla birlikte döner dönmez hepimiz öleceksek olmazdı. Kabaran nefesimi kontrol etmeye çalışarak kekeledim, 'Baba, Fae

... Fae'ler geliyor.' "Ne?

O buradaydı. Sessiz Ölüm. Kısa, nefes nefese cümleler halinde söylenen bu sözler kulağıma bile saçma geliyordu. "Bahçe. O-'

"Sessiz Ölüm?

Arkamda durdu. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Sonra... sonra tekrar gitti.'

Babam, benimkilere hiç benzemeyen o kısık mavi gözleriyle bana baktı. Yanındaki adam bana baktı. Kasabanın yarısı bana bakıyordu, etrafıma çöken sessizlikte fark ettim ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafalar bize doğru döndüğünde ve konuşmalar duraksadığında, sözlerim kafalara dank ettiğinde yüzler asıldı.

Sonra biri kıkırdadı.

Bir açılış çekimi. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar, beni hayatım boyunca tanıyan insanlar, lüks öğle yemeklerine dönüp sohbetlerine devam ederken, etrafımızı saran seyircilerden homurdanmalar ve kıs kıs gülmeler yükseldi, sesleri artık kahkahalarla doluydu. Babamın yanında Othmar'ın dudakları titriyordu. Yüzünde rahatsız edici bir kızarıklık belirirken babam da dişlerinin arasından bir nefes çekti.

"İşten kaçmanın yeni bir yolu mu bu Emelin?

"Hayır! Soğuk bir el boğazımı sıktı. 'Lütfen, baba, yemin ederim-'

"Sessiz Ölüm'ü görmüş olsaydınız, Bayan Emelin," dedi Othmar nazikçe, terli omzumu sıvazlamak için uzanarak, "burada durup bize hikayeyi anlatmazdınız.

"İyi, belki de Sessiz Ölüm değildi! Bir şeyleri kırmak istedim. Babamın en iyi ceketinden kırmızıyı çekip bir ağacı parçalara ayırmak istedim, eğer sadece dinlemelerini sağlayacaksa. 'Ama bahçemizde duran bir fae erkeği vardı - lanet olası tanrılara yemin ederim, kanatları, bıçakları ve her şeyiyle buradaydı ve yakında geri dönecek ve-'

"Emelin. Dur, ses tonu öyle dedi. Hemen dur ve
Belki bu akşam yemek yiyebilirsiniz. Bu kadar yeter. Fae'ler artık Cathra'ya giremez. Etrafında demir bir koruma var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hatırladın mı? Her ne gördüyseniz, Sessiz Ölüm ya da onun yavrularından biri olamaz.

'Ama.. Baba, lütfen, öylece-'

Gözlerini kapattı, iç çekişini gözle görülür bir şekilde bastırdı. "Profesör, bize biraz izin verirseniz...

"Elbette, elbette," dedi yaşlı adam, hâlâ hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Usta ressamın geri zekâlı kızı. Zavallı kızı deliliği için suçlamaya gerek yoktu, değil mi? "Lütfen," dedim tekrar, ama babam beni sürüklemeye başlamıştı bile Meydandan, alaycı bakışlardan ve sinsi kıs kıs gülüşlerden uzakta. Annemi küçük bir grup ev kadınının arasında gördüm, yüzünde çok iyi tanıdığım bir ifadeyle onlara gözlerini deviriyordu.

Sadece ilk köşede durdu ve bileğimi bıraktı. Şakağında bir damar tehlikeli bir şekilde atıyordu.

"Bu seni ziyafetten uzak tuttuğum için zorlama bir intikam girişimi mi, Em?

"Yalan söylemiyorum," dedim, sesim bir yalancı gibi tiz çıkıyordu. 'Ben... bahçede çalışıyordum, sonra arkamı döndüm ve o kocaman siyah kanatları ve-'

"Bu imkânsız," diye tersledi. 'İmkansız olduğunu biliyorsun. Demirden geçemezler. Bu sabah koğuşu kontrol ettik ve demir hâlâ yerinde duruyor. En azından mantıklı bir yalan bulamaz mıydınız?

"Ama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeter! Keskin bir nefes daha çekti. 'Az önce neyi böldüğünüz hakkında bir fikriniz var mı? Othmar departmanının yarısı için portre siparişi vermiş olabilir ve umarız senin bu saçma küçük gösterinden etkilenmez de-'

"Ama ben yapmadım-

"Beni utandırdın, Emelin!

Kelimeler vahşi bir hayvanın serbest kalması gibi patladı, arkadaki meydandan duyulacak kadar yüksek sesle. Bir sonraki an başını geriye attı, çirkin gerçeği içinde tutmak istercesine çenesini sıktı - ama bunu söylememek mümkün değildi. Duymamak mümkün değildi.

Ona, avucumun içi gibi bildiğim yüzüne bakarken göğsümde bir şey donuklaştı. İnce dudakları öfkeli bir alaycılıkla kıvrılmıştı. Teni kırmızı lekelerle kızarmıştı. Onu utandırmıştım - ve hep utandırmıştım, değil mi? Başarısız bir kız çocuğu, büyüyüp başarısız bir asistan olmuştu. Kendisinden ziyade karısının uzak bir atasına benzeyen, büyük teyzem Gisele ile birlikte yok olması gereken güçleri miras alan, tüm disiplin ve düzenleme çabalarına rağmen hala evinin bir üyesine yakışır şekilde davranamayan bir kız. Gerçekten de bir utanç kaynağı. Halkın gözünden uzak tutulması gereken utanç verici bir sır.

"Anlıyorum," dedim kısık sesle.

Ağır ağır nefes alarak bir adım geri çekildi. "Evine git, Em.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Pekâlâ. Öfkesi bile sönmüş, geride cansız bir teslimiyetten başka bir şey bırakmamıştı. 'O zaman ben de... ev işlerini bitireyim.

'Evet. Çok iyi. Mükemmel iş. Sanki bu yetersiz iltifat bahanesi az önce yüzüme savurduğu sözleri telafi edecekmiş gibi. 'Güneşte fazla kalma. Belki de sıcaklık sana bir şeyler hayal ettirmiştir.

Bir barış teklifi. Artık itiraz etmeye zahmet edemezdim.

"Belki de.

"Evine git," diye tekrarladı. "Akşam görüşürüz.

Hareket etmedim. Bir küfür mırıldandı ve beceriksizce omzuma vurdu, sonra yanımdan geçip hızla meydana geri döndü. Etkileyici misafirlerine ve portre komisyonlarına geri döndü. Etlere, neşeye ve yetiştirdiği genç kadının berbatlığı hakkındaki alaycı fısıltılara geri döndü.

Arkamda, seslerin ve flütlerin gürültüsü, sanki uyarılarımı haykırmak için meydana hiç çıkmamışım gibi, tekrar eski seviyesine yükselmişti.

Evine git.

Eve gitmedim.

Tencerenin geri kalanını tamir etmedim. Büyü yaptığımı bilsinler ya da bilmesinler, ben zaten utanç kaynağıydım.

Bunun yerine sahil şeridine doğru ilerledim, terliklerimi çıkardım ve yürüdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cathra'nın tüm çevresini yürümem üç saatimi aldı, köpüklerin ve sığ mavi suyun içinden yalınayak geçerek sonsuz demir hattını takip ettim. Demirci çırakları tarafından uçları birbirine çakılmış çubuklar beyaz kumun üzerinde uzanıyordu. Koğuş dayanıyordu. Tek bir boşluk bile yoktu, katil bir fae erkeğinin adaya gizlice girebileceği tek bir delik bile.

Yine de o piçi görmüştüm. Hiçbir boğucu sıcaklık bana bu kadar mükemmel derecede korkutucu bir şeyi hayal ettiremezdi - bu kadar unutulmaz derecede güzel bir şeyi.

Ama şenliklere kanlı bir son vermek için hiçbir fae savaşçısı bulutu gelmedi. Eve döndüğümde, güneş artık ufkun hemen üzerinde kırmızı bir mücevherdi, parti hala devam ediyordu ve ailem hala eve dönmemişti.

Her şey olması gerektiği gibi - bahçedeki o kısa, sessiz toplantı hariç.

Oturma odasında bir saat daha volta attım, korku ve kafa karışıklığı tercih için savaşıyordu. Sonunda deliriyor muydum? Sessiz Ölüm'ün yaptığımız korumayı bile aşmasını sağlayan gizli güçleri mi vardı? Yoksa metalin fae'leri uzak tuttuğuna dair tüm raporlara rağmen demir olması gerektiği kadar etkili değil miydi?

Muhtemelen bu araştırmayı yapan kadın ve erkeklere bunu sormanın zamanı değildi.

Karanlık çöktüğünde yapacak daha iyi bir şey düşünemediğim için kendimi yatağa atmıştım. Eğer gelmeseydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de bu gece gelmeyecekti. Yarın durumu anlamama yardım edebilecek biri var mı diye bakacaktım.

Ama kendimi ne kadar rahatlatmaya çalışsam da saatlerce uyanık kaldım. Sonunda uyku beni bulduğunda, rüyamda uçuşan kadife kanatlar ve cehenneme götürecek kadar dipsiz karanlık gözler gördüm.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

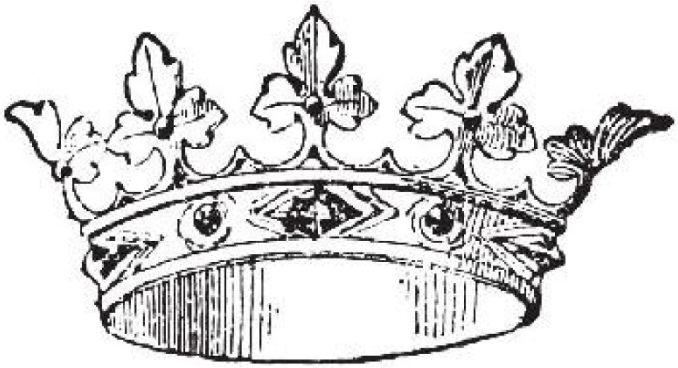

Ateş kokusuyla uyandım.

Sade, şenlikli, taze doğranmış çam odunu ve damlayan et kokan bir ateş değildi. Bu keskin, iğrenç bir kokuydu. Yanmaması gereken ama yine de yanmış bir şeyin kokusu.

Yastığıma doğru inledim ve etrafımdaki dünyayı anlamlandırmaya çalıştım. Yangın mı? O öğleden sonra meydanda kutlama için ateş yakılmıştı. Adanın etrafındaki demir koğuş için. Fae, bahçedeki kanatlı erkek... Hayır, o benim hayallerimin bir ürünü olmalıydı...

Bir başka iniltiyle sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi kırpıştırarak açtım. Yırtık perdelerimin arasından sızan ışık, duvarlarda alışılmadık turuncu bir parıltıyla dans ediyordu.

Ateş.

Bir anda tüm uyku zihnimden kayboldu.

Sarsılarak doğruldum ve ince çarşafları da yanıma alarak yataktan fırladım. Pencereye doğru ilerlerken ayak bileklerimde düğümlendiler ve daha perdelere ulaşamadan neredeyse yüzüstü duvara çarpıyordum. Kalbim küt küt atıyor, nefesim kesiliyordu, ağır kumaşı kenara çektim ve donakaldım.

Benden önce dünya yanıyordu.

Görebildiğim kadarıyla her bir evden aç alevler yükseliyor, perdeleri ve çatıları yalıyor, ahşap kirişleri ve sıvalı duvarları yiyip bitiriyordu. Yoğun, dönüp duran duman gökyüzüne yükseliyor ve nereye baksam cehennemden kıvılcım sürüleri fışkırıyor, kuru ağaçları ve çimenleri düştükleri yerde için için yanar halde bırakıyordu. Penceremin ince camından bile alevlerin kükreyişini, çöken çatıların ve duvarların çarpışını duydum.

Başka hiçbir ses bu ürkütücü görüntüyü bozmuyordu. Başka hiçbir şey hareket etmedi.

Sendeleyerek pencereden uzaklaştım ve titreyen elimi üst koluma götürdüm. Hayır. Bu gerçek olamazdı. Felçli zihnimin tutunabileceği bir düşünce - bu bir kabus olmalıydı. Yakında uyandığımda gökyüzünü yine açık, kasabayı da huzur içinde uyurken bulacaktım. Yakında...

Üst kolumun derisini başparmağımla işaret parmağımın arasına sertçe sıkıştırdım. Bir acı parlaması delip geçti. Gerçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı. Gerçek bir dokunuş.

Hayır.

Gerçek değildi. Gerçek olamazdı. Sadece deliriyordum; bu daha iyi bir alternatifti. Fae erkeğini ben de hayal etmiştim ve tüm bunlar basit, korkunç bir yalandı ...

Ama ya gerçek olsaydı?

Çıplak ayaklarım ahşap zemine yapışmış, sersemlemiş bir halde öylece duruyordum.

Delilik değildi. Sıcaklık da değildi. Bahçedeki o vahşice zarif görüntü, güneş, çimen ve o lanetli kırık çömlek gerçekti - oradaydı, beni gördü ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü beni bağışladı.

Ve şimdi geri gelmişti. Ve beraberinde ölüm ve mutlak yıkım getirmişti.

Korku içimi parçaladı, düşüncelerimin uyuşukluğunu ilk kez paramparça etti. Dışarı. Dışarı çıkmak zorundaydım. Evimiz çoktan yanmaya mı başlamıştı? Kapımı açıp odamdan kaçtığımda küçük koridor mürekkep gibi simsiyahtı - duvarlar nasıl olduysa şimdiye kadar bunaltıcı sıcağa dayanmıştı. İki adım sonra diğer kapıdaydım, annemle babamın yatak odasına açılan kapı. Burada duman kokusu gözlerimi yaşartacak kadar yoğundu ama duvarları sadece uzaktan gelen bir ateş parıltısı aydınlatıyordu.

Oda boştu.

Kapı aralığında tökezleyerek durdum, nefesim boğazımda gıcırdıyordu. "Anne?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevap vermedi. Daha yüksek sesle,

"Baba?" diye denedim. Cevap yok.

Başım dönüyordu, sendeleyerek içeri girdim. Dağınık bir yatak. Açık bir dolap. Gömlekler ve elbiseler yerlere saçılmıştı, sanki biri annemle babamın gardırobunu aramış, sonra da ilgilendikleri nesneyi hiçbir yerde bulamayınca küplere binmiş gibiydi. İçimde yersiz, saçma bir öfke yükseldi - o dolabı daha dün düzenlemiştim, lanet olsun. Babamın en sevdiği gömlekleri ve annemin güzel yazlık elbiselerini katlamak için yarım saat harcamıştım ve tüm bu çalışmadan sonra ...

O kadar çalışmadan sonra, o gömlekler ve elbiseler hiçbir yerde görünmüyordu.

Bu düşüncenin aklıma gelmesi biraz zaman aldı.

Kıyafetleri gitmişti. Sadece giysileri de değil - dolabın yanında çantalar da vardı, babamın diğer adalara yaptığı seyahatlerde kullandığı çantalar. Şimdi odanın o köşesinde hiçbir şey yoktu. Nefesim boğazımda düğümlenerek arkamı döndüm ve annemin yastığının altına uzandım. Geceleri çıkardığı kolye yoktu.

Gitti.

Çoktan kaçmışlar mıydı? Bensiz mi kaçtılar?

Elimi geri çekip yalpalayarak odadan çıkarken bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyordu. Merdivenlerden kendi kendine indi, ayaklarım kaçmanın gerekliliğini zihnimden daha iyi anlıyordu. Dumanın keskin kokusu artık bana zar zor ulaşıyordu. Korku bile , ölümcül bir kafa karışıklığından öteye geçememişti. Kendimi silahlandırmalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dışarı çıkmadan önce, hayal meyal fark ettim. Üzerimde, ilk kıvılcım ketenlere takılır takılmaz alev alabilecek diz boyu beyaz bir gecelikten daha fazlası olmalıydı. Ama uyurgezer gibi sokakta dolaşırken sadece annemle babamın paltolarının salondaki askıda olmadığını fark ettim.

Ben yürürken dünya hâlâ garip, ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Duman etrafımda çalkalanıyor ve nefes alış verişlerimi zorlaştırıyordu. Gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarımın arasından sadece açgözlü alevleri gördüm, hayatımda tanıdığım her şeyi ve herkesi yutuyordu - insanları yataklarında canlı canlı yiyordu ve yine de hiçbir çığlık, hiçbir yardım çığlığı yoktu. Hepsi gitmiş miydi? Beni unutmuşlar, yanarak ölmeye mi terk etmişlerdi?

Ama evim yanmadı. Yangın sokağın tamamını ve görebildiğim kadarıyla diğer sokakları da sarmış, her bir binayı alevler ve kıvılcımlarla kaplamıştı. Yine de evim hâlâ karanlıkla kaplıydı. Birileri onu bağışlamıştı.

Biri beni bağışlamıştı.

Hiç de unutulmamıştım. Tam tersine hatırlanmıştım.

Ama eğer bu gece hayatta kalmam gerekiyorsa... Gözümün ucuyla bir şey hareket etti.

Sarsılarak döndüm, kalbim boğazıma çarpıyordu. Bir silah. Bir silah getirmeliydim. Ama burada, elim boş ve sadece işe yaramaz, renksiz bir beyaz giysiyle duruyordum - ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benden on beş metre ötede, kıvrılan, alev alev yanan alevlerin arka planında bir durgunluk çalışması gibi duruyordu.

Kanatlar bu sefer katlanmış. Uzun saçları başının arkasında bağlı. Elleri koyu renk eldivenlerin içine sokulmuş. Karanlık bir tanrı cehennem çukurlarından yükselmiş, kendisine haksızlık eden herkesi mahvetmek, zaferini ateş ve kanla işaretlemek için - ama yüzünde zaferin izi yoktu. Sadece soğuk, acımasız bir hesaplama vardı. Sadece ölüm.

Kaçmalıydım.

Ama kaçmanın ne anlamı olabilirdi ki? Gözleri bana kilitlenmişti, yırtıcı bir hayvanın bakışları. Koşarsam, daha hızlı olurdu. Ben yüzsem, o uçacaktı. Gidecek, saklanacak hiçbir yer yoktu ve bu alev alev yanan, gerçek dışı kâbusun içinde kaçacak neyim kalmıştı ki?

Sol elimi, gevşek örgümden kurtulan saç tellerini silmek istercesine yüzüme doğru kaldırdım. Parmak uçlarım koyu kahverengi saç tellerinin üzerinde gezindi - koyu kahverengi. Üç parça kırmızı, ikişer parça mavi ve sarı.

Yıkım için kırmızı.

Büyüyü ona fırlattım.

Parmak uçlarımdan fırlayan kırmızı kıvılcım, bahçe saksısına uyguladığımın on katı bir güçle ona doğru fırladı. Ona zarar vermeliydi. En azından çarptığı yerde kötü bir kesik bırakmalıydı. Ancak Sessiz Ölüm, sanki bu emredici hareket büyüyü geri çekecekmiş gibi sadece elini kaldırdı ve eldivenli içindeki güç parıltısını bir sineği yakalayan bir adam gibi yakaladı. Deri bir şey yapmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Patladı. Yüzünde en ufak bir acı belirtisi yoktu. Her nasılsa ... saldırıyı absorbe etti mi?

o bir şey o yapabilir miydi? o bir şey miydi? Herkes yapabilir mi?

İki adım geriye sendeledim, her yanımdan alevler kükrüyordu ve ona ikinci bir umutsuz kırmızı patlaması gönderdim. Kolayca öne çıktı ve büyüyü tekrar havadan kaptı. Sonra yürümeyi bırakmadı. Ben ona sırtımı dönmeye cesaret edemeyerek geriye doğru tökezleyip ondan uzaklaşırken o uzun, telaşsız adımlarla yaklaştıkça yaklaştı. Bu bir saldırı mıydı? Her şeye rağmen beni öldürecek miydi? Ama onun da büyüsü vardı ve benimkine yaptığı gibi onun saldırısını da geri çeviremezdim... Öyleyse neden daha gelme ihtiyacı duysun ki? Bıçaklarını kullanmak için mi? Boğazımı kesmek üzere miydi ve bu dünyayı, yanan bir hayalet kasabayı, duman ve dans eden kıvılcımlarla dolu bir gökyüzünü son görüşüm müydü?

Az önce ona saldırmıştım. Beni bağışlamak için hiçbir nedeni yoktu, hem de hiç.

"Lütfen," diye mırıldandım. Yalvarmak istemedim. Ona bu tatmini sunmak istemedim. Ama dilim benim yerime konuştu, sahip olduğumu bilmediğim bir hayatta kalma içgüdüsüne tutunarak. 'Lütfen, beni öldürme - öyle demek istemedim...'

Onu öldürmek istememiş miydin? Onu öldürmek istemiştim. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam ederken hâlâ sessizdi, artık titreyen altın ışıkta yontulmuş yüzünün ayrıntılarını ayırt edebileceğim kadar yakındı. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o öğleden sonraya göre daha asık suratlı görünüyordu. Sert dudaklarında daha önce olmayan bir gerginlik vardı, koyu renk saç çizgisinde bir ter parıltısı vardı. Gözleri beni bırakmıyordu, şiddetli, odaklanmış bir bakış, neredeyse ... ihtiyaç?

Oh, Zera merhamet et.

Bu yüzden mi beni henüz öldürmemişti - geceki sıkı çalışmasının ben miydim? Cathra'nın son külleri bile yanmayı bırakana kadar saatleri dolduracak oyuncağı mıydım? Kımılda, diye bağırdı düşüncelerim bacaklarıma, ama o yaklaştıkça, yaklaştıkça, bedenim olduğu yerde kök salmıştı. Belindeki bıçaklar ateş ışığını kör edici, göz kamaştırıcı parçalar halinde yansıtıyordu. Gözlerinin karanlığı hiç ateş yansıtmıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Sol elini göğsüne götürdü ve uzun siyah ceketini gevşetti. Altındaki ustalıkla dikilmiş gömleğin düğmeleri göğsünden açılmış, kusma isteği uyandıran kaslı bir gövde ortaya çıkmıştı. Bu bedenin geri kalanını, bu canlı nefes alan cinayet ve yıkım aracını tanımak istemiyordum. Kesinlikle dokunmak istemedim. Ama o benim sözsüz çırpınışlarımı duymazdan geldi, ceketini omuzlarından çekti...

Ve bana uzattı.

Dünya etrafımızda donmuş gibiydi. Benden yarım kol boyu uzaktaki, içinde yaşadığım evden daha değerli kadife bir yaratık olan koyu renkli giysiye göz kırptım. Fae erkeği geri çekilmedi. Başka tarafa bakmadı. Sadece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durdu, yüzü karanlık, ölümcül bir gücün okunamaz maskesiydi ve bekledi.

Onu almamı mı istedi? Neden?

"Paltoya ihtiyacım yok," demeyi başardım.

Tek kaşını biraz kaldırdı ve kıpırdamadı. İçimde beklenmedik ama çok hoş bir öfke patlaması oldu ve uzuvlarımdaki yaşamı yeniden sarstı. O tepeden bakan bakış, o fae kibri - sanki farkında olmayan bir aptaldan biraz daha fazlasıymışım gibi.

"İhtiyacım olsa bile," diye ekledim, sesim titreyerek, "seninkini giymektense donmayı tercih ederim.

Omuz silkti ve başka bir itiraz beklemeden kadife yığınını ellerime attı. Refleksle kollarımı sıcak kumaşa doladım ve sendeleyerek geri çekildim, ondan uzaklaştım. Koyu renk gözleri sonunda beni bıraktı.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadım.

Bu noktayı elinin tersiyle itti, birkaç hızlı bakışla evimi ölçüp biçti. Sağ kolunu kaldırıp duvarlara doğrulttuğunda dövmeli sol eli hafifçe kalçasının üzerinde gezindi; bir büyü parıltısı ve pantolonunun siyahı sıkıcı koyu bir mora dönüştü. Değişim için sarı. Evimin duvarları, bir dakika öncesine kadar kil ve beyaz sıva iken, ahşaba dönüşmüştü.

Oh, hayır.

Babamın tabloları değil. Annemin çiçekleri değil. Kumaşlarım, iğnelerim ve elbiselerim değil - ama Sessiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölüm geri adım ve sokakların kumundan yanan bir kütük aldı.

"Hayır," dedim.

Bir büyü parıltısı daha. Kapı açıldı, kilit bozuldu.

"Hayır!

Elindeki derme çatma meşaleyle ileri doğru adım atarken arkasına bile bakmadı.

Ne yapmayı planladığımı, onu durdurmak için ne kadar şansım olduğunu bilmiyordum. Ama kendime anlamaya fırsat vermeden ileri atıldım, kendimi onunla kapının arasına attım, sol elim kollarımdaki siyah paltoyu pençeliyordu. Siyah, sahip olduğum tek silahtı.

Sessiz Ölüm ilerleyişini durdurdu, henüz şaşkınlık olmasa da en azından ilgi dolu bir bakışla beni inceledi.

Çenemi kaldırdım ve titreyen dizlerime ve nefesimin kesilmesine aldırmadan bakışlarını üzerimde tuttum. Artık koyu renk gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerini ayırt edebileceğim kadar yakınımdaydı. Bu kadar yakından daha da uzun görünüyordu; titreyen ateş ışığında, yüksek elmacık kemikleri herhangi bir bıçak kadar keskin kenarlara dönüştü. Omuzlarının arkasında kanatları hafifçe kıpırdadı. Bu hareket saldırı hazırlığı gibi görünüyordu.

İnsanlar ne sıklıkla kendilerini onun yoluna attılar? Ne sıklıkla hikayeyi anlatacak kadar yaşadılar?

"Lütfen," dedim tekrar. Nereye gittiğimi, hangi kartları oynayacağımı bilmiyordum. Ama o beni bağışlamıştı. Ailemi ortadan kaldırdı ve beni burada tuttu. Bu demek değil miydi ki

bir şekilde onun için değerli miydi? 'Lütfen, sahip olduğum her şeyi yakıyorsun. En azından senden önce bir şey saklamama izin ver-'

Ben daha sözümü bitiremeden başını sallamaya başlamıştı bile, özellikle sinir bozucu bir yürümeye başlayan çocuğa katlanmak zorunda kalan bir adamın yorgun iç çekişiyle.

İç çekti. Öfkem bir an için sağduyumun ışığını gölgeledi.

'Tek yapacağın bu mu? İç bana başını sallamak mı?" Bir kahkaha attım ve titreyen parmaklarımı siyah kadifeye daha da sıkıca kenetledim. 'Benimle konuşmaya tenezzül ettiğini düşünsene. Kutsal sesini aşağılık bir insanın yanında kullanarak onu kirletebilirsin ve-'

Yanan kütüğü bir kenara, kumun içine doğru fırlattı ve şaşkınlıktan cümlemin ortasında çenemi kapadım.

Sessiz Ölüm gözlerini benimkilerden ayırmadan pantolonunun cebinden küçük bir şey çıkardı - avucumun içinden biraz daha büyük, deri kaplı bir defter. Yanında başparmağımdan daha kısa bir kalem vardı. Kaba dövmeli parmaklarının arasında, en ufak bir kıpırdanmada ikiye ayrılacakmış duruyordu.

"Ne...

İnce bir el beni yaklaşmaya çağırdı. Gözlerimi kırpıştırdım ama sendeleyerek ilerledim - tehlikeye daha yakındım, bıçaklarına daha yakındım ama itaatsizlik etmek daha ölümcül bir seçenek gibi görünüyordu. Fae erkeği bakışlarını deftere çevirdi, uzun saçlarının ipeksi telleri karalama yaparken yüzüne dökülüyordu. Sıkı bir elle,

Kükreyen ateşin kırmızı ışığında güçlükle okunabilen sözleri belirdi.

Her ne kadar size kutsal sesimi dinletmek istesem de, koşullar şu an için beni engelliyor. Açıklama aşağıda.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim ve bir an için ne söyleyeceğimi şaşırarak ağzımı açtım. Kaşları, çenesini kapaması için açık ve soğukkanlı bir uyarıyla birbirine yaklaştı.

Ben susmadım.

Konuşamıyor musun? Sen...'

Kanatlarının inip kalkma şekli omuz silktiğini gösteriyordu.

'Oh.' Sessiz Ölüm, gerçekten de - bu bir meselesi

kendi etrafında geliştirmeyi sevdiği heybetli bir ünden ziyade bir gereklilik miydi? Nefes nefese bir kahkaha attım ve "Annemle babam nerede?" diye sordum.

İç çekti ama kalemini tekrar parşömene götürdü.

Gitti.

"Onları öldürdüğünüzü mü söylüyorsunuz, yoksa-

Hayır. Onları gönderdim. Arkamızdaki ateşe başını salladı ve hızlı bir şekilde Herkesi ekledi.

'Tüm kasabayı terk mi ettirdin? Nereye gidebilirler ki...'

Beyaz Şehir.

Birden nefes almakta zorlandım. Fae'ler tarafından hiç fethedilmemiş, Ana'ya haraç ödemeyen tek insan şehri - ama oraya girebilmek bir servete mal oluyordu ve yüzden fazla insanın oraya göç etmesi ...

"Asla içeri giremeyecekler.

Yapacaklar.

"Ne..." Başımı salladım ve şaşkın bir kahkaha attım. 'Onlara bu şekilde yardım edeceğine neden inanayım ki - neden...'

Sayfasının üst kısmındaki birkaç kelimenin altını çizerken sinirli bir omuz silkme hareketi daha yaptı. Açıklama aşağıda. Sonra cevabımı beklemeden defterini ve kalemini cebine geri soktu - ağzını kapatmanın sessiz eşdeğeri.

"Hayır," dedim, geri çekilip kibirli yüzünde ipucu aradım. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Hepsini gözlerden uzak bir yerde öldürmüş ve gizemli bir nedenle yalanlarını bana anlatmak için geri dönmüş de olabilirdi. Anne'nin en korkulan katiline, isyan eden insanlardan oluşan bir köye böyle bir merhamet gösterecek dünyadaki son fae'ye körü körüne güvenemezdim. Bu, Phurys'te küçük bir kızı ailesinin gözleri önünde işkence ederek öldüren aynı erkekti. Yirmi kış önce Madencilerin Ayaklanması'nda üç düzine yetişkin erkeği tek başına katletmişti. Bu yeterli değil. Bu yakın bile değil-'

O kadar hızlı ilerledi ki geldiğini bile görmedim.

Acımasız bir kanat vuruşu ve sarsılmaz bir kol daha koşmaya başlamadan beni belimden yakaladı ve granit kadar sert bir göğse yasladı.

"Bırakın beni!

Beni bir tahıl çuvalı gibi sürükledi, yanan kütüğünü ön kapımdan içeri fırlattı.

"Lütfen. Birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, tekmeliyor ve dirsek atıyordum, en ufak bir kıpırdama alanı bile yaratamıyordum. 'Lütfen, sadece iyi olup olmadıklarını kontrol etmeme izin verin - sadece veda etmeme izin verin, nerede olursanız olun...'

Kolu bir parça gevşedi ve sol elimi karanlık koluna sıkıştırıp beni tutan bileğe bir kırmızı büyü patlaması gönderdim. Keskin bir tıslamayla bıraktı. O zaman zarar görmez değildi. Arkama bakmadan ileri atıldım ve siyah paltosu hâlâ kollarımdayken caddede koşmaya başladım. Yanan evlere yaklaştıkça, sıcaklık o kadar yoğundu ki zar zor nefes alabiliyordum. Ama koşmalıydım, hızlı olmalıydım. İskeleye varabilirsem, teknelerin gerçekten gitmiş olup olmadığına bakabilirdim.

...

Önümdeki kum hareket etti.

Hareket etti ve renk değiştirdi. Birdenbire sokak artık sokak olmaktan çıkmış, ayaklarıma dolanan ve çıplak baldırlarıma, dizlerime tırmanan sarmaşıklardan oluşan bir yığın haline gelmişti. Çığlık attım ve kollarımı havada savurarak dengemi yeniden kazanmaya çalıştım.

Bir el bileğime kilitlendi, sıcak ve kaçınılmaz.

Kanatlar etrafıma çarptı ve ayaklarım yerden kesilerek sarmaşıkların aç erişiminden uzaklaştı. İkinci bir kol belime dolandı ve Sessiz Ölüm yine beni göğsüne doğru çekerek, yerden birkaç metreden fazla yükselmeden caddede ilerlemeye devam etti. En sonunda

tek bir esnek hareketle yere indi ve kolumu bırakmadan beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Seni piç kurusu," diye nefes nefese başardım. "Sen-

Etrafımdan dolanıp tekrar görüş alanıma girdi ve tek bir buyurgan parmağını ağzımın üzerine koydu.

Bakışları tekrar benimkilere kilitlendiğinde her ses boğazımın gerisinde kayboldu.

Isırmak istedim. Bana bu şekilde dokunmaya cüret ettiği için ona tekrar küfretmek istedim, parmağının baskısı dudaklarıma karşı çok tehlikeli bir şekilde sertti. Ama kaşları bir parça kalktı ve bu jeste eşlik edecek bir ses olmadan bunun eğlence mi, sabırsızlık mı yoksa kana susamışlık mı olduğunu anlayamadım. İkincisi olma ihtimaline karşı başımı salladım.

Kemerindeki bıçakları kontrol etmek için göz temasını keserek parmağını geri çekti.

"Peki ya şimdi? Nefes aldım.

Yıkılan başka bir evin gürültüsünden kendimi zar zor duyuyordum ama belki de o sivri kulaklar sesi benimkinden daha kolay yakalıyordu. Boştaki eliyle paltosunu elimden çekip aldı ve bir Rhudaki pelerini gibi omuzlarıma doladı.

"Üşümüyorum," diye ısrar ettim, geri çekilmeye çalışarak. Yumuşak kadife ve sıcak ten kokusu etrafımı sardı ve bu kadar insani, bu kadar hoş kokmasına dayanamadım. "Bütün bir kasabayı ateşe verdiniz. Sıcak kalmak gerçekten ...'

Başını yukarı doğru salladı. Tekrar sessizliğe gömüldüm.

"Diyorsun ki... gökyüzü daha soğuk.

Annemin katili omuz silkti ve beni kaslı kollarının arasına alarak tekrar göğsüne doğru çekti.

"Hayır. İnancı ya da umudu olmayan anlamsız bir ilahiye dönüşmüştü. Zera bana yardım et - beni kaçıracak mıydı? Fae erkeklerinin yaptığı gibi ve kaçırdıkları kadınları bir daha asla görmedikleri gibi... 'Hayır, lütfen, ben...'

Kanatları arkasında parladı ve Cathra'nın yanan, tüten harabelerini bile bir anlığına görüş alanımdan gizledi.

"Hayır.

Bilekleri tırnaklarımın tüm gücü altında boyun eğmedi. Dizlerimin etrafındaki eli bacaklarımı zahmetsizce yerinde tuttu. Son bir tehlikeli an için, bir elimi siyah giysili göğsüne koyup yüzüne bir kırmızı patlaması göndermeyi düşündüm, çünkü misilleme olarak beni öldürse bile, en azından savaşarak ölürdüm ...

Sonra kadifemsi kanatlar etrafımı sardı ve üç görkemli vuruşla, hayatımın cızırdayan, için için yanan kalıntılarını geride bırakarak dumanla kaplı gökyüzüne doğru fırladık.

Gecenin içine.

Bir kabusa.

Mücadele etmekten vazgeçtim. Yüzlerce metre havada, altımızda uzanan sonsuz denizde, beni taşıyan fae erkeğini incitmek beni kaçınılmaz olarak işe yaramaz, anlamsız bir ölüme sürükleyecekti.

Cathra'nın parlayan kalıntıları birkaç dakika içinde ufkun altına battı ve sonra etrafımızda sadece bitmeyen bir gece vardı - aşağıdaki karanlık deniz ve yukarıdaki parlak yıldızlı gökyüzü ve arada benden ve beni kaçıran kişiden başka hiçbir şey yoktu. Kolları tereddütsüzdü, kaçmanın mümkün olmadığı bir kafes gibiydi. Kanat atışları bir kalbin atışı gibi sakin, sabit bir ritmi takip ediyordu. Donmuş bedenimin etrafında, gecenin durgunluğunda hareket eden tek şey o kanatlardı.

Ama orada, kıyılarımızdan kilometrelerce uzakta, küçük bir ışık filosu suyun üzerinde süzülüyordu.

Sessiz Ölüm rotasını değiştirip onlara doğru yaklaşırken nefesim kesildi. Tekneler - düzinelerce fenerin ışığında tekneleri ve kürekleri ayırt edebiliyordum. Bu gece çok az rüzgâr olmasına rağmen yelkenler de vardı. O yelkenleri tanıyordum, henüz on yaşındayken babamla birlikte boyadığımız parlak renkli kumaşları. Güneş ve deniz, filomuzun üzerine çizdiğimiz balıkları solgunlaştırmıştı ama yine de yüzlerce metre uzaktan bile mavi lekeleri seçebiliyordum.

Benim insanlarım. Yaşıyorlardı.

Ama onlar için haykırmak üzere nefesimi içime çektiğim anda, Sessiz Ölüm aniden ters yöne savruldu.

"Hayır! Birden gözyaşlarım boğazımda düğümlendi. 'Lütfen, daha yakına uç - Sessiz olacağım, söz veriyorum. Sadece görmeme izin ver -

Kontrol edeyim...'

Derin iç çekişini paltosunun kadifesinden bile hissettim ama dediğimi yaptı.

Üzerlerinden uçarken hiçbiri gökyüzüne bakmadı. Düzinelerce tanıdık kafanın küçük teknelerde toplandığını, aceleyle paketlenmiş çantaları ve yiyecek malzemelerini düzenlediklerini gördüm. Ram ve Ellard'ın kürekleri tutan çocuklara bağırarak komut verdiklerini duydular. Ve ilk teknede, kuzeye doğru karanlık suları cesurca yaran teknede...

Annem ve Nettie şarkı söylüyorlardı.

Yüksek duvarların ardında, kar kadar beyaz, Kar kuşlarının şarkı söylediği ve zambakların büyüdüğü ...

Beyaz Şehir'in türküsü.

Yani gidiyorlardı. Gerçekten, gerçekten gidiyorlardı, çoğu insanın sadece yaşamayı hayal ettiği o yere - yıllık haraçların, kaçırılmaların, isyanların olmadığı yere. Güvende olacakları yere.

Bir gün onları tekrar görebileceğim bir yere.

Küçük filolarını geride bırakıp güneye doğru uçarken bu düşünceye tutunmuştum - Kızıl Saray'a, Anne'nin kollarına doğru düz bir çizgi. Bir gün, bu fae katilinin benim için planladığı kaderden kaçacaktım. Bir gün kuzeye giden yolu tek başıma bulacaktım. Ve babamı yeni bir atölyede, şehrin en zenginleri için resim yaparken bulacaktım; annemi evinde şarkı söylerken bulacaktım.

Odalar. Cathra bir daha asla var olmayacak olsa bile, ailem var olacaktı.

'Teşekkür ,' diye fısıldadım gecenin içine.

Nereden gelirse gelsin, merhameti için değil. Bildiğim hayatıma son bir kez bakmama izin verdiği için değil. Ama bana verdiği umut için - geleceğimi paramparça eden ve beni bir daha asla aynı olmayacak bir dünyada çırpınmaya bırakan bir gece boyunca beni ayakta tutabilecek yeni, basit bir hedef için.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

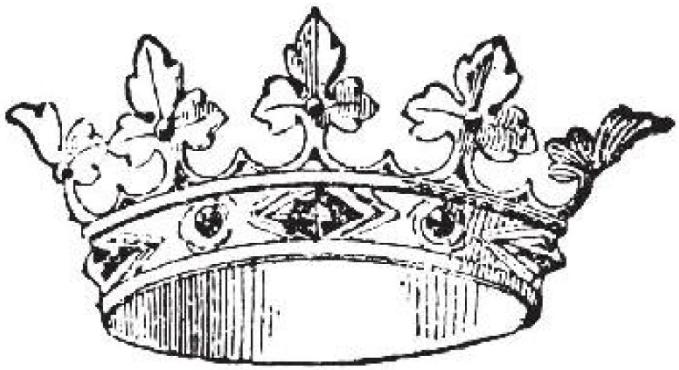

Biz uçarken yıldızlar üstümüzden kayıyordu. Arada sırada ufuktan ateşin parıltısı bize ulaşıyordu, diğer adaların, medeni yaşamın bir işareti. Bir süre sonra yüzüme ve saçlarıma ince bir su damlası yapıştı, ellerim ve ayaklarım yavaş yavaş buz gibi soğudu. Fark etmeyi reddettim. Soğuğu hissetseydim, omuzlarıma dolanan sıcak kadife palto için minnettar olmam gerekirdi ve böyle bir şey yapmaktansa binlerce metre yükseklikten düşüp ölmeyi tercih ederdim.

Işıklar önümüzde belirdiğinde saatlerdir uçuyor olmalıydık.

Ada daha büyüktü, hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar büyüktü, yaklaştıkça ufukta kilometrelerce uzanıyordu. Geceleyin, denizin içinde ışıl ışıl parlıyordu.

Yukarıdaki yıldızlı gökyüzüne bir cevap. Kenarlar en karanlık yerlerdi, sadece ara sıra yanan pencereler kıyıya yakın binaların da gösteriyordu. Ancak adanın merkezine, tepelerin ve dağların yamaçlarına doğru her yer hayat ve ışıkla dolup taşıyordu. Pencerelerin ardında ateşler titriyor ve garip parlayan küreler aradaki sokakları aydınlatıyordu. Adanın en yüksek dağının üzerine kurulmuş bu geniş şehrin arkasında ...

Anne'nin evi. Crimson Court.

Sarayın kuleleri yeryüzünden zalim, jilet gibi keskin tepeler halinde yükseliyordu, tıpkı bu yaşa kadar asla hayatta kalmaması gereken iğrenç bir canavarın çeneleri gibi. Zarifti belki, görkemli ve ihtişamlıydı ama kalbimi soğuktan sıkan kadim bir güç yayıyordu.

O halde bu, insanoğlunun kalbiydi.

İnsanların bir daha görülmemek üzere gittikleri yer. Her yıl yiyecek, altın ve işgücü kurbanlarımızı talep eden Yüce Leydi'nin koltuğu, sonunda Cathra tavrını koyana kadar ...

Ve bedelini ödedi.

Tanrı aşkına, burada ne işim vardı?

Hayatta kalmak. Bu kelime sanki başka birinin, benim yirmi yaşındaki şaşkın halimden çok daha bilge birinin verdiği bir cevap gibi içimde yankılandı. Burada yaptığım şey buydu: hayatta kalmak. Çünkü bir gün Beyaz Şehir'e gidecektim ve Beyaz Şehir'e gitmek için hayatta kalmam gerekiyordu.

Aklınızda net bir hedefiniz olduğunda hayat gerçekten o kadar da karmaşık değildi.

Bu yüzden Sessiz Ölüm zarif bir şekilde geniş mermer terasa inip beni tekrar ayağa kaldırırken koşmaya çalışmadım. Koşmak muhtemelen hayatta kalma şansımı artırmayacaktı - üzerimde hâlâ sadece dayanıksız bir gecelik ve neredeyse ayak bileklerime kadar uzanan siyah bir palto varken olmazdı. Etrafım sarılmışken değil-

Onlar köpek miydi?

Terasın mermer korkuluklarının ardındaki karanlıktan sarı gözler bana bakıyordu. İnek kadar uzun, ama bahçelerde yırtıcı bir çeviklikle dolaşan yaratıkların hareket eden siluetlerinden daha fazlasını seçemiyordum, bu da bana onların çok ama çok daha kötü bir şey olduklarını söylüyordu. Hangi yönden geldiğini kestiremeyeceğim kadar uzakta bir şey sanki gelişimizi haber verircesine uluyordu.

Kendimi yavaşça kalenin açık kapısına doğru geri giderken buldum.

Giriş, beni yutmak için genişçe açılan bir ağız gibi önümde beliriyor, babamın bir zamanlar Asval'den bir din adamı için çizdiği cehennem kapılarına tehlikeli bir şekilde yakın görünüyordu. Kalenin dış duvarları o kadar kırmızı bir mermerden yapılmıştı ki, sanki taze kanla parlıyor gibiydi. İçeride, yüksek kapıların ardında geniş bir galeri bizi karşılamayı bekliyordu; sütunların arasındaki duvarlar parlak renkli savaş ve zafer freskleriyle, parçalanmış kanatların ve kanlı cesetlerin vahşi kompozisyonlarıyla kaplıydı.

Yıkım için kırmızı, gerçekten.

Sessiz Ölüm yeni çevremi tanımam için bana zaman vermedi. O yüksek kapıdan geçer geçmez bileğimden yakaladı ve beni kendisiyle birlikte çekti, boştaki eli hançerlerinden birinin kabzasında duruyordu. Etrafımızda kırmızı, altın ve beyaz mermerler açılıyordu, her bir sonraki koridor bir öncekinden daha gösterişliydi.

Ve işte buradaydım, ıslak, dağınık ve kirliydim - zavallı bir insan tutsak.

Sessiz Ölüm beni sütunlu galerilerden ve sarayın görkemli salonlarından geçirirken hiç duraksamadı. Bu ölümcül ihtişamlı yerde, siyah deri ve kadifesi içinde ölümcül gölgelerden oluşan bir yaratık olarak daha da ölümcüldü. Peşinden koştum, kısa bacaklarım onun uzun adımlarına ancak ayak uydurabiliyordu ve kaymamak, tökezlememek için elimden geleni yaptım. Düşersem durup durmayacağından emin değildim. Bileğime kilitlenmiş eli, beni gideceğimiz yere kadar sürükleyebileceğini düşündürüyordu.

Fae gözleri her yerdeydi. Onlara bana eski bir pislik torbası gibi davranıldığını görme zevkini tattırmayacaktım.

Koridorlar önce sessizdi, sonra şatoya doğru ilerledikçe daha gürültülü ve kalabalık olmaya başladı. Dünyada bu kadar çok Fae olduğunu hiç fark etmemiştim. Sessiz Ölüm hâlâ en uzunlarından biri olsa da, hepsi uzun boyluydu; gökkuşağının tüm renklerini giymişlerdi, başları, boyunları ve parmakları zarif altın, gümüş ve mücevherlerle sarılıydı. Bazıları zeytin tenli ve koyu renk saçlıydı.

Tıpkı beni yanına çeken erkek gibi, ama saray sakinlerinin çoğu da yanık umber gibi koyu renkliydi ya da Cathra halkı kadar solgundu, saçları en parlak bal sarısından neredeyse mavi olacak kadar koyu bir siyaha kadar değişiyordu.

Yine de yüzlerindeki ifadeler aynıydı; beni esir alanın adımlarının çileden çıkaran zarafetinin ardında benim beceriksizce tökezleyişimi izlerken alaycı alaylar ve bastırılmış kıs kıs gülüşler.

Önemli değildi. Kahkahalarla başa çıkabilirdim. En azından hâlâ hayattaydım.

Sessiz Ölüm inci gibi beyaz bir kapının önünde durduğunda ne kadar yürüdüğümüzü bilmiyordum. O koridordaki diğer tüm kapılar gibi görünüyordu ama tereddüt etmeden iterek açtı ve tek kelime özür dilemeden beni arkasındaki odaya itti. Bir çeşit ofis gibi görünüyordu. Sadece tavanda parlayan küçük kürenin ışığında, yüksek kitap ve parşömen yığınlarının ne hakkında olduğunu anlayamadım.

Beni kaçıran kişi kapıyı arkasından kapattı. Kalbim tekrar boğazıma çarptı - ama sanki ben orada değilmişim gibi, sanki bu ani mahremiyeti ne kadar tatsız şekillerde kullanabileceği aklına gelmemiş gibi kanatlı sırtını bana doğru döndü. İki adımda odanın diğer tarafındaki dolabın önüne geldi ve kapıyı açtı.

"Hâlâ bir açıklama yok sanırım? Paltosunu omuzlarıma biraz daha yaklaştırarak acı bir şekilde söyledim. Aslında bağırmaya niyetliydim ama soğukta saatlerce uçtuktan sonra sesim

boğuk bir iniltiye dönüştü. Önemli değildi. Hoşnutsuzluk yeterince iyi ortaya çıktı.

Başını bana doğru çevirdi, kaşlarını çatarak kıpırdamadan durmamı emretti. Yine cevap vermedi ve damarlarımdaki öfke bu ısrarcı, umursamaz sessizlik karşısında kaynama noktasına ulaştı.

"En azından bu geceyi atlatıp atlatamayacağımı söyleyebilirdiniz.

Kaşlarını çattı ve cebinden not defterini tekrar çıkardı. Bronz parmakları masanın birçok çekmecesinden birinden kurşun kalem aldı ve aceleyle bir not yazdı.

Seni daha etkili bir şekilde öldürebilirdim.

"Bir fae ayini için kurban etmek üzere masum bir bakireye ihtiyacınız olabilirdi.

Alay etti ve sessizce karıştırmaya geri döndü.

"Bak," dedim sertçe, "istediğin kadar aptalmışım gibi davranabilirsin, ama senin türünün insanları iz bırakmadan ortadan kaldırmak gibi bir alışkanlığı var. Başka ne için buradayım? Yatağını ısıtmak için mi?'

Sessiz Ölüm yine bana doğru döndü, ilk defa sinir bozucu derecede mükemmel yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Hakaretin kaynağına rağmen kendimi biraz kırılmış hissetmekten alıkoyamadım.

"O kadar da çirkin değilim.

Dudağı bir parça yukarı kıvrıldı ama yine bana cevap vermeden arkasını döndü ve üç tane kahverengileşmiş parşömen çıkardı

parşömenler buldum. Onları elinden kapmak ve suratına bir tokat atmak için içimden gelen şiddetli dürtüyü bastırdım.

Buradan kurtulacaktım. Bir fae katilinin suratına kendi belgeleriyle vurmak en güvenli strateji değildi, her ne sebeple olursa olsun bana ihtiyacı olsa bile.

Lütfen. Sadece...'

Daha sonra defterine bir şeyler karaladı, parmakları deriye kazınmış yara izi benzeri mürekkep çizgilerinin altında açıkça gerilmişti.

"Sonra mı? Evimi yıktınız ve beni kaçırdınız, şimdi de beklememi mi istiyorsunuz?

İlk parşömen tomarını açarken başını kaldırmadan başını salladı, bir kez baktı ve tekrar sıkıca sardı.

"Ve en azından cevap verirken yüzüme bak.

Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu, karanlık derinliklerinde soğuk, insanlık dışı bir kayıtsızlık kadar kolaylıkla uyarı olabilecek bir şey parıldıyordu. Sözlerine dikkat et, dedi o bakış bana. Sadece adı bile yetişkin savaşçıları ürperten, gözünü bile kırpmadan seni kanlı bir kemik ve kan yığınına dönüştürebilecek bir fae ile konuşuyorsun. Halkınızı sadece alışılmadık bir merhamet gösterisiyle bağışlayan ve bu merhameti makul sınırların ötesine taşımak için hiçbir nedeni olmayan bir fae. Yerinizi bilin.

Yerimi biliyordum. Burası sürekli aptal ve mantıksız safları arasında bir yerdeydi.

İnatçı.

"Bu daha iyi," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı.

Ve uzaklara baktı. Beni kanlı bir kemik ve kan yığınına çevirmeden.

Uyuşukluktan küçük bir zafer kıvılcımı fışkırdı - demek ki bana canlı ihtiyacı vardı. Ve gözleri ne kadar soğuk ve duygusuzca metnin üzerinde gezinirse gezinsin, kontrol ne kadar tamamen elindeymiş gibi görünürse görünsün, yine de dengesini bozmanın yolları vardı.

Aklımın bir köşesinde özenle saklayacağım gözlemler. Sahip olduğum en iyi silah onlar olabilirdi.

İkinci tomarı ilkini attığı kadar hızlı bir şekilde kenara atmadı. Satır ve sütunlara düzgünce dizilmiş uzun isim ve tarih listelerine bir an göz attım - ama bir an sonra aradığını buldu ve ben isimlerden herhangi birini tanıyamadan üç ruloyu dolaba geri attı.

"Ve? Dedim ki.

Defterini tekrar eline aldı, üst sayfasını yırttı ve kalanını cebine soktu. O tek sayfayı masanın üzerine koyarak şöyle yazdı: "Büyün hakkında tek kelime etme.

Gözlerimi kırptım. "Ne?

Sana zarar verecek.

Kalemi geldiği çekmeceye geri fırlattı ve sol elini siyah giysili dayadı. Kırmızı bir

ve not masanın ahşap yüzeyinde ufalanarak toz haline geldi.

"Yani...

Bu sefer uyarı bakışlarıyla bile uğraşmadı. Kapıyı tekrar açıp beni takip etmemi işaret ederken dilimi ısırdım, bu sefer bileğimden tutup sürüklemedi. Mektubundaki sözler hala zihnime kazınmışken, itaat edecek kadar şaşkındım.

Sana zarar verecek.

Bahsettiği tek bir kişi olabilirdi - ama tüm fae'ler arasında Sessiz Ölüm, Anne'den sır mı saklıyordu?

Soru sormaya zaman yok. Merak etmeye bile vakit yoktu. Beni yine mermer ve altın labirentinde dolaştırdı, birbirinin aynısı koridorlardan sonra birbirinin aynısı koridorlar, sarmal merdivenlerden sonra sarmal merdivenler, ta ki karanlık kanatlarını bir an için gözden kaybedersem hayatımın sonuna kadar dolaşacağımdan emin olana kadar. Beni kaybettiğini fark edip etmeyeceğini bile bilmiyordum. En kalabalık koridorlarda bile asla yavaşlamaz ya da arkasına bakmazdı; nereye dönse uzun figürünün etrafında bir yol açılırdı.

Uğruna öldürdüğü insanlar bile ondan korkmayı biliyordu. Ve yine de...

Büyün hakkında tek kelime etme.

Düşünmek istedim. Zeki olmak istedim. Ama zihnim korku, keder, öfke ve basit, uyuşmuş şokun katmanları altında yavaş yavaş çöküyordu; bu sarayın soğuk mermer zeminine çökmeden kanatlı sırtının peşinden koşmak zaten yeterince zor görünüyordu. Bu yüzden ayak uydurmaya odaklandım. Hayatta kalmaya odaklandım. Gerisi, umarım, bekleyebilirdi.

Geniş, bakır ve yakut kaplamalı bir kapının önünde Sessiz Ölüm sonunda durdu ve omzumu tuttu. Sanki o kapıların ardında beni neyin beklediğini öğrenirsem kaçmaya çalışacağımı düşünmüş gibiydi.

Bu, her şeyden çok, bende hemen koşma isteği uyandırdı.

Ama beni tutuyordu. Gidecek başka yerim yoktu.

Bu yüzden kapılar önümüzde yavaşça açılırken beni ileri itmesine izin verdim. Beni, beyaz duvarları o büyük mermer bloklardan değil, daha küçük, daha kahverengi bloklardan inşa edilmiş, ötesinde uzanan muazzam salona götürmesine izin verdim.

Bones.

Salon kemiklerden inşa edildi.

Binlercesi, milyonlarcası, üst üste dizilmiş Cathra'nın üç evinden daha yüksek duvarlar oluşturmak için kaba demir çivilerle birbirine tutturulmuştu. Başımın üzerinde, düzinelerce ve düzinelerce sırıtan kafatasıyla süslenmiş keskin kemerlerle bir araya geliyorlardı - insan kafatasları.

İnsan kemikleri.

Dizlerimin bağı çözüldü. Üst kolumu kavrayan inatçı parmaklar olmasaydı yere düşebilirdim ve

bir daha hiç kalkmadı.

Ama Sessiz Ölüm beni ileri doğru çekti ve onun peşinden tökezlemekten başka çarem kalmadı. Etrafımızdaki kalabalık bizi görünce soluk soluğa kaldı ve sessizliğe büründü; kanatların ve elbiselerin aceleyle savrulmasıyla ortalıkta bir yol açıldı. Bu yol doğruca odanın uzak tarafındaki, en az yüz metre ötedeki canavarlığa gidiyordu.

Muhtemelen bir tahttı.

Ama bu eser hayatımda gördüğüm tüm tahtlardan daha büyüktü, babamın resmettiği tüm tahtlardan daha büyüktü. Daha cilalı kemiklerden inşa edilmişti, ortalama bir insan evinden daha uzun duruyordu ve küçük bir kalabalığı oturtacak kadar genişti. Yine de bu geniş alanın ortasında, ipek yastık yığınları ve kadife perdelerle çevrili odaya tek bir kadın başkanlık ediyordu.

Onda anaç bir şey yoktu. Yumuşak, sıcak ya da nazik değildi.

Anne, sanki bir cam parçasının ruhu bir fae bedenine girmiş gibi, canlanmış bir buz sarkıtının havasını taşıyordu. Pudralı porselen bebek gibi bir yüz, iri mavi gözler ve yastık gibi dudaklar. Uzun, beyaz saçlar - sarı değil ama beyaz, tükenmiş büyünün boş rengi. Tüm doğru yerlerde kıvrılan ve dalgalanan bir vücut, parıldayan, yarı şeffaf gümüş elbisesinin birçok kıvrımından hatları mükemmel bir şekilde görülebiliyordu.

Katilinin atlamak, kanatlarını üzerime çekmek ve ondan saklanmak istememe neden olan bir güzellikti.

Biz tekrar salondan çıkana kadar bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Yine de omzumu tutmaya devam etti. Elleri beni ileri doğru itti, tahtındaki o korkunç güzelliğe daha da yaklaştırdı. Parmaklarının sıkı tutuşu bana sürekli sözlerini hatırlatıyordu - büyün hakkında tek kelime etme. Oh, Zera bana yardım et. Dudaklarımdan mantıklı tek bir kelime çıkarsa kendimi şanslı sayacağım.

Ama hayatta kalacağım. Hayatta kalacağım.

Bakışlarımı ayaklarının altındaki mermer zeminde tuttum ve vücudumun çaresizce dönüp kaçma refleksiyle savaşarak yürümeye devam ettim. Daha birkaç saat önce evde olduğumu düşünmek. Sıcak bir güneşin ve kirli önlüklerin sorunlarımın en kötüsü olduğunu düşünmüştüm. O kadar şiddetli bir şekilde sarsıldım ki, toplanan fae sarayının gözleri önünde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum, şimdi sıkıcı ev işlerinin bir listesi ve annemin sinirli nutuklarından biri için hayatımı verebilirdim.

Omzumdaki el beni aniden durdurdu ve kıpırdamadan durdum, gözlerim devasa tahtın önündeki pürüzsüz mermere odaklandı. Sessiz Ölüm beni aşağı itti. Başka bir şey düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm. Göz ucuyla onun da aynı şeyi yaptığını gördüm, ama çok daha zarif bir şekilde.

"Kreon," dedi Anne.

Sesi gümüş çanların karıncalanması gibiydi, yüksek ve netti ve tüm şefkatten yoksundu. Bu tek kelimenin Ildhelm'de bize öğrettikleri Peri kelimeleri arasında olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Sonra Sessiz Ölüm yanıma baktı

ve takma adının muhtemelen doğduğunda ailesinden aldığı isim olmadığını fark ettim.

Creon. Sert ve soğuk. Ona yakışıyordu.

Salon sessizdi. Dudakları . Ama tahttaki Yüce Leydi, sanki onun konuşmasını duymuş gibi bir onay notası mırıldandı. Cevabı, birkaç cümleden fazlasını bilmediğim kendi dillerinde geldi - ama Cathra dediğini duydum. Myris - ölüm dediğini duydum.

Yine kısa bir sessizlik oldu ve bu sefer kadın güldü. "Peki ya arkadaşınız?

Kendi dilimde, aniden. Kelimeler artık benim kulaklarım içindi. Ama Sessiz Ölüm o gizemli, sözsüz şekilde cevap verirken bana bakmadı bile.

"Eğlenmek mi? Bir başka melodik kahkaha tınısı. 'Tanrılar merhamet etsin. En son genç bir bayan sizi biraz fazla eğlendirdiğinde neler olduğunu hepimiz hatırlıyoruz, değil mi?

Fae dinleyicilerden bazı temkinli kıs kıs gülüşler yükseldi. Saçlarımın kahverengi düğümlerinin altından yana baktım ama Creon'un sert yüzünde utanç ya da kızgınlıktan eser yoktu. Dolgun dudakları hafif bir eğlence gülümsemesiyle kıvrıldı - eğlence ve biraz da zalim bir kibir. Ondan gördüğüm ilk gülümsemeydi ve espri anlayışı hakkında bilmek istemediğim her şeyi doğruluyordu.

Muhtemelen Phurys'te o kıza ölümüne işkence etmeyi de oldukça eğlenceli bulmuştur. Vernari tutsaklarının yüzlerini paramparça ederken de aynı şekilde gülümsemiş olabilir.

Bir ürpertiyi bastırdım. Belki de onu eğlendiren son genç bayana ne olduğunu merak etmesem daha iyi olacaktı.

Cevabı ne olursa olsun, Anne memnun görünüyordu. Sonraki sözleri daha da tatlı ve kulağa daha da soğuk geliyordu. "Yukarı bak, kızım.

Dondum kaldım. Yanımda Creon, hayatımda duyduğum en yüksek sesle iç çekti ve bana bakmadan beni ayağa kaldırdı. Dengemi korumak için sendeledim ve yine arkamdan saraydaki lordların ve leydilerin kıkırdamalarını duydum - bu sefer daha yüksek sesle, artık eğlencelerinin nesnesi iki ölümcül bıçak ve daha da ölümcül bir bakış taşımıyordu.

Bir şekilde başımı kaldırdım ve kendimi Anne'nin bakışlarıyla buluşmaya zorladım.

Mavi gözleri bir oyuncak bebeğinki gibi büyük olabilirdi ama genç bir kadının gözleriyle karıştırılmaları mümkün değildi. Onlarda kış soğuğu vardı, sonsuz bir ayaz. Biri bana bu gözlerin dağların büyüdüğünü ve adaların suların üzerinde yükseldiğini gördüğünü söyleseydi, buna inanırdım.

O bakışların altında bir hiçtim. Ucuz bir gecelik ve bana ait olmayan bir palto giymiş, yalınayak ve dağınık saçlı cılız bir çocuk. O ölümsüz mavi gözler vücudumda gezinirken ve kan donduran tek bir kalp atışında yüzüme geri dönerken her eksiğimi not ettiğini görebiliyordum.

Sonra bebek ağzının köşelerini yukarı çekti. Yapmamasını tercih ederdim.

"Adın ne kızım?

"Emelin, anne. Kendi tenim kadar tanıdık olan bu heceleri zar zor nefes alarak söyledim. Yine de duymuştu ya da belki de yanımdaki erkek beni çoktan tanıştırmıştı.

"Emelin. Sesi hoşuna gitmiş gibiydi. "Ne kadar büyüleyici. Sarayımız hakkında ne düşünüyorsun, Emelin?'

Burada bir dakika daha geçirmektense soğuk ve fırtınalı okyanusta yüzerek eve dönmeyi tercih ederim. Doğru, ama hayatta kalanların cevabı değil.

'Çok güzel anne,' diye fısıldamak için kendimi zorladım. "Geldiğin adadan daha mı güzel?

Cathra'dan daha mı güzeldi - uğruna pek çok insanımın öldüğü bu acımasız lüks yer? İçimde bir şeyler soldu. Ama hayatta kalmak istiyorsam bunu gösteremezdim.

... Ben basit, sıradan bir insandım, dedim kendi kendime, uysal ve çaresiz, kesinlikle büyüsü olmayan türden. Eğlenceli ve uysal biriydim. Dudaklarımı hiçbir alaycı cevap kirletmemişti.

Bu devasa tahtın önünde, o keskin bakışların altında güçsüz görünmek hiç de zor değildi. Bir parmak şıklatmasıyla beni ikiye bölebileceğini bilmek, güçsüzlük hissini iliklerime kadar hissetmem için yeterliydi.

"Kızıl Saray, Cathra'ya senin bana benzediğin kadar benziyor anne," dedim başımı eğerek.

Yüksek sesle güldü. 'Oh, gerçekten de çok hoşsunuz. Söyle bize kızım, adanızın insanları bu kadar acı çektiler mi?

Bize karşı işledikleri suçu? Kreon bize onların ölürken çok acı çektiklerini söyledi.

Creon'un nefesi kesildi.

Zera şahidim olsun, onu öldürecektim. En azından bana bunu yaptırdığı için, en ufak açıklama ya da hazırlık yapmadan beni burada beklettiği için canını çok ama çok yakacaktım. Ama eğer intikamımı alacaksam, Anne'nin gözünde ürkek, güçsüz bir insan olmalıydım ve ürkek, güçsüz insanlar, ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, fae katillerine yıkıcı büyüler fırlatmazlardı.

Gözlerimi onun ayaklarının altındaki zemine odakladım, gözlerimden süzülmek üzere olan keskin yaşları umutsuzca kırpıştırdım ve mırıldandım: 'Hiç kimsenin senin cömertliğini utanmazca hiçe saymalarını telafi edecek kadar acı çekebileceğini sanmıyorum.

"Kreon'un ateş ve kan cezası bile mi?" diye mırıldandı. "Çocuklarının diri diri yanışını izleyen ebeveynlerin? Sesi her kelimeden, her yanlış kelimeden büyük zevk alıyormuş gibi geliyordu. Kimse yanarak ölmemişti - hiç kimse ölmemişti. Onları canlı canlı uzaklaşırken görmüştüm. Yani ya beni tehlikeli bir fae tuzağına çekiyordu-

Ya da Kreon yine yalan söylemişti.

Sessiz Ölüm tam olarak hangi oyunu oynuyordu?

"Cezası yeterli olmaya çok yaklaştı anne," demeyi başardım. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, o iğrenç tahtın tepesinden bile duyacağından emindim, ama ben

Devam etmek için kendimi zorladım, benden istediği o hain sözleri söylemek için kendimi zorladım. 'Ama senden esirgedikleri haracı önce o almalı ve yakmak yerine sana gönderdiğinden emin olmalıydı. Yine de hakkın olan eşyaları senden çalmayı başardılar.

"Ne kadar zeki bir kız," diye mırıldandı, uzun beyaz bir tutamı halkalı parmaklarının etrafında kıvırarak. 'Onu duyuyor musun, Creon? Küçük insanını rahatlatmak için bize başka bir yerde Cathra haracının eşdeğerini bulman gerekecek. Bunu senden yakında bekliyoruz.

Hızlı bir selam verdi. Kısa sessizliğe bakılırsa, cevabı bu kez çok ayrıntılı değildi ve Anne'nin yanıtı yine kendi dillerinde geldi. Bana tanıdık gelen birkaç kelimeyi anlamlandıramadan Creon'un parmakları üst koluma dolandı ve beni reveransa çekti.

"Teşekkür ederim anne," diye ciyakladım, ne için olduğundan emin olmasam da. Ama katili beni tekrar sürükleyerek götürürken arkamdan güldü ve ölümcül büyü parıltıları peşimden gelmedi.

Hayatta
kalmıştım.
Hayatta
kaldım.

Yanımdaki değersiz fae erkeğine rağmen, onun zalimce yardım ve destek eksikliğine rağmen hayatta kalmıştım - ve bu farkındalık içime işledikçe öfkemi daha da körükledi. Açıklama aşağıda. Canı cehenneme. Kaçamak sessizliğinin ve faydasız uyarılarının canı cehenneme.

"Peki," diye tısladım ağzımın kenarından, beni bakır kaplamalı kapıdan dışarı çekerken, "yanan çocuklarla ilgili açıklamanı da beklemek zorunda mıyım?

Beni etrafımızda uzanan geniş mermer alan boyunca, bu korkunç şatonun yayılan çatılarına ve kulelerine bakan açık pencereye doğru çekerken yoluma bakmadı. Başlar hâlâ bize doğru dönüyor olmasaydı, onu takip etmeyi reddedebilirdim.

"Nereye gidiyoruz?

Boştaki elini ipeksi saçlarında gezdirirken omuz silkti ve gece boyunca saçlarını tutan topuzu çözdü. Zırhını çıkaran bir adam gibi bir hareket. Son durağımıza varmak üzere miydik?

'En azından bir sonraki durağımızda bana cevap vermeyi planlıyor musun? Yoksa benim için gizemli bir şekilde sesini geri kazanmanı mı beklemem gerekiyor?

Yan bakışı bir başka açık uyarıydı ve onu görmezden geldim. Lanet olsun ona - hayatta kalmıştım. Beni buraya canlı getirmek için bu kadar uğraştıysa, bir iki iğneleyici söze katlanabilirdi.

Gözlerimi kaçırmayınca pencereyi işaret etti, sonra parmaklarını iki yana açarak elini kaldırdı.

"Beş dakika mı?

Başını sertçe salladı, bu hareketiyle göz kürelerinin altın ışığı yüzünde oynaşıyordu. Nefesimi içime çektim ve öne doğru bir adım atarak üzerimde yükselen uzun, kaslı bedene yaklaştım.

"İyi o zaman. Hadi gidelim.'

Cevap olarak beni kollarının arasına aldı ve güçlü bir kanat çırpışıyla tekrar boşluğa fırladık.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

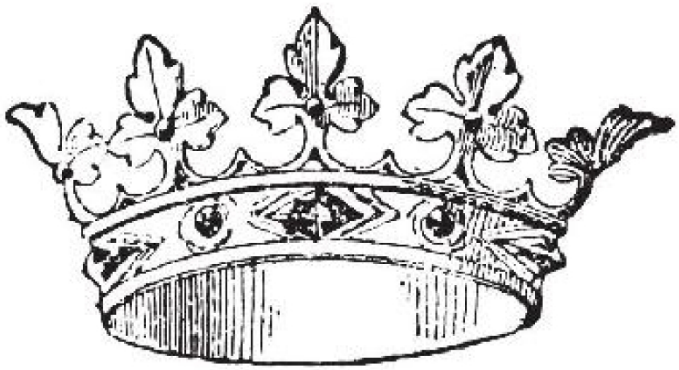

Varış noktamız, adanın tamamındaki tek karanlık bölgeydi; sarayın dış duvarları ile ötesindeki sahil şeridi arasında kalan bir şeritti. Dağın yamacından o kadar hızlı iniyorduk ki, Creon nihayet yavaşladığında kalbimin kalıcı olarak boğazıma kaçtığından emindim. Piç kurusu bu hızın üstesinden nasıl gelmişti...

Belki de hiçbir yere kıpırdayacak hali yoktu, diye düşündüm yere inip ellerini üzerimden öyle hızlı çekti ki neredeyse yere kapaklanacaktım.

Küçük bir ormana benzeyen bir yerde, toprağa gömülü basamak taşlarından oluşan ve zar zor aydınlatılan bir patikada duruyorduk. Arkamızdaki patika dağa doğru uzanıyordu, o acımasız

kale. Diğer yönü araştırmak için geri döndüğümde, Sessiz Ölüm çoktan benden uzaklaşmıştı ve beni peşinden acele etmeye zorladı.

Burada ne altın küreler ne de yolumuzu aydınlatacak yanan meşaleler vardı. Sadece yol boyunca uzanan ağaçlarda küçük ışık zerrecikleri parlıyordu, sanki bir avuç yıldız toprağa düşmüş ve hışırdayan yaprakların arasına sığınmıştı. Önümüzdeki ağaçların arasından çıkan bina bile karanlık sayılırdı. İlk başta, gölgelerin içinde sessiz nöbetlerini tutan, ve güllerle kaplı bir sıra sütundan başka bir şey görmedim. Ancak yaklaştıkça köşkün gümüşi çatısı ve büyümüş çerçeveyi kaplayan vitray pencereler gözüme çarptı. Karanlıkta renklerini ayırt etmek imkânsızdı.

Burada dünya sessizdi. Çok uzak olmayan bir yerden denizin çağıltısını duyabiliyordum, o kadar tanıdık bir sesti ki neredeyse oracıkta ağlayacaktım.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye .

Başını salladı ve arkasına bakmadan köşkü çevreleyen verandaya çıktı. Bir tür anahtar göstermesini bekliyordum ama sağ elini iki sütun arasındaki camın üzerine koydu ve cam eriyerek içeri girmesine izin verdi. Onu içeri kadar takip ettim, yarı yarıya pencerenin tam zamanında büyüyüp yüzüme çarpmasını bekliyordum. Ama öyle olmadı.

Arkadaki oda daha da büyük bir sürprizdi.

Sessiz Ölüm'ün günlerini nerede geçirmesini beklediğimden emin değildim, ancak müstehcen bolluktan sonra

Az önce geride bıraktığımız sarayda, en azından bir miktar altın ve mermere güvenmiştim. Ancak dışarıdaki ışıkların zayıf parıltısından burayı görebildiğim kadarıyla tuhaf bir şekilde... rahattı?

Binaya iki adım kala sendeledim, bir an için etrafıma anlam veremedim.

Creon karanlık odada biraz daha ilerleyip sağ eliyle hızlı bir hareket yaptığında benim şaşkınlığımı ya fark etmedi ya da umursamadı. Etrafımızda ve üstümüzde küçük ışıklar parlıyor, yuvarlak alanı kendi başına küçük bir gökkubbeye dönüştürüyordu. Bu sıcak, neredeyse rahat parıltıda, köşkün iç kısmının detayları görünür hale geldi - yontulmuş sütunların kırmızımsı ahşabı, yeşil ve beyazın bin farklı tonundaki pencereler, pürüzsüz huş ağacı zemin. Solumda, ağır bir ocak ve lavabo, bir tarafta uzun bir masa ve diğer tarafta yiyecek malzemelerinin bulunduğu bir rafla çevrili küçük bir mutfak köşesi oluşturuyordu. Sağımda ise ağır kadife bir kanepe ve etkileyici kitaplıklarla çevrili bir çalışma masası duruyordu. Tek kişilik odanın en uzak köşesinde bir gardırop ve bütün bir ailenin sığabileceği büyüklükte bir yatak vardı; koyu mavi battaniyeler ve yumuşacık görünen yastıklarla kaplıydı, terli ve kirli tenimin onlara seslendiğini hissedebiliyordum.

Bütün bu evde uyuyacak tek yer. Bu düşünce geçici hayranlığımı hemen bastırdı ve yerini çok daha sağlıklı bir nefret duygusuna bıraktı.

Onun yatağında uyumayacaktım. O vahşi bedene yakın olmaktansa yerde yatmayı tercih ederdim.

Creon odada bir tur atarken bana bakmadı bile; kitaplıkların arkasına, yatağın altına ve ağır gardırobun içine hızlıca göz attı. Hareketleri etkili ve bilinçliydi, parmaklarının en ufak kıvrımı bile santim santim ölçülüyordu. Tam bir mükemmellik yaratığı - mükemmelliğin en çirkin türü.

Bu yumuşak, ev gibi yere uymuyordu. Sanki karanlık bir panter kan aramak için bir çocuğun odasına girmiş gibiydi.

Bir an için kendimi buranın onun evi olup olmadığını merak ederken buldum. Normalde gecelerini geçirdiği günahkâr zevklerin karanlık, ölümcül iniyle beni tanıştırmamak için, bana ihtiyacı olduğu sürece beni barındırmak üzere burayı kendine ayırmamış olsaydı.

Ama Creon sonunda çevremizdeki incelemesini bitirdi ve o büyük siyah kanatlarını nasıl sıkıştırdığına bakılırsa, odanın güvenli olduğu ilan edildi. Bu da artık evini kaçırılma kurbanlarına teslim etmek zorunda kalan zavallı bir adamdan daha önemli endişelerim olduğu anlamına geliyordu.

"Yalnız mıyız? Dedim.

Başını salladı ve botlarının bağını çözmek için çömeldi. Bunu yaparken uylukları koyu renk pantolonunun altında gerildi, kasları kumaşa karşı sessiz, acımasız bir uyarı gibi görünen bir şekilde sıkılaştı.

Görmezden .

"Bu bağırabileceğim anlamına mı geliyor?

Yanıma geldi, botlarından çıktı ve bana bir kez daha kayıtsızca baktı, kaşları bir tür boyun eğme ifadesiyle kalkmıştı. Eğer ille de gerekiyorsa, der gibiydi bu bakış, ama böyle ölümcül dramatikliklerle bir şey yapmayı gerçekten bekliyor musun?

Ben daha ağzımı açamadan arkasını dönüp sobaya doğru yürüdü, ayak sesleri bir kedinin huş ağacına sürtünmesi gibi duyulmuyordu.

"Hey!

Ateşi yaktı, çaydanlığı doldurdu ve hiç tepki vermeden ocağa koydu. Bu basit ev işleri bile mürekkep izli ellerinde cinayet hazırlığı gibi görünüyordu, sanki suyu sadece birini içinde boğmak için kaynatıyordu.

"Ben çay istemedim," diye sıkılmış dişlerimin arasından tersledim. Cevap istedim. Gerçekten bu kadar zor mu-'

Bana omzunun üzerinden hızlı ve yorgun bir bakış attı ve aramızdaki uzun masayı işaret etti. Otur, dedi bu hareket. Sabırlı ol. Ve kapa.

"Hayır," dedim.

Omuz silkti ve tekrar benden uzaklaştı.

"Hayır. İleri atılırken sesim yükseldi - ona doğru sadece iki adım atmıştım ki daha iyi düşündüm ve rotamı değiştirdim. Belki de Sessiz Ölüm'e fiziksel olarak meydan okumak biraz fazla delilik olacaktı, bu kadar çabadan sonra bile

beni buraya canlı getirmek için yapmıştı. Bu yüzden onun yerine masasına doğru yürüdüm, çekmecelerden bulabildiğim ilk defteri ve kalemi kaptım ve onları masanın üzerine çarptım.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?

Creon sanki beni duymamış gibi, bu noktada göstermelik bir sakinlikle çayını yapmayı bitirdi. Öfke ve hayal kırıklığımla savaştım, tırnaklarımı avuçlarımda sıktım, sonunda çaydanlığı ateşten aldı, masaya doğru yürüdü ve alçak yastıklı taburelerden birine oturdu. Sırt dayanağı olmadığını fark ettim. Muhtemelen o kanatlardan rahatsız olmuştur. Ancak iki fincan dumanı tüten çayı doldurduktan sonra nihayet bakışlarımla buluştu ve o yaralı kaşlarını tekrar bana kaldırdı.

"Bana öyle bakmaya cüret etme," dedim sessizce.

Yüzünde en ufak bir değişiklik yoktu - ışıkların yumuşak parıltısında bronz ve siyahtan oluşan zarif bir heykel. Sadece gözleri canlıydı, uzun kirpiklerinin altında karanlık bir tehditle dolup taşıyordu.

"Bu senin için sadece bir iş günü olabilir, ama ben az önce tüm hayatımın mahvolduğunu gördüm! Yükselen sesimdeki bu hıçkırık nereden geliyordu? Tanrı aşkına, ağlamayacaktım - onun duyması için değil. 'Kendi lanet aileme veda etmeme bile izin vermediniz! Ve sonra beni onun önünde dolaştırdın ve bana ... dedirttin.

...'

Dudaklarım söylemek istediklerim, o sinirli, umursamaz yüze fırlatmak istediklerim için yeterince keskin kelimeler bulamadı.

Kanayana kadar.

İçini çekti, oturmamı işaret etti ve mürekkepli elini uzattı. Sanki masanın üzerinden iki ayak uzanıp kalemi kendisi almak, gece boyunca yaptığı onca işten sonra imkânsız bir çaba olacakmış gibi.

Oturmadım. Uzuvlarımda uğuldayan huzursuz öfke buna izin vermedi. Faydasız, güçsüz bir öfke patlamasıyla kalemi huş ağacından kaptım ve Sessiz Ölüm'ün kucağına fırlattım.

Sanki başından beri planı buymuş gibi onu kaslı kalçalarından kaldırdı.

Bir laneti bastırarak ona doğru tökezledim. Yanında durduğumda yazmaya başlamıştı bile, kalemi parşömenin üzerinde önceki karalamalarına göre daha düzenli bir şekilde dönüyordu. Ailene daha sonra yazabilirsin.

Çok geç ve çok az, onlardan bir okyanus uzakta. 'O zaman onları daha önce görmeme izin vermenin ne zararı olurdu-'

Ayrıca, diye devam etti, beni görmezden gelerek, onlar senin ailen değil. Kesik kesik sorduğum soru boğazımda düğümlendi.

Kalemini tekrar yere bıraktı ve dönüp bana baktı, kaşları biraz kalkıktı, yüzü o kadar donuktu ki bu bir meydan okuma olmalıydı.

Gözlerimi kırptım. Bakışlarımın tekrar o iki küçük cümlenin üzerinde kaymasına izin verdim. İçimden bir kahkaha kaçtı ve birdenbire kulağa bu kadar belirsiz, bu kadar ürkek gelmesinden nefret ettim.

"Ne?

Parşömene geri döndü. Büyü kullanıyorsun. Sen yarı Fae'sin.

"Tabii ki yarı Fae değilim," diye tersledim. 'Bu çok saçma. Bu sadece aileden gelen bir şey. Annemin büyük teyzesi de-'

O yapmadı.

'Hiçbir fikrin yok! Onu tanımıyordun!'

Olabilir, diye yazdı ve bunu parşömene öyle bir kibirle şaka olduğunu düşünebilirdim.

Nefesimi içime çektim ve yüzüne yumruk atmayı düşündüm. Olabilirdi. Kaç yaşındaydı? Ölümsüz bir yaratık olarak, sahip olduğu şöhretle... muhtemelen bir yüzyıldan daha fazla.

Şansım yaver gitmezse, bir yüzyıldan çok daha fazla.

"Bu sadece soydan gelen düzensiz bir yetenek," dedim, bu düşünce kontrolden çıkarken şimdi daha güçsüzce. Kesinlikle çok eski olabilirdi. Ona sihrinin ne yapıp ne yapamayacağını mı söyleyecektim? "Büyük halam

Hayır.

"Oh, Tanrı aşkına. Bir kahkaha attım. "Peki sen nereden biliyorsun?

Annen söyledi.

Kelimeler beni terk etti.

Anne. Ona anlattım. Boş yatak, kaybolan çantalar. O onları uyandırıp çantalarını toplamalarını söylerken ve onlara beni ve geçmişimi sorarken ben ne zamandır uyuyordum?

Ve ölüm karşısında, onu bilgilendirdiler-

Ailen değil.

Dünya dönüyor, zemin vahşi bir denizde yüzüyormuşuz gibi sallanıyordu. Hayır. Bu doğru olamaz. Büyük teyze Gisele, bebeğimi yanlışlıkla küçük bir toz yığınına dönüştürdüğüm ilk seferde bana böyle söylemişlerdi - bana o altın teni ve ailede başka kimsede olmayan kahverengi gözleri veren aynı büyük teyze ...

Başka kimse yok.

Oh, Zera bana merhamet et.

Bir koltuğa çöktüm. Sessiz Ölüm'ün sabırsız bakışları önünde dizlerimin üzerine çökmemek için elimden geleni yaptım. Ama vücudumun altındaki yumuşak yastıklı tabure ve masanın kenarına kenetlenmiş parmaklarımla bile dünyanın sarsılması durmadı.

"Ne... başka ne söylediler?

Sen kimsesiz bir . Senden kurtulmaya cesaret edemediler. Foundling'in laneti.

Terk edilmiş bir çocuğu ölüme terk ederseniz, ruhu hayatınız boyunca peşinizi bırakmaz. Boğazımdan aşağı dikenler ve acı tozlar yuttum.

'Ama o zaman hepsi biliyor olmalı. Sadece ailem değil. Tüm köy onların olmadığını biliyor olmalıydı...'

Evet.

Henüz küçük bir çocukken bile yanımdan geçerken sinsi bakışlar. Ne zaman bir köşeyi dönsem koşarak yanımdan uzaklaşan çocuklar. Ne zaman benden bahsetse annemin omuzlarına vurulan sempatik şaplaklar, yıllar geçtikçe yüzünde sertleşen çizgiler.

Bayılacak gibi oldum.

'Ama o zaman neden ... neden bana hiç söylemediler ...'

Korkuyorlardı.

"Benden mi?

Başını salladı, siyah saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında dans ediyordu.

"Ben ne halt ederdim ki..." Derin bir nefes aldım, içimde kükreyen mide bulantısını yatıştırmaya çalıştım. 'Ne sanıyorlardı - bilseydim en yakın fae adasına kaçıp tüm Cathra'yı yeni bulduğum aileme ihanet edeceğimi mi?

Aynen öyle.

"Siz benim ailem değilsiniz.

Creon, sanki bunun farkında olduğunu ve benim kadar memnun olduğunu hatırlatmak istercesine iç çekti. Parmaklarımı masaya o kadar sıkıca kenetledim ki canım acıdı.

'Nereden geldiğimi biliyorlar mıydı? Diğer ebeveynlerimin kim olduğunu?

Başını iki yana salladı.

Sonra da gitmelerine izin mi verdiniz? Köydeki herkes mi? Neden?" Mürekkeple kaplı parmakları ilk kez yavaşlarken şöyle yazdı: Onların hayatta kalmasını tercih edeceğini düşündüm.

Gece.

"Oh, ne kadar da naziksin. Neşesiz bir kahkaha attım. 'Onlarla gitmeyi tercih edebileceğimi düşünmediniz mi? Hayatımın hiç mahvolmamasını tercih edebileceğimi?

Cathra'yı kurtarmak mümkün değildi.

Sesime güvenmeye cesaret edebilmem için birkaç nefes almam gerekti. 'O - o seni oraya onları öldürmen için gönderdi. Hepsini. Yaptıkları demir koğuş yüzünden.

Creon başını salladı.

"Demirin senin üzerinde herhangi bir etkisi

var mı?" Başını salladı.

"Oh. Tanrılar. İşe yarayacağına o kadar inanmışlardı ki. Titreyen bir nefes çektim. Adanın haraç ödemeyi reddetmesine başka biri cevap vermeye gelseydi neler olabileceğini düşünmemeliydim ama kasabanın yanan cehennemi zihnimin gözünden o kadar kolay kaybolmayacaktı. "Demir bağlarla bağlanmış fae'ler gördüklerine yemin eden tüm bu ilk elden tanıkları topladılar.

Bazı fae'ler yalanı sürdürmek için çaba sarf eder, diye yazarken yüzü kesinlikle ifadesiz kaldı.

"Piçler. Alay ettim. "Ve bu hikayeyi düzeltmeyi hiç düşünmediniz mi?

.

"Ah, zavallı sen," dedim, sesimden zehir damlıyordu. 'Ve sonra sert bir konuşma ve bazı uyarılarla uğraşmak zorunda kalabilirsin?

Uyarıları geçtim.

Bu beni duraksattı. Uyarıları geçmiş mi? Ama Sessiz Ölüm Anne'nin en sadık hizmetkârlarından biriydi, değil mi? Onun adı bir nefeste kendisininkiyle birlikte anılmamış mıydı - kullanacağı kişisel silahı?

"Seni öldürür müydü?

Evet.

Parşömenden başımı kaldırıp yüzünde bir dramatiklik belirtisi aradım. Sıkılmış çenesinde ve gergin dudaklarında bulduğum tek şey soğukkanlı, sakin bir teslimiyetti.

"Neden?

İç çekti. Çünkü benim tarafımdan ihanet riskini göze alamaz. Onu alaşağı edebilecek konumda olan birkaç kişiden biri olabileceğimi biliyor.

Kalemini parşömenin üzerinden tekrar kaldırırken parmakları bir an tereddüt etti - o ince kurşun satırlara yazılmış tehlikeli, hain cümleler karşısında. Onu aşağı indirin. Anne bu kelimeler yüzünden şüphesiz onun kellesini alırdı. Yine de sanki bu ikimiz için de yeni bir şey değilmiş gibi onları benim için o kadar kolay bir şekilde karalamıştı ki. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz, birbirimizin sadakatini sınamış ve denemişiz, ta ki bir kalp atışında öldürebilecek bilgilerle bile birbirimize güvenmeye cesaret edene kadar.

İndirin onu.

Delilikti. Tüm bunlar delilikti. Sessiz Ölüm, Anne'nin ölümcül sağ koluydu ve yüzyıllardır böyleydi - tüm hikayeler aynı şeyi söylüyordu, büyükannem ve büyükbabamın ebeveynlerimin zaten duydukları hikayeler onların

Büyükanne ve büyükbaba. Acımasız, merhametsiz bir katil, ona sunduğu kan dökmekten zevk alıyordu. Bir parmak hareketiyle tüm orduları toza çevirebilecek kadar güçlü bir büyücü. Ve yine de

...

Hayatımı kurtarmıştı.

Neden? Neden? Neden

mi?

"Ne zamandır ona karşı çalışıyorsun? Kollarımı kendime sararak yavaşça sordum.

Bir an için kaskatı kesildi, sonra kalemini tekrar parşömene doğru kaldırdı. Yazarken ellerindeki acımasız mürekkep çizgileri derisinin altına kayıyor gibiydi, Ona karşı pek çalışmıyorum. Ama Son Savaş'tan beri hasarı azaltıyorum.

Son Savaş - yüz otuz yıl önce Ana'nın fae ordularına karşı insanlığın son umutsuz hücumu. Acınası bir şekilde kaybettiğimiz bir savaştı ve o günden beri insan adaları her yıl haraç vererek Kızıl Saray'a hesap . Şanslılarsa yiyecek. Daha az şanslılarsa insan.

"O zaman çok ağırdan alıyorsun," dedim sertçe.

Bekliyordum.

"Ne için? Seni.

Gözlerimi kırptım. Gözlerimi biraz daha kapattım, sonra tekrar yukarı baktım. Kelime hâlâ son gördüğüm yerde duruyordu, koyu gri çizgiler parşömenin pürüzsüz yüzeyinden bana alaycı bir şekilde parlıyordu. Ben. Yirmi yaşında cılız bir

insan - hayır, yarı insan - olağanüstü bir soydan ve daha da olağanüstü bir güçten. Yine de bu büyü ve karanlık timsalinin bana ihtiyacı var mıydı?

"Neden?

Bağlarından kurtuldun.

Nefes nefese bir kahkaha attım. 'Sen ne halt ediyorsun ...'

Sihrimizi bağladı. Hepimiz için. Şimdi kısa, hızlı vuruşlarla yazıyordu, düşünmek istemediği bir açıklama. Güçlerimizi ona zarar verme niyetiyle kullandığımızda hiçbir etkisi olmuyor. Ben büyülerimle ona zarar verememem, tüm faekind da öyle.

"Ben - ben bunu hiç duymadım.

Uzun zaman önce yapıldı. Savaşlardan önce. Bu şekilde tüm Fae'ler üzerinde hakimiyet kurdu.

Önce kelimelere sonra da ona baktım. Neredeyse sınırsız güce sahip bir katil, diye fısıldadılar insan adalarında. Yok etmek için yetiştirilmiş ve eğitilmiş. Ve yine de...

Ona zarar veremez.

Bu yüzden mi Anne'nin tahtta geçirdiği yüzyıllar boyunca hiçbir fae onun hükümdarlığına karşı ayaklanmamıştı? Sadece insanların iş yaptığı ve kendilerinin kar elde ettiği bir dünyada yaşamaktan yeterince mutlu oldukları için değil, başka seçenekleri olmadığı için mi?

Dikkatli, diye yazdı Creon ve son kelimenin altını çizerek bunun sadece arada sırada olan bir mesele olmadığını belirtti

Onun haberi olmadan sihirli güçleri olan bir çocuğun doğmadığından emin olmak için kontrol edin.

Ağzım kurudu. "Sadece Fae çocukları değil mi?

Fae dişileri doğum yaptığında, çocuk derhal bağlanır. Evli olmayan ve doğum yapan insan kadınlar, babanın fae olup olmadığını kontrol etmek için zaman yanlarında bir doktorla birlikte doğum yaparlar. Saraydaki tüm insan çocukları da ilk yıllarında kontrol edilir. Fae erkeklerinin ölüm tehdidi altında diğer adalardaki insanlarla ilişki kurmasına izin verilmez - bu yüzden genellikle kaçırma olaylarına yönelirler. Sayfayı yırttı ve diğer taraftan devam etti, Ailen her kimse, seni saklamak için büyük çaba harcamış olmalılar.

Ailem. Bir imgelem tarafından vuruldum - saçma, dramatik bir imgelem - bir fae gece gökyüzünde kollarında yeni doğmuş bedenimle uçuyordu, Anne'den uzakta, güvenli bir yere. Beni çocuksuz bir ressam ve karısının kapısının önüne bırakarak...

Neredeyse şiddetle başımı salladım. Gerçek bu kadar büyük, bu kadar kahramanca olamazdı. Tek bildiğim, babamın anneme kendini zorla kabul ettirmiş vahşi bir fae erkeği olduğu ve annemin de bir şekilde hiç istemediği çocuğunu elinden kaçırmayı başardığıydı... Benden kurtulduğuna sevinmişti. Hayatım boyunca tanıdığım ebeveynlerim gibi, beni besleyip büyüten ebeveynlerim gibi, başlarının üzerinde asılı duran kimsesizlik laneti olmasaydı benden kurtulduklarına sevineceklerdi. Tıpkı

Cathra'dan kaçmışlar ve beni Sessiz Ölüm'ün şüpheli bakımına bırakmışlardı.

Kusmak istedim.

Creon yine yazıyordu, bu sefer benim tarafımdan herhangi bir soru sorulmadan. Bu adada senin doğduğun aydaki insan çocuklarının kayıtlarını kontrol ettim. Adın kayıtlarda yok.

Yaptığı ilk şey - ben daha Anne ile tanıştırılmadan önce. Çünkü eğer adım listede olsaydı, sarayında doğan her çocuğun kaydını böylesine saplantılı bir şekilde tutan bu kadına kendimi başka bir isimle tanıtmam gerekirdi. Tanrı aşkına, bu piç her şeyi düşünmüş müydü?

"Yani bu ailemin buralı olmadığı anlamına mı geliyor?

Başını sallaması şüphesini kanıtlayacak kadar yavaştı. Ya da ondan daha zekiydiler.

Gülmeyi başardım. Anne'den daha zeki. Son Savaş'tan bu yana yüz otuz yıl geçmişti ve sonunda birisi sihirli yeteneklere sahip bir çocuğu dünyaya kaçırmayı başarmıştı-

Ben.

O çocuk bendim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Sert bir içkiye. Ve bir banyo... Tanrım, gerçekten bir banyoya ihtiyacım vardı. Düşüncelerim bu dileğime gülünç bir şevkle sarıldı. Buralarda bir yerde banyosu olmalı, değil mi? Yoksa temizlenmek için denize mi dalmalıydım, ihtiyaç duyarsam dışarıdaki ağaçların arasına mı işemeliydim?

Şu anda düşünmem gereken şey bu değil. Düşünmem gereken büyü, ihanet ve isyan vardı. Ama Kızıl Saray'ın gecesinde, artık anlam veremediğim soğukkanlı bir şiddet ve karanlık yaratığıyla aynı masayı paylaşırken, banyolar çok daha başa çıkılabilir bir konu gibi geliyordu.

İçini çekip "Panik yapmayın" diye yazarken yüzü koyu renk saçlarının uzun buklelerinin ardında saklı kalmıştı. Zamanımız var.

"Paniklemiyorum. Sesim çatallaştı. Kesinlikle panikliyordum ve o piç en azından bunu fark etmeyecek kadar kibar olabilirdi. "Sadece kafam karıştı. Birisi size aniden tam olarak Fae olmadığınızı söylese ne hissederdiniz?

Kalemin etrafındaki parmaklar bir an için sertleşti.
Panikledim.

Alay ettim. 'Paniğe kapılmayı göze alamam. O tahttan önce ağlayarak yere yığılsaydım ne yapardın?'

Tereddüt etti, kalemin ucu parşömenin üzerinde kırılgan bir şekilde dengede duruyordu. Sonunda kelimelerini karaladığında, bunu o kadar hızlı yaptı ki fikrini değiştirmekten korkuyor gibiydi.

Onunla iyi iş çıkardın.

Bana saatlerce öfkeli bakışlar attıktan sonra şimdi de iltifatlarla beni yumuşatmaya mı çalışıyordu? Tekrar alay ettim. "En ufak bir bilgi vermeden beni onunla görüştürmeseydin çok daha az tehlikeli olurdu.

Arşivleri kontrol etmek zaten riskliydi. Onu görmeden önce beklememe asla izin vermez ve seninle ilgili şüphelerini artırmayı göze alamam.

"Kendi sağlığım pahasına mı?

Kim olduğunu öğrenirse çok daha kötü olursun.

Çünkü artık onun silahıydım. Onun değerli, bağlanmamış küçük büyücüsü, onlarca yıl tartışmasız hüküm sürdükten sonra onun hegemonyasına karşı ilk gerçek tehlikeydim. Masadan o kadar ani bir hareketle uzaklaştım ki kendimi bile korkuttum.

"Peki, bunu yapmadığından tam olarak nasıl emin olmayı planlıyordun?

Creon sadece bana baktı.

Yine o sinir bozucu, vurdumduymaz bakış. Ya henüz anlamadığım için bana aptal diyordu ya da daha fazla bilgi için yalvarmamı sağlamaya çalışıyordu. Bundan hoşlanıyordu, değil mi? Tartışmasız otorite olmak hoşuna gidiyordu, yüksek doğumlu fae eğlenceli insan esirini diz çöktürüyordu-

Eğlenceli.

Tanrı aşkına.

'O tahttan önce...' Sözlerim sıkılmış dişlerimin arasından çıktı, sanki kusma ya da suratına yumruk atma isteğimi bastırıyordum. Belki de ikisi de doğruydu. "Ona beni eğlenceli bulduğunu söylemişsin.

Yaralı kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Bunun bir özür mü yoksa sineye çekebileceğime dair üstü kapalı bir ima mı olduğundan emin değildim ve karşılıklı huzurumuz için belki de bu jesti netleştirmesi için onu zorlamamalıydım. Muhtemelen onu eğlendiriyordum. Anlama yanılsamaları olan sinir bozucu yirmi yaşında biri - o eski zihin benden kaç adım öndeydi?

"Sana kafayı takmış aptal bir insan gibi peşinde dolaşmamı istemiyorsun, değil mi? Dedim - cümle devam ederken yavaşladım, çünkü dudaklarımdan dökülen her kelimeyle birlikte, benden tam olarak istediği şeyin bu olduğu daha olası geliyordu.

Kalemini alırken omuz silkti. Sence iyi değil mi?

Bir kahkaha attım. "Ölmeyi tercih ederim.

O zaman bunun gerçekten de en iyi alternatifiniz olduğunu duyduğunuza sevineceksiniz.

"Oh, defol git. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına dolayarak yüzümü dizlerime yasladım. 'Bulabildiğinin en iyisi bu mu? Neden ona beni kaçırıp yatak odana kilitlediğini söylemedin? O zaman en azından senden hoşlanıyormuşum gibi davranmak zorunda kalmazdım.

Ona bakmadan bir cevap alamayacağımı anlamam için birkaç dakikalık sessizlik gerekti. Ama başımı tekrar kaldırdığımda yazmıyordu. Henüz kalemini bile kaldırmamıştı. Orada öylece oturmuş bana bakıyordu, koyu renk kanatları arkasından biraz daha genişlemişti. Dudakları sıkıca bastırılmıştı - soğuk, sert bir yorgunluk çizgisi.

"Ne? Sertçe söyledim. 'Fae erkekleri bunu her zaman yapar. Gözünü bile kırpmaz mıydı?'

Keskin bir hareketle kalemini masadan tekrar kaptı. Yok.

"Ne?

Ve hiç yapmadım. Bunca yüzyıldan sonra aniden uygulamaya başlarsam, bu onun merakını ihtiyacımız olandan daha fazla artırır.

'Ve sırf eğlenceli bulduğunuz için genç kadınları yanan şehirlerden sürüklemek sizin için daha yerleşik bir alışkanlık mı?

Yüzüne bir gölge düştü. Eğer zamanını bana yaltaklanarak geçirecek olsaydın... İnce parmakları parşömenin üzerinde durakladı. Bu benim önceki versiyonumun eğlenceli bulabileceği bir şeydi, evet.

'Önceki versiyonun şimdiki versiyonundan bile daha pislikti,' diye mırıldandım.

Evet.

İhtiyacım olan cevap bu değildi, lanet olsun ona. Ben inkâr istiyordum. Kendini savunmasını istiyordum ki bu yüzden ondan daha fazla nefret edebileyim, benden yapmamı istediği - talep ettiği - fedakârlık için onunla ilgili her şeyden nefret edebileyim. Nefesimi içime çekerek ayaklarımı tekrar yere bastım ve "Peki bu eğlence hakkında fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye sordum.

Savaş.

"Savaşta onun için mi savaştın?

Bir kısmı için.

Güzel. Bu da nefreti daha kolay hale getiriyordu. Çünkü bu, onun hakkında bildiğim hikayelerin en azından bazılarının doğru olduğu anlamına geliyordu - savaş alanlarındaki katliamlar, katledilenler

Köyler, kibirli, yenilmez katil. Dişlerimi sıktım ve 'Anlıyorum' dedim.

Kaşını kaldırdı.

"Bu şartlar altında emrinizi seve seve yerine getireceğimi düşünmeniz büyük cesaret.

Ben mutluluk istemedim.

"Hayır, ama ne olursa olsun fahişenle oynamam için beni zorluyorsun. Şimdi kelimeleri tükürüyordum. 'Onu görmeye gitmeden önce bana sorabilirdin, ama bunun yerine-'

Alternatif öneriler?

Ciğerlerimdeki serin hava bile göğsümde yanan öfkeyi yatıştıramıyordu. Başka bir önerim yoktu. Alternatif bir önerim olmadığını biliyordu. Ama o zaman bile... 'En azından bu plana birlikte varmak daha iyi olurdu!

Sanki "ayrıntılar" gibi küçümseyici bir hareket yaptı.

"Birlikte çalışmak bile istemiyorsun, değil mi? Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek söyledim. 'Sen sadece bir silah istiyorsun. Ve silahlar senin aptal fae beyninin bulduğu aptal plana karşı çıkmaz. Silahlar sadece susar ve emir alır.

Tepki yok. Omuz silkme bile yok.

"Olmamı istediğin şeyi kabul edeceğimi hiç söylemedim. Kelimeler sanki dilim kendi başına bir hayat bulmuş gibi dudaklarımdan dökülüyordu. 'Önce hayatımı riske atmaya niyetim olup olmadığını kontrol etmek akıllıca olurdu... için
...'

Sessiz Ölüm kıpırdamadan bana baktı. Ağındaki bir örümcek gibi, düşüncelerimin kaçınılmaz sonuçlarına kapılmasını bekliyordu.

Hayatımı riske atmak. Tüm insanlığa bir özgürlük şansı vermek için. Bunu nasıl istemem?

Anne olmadan, Fae İmparatorluğu artık yarısı kadar bile güçlü olamazdı. Eğer bazıları bağlarından kurtulduktan sonra gerçekten de isyan ederse, bu durum imparatorluğu insan isyancılara avantaj sağlayacak kadar istikrarsızlaştırırsa - bu oyun alanını önemli ölçüde düzleştirirdi. Anne'nin buz gibi gözlerine tekrar bakma düşüncesiyle ağlamak istemem, burada kalma ihtimalinin içimi soğuk, korku dolu bir düğüm haline getirmesi önemli değildi. Her zamanki gibi, mesele benim ne istediğim değildi.

Ve Sessiz Ölüm bunu biliyordu. Biliyordu ve oturmuş bunu itiraf etmemi bekliyordu, karanlık ve güçlü ve konuşacağım her kelimeyi tamamen kontrol ediyordu.

Piç kurusu.

Göğsümde bir şey sertleşti. Beklenmedik bir sertlik - kendi kendine karar verme hissi.

Hayır. Oyunu bu şekilde oynamayacaktık. Belki de her kaprisine ve emrine boyun eğen fae'lerle yüzyıllar geçirdikten sonra hemen teslim olmayı beklemeye başlamıştı - ama aynı zamanda kendisiyle çalışmaya istekli, bağlanmamış bir büyücü bulmak için onlarca yıl beklemişti. Bana ihtiyacı vardı. Belki de benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla.

Eğer ben bir silah olsaydım, o da benim silahım olurdu.

Ben de kollarımı kavuşturdum ve onun bilen, araştıran gözlerinin tedirgin edici karanlığıyla karşılaştım. Sessiz Ölüm. Büyücü, canavar, katil. Ve burada en iyi kartlara sahip olan kişi ben olabilirdim.

"Kulağa son derece tatsız bir iş gibi geliyor," dedim yavaşça. 'Dürüst olmak gerekirse, eğer burada kalmanın ödülü senin yatağında uyumaksa, ilk giden gemiye kaçak olarak binmeyi ve kırsalda sessiz bir hayat sürmeyi tercih ederim.

Yüzünde eğlenceye benzer bir şey belirdi. Nedense yüz hatlarını yumuşatmadı, tam tersi oldu. Oldukça rahat bir yatak.

. "Şirketler her partiyi kurabilir ya da bozabilir.

korkuyorsun?

"Korkmuyorum. Sadece öfkeliyim.' Bir kahkaha attım. "Bana kanepeni bile teklif etmeyeceksin, değil mi?

İnsanlar . Seni ele verirler.

Gözlerimi kapattım ve içime sakin bir nefes çekmeye çalıştım. O haklıydı. Neden her zaman haklıydı? Ama onun yatağına sürünmek - kendimi onun yontulmuş bedenine bu kadar yaklaştırmak, kendimi onun yanında bu kadar savunmasız bırakmak... Eğer insanlığın geleceğinden daha azı söz konusu olsaydı, yine de kaçabilirdim.

Ama başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmadan eve döndüğünüzü hayal edin - Beyaz Şehir'e ya da bugünlerde ev nerede bulunacaksa oraya seyahat edin. Eğer hiç

Sessiz Ölüm'ün beni yanına alma sebebini birine söyleseydim, bu fırsatı değerlendirmediğim için çok öfkelenirlerdi. Eğer kimseye söylemeseydim... Bir ömür boyu gizlilik, Anne'nin adına katledilen her toplulukla birlikte bir ömür boyu acı bir pişmanlık.

Bu bir seçenek değil. Bu yerden, Sessiz Ölüm'ün tehditkâr arkadaşlığından kurtulmaktan başka bir şey istemesem bile, bunun bir önemi yoktu.

Başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Sahip olduğum tek özgürlük, bu kutsal olmayan ittifakın koşullarını tam olarak belirlemekti ve bu özgürlüğü de en azından iyi kullanmak zorundaydım.

Gözlerimi açtım ve sıçradım. "Senin türün

pazarlık yapar, değil ?

Defterine geri dönerken kaşları yavaşça . Bizim türümüz.

"Bunu bir kez daha söylersen o güzel suratına yumruğu yersin.

Gözlerini kırpıştırdı, bakışlarında bir an için şaşkınlık belirdi. Bu bir tereddüt değildi - henüz değil. Ama çok yaklaşmıştı.

Not edildi. Ne olmuş yani?

"Bir pazarlık öneriyorum," dedim gerginliğimi bastırarak. Fae pazarlıkları hakkında bildiğim iki şey vardı: birincisi, bozulamazlardı ve ikincisi, fae'ler her halükarda sizi becermek konusunda esrarengiz bir yaratıcılığa sahiptiler. "Anne'yi devirmen için sana yardım edeceğim. Karşılığında sen de beni koruyacaksın.'

Bir an için bunu düşündü, sanki değerimi tahmin ediyormuş gibi bana baktı. Seni her zaman koruyacağım.

kendini tehlikeye atma.

Bu durumun anlam kazanması bir ya da iki kalp atışı sürdü. Kendimi tehlikeye atmadığım sürece - ki bu da eğer fae katillerine hakaret etmeye ya da ondan kaçmaya devam edersem beni güvende tutacağına güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Görünüşe göre son birkaç saattir dikkatini vermişti. "Neden kendimi tehlikeye atacağımı düşündüğünü bilmiyorum," dedim.

'ama iyi. O yatakta da ellerini benden uzak tutacaksın.

Planladığım gibi. Yazdığı yazıdan başını kaldırdı, gözleri benimle alay ediyordu. Tabii fikrini değiştirmezsen.

'Bir kaktüsü becermeyi tercih ederim,' diye onu bilgilendirdim.

İlginç. Beğendiysen haber ver.

Yüzüm kızardı. Oh, lanet olsun. Benimle oynuyordu - benimle oynamasına izin veriyordum. İşe geri dönme zamanı. Belki de onu bir an için şaşırtma zamanı.

Gözlerimi tekrar yüzüne dikerek ekledim, 'Ve ailemi bulmama yardım etmeni istiyorum - ben bağlanamadan beni ortadan kaldıranları.

Gerçek ailem mi? Kullanmam gereken kelimeler bunlar mıydı? Onlarla ilgili hiçbir şey bana uzaktan bile gerçek görünmüyordu.

Creon kaşlarını kaldırarak birkaç dakika teklifimi düşündü. Sonra kalemini tekrar eline aldı ve "Onları bulmak kolay olmayacak" diye yazdı.

"Anneyi devirmek de öyle olmayacak.

İkisi de imkansıza yakın. Ama ailenizi bulmak daha imkansız bir görev olabilir. Belli ki yakalanmamak için büyük çaba sarf etmişler.

Kızları tarafından bile bulunmaktan kaçınmak için mi? Bu rahatsızlık kıvılcımını bir kenara ittim ve kendimi omuz silkmeye zorladım - daha sonrası için bir endişe. "Bağlanmamış bir büyücü bulmak için ne kadar beklediniz?

Creon yavaşça dik oturdu ve kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bakışlarını üzerimde gezdirirken koyu renk gözleri kısıldı, bu hareket o çarpıcı, sert yüzünde kara kaşlarını ve yüksek elmacık kemiklerini daha da keskin bir şekilde vurguladı.

Ne bekliyordu ki? Ailesinin hayatını kurtardığı için gözyaşları içinde minnettarlık duyarak kendini sonsuza dek ona bağlayacak yirmi yaşında uysal bir kız mı?

"Yine de önce Anne'yi üstlenmeye hazırım," diye ekledim, inatçı bir pervasızlıkla ona gülümseyerek. Bir noktada, kayıtsız kibrin ve otoriter zarafetin arkasından o küçük şaşkınlık kıvılcımlarından başka bir şey çıkmalıydı, değil mi? "Burada kalpsiz olan ben değilim, görüyorsunuz.

Bir an için hareketsizce oturdu. Sonra omuz silkti.

Ve hepsi bu kadar - yine aynı umursamaz omuz silkme. Gözünü bile kırpmadı. Çünkü neden yapsın ki? Ben sadece beceriksiz bir neredeyse insandım, amaçları her neyse onu gerçekleştirmek için bir araçtım, görevimi yerine getirir getirmez tekrar bir kenara atılacaktım.

benim amacım. Binlerce kurbanının kanını ellerinden yıkadığı gibi beni ve iğneleyici sözlerimi de ellerinden kolayca temizlerdi-

Yutkundum. O eller, garip, yara izine benzer bir mürekkeple kaplıydı. İnsan kanı bu bronz teni ne kadar sıklıkla kaplamıştı?

Nefes alıyordum. Nefes almaya devam etmek zorundaydım.

Düşüncelerimin kasırgasını kararlarımın arka planında tutmalıydım, korkumun ve tiksintimin hayatta kalma yolumu gölgelemesine izin vermekten daha iyi bilmeliydim. Ondan ve duygusuzluğundan ne kadar nefret ettiğim önemli değildi. O sert gözlerin ardında tam olarak ne olduğu, onu Anne'ye meydan okumak için hayatını riske atmaya iten şeyin ne olduğu beni hiç ilgilendirmiyordu. Bu sadece bir işti. Mantıklı, fırsatçı bir iş. Bana ihtiyacı vardı ve eğer halkımı kurtarmak ve buradan canlı çıkmak istiyorsam, benim de ona ihtiyacım vardı.

Gerisi kendiliğinden hallolur.

"Peki," dedim ve sesimdeki hafif titremeyi engellemeye çalıştım, "bir pazarlık yapmaya hazır mısınız?

Kalemini bir kenara attı ve güçlü, bronzlaşmış elini bana doğru uzattı.

Bunu daha uzun süre düşünmeliyim. Yangınlardan, saatlerce süren uçuşlardan ve bizzat Faekind'ın Annesi'yle karşılaşmaktan kurtulduktan sonra gecenin bir yarısı pazarlık yapmamalıydım. Ama en azından bu anlaşma beni ondan koruyacaktı ve beni koruyacak en az bir kişi olmadan bu adada hiçbir yerde uyumayacaktım.

Tiksintimi yuttum ve parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Mürekkep lekeli eli, silahlarının oluşturduğu nasırları saymazsak, parmaklarıma tahmin ettiğimden daha yumuşak geliyordu. Kendi elim onun kavrayışında küçük ve solgun görünüyordu ve çileden çıkaracak kadar savunmasızdı.

"Anne'yi yenmene yardım edeceğim," dedim kısık sesle. 'Ailemi bulmama yardım edeceksin - her ikisini de. Bana zarar vermeyeceksin.

Başını salladı.

Şimdi kullanmam gereken bir büyü var mıydı? Neden yeni keşfettiğim fae kanımın bana bir şekilde bu konularda ihtiyacım olan bilgiyi sağlayacağını düşünmüştüm?

Ama ağzımı açtığımda, iç içe geçmiş parmaklarımızın arasındaki hava ısındı - hafifledi.

Elinin benimkine dokunduğu her noktadan kırmızımsı bir parıltı yayılıyor, tenimizi ve altındaki damarları aydınlatıyordu. Ellerimizin etrafında duman fısıltıları gibi dönen ışık dalları dışarı kaydı. Nefesim kesildi ve neredeyse geri çekiliyordum ama parmaklarının kavrayışı artık bir mengeneye dönüşmüştü ve avuçlarımız arasındaki ışık, elimin arkasından kemiklerimin gölgeli hatlarını görebileceğim kadar güçlü, kör edici bir ışına yoğunlaşırken beni olduğum yerde tuttu. Sıcaklık kavurucu bir sıcaklığa dönüştü ama yine de bir şekilde acıtmadı.

Bileğimin iç kısmına sert ve keskin bir şey saplandı.

"Ow!

Sanki çığlığımı duymuşlar gibi ışık ve ısı kayboldu. Creon'un parmakları gevşedi ve elimi geri çektim,

Hâlâ çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmek için içgüdüsel olarak parmaklarımı esnetiyordum. Ancak o zaman bileğimin iç kısmındaki izi gördüm - derimde küçük, mücevher gibi bir çatlak, pavyonun rahat ışığında kırmızımsı parlıyordu.

Nefesim kesildi. Kafamı kaldırdığımda Sessiz Ölüm oturmuş kendi işaretini inceliyordu; bileğinin bronz derisine gömülmüş sert ve pürüzsüz bir şeyin aynı parçası. İnsan etine saplanmış bir yakut gibi. Pazarlığımızı mühürleyen büyü her neyse onun elmas camına dönüştürdüğü bir damla kan gibi.

"Kırmızı," diye fısıldadım, "yıkım için.

Kreon gülümsedi ve bu gerçekten de cinayet ve yıkım vaat eden bir gülümsemeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

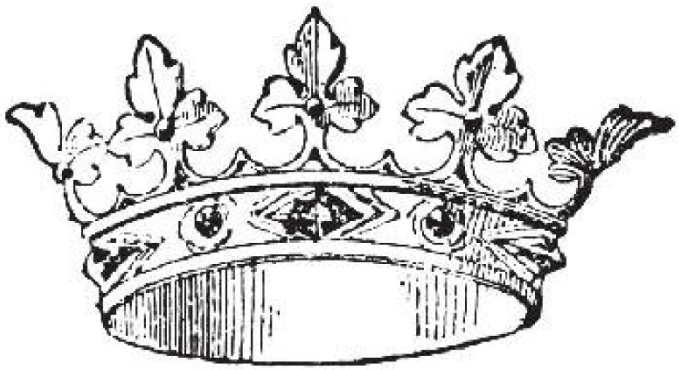

Yatak çok yumuşaktı. Oda çok sessizdi. Sessiz Ölüm'ün kanatlı silueti çok yakındı.

Bu yabancı yastıkların ve battaniyelerin ipek ve kadifesine uzandım ve uyuyamadım. Uyuyamadım. Beni neredeyse ölecek kadar yorması gereken bir geceden sonra bile zihnim inatla yavaşlamayı reddetti ve başparmağımı sağ bileğimin iç tarafındaki güven verici işaretin üzerinde ne kadar sık gezdirirsem gezdireyim kaslarım gerilmiş yay kirişleri gibi gergin kaldı. Güvendeydim, kendi kendime tekrar tekrar söyledim. Pazarlık, istese bile bana zarar vermesine izin vermezdi. Ve bir asırdan uzun süredir ölmesini istediği Yüce Leydi'yi öldürmek için tek şansı bensem, neden bana zarar vermek istesin ki?

Ama kanım hala damarlarımda normalin iki katı hızla pompalanıyordu - derimin hemen altında kaşıntılı, seğirten bir huzursuzluk uğulduyordu.

Onun tek şansı.

Benim.

Bunların hiçbiri gerçek görünmüyordu. Hiçbiri doğru görünmüyordu. Saatler önce yerleri fırçalıyor ve mutfakları temizliyordum. Saatler önce Cathra'nın sahillerinde yürüyor ve kendi yatağımda uyuyordum. Ve şimdi bir şekilde kendimi zamanımın en tehlikeli katilinin elinde, Sessiz Ölüm'ün oynadığı uzun oyunda bir piyon olarak bulmuştum.

İçimden bir ürperti geçti ve sonra artık titrememi durduramıyordum.

Çok yakınımdaydı, silueti yanımda ince, kaslı bir tehditti - can sıkıcı derecede yumuşak şiltede nefes alışının ritmini hissedebileceğim kadar yakındı, beni mürekkep izli gövdesine sıkıştırmak için sadece bir kolunu uzatması gerekecek kadar yakındı. Bunu yapmayacaktı - bu konuda bir pazarlık yapmıştı. Yine de ona sırtımı dönmeye cesaret edemedim, sanki onu sözünde tutan tek şey gözlerimmiş gibi, daha basit içgüdülerini dizginleyen bir örümcek ağı zinciriymiş gibi.

Titrememem şiddetli bir sarsıntıya dönüşmüştü. Takırdamasınlar diye dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Panik yapmayın, diye yazmıştı piç kurusu, ama şimdi panik yapıyordum - anlamsız, faydasız bir panik - ve kendimi durduramıyordum. Burada yapayalnızdım. Ölümcül bir fae mahkemesinde, herkesten ve her şeyden sonsuza kadar uzakta, tamamen, acınası bir şekilde yalnızdım.

Şimdiye kadar bildiğim her şey, sadece onun bağlanmamış küçük silahı olarak rolümü yerine getirene kadar bana ihtiyacı olan acımasız bir fae katilinin merhametindeydi. Eğer beni yarın öldürürse - eğer beni bu gece öldürürse - kim bilebilirdi ki?

Birden kendime baktım, yukarıdaki yıldızlı gökyüzünden kendi titreyen bedenimi izliyordum. Göz alabildiğine uzanan kilometrelerce okyanusla çevrili cılız, küçük bir insan... Yalnız. Tek başına. Çaresiz, küçük ve tamamen acınası ve-

Creon yanımda kıpırdandı ve bana sırtını döndü. Koyu renkli kanatlarından biri hareketle birlikte yukarı çıktı ve battaniyemin üzerine yerleşti; hafif, güven verici bir ağırlık beni yatağın daha derinlerine itti. Beni dengeliyor, topraklıyordu.

ölçülemez bir rahatlama çöktü.

Öyle derin bir sükûnet ki, sanki başka bir yerden, başka birinden geliyordu - yumuşak yünlü bir battaniye gibi düşüncelerimi sarıyor ve kalbimi demir pençesinde tutan ölümcül korkuyu bastırıyordu. Huzursuz, titreyen uzuvlarım bir an için buna karşı mücadele etti, sonra pes etti. Çırpınan zihnim son birkaç panik seğirmesi yaptı, sonra yavaşladı. Vücudumdaki her kas gevşedi, ani bir sakinlik hissi ayak parmaklarımın ve el parmaklarımın uçlarına kadar aktı ve beni sıcak, yumuşak bir kesinlik ile doldurdu.

Boğuk bir iniltiyle battaniyenin altına daha sıkı kıvrıldım ve Creon'un kanadının gövdem üzerindeki rahatlatıcı baskısının tadını çıkararak gözlerimi kapattım.

Belki de tek ihtiyacım olan bir kucaklamaydı. Ve beni tutacak sevgi dolu kollar olmadığı için, belki de bu yeterli bir alternatifti.

Gün doğmadan, bir katilin evinde, bir daha asla göremeyeceğim evimin yasını tutarak uykuya dalmayı beklemiyordum. Ama vücudum gevşedikçe panik de nihayet dağıldı ve birkaç dakika içinde son korkularımı da zihnimden silen derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Ağır mavi kadife ve soluk yeşil gün ışığından oluşan bir dünyaya uyandım - renkler o kadar yumuşak, o kadar rahatlatıcıydı ki nerede olduğumu anlamam bir an bile uzun sürmedi.

Anne'nin adasında.

Sessiz Ölüm'ün yatağındaki yastık ve battaniye demetinin içinde.

Sarsılarak ayağa kalktım, kabarık beyaz yastıklar etrafımda yere yuvarlandı. Yatak boştu, odanın geri kalanı da öyle. Sabah güneşinin yeşil ve beyaz vitray çiçeklerin arasından süzülmesiyle, bu köşkün ne kadar huzurlu göründüğünü bir kez daha fark ettim. Çiftçileri ateşe verdiği ve çocukları diri diri derilerini yüzdüğü uzun bir günün ardından elindeki kanı yıkamak, kendine güzel bir fincan çay doldurmak ve yatma vaktine kadar parlayan kürelerin rahat ışığında kitap okumak için döndüğü yerin burası olduğunu hayal etmek zordu.

Neredeydi şimdi? Daha fazla asi insanı öldürmeye mi gitti? Birkaç saat içinde kanlı ve isli bir şekilde geri dönerse ona çay yapmayacağımdan emindim.

İnledim, gözlerimi ovuşturdum ve bacaklarımı derme çatma yatağımdan dışarı fırlattım. Yerdeki beyaz halı o kadar kabarıktı ki ayaklarımı göremiyordum. Ayak parmaklarımın arasındaki yumuşak yün hissinden itiraf etmek istediğimden daha fazla keyif alarak biraz ayak sürttüm.

İşte buradaydım.

Bildiğim herkesten ve her şeyden kilometrelerce uzaktaydım ve yine de şiddetli umutsuzluk ve nostalji geri dönmedi. Belki de dünya çok değişmişti. Belki de nostalji bile eski hayatımın en azından gerçek olduğuna dair belli belirsiz bir hissi gerektiriyordu, gözlerimi açtığımda çoktan solmaya başlamış bir rüyadan ziyade.

Gerçek miydi? Görünüşe göre hiçbir zaman düşündüğüm kişi olmamışım. Valter'in evinden Emelin, boyacının asistanı, eski terzinin çırağı ve talihsiz bir başıboş büyü soyuyla lanetlenmiş sıradan bir insan değilmişim. Bunun yerine her zaman bilinmeyen ebeveynlerin yarı fae kızı, dünyanın bilinen tek bağlanmamış büyücüsü oldum.

Ve şimdi, ben doğmadan yüzyıllar önce başlamış olan bir savaşın oyuncusu olmuştum. Tek başıma bitirebileceğim bir savaş.

Hissettiğim şey tam olarak iyimserlik değildi. Daha çok kararlılık gibiydi. Tüm bu çılgınlığı ne kadar çabuk geride , Beyaz Saray'a o kadar çabuk gidebilirdim.

Şehir. Ailemi tekrar ne kadar çabuk görebilirsem. Bu yüzden burada tam olarak ne yapmam gerektiğini bulmamın ve işe koyulmamın zamanı gelmişti.

Ne yapabilirim ki?

Bu adayı ve bu mahkemeyi tanımak. Şimdiye kadar sadece dünyanın bir ucundan, olayların gerçekleşmesinden haftalar ya da aylar sonra haberlerin geldiği durgun bir adadan gördüğüm çatışmanın kalbini anlayın. Creon'u çözün.

Hayır, Sessiz Ölüm. Ona Creon demek kulağa kalbi olan bir yaratıkmış gibi geliyordu ve bana zarar vermesine izin vermeyen pazarlık onun ne kadar büyük bir tehlike oluşturduğunu unutturmamalıydı. Sırf köyümü kurtardı ona merhamet ve ahlak duygusu atfetmek için hiçbir neden yoktu. Bu tamamen hesaplı bir karardı, beni kazanmanın daha kolay bir yoluydu. Artık ona sadık olmasa bile Anne'nin adına öldürmeyi ve işkence etmeyi bırakma zahmetine girmemiş olması, insan hayatına verdiği değer hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatmalıydı.

Eğer artık onun hedeflerine uymazsam, bana atfedeceği değer. Ama bu hedefler tam olarak neydi?

Nasıl bir oyun oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Neden Anne'yi gasp etmek istiyordu ki? On yıllar önce ittifakları hakkındaki fikrini değiştirmesine ne sebep olmuştu ve neden kan dökülmesini önlemek için saraydan kaçmak yerine onun adına savaşmaya devam etmişti? Tüm bildiğim, onun

Beni, pazarlığımız biter bitmez aleyhime dönecek iki ucu keskin bir komplonun içine çekti.

Ne de olsa Fae'ler Fae'ydi. Sessiz Ölüm hepsinden daha çok.

Nedense bu düşünce beni olması gerektiği kadar korkutmadı. Belki de kanım her şeye rağmen gösteriyordu.

Yarı Fae. Vücuduma baktım ve bir alayı zar zor bastırdım. Kızıl Saray'daki dişi Fae'ler uzun boylu, yuvarlak göğüslü ve tümüyle göz alıcıydı. Helmer, Ildhelm'de benim kıvrak olduğumu söylemişti. Kemikli, derdi annem bana. Gördüğüm en kısa fae'lerden bile bir kafa daha kısaydım, kanatsız ve yavandım. Fae ailemin bana verdiği kan her ne ise, pek bir değeri yoktu.

Ama bir insan vücudu bile banyo yapabilirdi ve Creon hâlâ ortalıkta görünmediğine göre, riske girmeye karar verdim.

Köşkün altındaki banyo, küçük bir göl büyüklüğünde fildişi bir küvet ve doğru musluğu çevirdiğinizde ılık su ile yumuşak bir şekilde aydınlatılmış mavi ve altın bir rüyaydı. Arka duvardaki raflarda bir eczacı dolusu şişe ve bitki toplanmıştı. Dün gece Creon iki dakikasını ayırıp havlu ve lifleri nerede bulabileceğimi göstermişti. Şimdi banyonun yanındaki rafta küçük bir giysi yığını beni bekliyordu - üç elbise, birkaç iç çamaşırı ve gülünç derecede yumuşak birkaç çift çorap. İlk birkaç günü atlatmaya yetecek kadar. Bunları nerede bulmuştu?

Kimsenin tahmin edemeyeceği şeylerdi ama geceliğimden kurtulduğum için soru sormayacak kadar rahatlamıştım.

Yine de minnettarlık duymaya başlayacak kadar rahatlamadım. Bu banyolardan binlercesine girmektense ailemle birlikte o teknede olmayı tercih ederdim.

Küveti doldurdum, kapının kilidini iki kez kontrol ettim ve soyundum. Aynaya birkaç kez dikkatli bir şekilde bakmama rağmen kendimde fae'ye benzer bir şey göremedim. Yuvarlak kulaklar, sıkıcı kahverengi saçlar ve gerçekten tanımlanabilir bir rengi olmayan gözler. Biraz kahverengi, biraz yeşil. Hastalıklı hendek suyunun tonu.

Yalnızca o altın rengi ten benim fae kanımın bir kalıntısı olmalıydı. Creon'unkinden biraz daha açık olsa bile, ebeveynlerimden birinin onun halkına ait olması pek olası görünmüyordu.

Aynadan aniden uzaklaştım. Onunla - onlardan herhangi biriyle - akraba olma fikri tüylerimi diken diken etti. Hayatım boyunca, fae'ler sadece yılda bir kez ortaya çıkıp hasadımızdan ve babamın kazandığı paradan pay isteyen piçler olmuşlardı. Kötü yıllarda, her nasılsa, paylar daha yüksek olma eğilimindeydi. Biri itiraz ettiğinde, oranlar iki katına çıkardı.

Ve tüm bu zaman boyunca, ailem onlardan biri olabileceğimi biliyordu - en azından kan olarak. Öğrenirsem ne yapabileceğimden korkmuşlardı.

Onlara ihanet etmektense damarlarımdaki her damla fae kanını akıtmayı tercih edeceğimi fark etmemişler miydi?

Banyoya girdim ve ani sıcaklık karşısında titredim. Bir gün onları tekrar bulacak ve her şeyi açıklayacaktım. Onlara benden sakladıkları sırları anladığımı, fısıltıları ve anlam veremediğim temkinli bakışları umursamadığımı söyleyin. Ben ...

Ama bunların herhangi biri doğru muydu, gerçekten?

İnledim ve köpükler, tuzlar ve sabunlardan oluşan koleksiyona uzandım. Belki de bu bugün çözmem gereken bir şey değildi. Anne henüz ölmemişti ve o canavar tahtında oturmaya devam ettiği , ailemin yalanları hakkındaki kesin hislerim hayatımdaki en acil sorun değildi.

Yarım saat boyunca bulabildiğim her şişeyi denedim, öyle ki küvetten tekrar çıktığımda banyo suyu inci beyazı ve mor girdaplardan oluşan ışıltılı bir çorbaya dönüşmüştü. Cildim yıllardır hiç olmadığı kadar temizdi ve lavanta, yasemin ve alacakaranlığa en yakın şey gibi kokuyordu.

Yığındaki en güzel elbiseyi seçtim, beyaz süsen desenli açık mavi bir elbise ve kemiklerimin en kötüsünü gizleyen hafif kabarık kollar. Saçlarımı bir havluya sararak üst kata çıktım. Creon hâlâ görünmüyordu ama huş ağacından masanın üzerinde yemek dolu bir tepsi ve yanında bir not duruyordu.

Homurdandım. Eğer evinde kaldığım süre boyunca benden uzak durmaya bu kadar hevesliyse, beni tamamen yalnız bırakabilirdi.

Ama kahvaltıyı görünce yarım ineği çiğneyecek kadar aç olduğumu fark ettim, bu yüzden sıkıntımı bir kenara itip dün geceki tabureme uzandım. Ekmek yığınından bir çörek kaparken notu yaklaştırdım ve gözlerimin satırların üzerinde gezinmesine izin verdim - şimdiye kadar ondan gördüğüm en düzenli yazıyla karalanmıştı. Bu mesajı düşünmek için daha fazla zaman harcadığını mı gösteriyordu?

Bilin diye söylüyorum, tüm yiyecekler saraya yakın Fae çiftliklerinden geliyor. Haraç ödemesi ya da insan emeği söz konusu değil.

Eğer beni arıyorsan, sahildeyim. Doğuya doğru gitme. Faewood'da tazılar var.

Haraç ödemesi yok. Ekmeğimden ilk ısırığı kopardım ve bunun gerçekten rahatlatıcı olduğunu fark ettim. Piç kurusu, o lanet nezaketiyle.

Üç çörek ve daha önce hiç görmediğim ama ilk ısırıkta bayıldığım yufkalı, tereyağlı, hilal şeklindeki hamur işlerinden birini yedim. Sonra kavanozda kalan tüm marmelatı kaşıkladım çünkü hayatımda tattığım her şeyden daha tatlıydı ve kendime bunun son kaşık olacağına söz verdiğim her seferinde dilim daha fazlasını arzulamaya devam etti. Zera'nın merhametli kalbine şükürler olsun ki bu elbise çok dar kesilmemişti, çünkü giydiğim ilk saatte dikiş yerlerinden patlayabilirdi.

Yeterince -belki de gereğinden biraz fazla- yedikten sonra çoraplarımı giydim ve bir çıkış yolu aramaya koyuldum

bu pavyonun.

Önce bir çift ayakkabı buldum. Biraz büyüktüler ama aynı zamanda hayatımda sahip olduğum her şeyden daha pahalıydılar, bu yüzden şikayet etmemeye karar verdim. Hiçbir yerde görülebilecek bir kapı yoktu ama Creon'un notu sahile giden yolu bulabileceğimi ve dolayısıyla muhtemelen bu evden çıkabileceğimi gösteriyordu. Bazı pencereleri yokladım. Hepsi de dün girdiğimiz pencere gibi eriyip gitmeyi reddetti.

Birkaç dakika sinirli bir şekilde düşündükten sonra, Creon'un gardırobundan siyah paltosunu aldım ve iyi hedeflenmiş bir kırmızı büyü patlamasıyla bir pencereyi paramparça ettim. Muhtemelen tamir edebilirdi ve pek çok fae'nin onun yokluğunda birkaç dakika boyunca Sessiz Ölüm'ün evine girmek için fırsat kollayacağını sanmıyordum.

Parlak renkli parçalardan oluşan yığının arasından dikkatlice geçtim ve sonra yamaçtan aşağı doğru tırısa kalktım.

Deniz yakındı - en fazla birkaç yüz metre ötede, gelgitin o sonsuz tanıdık sesini tekrar duyabiliyordum. Havada o rahatlatıcı tuzlu ağırlık vardı. Çobanpüskülü ve alıçlar, çamlar ve defne ağaçları arasında yolumu buldum, manzara Cathra'dakine o kadar benziyordu ki bir an için alçak kum tepelerinin ardında tanıdık iskelenin belirdiğini göreceğimi hayal ettim. Ama sonunda gri-yeşil ormanın kenarına ulaştığımda, kıyı şeridi evde gözlerim kapalı takip edebildiğim kıyı şeridine hiç benzemiyordu.

Yine de nefes kesici derecede güzeldi. Bu iğrenç yerdeki her şeyi aldatıcı bir şekilde rüya gibi yapmak da kaderin ne kadar acımasız bir oyunu.

Fildişi kumlar sağımdan ve solumdan uzanıyor, uzaktaki kum tepelerinin ardında kayboluyordu. Kumsalın arkasında su masmaviydi ve hafif dalgaların kumların üzerinde kırıldığı yerlerde köpüren toz beyazı rengindeydi. Ve orada, sörfün içinde...

Sırtını bana dönmüş, yalınayak ve gömleksiz bir şekilde oturuyordu, denize yeterince yakındı ve su ona doğru yuvarlanan her dalgada ayak parmaklarına sürtünüyordu. Kürek kemiklerinden çıkan koyu renkli kanatları, aldığı her nefeste yuvarlanan ve yer değiştiren gergin kaslarla çevriliydi; siyah saçlarının çoğu başının arkasında gevşek bir topuzla bağlandığı için bu ham, acımasız gücü görmem engellenmemişti. Denizden esen rüzgârla birlikte hareket eden kanatları, her hafif kayışta güneş ışığını yüzlerce farklı açıdan yakalayan pürüzsüz pırıltıları. Sırtını ve omuzlarını kaplayan yara izi benzeri mürekkep çizgileri bile önümdeki görüntünün ürkütücü mükemmelliğini ortadan kaldıramıyordu.

Ağzımın açık kaldığını fark etmem bir anımı aldı.

Tekrar kapattım çünkü ona yaltaklanan aptal küçük bir insan değildim ve böyle bir şeye dönüşmeyecektim de. Gözleri olan herkesin nefesini kesecek kadar çarpıcı olması benim suçum değildi. Belindeki bıçaklar yeterince açık bir ipucu olmalıydı.

güzelliğin o yaralı bronz tenden daha derine inmediğini fark etti.

Kendimi çelikleştirerek botlarımı ve çoraplarımı çıkardım ve ayak parmaklarımın arasındaki kumun tanıdık hissinin tadını çıkararak ona doğru yürüdüm. O halde bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Zaten muhtemelen yaklaştığımı duymuştu; tereddüt ederek orada durduğum sürece, onu arkadan sessizce süzdüğüm daha çok anlaşılacaktı.

Ki kesinlikle . Aklıma bile gelmezdi. "Creon?

Yavaşça arkasına döndü, kasları ve kanatları haksız bir şekilde çekici şekillerde değişti. Birkaç gevşek saç teli şakaklarından göğsüne doğru düşerek profilinin keskin hatlarını daha da adaletsiz bir sanatla çerçeveledi.

Bir katil, diye hatırlattım kendime aramızdaki son birkaç metreyi aşarken, tırnaklarım avuçlarıma batana kadar yumruklarımı sıktım. Khonnili bir devrimciyi yirmi yedi titiz parça halinde ailesine teslim eden erkek. O kuzeyli heykeltıraşa, zavallı adam kendi çocuklarını hain arayan fae güçlerine ihbar edene kadar işkence eden adam.

Bu hikâyelere yeterince odaklanırsam, ellerindeki kanı ve bıçaklarının izlerini taşıyan cesetleri hayal edersem, boğazımın arkasındaki iğrenmeyi tekrar tadabilirdim. Güzeldi. Güzelliği sadece başka bir zalim Fae numarasıydı, ama bunun beni yenmesine izin vermeyecektim. Belki de medeni davranacaktım,

Ama bundan fazlası değil. Uyumlu ve işbirlikçi ama asla uyumlu değil.

Eğer körü körüne itaat istiyorsa, oynaşmak için yanlış büyücüyü bulmuştu.

Yanında nemli kuma uzanırken gözleriyle beni takip etti. Ona en sıkıcı, en medeni gülümsememi verdim ve 'Günaydın' dedim.

Başını sallaması da muhtemelen aynı yönde bir selamlamaydı; denize dönüp uzak ufka bakmaya devam etmeden önce verdiği tek tepki buydu. Uzakta başka bir adanın belli belirsiz yeşil hatları görünüyordu. Bir süre hafızamı yokladım ama coğrafya derslerimde bu kadar güneydeki adalardan hiç bahsetmemiştim.

"Birkaç soru daha sormamın sakıncası var mı? Dedim ki.

Creon bana sert bir bakış attı. Çok çeşitli keskin bakışları olduğunu fark etmeye başlamıştım ve muhtemelen onları tanımayı öğrenmek için biraz çaba sarf etmeliydim. Bu az çok davetkâr bir ifadeye benziyordu, ama kaderin bir başka zalim oyunuyla, bu özel kategori tehlikeli bir şekilde dün gece bana çenemi kapamamı söyleyen bakışa benziyordu.

Emin olmak için kolay sorularla başlamak daha iyi.

"Fae'lere kaç yaşında olduklarını sormak kabalık mıdır?

İç çekti ama parmağını ıslak kuma uzattı ve çizgiler çizmeye başladı. 368.

Son Savaş'tan iki yüzyıl önce doğmuş o zaman. Çok sayıda gaddarlık yapmak için bolca zaman var.

Savaş sırasında fikrini değiştirmeden önce. Bu noktaya çalıştım ve yanımda oturan ölümcül yırtıcının benden yaklaşık yirmi kat daha fazla yaz görmüş olduğu gerçeğine odaklanmadım.

"Peki büyü eğitimine ne zaman başladın?

Bana şüpheli bir bakış fırlattı. Tanrı aşkına, şimdiden çok şey mi istemiştim? Ona en çaresiz omuz silkişimi gösterdim ve 'Sanırım benim de biraz eğitime ihtiyacım olacak. Ne bekleyebileceğimi bilmek isterim.

Şöyle yazmış, 2.

"Ne - iki mıydın?

Başını salladı. Yine uzaklara bakmaya başlamıştı. Yanımdaki erkeği, önlüğüne salyalarını akıtan ve küçük bacakları üzerinde dengesiz bir şekilde sallanan küçük kanatlı bir bebek olarak hayal etmeye çalıştım, ancak bu düşünce üzerinde ne kadar uzun süre dursam durayım bana bir anlam ifade etmiyordu.

"Neden?" diye sordum.

Doğdu.

"Onun güçlerine katılmak için mi?

Tekrar başını salladı. Dudaklarımı büzdüm ve o iki kelimeyi düşündüm - iki yaşında ve kutsal olmayan bir pazarlıkla Anne'ye söz verilmiş? Kuşkusuz bu herkesin ahlaki pusulasını bozabilirdi.

Neredeyse inliyordum. Hayır. Kes şunu. Fae savaşçıları tarafından yetiştirilmiş olsa bile, insanlara ölümüne işkence etmenin günlerini geçirmek için pek de onurlu bir yol herkes fark edebilirdi. Ve bunu fark etmiş gibi görünse bile, tam olarak değişmemişti.

Savaşın sona ermesinden bu yana geçen on üç yıl içinde

Ailesinin onu neden bu şekilde verdiğini sormak istedim. Anne'nin bu kadar genç bir çocuğu kendi hizmetine almak için nasıl bir hileye başvurduğunu. Ama bunun kendi eğitim beklentilerimle hiçbir ilgisi yoktu ve çok hızlı ve çok derin kazmak muhtemelen başarı şansımı artırmayacaktı. Bu yüzden yeni ve rahat elbisemin içinde omuzlarımı silktim ve "Savaş sırasında neden fikrinizi değiştirdiniz?" diye sordum.

Hareket etmedi. Kenara bakmak ya da başını sallamak için çaba bile göstermedi. Sanki bir heykelle konuşuyormuşum gibi - katı bir tuğla duvarla.

"Sanırım bu cevap vermeyi reddettiğiniz anlamına geliyor?

Neredeyse bir baş sallamaydı, daha çok hafif şiddetli bir seğirme gibiydi. Bunu bir baş sallama olarak kabul etmeye karar verdim ve kendime şaşırmamam gerektiğini söyledim. Ne de olsa ben onun için bir araçtım - uğruna bir ya da iki gece yarısı kaçırılmayı göze alabileceği bir araç, kahvaltıya ve temiz giysilere ihtiyacı olan bir araç, ama bu nedenlerin hiçbiri için daha az bir araç değil. Ona ulaşmak için kullanabileceğim bilgiler şöyle dursun, gereksiz bilgileri bile vermesinin bir anlamı yoktu.

"Pekâlâ. İçimdeki küçük öfke parıltısını yeni yumuşak, olgun nezaket duvarımın arkasına sakladım. 'Daha güncel meseleler o zaman. Onunla başa çıkmak için bir planınız var mı?

Omuz silkti. Muhtemelen bu kendisinin de hiçbir fikri olmadığı anlamına gelmiyordu, bu yüzden bunu "bir nevi" omuz silkme olarak algıladım.

"Bir planın ana hatları
mı? Bir baş sallama
daha.

"Bana daha fazlasını anlatabilir misin?

Bir an tereddüt etti, sonra daha önce yazdıklarını kumdan sildi ve "Burada değil" yazdı.

Açık havada, düşmanca kulakların bizi her şekilde dinleyebileceği bir yerde değil. Yazı malzemesi olarak sadece kumsal varken olmaz. Tamam, bunu görebiliyordum. Bu yüzden dizlerimi kaldırdım, onun yanımdaki pozisyonunu yansıttım ve önceki noktama geri döndüm.

"Şu eğitim konusuna gelince - sihrim hakkında daha fazla şey öğrenmem biraz aciliyet arz edebilir.

Bu sefer kaşlarını kaldırması, detaylandırmam için bir davet gibiydi. Ben de kendimi tuttum ve "Camlarınızdan birini kırmış olabilirim" dedim.

Kaşı bir parça daha yukarı kalktı.

"Erimesini ve tekrar büyümesini sağlayacak bir yol bulamadım," dedim utanarak. 'Ve dışarı çıkmak istedim. Bana bu özel numarayı öğretmen gerekecek.

Çok derin bir nefes aldı, omuzları ve göğsü hareketle birlikte yükseldi. Bu piç kurusu gerçekten de bir gömlek giymeliydi, lanet . Bilerek mi çıkarmıştı? Sabah egzersizlerini yapmak ve günün bu saatinde hâlâ hoş olan güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak için değil de, sadece zavallı ölümlü zihnimle tehlikeli fae oyunlarını oynamak için mi?

Ölümlü. Hala ölümlü müydüm?

Titredim ve bu düşünceyi uzun vadede zihnimin karanlık bir köşesine itmeye karar verdim. Şansım yaver gitmezse, bu gerçekten de çok uzun bir süre olacaktı.

Seni eğitebilirim, diye yazdı Kreon sonunda, sanki onu bu konuda ikna etmek için bir pencere kaybına ihtiyacı varmış gibi.

"Güzel. Ne zaman?'

Başını bana doğru eğdi ve fiziksel durumumu incelemek için gözlerini üzerimde gezdirdi. Alay ettim.

"Merak etmeyin. Sadece dün gece köyümü yakıp beni kaçırdınız. Şimdi bana biraz renk çizdirirsen çökecek değilim ya.

İfadesi biraz daha şüpheci bir hal aldı ama yazdı,
Şimdi mi?

Ayağa fırladım. "Ben hazırım.

Ne de olsa bu ameliyatı ne kadar çabuk atlatırsam ailemi de o kadar çabuk bulabilirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

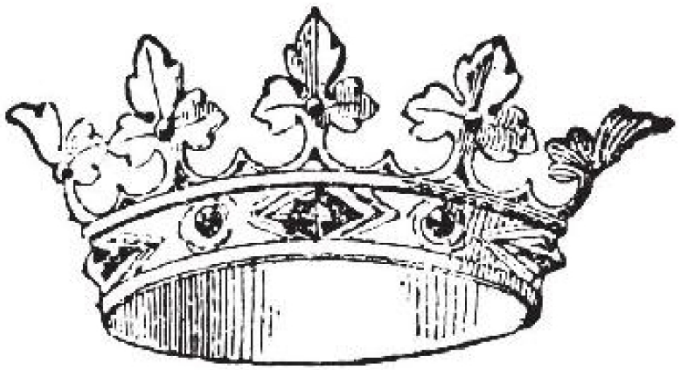

Creon pencereyi tamir ederken ben de onun benim için bulduğu siyah elbiseyi giymek üzere kendimi banyoya kilitledim. Eğer tüm öğleden sonra boyunca sihirle uğraşacaksam, elimde mümkün olduğunca çok renge ihtiyacım vardı; siyah bana üçüne de bir arada erişim sağlıyordu.

Sessiz Ölüm'ün de aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu, çünkü yukarı çıktığımda yine tamamen giyinmişti ve dün geceki paltosunu ve üç siyah gömleğini yine siyah olan bir çantaya koymakla meşguldü. Bir defter ve üç kalem topladım ve gardırobunun oldukça homojen yapısını düşündüm. Büyük olasılıkla koyu renkleri tercih etmesi estetik bir seçimden ziyade büyülü bir ihtiyat meselesiydi. Hepsine sahip olmak en iyisi

renkler her zaman kullanıma hazırdı. Tıpkı Anne'nin tahtında bir yığın siyah kadife toplaması ve odanın geri kalanının çoğunlukla beyaz olması gibi - onun kullanması için bol miktarda büyü ve diğer herkes için sadece vücutlarına giydikleri kadar.

Kimsenin ona karşı kullanamayacağı bir büyü.

Benim dışımda kimse.

Bir bastırdım.

Köşkün diğer tarafında, Creon bir kez daha basit bir dokunuşla camın yok olmasını sağladı. Omzunun üzerinden sabırsızca bakışı, şu anda ayrıntılı açıklamalar yapma havasında olmadığını gösteriyordu - ama nezakete lanet olsun, bir daha asla bu yerde kilitli kalmak istemiyordum.

"Peki nasıl çalışıyor?" diye sordum. "Cam mı?

Elimdeki deftere uzandı. Ben de pencereden içeri girdim ve ona parşömen demetini ve kalemlerden birini uzattım.

Kolay kısımlardan başlayalım, diye yazdı ve defteri tekrar elime tutuşturdu. Bir süre sonra siyah giysilerin olduğu çanta da onu takip etti.

"Ne?

Başını yukarı doğru salladı.

"Eğitim için bir yere uçmak ister misin?

Yine başımı salladım ve defteri gömleklerle birlikte çantaya koyup omuzlarıma attım. O kanatlarla hem beni hem de bavullarımızı taşımakta zorlanırdı.

Pekala. Peki nerede-'

Ben daha sorumu bitirmeden beni kollarına aldı, ellerini dizlerimin ve koltuk altlarımın altına koydu ve o kadar hızlı gökyüzüne fırladı ki nefes almakta zorlandım.

Piç kurusu.

Creon direksiyonu denize doğru kırdığında ve ben aşağı bakma hatasını yaptığımda bir ciyaklamayı zar zor bastırdım. Dün gece, dünya karanlıkla örtülüyken, bu deneyim o kadar gerçek dışıydı ki tehlikeli bile gelmemişti. Hiçliğin uçmak, hayatta bildiğim her şeyden o kadar uzaktı ki, düşmek bile çok sorunlu bir olasılık gibi görünmemişti. Ancak gün ışığında, altımdaki dünyayı parlak ve net bir şekilde gördüğümde, ağaçların, kumsalın ve denizin üzerinde süzülürken midem hiç de hoş olmayan şekillerde döndü.

"Biliyor musun," dedim, tüm ve mantığıma rağmen kaslı omuzlarına tutunarak, "bir dahaki sefere önce beni uyarırsan bununla başa çıkmak çok daha kolay olur.

Tepki vermedi, bana o sinir bozucu mülayim bakışını bile atmadı. Kollarımı onu bırakmaya ikna etmeye çalıştım. Bana zarar vermeyeceğine dair yemin ettiğini ve beni aşağıdaki safir mavisi denize bırakmaktan daha iyisini bileceğini söyledim kendime. Ama sarayın adasından esrarengiz bir hızla uzaklaştık ve suyun ne kadar soğuk olacağını biraz fazla iyi biliyordum. Düşersem kıyıya geri dönme şansımın ne kadar az olacağını da.

Kollarım omuzlarında kenetli kaldı, sert kaslarının dalgalandığını hissedecek kadar sıkıca ona bastırdım.

ve o büyük siyah kanatların her güçlü vuruşuyla gömleğinin altında kayıyordu.

Ufukta gördüğüm ada giderek büyüyordu. Çok geçmeden beyaz kumsalları ve arkasındaki kayalıkları, arada sırada rastlanan ağaç parçalarını ayırt edebildim. Burası yeterince huzurlu görünüyordu, ancak görülebilecek hiçbir yerleşim izi yoktu - Creon'un kahvaltı notunda bahsettiği fae'lere ait çiftliklerden birkaçı bile yoktu. Sonunda ilk ağaç sırasının hemen arkasındaki küçük bir açıklığa indiğimizde, dalgaların hışırtısı ve geçen bazı kuşların çığlıkları dışında hiçbir şey ürkütücü sessizliği bozmuyordu.

Son birkaç hızlı kanat çırpışıyla Creon'un ayakları yere değdi.

Sonra beni bırakmadı.

Dizlerimin etrafında ve koltuk altlarımda kenetlenmiş bronzlaşmış ellerine baktım. Birdenbire, kemikli uzuvlarımı ne kadar sıkı tuttuğunu ve yine de beni ne kadar dikkatli tuttuğunu, parmaklarının asla bir çürük bile bırakacak kadar sert sıkmadığını biraz fazla iyi hissettim. Acımasız katil için çok fazlaydı. Ama yine de beni yere bırakmasının zamanı gelmişti.

Bunu ona söylemek için başımı kaldırdım ve kollarımı hâlâ onun omuzlarında kilitli tuttuğumu fark ettim.

"Oh.

Kanlı kaşını kaldırdı.

"Gündüz uçmayı pek sevdiğimi sanmıyorum," dedim, kollarımı geri çekip onun elinden kurtuldum. Her nasılsa vücudunun hissi - sıcak, yumuşak ve biraz terli - aramızda birkaç metre olmasına rağmen tenimde kaldı. En azından açıklığın diğer tarafına geçerken bana bakmadı ve ağaçların arasından Mahkeme'ye son bir bakış fırlattı. Bir kez olsun terbiyesizlik etmediği için minnettardım. Göz teması kurmak gibi insani zahmetlere katlansaydı yüzümde kızarmaya benzer şüpheli bir şey görebilirdi.

Sırtımdaki çantayı silkeledim ve defteri almak için diz çöktüm. "Peki burada ne yapıyoruz?

Divan'a yaptığı belli belirsiz hareket tuhaf bir şekilde bilgilendiriciydi. Kaşlarımı çattım ve "Kimsenin beni büyü yaparken görmediğinden emin olmak mı?" dedim.

Başını salla.

"Pekâlâ. Akıllıca, sanırım.' Yine de beni uyarmak kibarlık . Ormanın kumlu zeminine çöktüm ve eteğimi bacaklarımın üzerine çektim. "Peki nereden başlıyoruz?

Yanımda oturmak zorunda kalacağı için biraz sinirlenmiş görünüyordu ama dizlerimizin arasında birkaç santim bırakarak şikayet etmeden oturdu. İyi oldu. En son ihtiyacım olan şey, onun vücudu olan o cinayet silahına yaslanarak oturmayı hoş bulduğumu düşünmesiydi.

Defteri benden aldı ve ilk boş sayfasına göz attı. Hiçbir şey yazılmadı içinde o önce bizim

Son günkü konuşmasını not ettim. Kullanılmış çarşaflarını hep yırtıp atar mıydı, yoksa yıllardır kimseyle sohbet etme zahmetine girmemiş miydi?

Büyünüz hakkında ne kadar bilginiz var? Yavaşça yazdı.

'Yıkım için kırmızı,' dedim. 'Değişim için sarı. İyileşme için mavi. En azından tüm insan çocukları bu kadarını bilirdi. "Büyü yapıldıktan sonraki saatlerde renk tekrar büyür, tabii büyü tamamen tükenmediyse. İşin özü aşağı yukarı bu, değil mi?

Sözlerimi bitirdiğimde Creon sessiz kaldı ve bende onu yumruklama isteği uyandıran o hafif şüpheci bakışını attı.

"Bu.. işin özü bu değil mi? İç çekti.

Bu bir başlangıç.

Oldukça acınası bir başlangıç. İfadesi bu darbeyi yumuşatmak için hiçbir çaba göstermedi. Biraz daha nazik olmak çok kolaydı - büyü eğitimimde bana yardımcı olacak sadece çocuk bilmeceleriyle büyümüş olmamın benim suçum olmadığını, tüm hayatını insanlarla birlikte geçirmiş bir yarı fae için hiç de kötü durumda olmadığımı söylemek. Ama görünüşe göre beyaz yalanlar Asil Sessizliği'nin haysiyetine yakışmıyordu ve kaşlarını çatmasını görmezden gelmek ve sanki bana iyi bir iltifat etmiş gibi medeni gülümsememi sürdürmek bana kalmıştı.

"Peki. Bana geri kalanını anlat o zaman.'

Karışabildiğini hiç fark etmedin mi?

"Aynı anda birden fazla renk kullanmak gibi mi?

Başını salladı.

"Bunu hiç denemedim.

Çoğu büyü eylemi yalnızca iyileştirme ya da yalnızca değişim gerektirmez. Genellikle en iyi sonucu veren kombinasyondur.

O kadar mantıklıydı ki, bunu daha önce hiç düşünmediğim için kendimi gülünç hissettim. Muhtemelen tam da onun istediği şeydi. "O pencereyle yaptığın şey bu mu?

Yıkım, değişim ve iyileşme aynı anda, dikkatle ölçülmüş oranlarda.

Bunu düşünerek alt dudağımı ısırdım. "Peki nasıl çalışıyor? Karıştırma mı?'

Şimdiye kadarki en uzun talimatını yazarken karalamaları giderek daha okunmaz hale geldi. İhtiyacınız olan rengi, doğru miktarlarda sarı, kırmızı ve mavi ile hayal edin. Zihninizin gözünün önünde canlandırın - net bir şekilde. Son kelimenin altını çizdi. Bu zor kısımdır. Doğru rengi görmeyi başardıktan sonra, her zaman çizdiğiniz gibi çizersiniz.

"Ah. Yüzümü ovuşturdum ve başımı salladım, konuyu anladığıma tam olarak ikna olmamıştım. 'Bana bir gösteri yapabilir misin? Senin pencere numarandan biraz daha erişilebilir bir tane?

Uzandı ve bir çalının altından beyazlaşmış bir dal çekti. Ellerinin hızlı bir hareketiyle dalı ikiye ayırdı - kırılan bir kemik gibi gürültülü bir çatırtı. Titrememi tam olarak bastıramadım.

Diyelim ki o dalı tekrar bütün hale getirmek ve aynı zamanda cama dönüştürmek istiyorsun, diye karaladı, el yazısı artık okunamaz hale gelmişti. Defteri kucağıma bırakıp parmak uçlarını siyah pantolonuna dayadı ve dalın iki yarısını sağ eline aldı.

Parlak güneş ışığında bile görülebilen küçük bir sihir kıvılcımı parladı ve bir anda ahşap artık ahşap değil, pırıl pırıl bir kristal oldu, her bir çıkıntı ve kıymık mavimsi yüzeye mükemmel bir şekilde kazındı. Elini açtı ve dalın parçaları yeniden bir araya geldi.

"Etkileyici değil," dedim, çünkü bir şeyler söylemem gerekiyordu ve bu en azından söylemek istediğim şok edici küfürden daha iyi geliyordu.

Başka bir dalı kaptı ve ikiye böldü, yüzünde açıkça yazılı olan ödeviyle bana uzattı. Şimdi sıra bende.

Pantolonuna baktım. Eskiden mürekkep gibi, aşılmaz bir siyahtı. Şimdi renkleri, babamın Beyaz Şehir soylularının portreleri için kullandığı arka planı anımsatan koyu bir dut kırmızısıydı.

Bu kırmızı ve siyah arasındaki fark - biraz mavi ve biraz daha sarı.

Gözlerimi kapattım ve babamın atölyesine geri döndüm, paletin üzerinde renkleri karıştırırken çevik ellerini izliyordum. Üç parça mavi, beş parça sarı. Parlak bir armut yeşili.

Parmaklarım körlemesine eteğimi buldu. Yumruğumu dalın sert tahtasına sıktım ve rengi serbest bıraktım.

Dal avucumun içinde çatırdadı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Elbisem de koyu kırmızı olmuştu ve parmaklarımın arasında mükemmel bir cam heykel duruyordu, kabuğundaki yosunlu tabaka bile pürüzsüz küçük çıkıntılar halinde donmuştu. Elimi dikkatlice indirdim ve cam kırılmadı.

"Bunun gibi mi?

Kenara baktığımda Creon dala bakıyordu, gözleri sanki her an parçalara ayrılmasını bekliyormuş gibi bir parça kısılmıştı. Ancak bir anlık sessizlikten sonra kucağımdan defteri aldı.

Etkileyici değil.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Teşekkürler.

Nasıl?

Gerçekten dengesini bozmuş muydum? Güzel. Hem de çok iyi.

'Babam bir ressam. Hayatımda bazı renkler gördüm. Dizlerini ve pantolonunun koyu kırmızısını işaret ettim. "Ben de senin kullandığın oranları kullandım.

Yavaşça nefesini bıraktı ve başını salladı. Şimdi onu ikiye ayır.

Yine düzgün iltifatlar yok. Sadece soğuk, sert emirler. Çünkü onun dünyası böyle işliyordu, değil mi? Emirlerini verirdi ve kurbanları itaat etmezse kan dökülürdü. İnatçı, inatçı varlığımın her bir lifi

Lütfen söyleyin. Ama medeni ve işbirlikçi olacaktım. Bir şeylere dikkat çekmek sihir becerilerimi geliştirmezdi.

"Sadece... kırmak mı? Kulağa aldatıcı derecede basit geliyordu. 'Çilekli pudinge dönüştürmek yok ya da-'

Creon sözümü kesmek için elini bardağa vurdu, ben de alayımı bastırıp çalışmama geri döndüm. İkiye bölmek. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Kırmızıyı kullanmakta yıllar yıllar önce ustalaşmıştım; çizdiğim ilk renkti. Sol elimi elbiseme götürdüm ve-

Cam binlerce küçük parçaya ayrıldı.

Çığlık attım ve patlamadan kaçınmak için eğildim. Cam tozları her yere uçuştu ve elbiseme, kollarıma, ayaklarımın etrafındaki yosunlara ve toprağa yapıştı; bir an sonra gözlerimi kırpıştırarak açmaya cesaret ettiğimde, sağ avucumdaki iki derin yarık dalların olduğu yeri gösteriyordu.

Gözlerimin önünde parlak kırmızı kan birikti. Acı bir an sonra geldi, ani, keskin ve o kadar güçlüydü ki sonsuz bir an için nefes almayı unuttum. Ancak o zaman sesimi buldum, yüksek ve tiz.

"Ow!

Creon'a göre kendini tutmaya çalışmalısın.

Sıkılmış dişlerimin arasından, sol elimi elbisemin içine sokarak ve sağ elimi yumruk yaparak, 'Git kendini becer,' dedim. Mavi. Şifa için mavi. Ama en basit şeyleri bile hayal edecek konsantrasyonu toplayamadan

Creon yaralı elimi tuttu ve parmaklarımı dikkatlice açarak çirkin kesikleri gün ışığına çıkardı.

Elimi çekmek istedim. Ona zahmet etmemesi için bağırmak istedim, kendime yeterince iyi bakabilirdim. Ama parmak uçları yaralı derimin üzerinde öyle hafifçe gezindi ki, bir savaşçının acımasız ve şiddetli dokunuşundan çok, yumuşacık bir okşayış gibiydi ve parmak uçlarının dikkatli izi sayesinde kesik birkaç dakika içinde kapandı. Hiçbir iz bırakmadı, hatta iyileşen yaraların pembe acısı bile yoktu.

Canlılar üzerinde mavi büyü yapma deneyimim oldukça sınırlıydı ve bir keresinde alt kolumdaki küçük bir kesiği iyileştirmeye çalıştığımda, o deri parçası haftalarca solgun bir bebek derisi gibi görünmüştü. Bu bir ustanın işiydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Hiçbir tepki vermeden, en küçük bir baş sallaması bile olmadan beni serbest bıraktı. Burada uçarken o güçlü omuz kaslarının hissinden çok daha fazla, o çok daha nazik dokunuş duyularıma yapışmış gibiydi, derimin hemen altında dolambaçlı izini sürdürüyordu.

Kirli Fae büyüsü iş başında. Öyle olmalıydı. Helmer'ın elleri beni hiç böyle hissettirmemişti - sanki derim parmaklarına tekrar ulaşmak için dışa doğru kıvrılıyormuş gibi.

Creon yazı malzemelerini tekrar eline aldı. Rica ederim yoktu. Seni incittiğim için özür bile dilemedi. Tek yazdığı, "Farklı bir egzersiz deneyelim.

Bu kadar kasıtlı kayıtsızlık karşısında kendimi tutamadım. "Yani kesmemi bile istemiyor musun?

kendimi beş kez daha parçalara mı ayırayım?'

Sadece ısrar edersen, diye yazdı ve ilk kez bana bakışı soğuk, emredici bir bakıştan çok ... bir meydan okumaydı? Sanki o da benim aniden iğneleyici cevaplara döndüğümü fark etmiş ve sözlerime dikkat etmem konusunda beni uyarıyordu. Ya da bana meydan okuyordu. Hangisinin daha olası olduğundan emin değildim.

Kumun üzerinde ondan birkaç santim uzaklaşmak için içimden gelen dürtüyü bastırdım. O kadar yakından, karanlık bakışlarının yoğunluğu yüzümde bir damga gibiydi.

"Alternatiflerim neler? Başardım.

Etrafta hiç taş var mı?

Belki de biraz fazla hızlı sıçradım, onun bedeniyle kendi bedenim arasına biraz mesafe koyduğum için mutluydum. Elbette bunun aklımı karıştırmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum, kadınları bir daha görülmemek üzere mahkemelere çeken o tehlikeli fae baştan çıkarıcılığını - ama daha iyisini bilsem bile, belki de sağduyumu çok fazla test etmemek en iyisiydi.

"Birkaç tanesini bulacağım.

Başını sallayışında hiç eğlence yoktu. Belki de ondan uzaklaştığım için ne kadar rahatladığımı fark etmemişti. Bu da muhtemelen en iyisiydi. Beni etkilemesinin kolaylığından daha sinir bozucu olan tek şey, beni ne kadar etkilediğini bildiği fikriydi.

Açıklığı birkaç kez turladım ve çoğu tavuk yumurtası büyüklüğünde olan bir avuç kaya buldum. Bu arada

Creon'a ganimetlerimle döndüğümde, kucağındaki sayfalara yarım bir makale yazmıştı.

Taşları ayaklarının önüne bıraktım ve bekledim. Ancak bir süre sonra yanına oturmayı ve tekrar omzunun üzerinden eğilmeyi planlamadığımı fark eder gibi oldu; iç çekerek defteri bana uzattı ve kaşlarını kaldırdı.

Çok parlak renklerle çalışıyorsunuz, sözlerini okudu, sayfaların üzerinde eğri çizgilerle karaladı. Beyaz büyüyü . Bir taşın yarısını suya dönüştürün.

"Sadece... yarısı mı? Dedim, ancak kelimeler kuşkusuz oldukça açıktı. Beklediğim gibi, bana vermeye değer gördüğü tek cevap başını sallamak oldu.

Defteri tekrar eline tutuşturdum ve topladığım taşlardan birini aldım. Koyu, grimsi bir turuncuydu, derinliklerinde altın damarlar parlıyordu. Onu mahvetmek utanç vericiydi ama yine de takımadaların bu büyülü kısmında normal, sıkıcı çakıl taşları bulmakta zorlanabilirdim.

Taşın yarısı. Beyaz sertleştirilmiş büyü. Bu da değişim için sarıya ihtiyacım olduğunu gösteriyordu, ama açık sarı, taze tereyağı rengi gibi bir şey. Gözlerimi kapadım ve parmaklarımı elbisemin keten kumaşına geçirdim. Yumuşak, nazik sarı, yumurta kabukları ve soluk nergisler...

Bir su spreyi yüzüme çarptı.

Çığlık attım ve turuncu kayadan geriye kalanı düşürdüm - bir dakika önce tuttuğum taşın ancak onda biri büyüklüğünde bir çakıl taşı. Elim sırılsıklam olmuştu ve

Elbisemin kolları ve önü, yüzüm ve şakaklarımdan sarkan saç telleri. Küfredip gözlerimdeki sıvıyı sildiğimde dudaklarımda parlak, berrak suyun tadını aldım.

Hâlâ yerde bağdaş kurmuş oturan Kreon, sol kanadını canlı bir kalkan gibi vücuduna dolamıştı. Su damlaları koyu, kadifemsi yüzeyin üzerinde de kayıyordu.

"Bu sadece su," dedim, biraz kırgın bir şekilde. "Onu zakkum özüne dönüştürmedim.

Kanadını açıp bir kez daha arkasına sokarken yanağındaki tek bir damlayı metanetle sildi ve defteri kaldırdı. Neredeyse tekrar küfredecektim. Tamam, belki de parşömeni herhangi bir büyülü sağanağa karşı korumakla akıllılık etmişti - ama taşın bu şekilde patlamasını bekliyor muydu?

"Neyi yanlış yaptım?

Kalemini eline aldı; omzunun üzerinden okumak için ona geri dönmek zorunda kaldım. Çok fazla kırmızı.

"Doğru. Belki de zihnimdeki renk turuncuya biraz fazla yaklaşmıştı. "Deneyeceğim-

Ayrıca, çok az

kırmızı. Ne?

Değişmesi gereken ve değişmemesi gereken yarıları ayırmadınız.

Kumda yatan ıslak çakıl taşına göz kırptım. Yarısını değil, sadece bir kısmını suya dönüştürmüştüm ve başka bir şey söylememe gerek kalmadan bu, kumdan önemli bir katman olmuştu.

dışarıdan içeri. Önce yarıları ayırmak - bunu yapmak için kırmızıya ihtiyacım olacaktı ve yüzüme bir avuç taş kıymığı göndermek istemiyorsam sadece küçük bir parçasına. Sonra daha sarımsı bir sarı ile suya dönüşür. Ve belki bir damla da mavi? Biraz mavi eklersem, belki bu taşı bir süre daha bir arada tutar ve başka bir patlamayı önlerdi.

"Pekâlâ," dedim. "Tekrar deneyeceğim.

Creon başıyla onayladı. Bir sonraki taşı aldım - yine turuncu ama bu sefer daha derin bir renkti, parlak bir gün batımının son dakikaları gibi. Sol elim düşüncesizce, son büyü patlamamdan sonra erik rengine dönen elbisemi buldu. Kırmızı, diye tekrarladım kendi kendime. Sonra sarı, biraz da mavi. Açık renkler, hepsi, pembe bahar çiçekleri ve soluk kum gibi ...

Avucumda bir çatlak.

Parmaklarımın arasında bir damla su.

Gözlerimi açtığımda berrak bir su birikintisinin içinde yatan bir düzine başparmak büyüklüğünde taş parçası buldum. Elbisem biraz daha açık, üzüme benzer bir renge dönüşmüştü.

"Peki. Hayal kırıklığı sesimde çok net duyuluyordu. Bu sefer doğru yaptığıma o kadar inanmıştım ki. "En azından neredeyse cinayet işlememiştim.

Creon bakışlarımla karşılaştığında gülümsemedi, en azından bir eğlence iması olabilecek kaşını bile kaldırmadı. Sadece girişimimin yetersizliğini gözlerinin karanlık derinliklerine yansıtan keskin, tahmin edici bir bakış attı.

Sonra omuz silkti ve yeni bir talimatı not etmek için eğildi.

Omuz silkti.

Bu jest - bu jestin kayıtsızlığı, sempati, güvence, yeterince iyi olmasa bile elimden gelenin en iyisini yaptığımın kabulü - kızgınlığımın için için yanan parıltısını ani bir yangına dönüştürdü. Ona doğru iki adım attım, sonra kendimi yine hareketsiz dururken buldum, yumruğum taşın kalıntılarını sıkıyordu.

"Her küçük ayarlama için beni bütün gün sana getirip götürmek zorunda mı bırakacaksın?

Creon başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı.

Alay ettim. "Hangi renkleri kullanıp kullanmamam gerektiğinden daha hoş bir şey söyleyemiyorsan, en azından bu konuda daha verimli ol.

Gözlerinde hiçbir anlayış kıvılcımı yoktu; sert yüzündeki boş, donuk ifadeye bakılırsa, yabancı bir dilde konuşmaya başlamış da olabilirdim.

Kızgınlığım yeni, aniden acilleşen soruların ağırlığı altında dalgalandı.

"İletişim kurmak için hiç başka bir yol aramadınız mı? Birkaç kelime karalarken yüzünde keskin bir ifade belirdi. Biraz daha yaklaştım, sadece okuyabilecek kadar yakındım baş aşağı. Bu geçici bir durum. "Sesini

kaybetmek mi?

Başını salla.

"Ne zamandır geçici?

Kaskatı kesildi - sorunun tam yerine oturduğunu anlamama yetecek kadar uzun bir süre. Neşesiz bir kahkaha attım ve "On yıl mı?" dedim.

Parmakları seğirdi, sonra isteksizce yukarı doğru bir harekete dönüştü. On yıldan fazla. Zera bana yardım et. "Yirmi mi? Elli mi?' Sesim yükseliyordu ve dudaklarının çizgisi gittikçe inceliyordu. Tekrar yukarı doğru işaret etti ve aydınlık bir aydınlanma beni vurdu.

"Son savaştan beri mi?

Elini yanına bıraktı ve başını salladı.

"Yüz otuz yıldır konuşamıyor musun? Gözlerindeki karanlık olmasaydı, yine gülebilirdim. Annem ve babam doğmadan önce. Büyük teyzem Gisele bile doğmadan önce. Bunun, Yüce Leydisine karşı dönme nedenleriyle bir ilgisi var mıydı? 'Ve sen hiç el dili geliştirmedin mi? Cathra'daki sağır demirci çırağının yaptığı gibi mi? Sana kullandığımız jestleri gösterebilirim-'

Kaba bir omuz silkmeyle Creon arkasını döndü ve defterinin üst sayfasını yırtarak bir sonraki sayfaya bir şeyler karaladı. Sessizlik içinde geçen yüz otuz yılı düşününce bir an için yumuşayan kızgınlığım tüm gücüyle geri döndü.

'Neden yapmayacaksın? Kaybetmek istemediğin bir şeyi kaybettiğini kabul edemeyecek kadar gururlu olduğun için mi?

Kaskatı kesildi, sonra başını kaldırdı. Dar gözleriyle bakışı bir bıçak darbesiydi. Bunu kesinlikle görmezden gelmeye karar verdim. Zaten bir şekilde nezaket sınırlarını aşmıştık ve bunun nasıl olduğunu düşünemeyecek kadar heyecanlıydım.

"Yoksa sen hiç kimseyle konuşmaz mısın? Sarayın geri kalanından çok uzakta, o ıssız köşkte, gerçeklerden çok da uzak olmayabilirdi. Ölümüne işkence ettiği çocuklar pek de ilgi çekici sohbet partnerleri olamazdı. 'Şimdi buradayım ve benimle konuşmana ihtiyacım var. Eğer bu iş haftalar ya da aylar sürecekse, her aptalca sorunuz için elimde kalem ve parşömenle peşinizden koşacak . O yüzden. Bir ciğer dolusu hava çektim, nefesim kesildi. "Bu..." Birinci ve ikinci parmağımı başparmağıma bastırdım, diğer ikisini avucuma doğru kıvırdım. "Kırmızı anlamına gelir. Burayı göğsünüzün önünde imzalarsanız yanlış anlamında da kullanılabilir ya da yüz hizasında imzalarsanız çilek anlamına da gelebilir.

Gözlerini kapattı, parmakları kucağında yumruk oldu. Omuzlarının arkasında, kanatları sabah güneşinde titriyordu. 'Mavi,' dedim, serçe parmağım hariç tüm parmaklarımı kapatıp bileğimi sallayarak. 'Ve gözlerinizi açmanızı tavsiye ederim, çünkü size iki kez göstermeyeceğim. Bu hareket gökyüzünü ifade etmek için de kullanılabilir.' Yukarı bakmadı.

Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılmış halde duruşumu beş saniye daha koruduktan sonra pes ettim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Creon.

Dudaklarının kenarlarında bir şey kıpırdadı.

Sessiz Ölüm'de o kadar da pürüzsüz ve cilalı olmayan bir şeyin izi, ilk izi. Bir kusur. Bir kontrol kaybı. Eğer şanslıysam, savunmasız bir nokta.

"Dünyanın geri kalanının bunu yaptığını bilmesine gerek yok," dedim, bu gözlemi zihnimde dikkatle saklayarak. 'Sen benim sihrimi saklıyorsun. Ben de karşılığında senin el dilini saklayabilirim.

Sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı. Bu da daha önce görmediğim bir hareketti. Çünkü konuşma arzusu yokmuş gibi davranıyordu - şimdi her şey bana mantıklı geliyordu. Çünkü artık sözlü etkileşime ihtiyacı olmadığına karar verecek kadar gururluydu, artık bu seçenek elinden alınmıştı ve bunu özlediğini itiraf etmek, sesini kaybetmenin onu incittiğini itiraf etmek, fae kalbinin kaldıramayacağı türden bir aşağılanma olurdu.

'Benim için yap,'

dedim. Gözleri fal taşı

gibi açıldı.

'Muhtemelen sesin olmadan da gayet iyi idare ediyorsundur. En azından onsuz bir yüzyıldan fazla hayatta kaldın. Omuz silktim. 'Ama ben sabırsız küçük bir insanım ve jestleri yazılı kelimelerden daha çok severim. Yani, mavi. Parmaklarımı tekrar avucumun içinde birleştirdim ve bileğimi hızlıca döndürdüm. Bir sonraki harekete geçerek devam ettim: 'Ve sarı. Altın ve genel olarak para için de kullanılır ve hatırladığım kadarıyla

doğru, güneş ışığı.' Ona zorla gülümsedim. "Yerleşim yine büyük fark yaratıyor.

Kucağında, yarısı yıpranmış defterinin arkasına gizlenmiş parmakları hafifçe kıpırdadı - sanki o izin vermese de benim örneklerimi takip etmek için can atıyorlardı. Ben de arkamı döndüm ve 'Birkaç taş daha alacağım' dedim.

Bırakın ben görmeden birkaç kez alıştırma yapsın. Eğer bu bana zaferi getirecekse, ona bu küçük iyiliği yapabilirim.

Birkaç dakika sonra kollarım taşlarla dolu olarak açıklığa geri döndüğümde onu elleri kucağında, kıpırdamadan dururken buldum. Ama ben taşları ayaklarının dibine bırakırken defterini tekrar eline almadı. Başka tarafa bakmadı.

"Peki geçen sefer neyi yanlış yaptım? Dedim ki.

Yavaşça elini kaldırdı. Başparmağının ucunu diğer iki parmağına değdirdi ve son iki parmağını avucunun içine doğru katladı. Sonra, ikimiz için de daha fazla açıklama gerektirmeyen hızlı bir hareketle işaret parmağını yere doğru uzattı.

"Daha az kırmızı. Yerden bir taş aldım ve parmaklarımı onun etrafında kapattım. "Pekâlâ. Tekrar deneyeyim.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

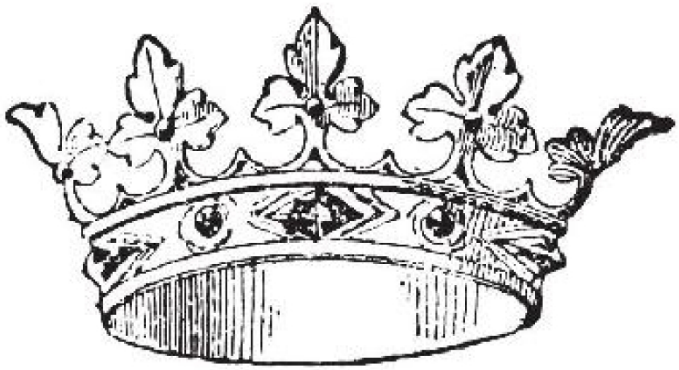

Güneş tam tepemizde asılı kalıp sırtımı terden sırılsıklam edene kadar elbisem soluk bir deniz mavisine dönmüştü; Creon'un gömleklerinden birini eğlenceli ve tatlı bir pembeye, diğerini de muhtemelen bir daha düzelmeyecek olan bembeyaz bir renge boyamıştım. Etrafımızdaki zemin taş parçalarıyla kaplıydı; bazıları hâlâ ıslaktı, bazıları ise kavurucu sıcak yüzünden çoktan kurumuştu. Son ikisi düzgünce ikiye ayrılmıştı. Doğru parçayı suya dönüştürmek şimdiye kadar beni mağlup eden bir görevdi.

Öğleden sonra sıcağında, ağzım ve ter omurgam boyunca damlarken, konsantrasyonum da gelişmedi. Sonunda yanıma uzandığında

Bir başka damla patlamasının ardından sırılsıklam olan Kreon da bunu fark etmiş gibiydi.

Hadi eve gidelim.

Ona ev jestini göstermek ya da lanet olası köşkünün benim için eve yakın bir yer olmadığını söylemek istedim. Ama her iki seçenek de diplomasinin zirvesi gibi görünmüyordu ve muhtemelen bugün için tüm görgüsüzlüklerimi kullanmıştım.

"Ben toplarım.

Kaba bir baş sallama. Ondan daha fazlasını beklemeyi bırakmıştım.

Ben gömlekleri toplarken o da ortalıkta bıraktığım taş parçalarını yok etti. Ancak onun mükemmel bir şekilde ölçülmüş birkaç renk patlamasıyla parçaları ve çakıl taşlarını yok etmesini izlerken, şimdiye kadar ne kadar az büyü kullandığını gördüğümü fark ettim - hayatımda ne kadar az büyü gördüğümü. Bildiğim tek şey, kaba ve kurnaz olmayan kendi girişimlerim ve köylerdeki yaşlı kadınların festival ateşleri etrafında anlattıkları dramatik hikayelerdi. Ama Creon'un işi...

Sihrinde patlayıcı, görkemli ve muhteşem bir şey yoktu. Renklerini bir oyma bıçağı gibi, soğuk, acımasız bir hassasiyetle işliyor, alttaki kumu bile karıştırmadan taş parçalarını toza dönüştürüyordu. Omuzları neredeyse hiç gerilmiyor, yüzünde en ufak bir çaba belirtisi görülmüyordu. Herhangi birinin giysilerindeki bir toz zerresini silebileceği gibi can yakabilen, sakat bırakabilen ve öldürebilen güçler kullanıyordu.

Üç yüz altmış altı yıllık eğitim. Ve Anne bundan çok, çok daha yaşlıydı.

Belki de bu düşünce aklıma geldiğinde istemsiz bir ses çıkardım; tam o anda başını kaldırdı, gözleri ani fikir değişikliğimin nereden kaynaklandığını anlamak istercesine kısılmıştı. Kendimi omuz silkmeye zorladım.

"Sanırım daha önümde uzun bir yol var.

Sert bir baş sallama. Elbette bugün kaydettiğim ilerlemeyle ilgili bir güvence ya da iltifat olmayacaktı. Eğer yarın Anne'nin başını kesersem, muhtemelen o da başını ve bir dahaki sefere daha az sarı kullanmamı önerecekti.

Bu düşünce, beni tekrar kollarının arasına almak için hareket ettiğinde irkilmeden öne doğru adım atmamı sağlayacak kadar canımı sıktı. Eğer kendime ondan ne nefret ettiğimi yeterince hatırlatabilirsem, onun fae büyüsü beni ele geçirmekte zorlanacaktır.

Kollarımı tekrar onun omuzlarına dolamadım. Gözlerimi kapadım ve altımızdaki derin denizi görmezden geldim, sadece karanlık kanatlarının sabit ritmine ve tutuşunun garip bir şekilde güven verici gücüne odaklandım, ta ki zaten tanıdık olan bağırsaklarımın göğüs kafesime itilme hissi bana alçaldığımızı söyleyene kadar.

İner inmez Creon beni sanki teslim edilecek bir paketmişim gibi ayağa kaldırdı ve önümdeki güllerle kaplı pavyona doğru yürüdü. Bu kez dokunuşunun esrarengiz anısı kalmamıştı. Güzeldi.

Büyük bir sepet verandada bekliyordu. Pencerenin tekrar kaybolmasını sağlayıp içeri adım atarken sepeti aldı; neredeyse tökezleyerek onu takip ettim.

Bu aldatıcı derecede basit numara için gerekli olan renkleri ve karışımları anlamlandırma çabalarımda kendi ayaklarım. Biraz kırmızı? Ve mavi, pencereyi tekrar yerine oturtmak için? Ama o zaman ikisini aynı anda kullanmak nasıl mümkün olabilirdi?

Sonunda konuyu düşüncelerimden sıyırdığımda sepet masanın üzerinde duruyordu. Odanın diğer tarafında Creon gömleğini çıkarıyordu.

Oh, Zera yardım et bana.

Öğleden sonra kafamı boşaltmak için harcadığım onca çabadan sonra bir kez daha kaslı ve parlak bir ten gösterisine ihtiyacım yoktu. Bu yüzden sırt çantasını kanepeye attım ve onun yerine gizemli sepeti araştırmakla meşgul oldum. Saz kapağı kaldırdığımda bir yiyecek teslimatı olduğu ortaya çıktı - kuru kayısı, zeytin, keçi peyniri ve arpa dolu cam kavanozlar ve kenevir çantalar. Creon da mutfağın yolunu bulduğunda, neyse ki yine bir gömlek giymişti, bir avuç hurma gizemli bir şekilde paketlerinden kaybolmuştu bile.

Nezaketin hatırına, biraz suçluluk duygusu içinde görünmek için çaba sarf ettim. Omuz silkti ve devam etmemi işaret etti.

"Bir hata olabilir," dedim ağzıma iki hurma daha tıkıştırarak. "Ben çok yerim.

Omzunun üzerinden bakarken bir kaşını kaldırdı, bakışlarını biraz fazla gösterişli bir şekilde zayıf figürümde gezdirdi. Yanaklarım kızardı. Vücuduyla ne kadar az şey yapmak istediğimi düşünürsek, bir vücudum olduğunu hiç kabul etmese gerçekten daha iyi olurdu.

Bir kez daha, onun ilgisizliği benim kurtuluşum oldu. En azından bakışlarını raflardaki yiyecek malzemelerine odakladığı sürece başıma yükselen sıcaklığı göremiyordu. Garip bir şekilde sıradan bir kiler. Sarımsak ve zeytinyağı. Un ve yumurta. Görkemli kanatları ve ölümsüz zarafetiyle Creon'un sakin bir yaz gecesinde kendine bir yığın krep pişirdiğini hayal etmekte zorlanıyordum.

Belki de yemeği sadece benim varlığım nedeniyle getirmiştir. Belki de normalde Anne'nin sarayında kendisine dana ve geyik etinden oluşan lüks ziyafetler ve muhtemelen bir ya da iki ızgara insan çocuğu ikram ediyordu.

Salamura taze keçi peyniri kavanozunu henüz açmıştım ki sol tarafımdaki pencerenin üzerine bir gölge düştü. Uzun, kanatlı bir gölge.

"Creon?

Çoktan arkasını dönmüş, lavaboya yaslanmış, durgun ve dikkatli gözlerle yeşil camın arkasındaki hareketli figürü izliyordu. Birinin camı kırarak içeri girmesi için kendimi hazırladım ama ziyaretçi her kimse belli ki bu camlarla daha önce de uğraşmıştı. Parmak uçlarını yeşilin üzerinde görür görmez, çiçek desenleri eriyip gitti.

Arkadaki fae erkeği uzun boylu ve ince yapılıydı, kusursuz fildişi teninde daha da koyu görünen mavimsi siyah saçları vardı. İnce ağzı ve sivri çenesiyle, yüzünde keskin bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklıydı - gözleri bana kayarken gülümsemesinde de kaygan bir şey vardı.

Bakışlarımız buluştuğunda randevumu yuttum. Belki biraz fazla sesli bir şekilde.

Meçhul erkek, Creon'un lavabodaki sessiz varlığından haberdar bile olmadan içeri adım atarken gülümsemesi genişledi. Her an ince gümüş bir bıçağın ipekli göğsüne saplanmasını bekliyordum ama Creon kollarını kavuşturmuş ve yüzü ifadesiz bir şekilde görüş alanımın kenarında hareketsiz duruyordu. Sadece gözleri ziyaretçisine sabitlenmişti, köşelerindeki hafif daralma, yanlış bir hareketin ölüm cezası olabileceğinin açık bir işaretiydi.

"Pekala. İnce yapılı fae erkeği masaya yaklaşırken beni inceledi, yüzünde o kaygan, acımasız gülümseme vardı. "Sanırım meşhur Bayan Emelin?

Hiç de değil, adımın Adabel olduğunu söylemek istedim - sadece nasıl tepki vereceğini görmek için. Ama ben aptal, hoppa bir insandım, fae ev sahiplerime ve genel olarak fae'lere takıntılıydım. İğneleyici yorumlar yapmazdım. Aklıma bile gelmedi.

"Adımın size ulaşmış olmasından dolayı oldukça heyecanlıyım, Lord Fae," dedim, dün Anne'ye verdiğim aynı uysal sesle. Boğazımı sıkan korku olmadan, kendi kulaklarıma daha da gülünç geliyordu. "Seninkini söyleme onurunu bana bahşeder misin?

"Ophion. Creon'a sırıttı. "Senin önünde diz çökerken de bu kadar kibar mı?

Kafamdaki bütün damarlar patlayacak gibiydi. Kreon'un soğukkanlı ifadesi değişmedi - inkâr ya da onaylama içermeyen soğuk, ölümcül bir bakış.

Ophion kulağıma intihara meyilli bir neşe gibi gelen bir ifadeyle, "İkinizi de üzerinizde kıyafetlerle bulduğuma biraz şaşırdım," diye ekledi. Gözleri, hoş bir sohbet sırasında bakışlarıyla ilgileniyormuş gibi yapamayacak kadar hızlı bir şekilde bana kaydı ve bileğimde, pazarlığımızı simgeleyen küçük taşta bir an fazla oyalandı.

Buraya tamamen düşünmeden gelmediğimi kanıtlamak için.

Kaslarım gerildi, ama o hiçbir yorum yapmadan gözlerini yüzüme dikti ve yumuşak bir sesle, "Saraydaki ilk günün nasıl geçti Emelin?" diye sordu.

"Sahili gördük," dedim hemen, çünkü muhtemelen kumlu ayaklarımı o da fark etmişti. Kalbim parmaklarımın ucunda çarpıyordu. Şu lanet pazarlık. Ne için pazarlık yaptığımı soracak mıydı? Kreon yalanını hazırlamış mıydı? Ama sesim o aptalca, doğal olmayan gıcırtıyla devam etti. "Buradaki suyu görmeyi gerçekten çok istiyordum. Her şey evdekinden çok daha güzel. Bazı balıklar...'

"Balık," diye bitirdi Ophion, benim saçmalamam karşısında gülümsemesi daha soğuk, daha acımasız bir hal aldı. "Harika. Creon'a bir bakış atarak ekledi: "Bu gece Lycaria'da görüşecek miyiz?

Creon'un tek cevabı hafifçe kalkık bir kaş oldu.

Ophion hiç istifini bozmadan kıkırdadı. 'Daha iyi planlar vardır herhalde? Güzel bir kızın dudakları varken kimin birkaç fenere ihtiyacı var ki-'

Creon ileri atıldı.

Gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareket titremesi - tek bir kanat çırpışı, gümüşi bir parıltı ve Ophion'un ipek gömleğinin ön kısmı Creon'un yumruğuna doğru çekildi, bir bıçak fae'nin solgun boğazına dayandı. Bir çığlığı zorlukla bastırdım. Ophion'un sözleri dudaklarında buharlaştı, gülümsemesi acımasız, neşesiz bir yüz ifadesine dönüştü.

"Creon...

Gümüş bıçağın ucundan küçük bir damla kan aktı.

Ophion dudaklarının kenarları seğirerek, "Şaka kaldırmayı öğren," diye tısladı. Nedense pek endişeli görünmüyordu - sadece öfkeliydi. "Senin küçük oyuncağın-

Creon onu pencereden dışarı fırlattı.

Ophion'un içeri girerken yeşil ve beyaz camı erittiği boş pencere çerçevesinden değil, ziyaretçimizin kanatlarını ve omuzlarını çevreleyen narin sanat eserlerini parçalamaya yetecek bir güçle bitişik çerçeveden, camdan içeri girdi. Ophion geriye düşerken kan donduran bir çığlık attı ve kırıklar elbiselerini ve kanatlarını parçaladı, kan daha verandaya inmeden gömleğini ıslattı. Nefes nefese ve küfrederek geri sürünürken yaralarının farkına bile varmamış gibiydi. Sağ eli Creon'a doğru havalandı, sol eli ise yırtık siyah pantolonunu sıkıca kavradı.

Creon bıçağını parmağının etrafında döndürdü.

Bir kez. Ophion'un eli yere düştü.

Creon'un kanatlı sırtı bana dönük olduğu için gözlerinde nasıl bir ifade olduğunu anlamam mümkün değildi. Ama verandada, Ophion pencereden geri çekildi, üzerinde yükselen Sessiz Ölüm'den uzaklaştı, kaçarken tutarsız özürler ciyakladı. Gri taşın üzerinde damlayan kanın izini bıraktı. Hasarlı kanatlarından biri tehlikeli bir şekilde yamuk duruyordu. Diğeri ise her hareketinde seğiriyordu, sanki eklemleri ve tendonları her seferinde feryat ediyordu.

Creon ancak on saniye kadar onun rezil çıkışını izledikten sonra geri adım atarak her iki pencereyi de tek bir mavi kurşunla onardı. Ophion'un ağır nefes alışının sesi de aynı anda kesildi.

Ayakta olduğumu fark ettim. Ayağa fırladığımı fark etmemiştim. Sol elim elbisemin deniz mavisi ketenine kenetlenmişti, gerekirse kumaştaki son kırmızı damlayı bile çekmeye hazırdı.

Creon arkasını döndüğünde bakışları eline kaydı ve bir an için gözlerinde bir takdir parıltısı gördüğümü sandım. Sonra başını salladı - bu ondan duyduğum ilk güven verici baş sallamaydı. Sorun yok, dedi o baş sallama. Sana yaklaşmayacak.

Parmaklarımı huzursuzca eteğimden çektim ve tabureme geri çöktüm. Bacaklarım aniden titremeye başladı. Dirseklerim de. Her şeyim, gerçekten.

"Dünyada kim...

Creon not defterini almak için masanın üzerine eğildi. Gözleri iki de bir bizi çevreleyen pencerelere kayıyor, başını sallayışındaki sakin kesinliğe rağmen tetikte bekliyordu.

O, yazdı ve onu hiç tereddüt ederken görmediğim kadar uzun süre tereddüt etti, sevgilim.

"Annenin mi?

Başını salladı, kalemini masanın üzerine fırlatarak pencereye doğru yürüdü ve beyaz camın küçük bir parçasını minicik bir sarı kıvılcımla şeffaflaştırdı. Görünüşe göre Ophion gerçekten de ortadan kaybolmuştu; siyah gömleğinin altından dışarı bakarken Creon'un omuzları biraz gevşedi.

Bana , "Eğer tüm Fae'lerin Anası'ysan," dedim, "bundan daha iyisini bulabileceğine emin misin?

Dudaklarında bir sırıtış belirdi.

O kadar çabuk kayboldu ki, kasıtlı bir eğlenceden ziyade bir hata, yüz kaslarının kayması olmalıydı - ama sırıtıyordu. O kadar şaşırmıştım ki, yanlışlıkla benim de dudaklarımdan bir kahkaha kaçmasına izin verdim, gerçi sinir krizinin eşiğindeki bir kahkaha gibiydi.

"Burada ne işi vardı?

Creon kalemini tekrar eline alırken başını salladı. İçindeki eğlence kıvılcımı kaybolmuş, geride her zamanki mesafeli soğukkanlılıktan başka bir şey bırakmamıştı. Hiçbir fikrim yok. Buraya hiç gelmedi.

Burada asla. Kendimi durduramadan, "Yani gerçekten burada mı yaşıyorsun?" diye ağzımdan kaçırdım.

Bana baktı.

"Her zaman mı yani?" diye ekledim utangaç bir ifadeyle. Durumu daha iyi hale getirmiyordum ama Ophion'un ziyaretinin yarattığı korku dolu heyecanın ardından dudaklarım kıpırdamadan duramıyordu. "Sadece ziyaretçileriniz olduğunda ya da... ya da... kaçırılan kurbanlar olduğunda değil... ya da-

Creon bana göz kırptı, sonra odanın etrafına bir bakış fırlattı. Tek kişilik yatağı olan ve banyo dışında en ufak bir mahremiyetin bulunmadığı bu tek kişilik oda.

"Şey," diye itiraf ettim, "sanırım adam kaçırmak için çok uygun bir konaklama yeri değil, ama...

Kelimeler dudaklarımda kaybolup gitti. Tartışmamı onu aşağılamadan nasıl bitireceğimden emin değildim, ki onun hakkındaki düşüncelerimin hiçbirinin övgü dolu olmadığı düşünülürse bu çok mantıklıydı.

"Yeterince kan yok mu?" diye karalamış.

Dudaklarımdan bir kahkaha daha döküldü. 'Sanırım öyle. İşkence aletlerini ve tavanda sallanan zincirleri ben de özledim.

Not alacağım.

Şimdi de şaka mı yapıyordu? Olmaması mümkün değildi, ama benden iki tabure uzağa çöküp tekrar pencereye bakarken sert yüzünde hâlâ en ufak bir eğlence izi yoktu. Bu kez Anne'nin avlusuna doğru. Biraz önce sevgilisini yaraladığı Anne'ye.

Uyarıların ötesinde, demişti ve midemde hoş olmayan bir şeyler kıpırdandı.

"Başın belaya girmeyecek mi? Dedim. "Onu dışarı attığım için mi?

Creon omuz silkti. Kimsenin onu görmesine izin vermeden önce kendini iyileştirecektir.

"Oh. Dünyaya herhangi bir zayıflık göstermeyi reddeden bir başka kibirli fae piçi. 'İyi, sanırım. Şu bahsettiği Lycaria neydi?'

Kreon sadece saraya doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. Sarayda bir şey var. Fenerler, demişti Ophion. Peri dilindeki lyca kelimesini biliyordum, şimdi düşününce. Işık.

"Işık festivali mi?"

Başını salladı.

"Normalde gitmez misin?"

Bir iç çekiş, bir baş

sallama.

'Ama bu yıl gitmeyi planlamıyorsunuz? Bu da başınızı belaya sokmayacak mı?

Hikayeye göre değişir.

Hikaye. Annemiz onun yokluğunu soracak olursa -daha da kötüsü, her birimize ayrı ayrı soracak olursa- ona verebileceğimiz açıklama.

Öksürdüm ve dedim ki, 'Ophion çoktan sonuca varmış gibi görünüyor. Yeni insan oyuncağınla çok meşgul olduğun hikâyesini anlatmaya devam edebilirsin.

Gözlerindeki parıltı dikkatle ölçülmüş bir meydan okumaydı, sanki bir sonraki karalamasına sinirlenip sinirlenmeyeceğimi merak ediyormuş gibiydi. Şenliklerle meşgul olabilir.

Kendimi çok kötü hissediyordum ama bunu fark etmesine izin verirsem lanetlenirdim. Eğer Ophion'a yaptığım gösteriyle birazcık saygı kazanmışsam, bunu fae ahlakıyla ilgili bir noktaya değinerek boşa harcamayacaktım. Festivallerde - Fae festivalleri hakkında bildiğim tek şey, gerçekten de birbirlerini açıkta beceriyor olabilecekleriydi.

"Bir gündür buradayım," dedim, etkilenmediğimi belli ederek. 'Her zaman fae'lere ve özellikle de sana takıntılı olsam bile, tatilinizin ayrıntıları beni biraz bunaltmış olabilir.

Kaşını kaldırdı. Muhtemelen ağlamışsındır.

"Oh, histerik bir şekilde. Demek beni rahatlatmaktan yoruldun ve bir kereliğine de olsa kutlamalara katılmamaya karar verdin.

Nazik.

Elimde olmadan sırıttım. "Defol git.

Ve iĢte yine o hızlı, tedirgin sırıtıĢ - sadece göz kırptı ve sanki hiç olmamıĢ gibi kayboldu. BaĢını sallayarak ayağa kalktı, üzerine yazı yazdığı parĢömeni un ufak etti ve mutfağa, Ophion sözümüzü kesmeden önce incelemekte olduğu kilere döndü. Yine tamamen karanlık fae suikastçısı, kendi evinde av arar gibi sinsice dolaşan kanatlı yırtıcı - ve yine de küçük bir şey değişmiş gibi görünüyordu. Değişmişti. Ne olduğundan henüz emin değildim ve hoşuma gidip gitmediğinden de emin değildim.

"Yardım edebilir miyim?" dedim, yeni malzemelere yer açmak için bazı kavanozların yerini değiştirirken.

Beni görmezden geldi. Pekala. O zaman dostluğu kısa sürmüş gibi görünüyordu. Yine de yardımcı olmaya karar verdim, kollarıma birkaç torba ve kavanoz aldım ve ona doğru yürüdüm. Ancak tüm bıldırcın yumurtalarını, balı ve zeytinleri raflara yığdıktan sonra bana baktı ve yardımım için teşekkür etmek amacıyla başını sallamaktan başka bir şey yapmadı.

Tam olarak ne değişmiş olursa olsun, bu onun ruh halini anlamlı bir şekilde etkilememişti.

Bir fark yaratıp yaratmayacağını görmek için sebzeleri kesmesine yardım etmeyi teklif etmeyi düşündüm. Ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse bıçak kullanmada muhtemelen benden daha becerikliydi. Bu yüzden onun yerine masaya oturup defterini aldım ve Aldous ile ailesinin alfabeyi işaret etmek için kullandıkları hareketleri çizmeye başladım. Yumruk , başparmak dışarıda - A. Parmaklar gergin, başparmak avuca dayalı - B. Her küçük çizime mümkün olduğunca çok ayrıntı ekledim, hareketleri belirtmek için gereken yerlere oklar ekledim. Bunu doğru yapsa iyi olur. Haftalar ya da aylar boyunca kalemlerle peşinden koşmayacaktım.

Kızarmış soğan ve sarımsak kokusu odayı doldurmaya başladığında listeyi yarılamıştım. Ben çizmeye devam ederken dereotu, kekik ve tuzlu, eriyen peynir kokuları senfoniye katıldı; defteri bir kenara ittiğimde, alfabem bitmiş, gevşek arpa ve sebze parçaları kokulu bir güvece dönüşmüş, Creon hızla durulanırken ocakta kaynıyordu.

tahtalar ve bıçaklar. Ağzım sulandı. Normalde yediğimin iki katı kahvaltıdan sonra bile, saatler süren büyü eğitimi görünüşe göre beni aç bırakmıştı.

İki kâse dolusu arpa yahnisini kaşıkladığında, dışarıdaki dünya neredeyse tamamen karanlıktı ve köşkün duvarları ile tavanındaki küçük ışıklar yeniden parlıyordu. Kreon yine de masaya oturmadı. Bunun yerine pencerelerden birini kaldırdı ve yemeklerimiz ve çatal bıçak takımımızla birlikte verandaya doğru yürüdü, sese bakılırsa köşenin tam karşısına yerleşti.

Beni kendisine katılmaya mı davet ediyordu? Yemeğimle birlikte ortadan kaybolmasını başka nasıl yorumlayacağımı bilemiyordum.

Onu dışarıya kadar takip ettiğimde sırtını cama yaslamıştı, iki kâse de yanında duruyordu. Sadece ağaçlardaki ışıkların zayıf parıltısı ve pavyonun iç ışıltısı sayesinde yüzünde hangi duygunun yattığını söylemek zordu - eğer herhangi bir duygu varsa bile.

Burada ne işimiz olduğunu sormak istedim. Ama onun yanına oturduğumda, bu dile getirilmemiş sorunun cevabı gece gökyüzündeki ağaçların arasında belirdi.

Bir fener.

İlk başta tek bir tane. Sonra daha fazlası, gece esintisinde görkemli bir şekilde sürüklendi. Yüzlerce - belki de binlerce - küçük, titrek alevler gökyüzüne doğru yükseliyor, yukarıdaki gümüşi yıldızların yankıları gibi. Yumuşak akşam esintisinde sallanıp durdular, ışıltılı ışığın büyüleyici dansını sergilediler. Uzaktaki bir ateş böceği sürüsü gibi,

Safir denizin üzerinde, etrafımızı saran ormanların üzerinde süzülüyorduk.

Çok uzaklarda müzik çalmaya başladı. Kemanlar, basit melodileri aynı anda hem hafif hem de akıldan çıkmayan bir senfoniye karışıyor, daha önce hiç duymamış olsam bile kendi tenimden daha tanıdık gelen ürkütücü derecede hassas bir şarkı.

Yemek yemeyi unuttum.

Nefes almayı unutmuş olabilirim.

Kucağımda sıcak güveç kasesi, yanımda Creon'un kanatlı silueti, orada oturup dinlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu - çağlar öncesinin günbatımlarından, sönen yıldızlardan ve sönen ateşten bahseder gibi görünen o melodiyi dinlemek. Yavaşça uzaklaşan fenerlere bir veda. Keder, kayıp, umut ve insanoğlunun sahip olduğunu düşünmediğim pek çok duyguyla dolu bir şarkı...

Son fener de ormanımızı geçtikten sonra yavaş yavaş söndü. Açık denize, hiçliğe doğru.

Birkaç dakika boyunca dünya mezar kadar sessizdi. Doğa bile müziğin geri dönmesi için nefesini tutmuş gibiydi.

Ama sonunda sesler ürkütücü sessizliği yırttığında, az önceki keman seslerinden çok sıradan, çok daha anlaşılırdı. Bağırışlar, kahkahalar ve dans eden bir melodi - hayal ettiğim gibi şenliklerin sesleri, sarhoş olan ve birbirlerini açık havada beceren fae'ler ya da böyle gecelerde her ne yapıyorlarsa. Ancak o zaman yemeğimi ve guruldayan midemi hatırladım.

Garip bir kayıp duygusunu yuttum ve ilk ısırığımı aldım - tatlı ve tuzlu, hafif ve besleyici, et suyu, otlar, limon ve peynir tadı dilimde tamamen lezzetli bir şeye dönüşüyordu. Piç kurusu yemek yapabiliyordu. Beni görmezden gelmesine bu kadar sinirlenmemiş olsaydım, ona iltifat edebilirdim.

Gerçi, ağzıma bir kaşık daha yahni koyarken fark ettim ki, şimdi yanımda yazıyordu.

Biraz zaman aldı. Sonunda defterini bana doğru ittirdiğinde kasenin yarısına gelmiştim bile.

Büyümüzün daha barışçıl amaçlar için kullanıldığını görmek isteyebileceğinizi düşündüm.

Senin sihrin, demek istedim ama kemanların yankısı hâlâ aklımdayken bu kelimeleri söylemeye dilim varmadı. Bizim sihrimiz. Artık bir biz vardı. Hem Sessiz Ölüm'ün hem de benim ait olduğum bir biz.

Birdenbire, Ophion'un ziyaretiyle neyin değiştiğini anladım.

İlk kez birlikte çalışmıştık. Sadece Creon'un kayıtsız emirleri değil. Benim ona karşı zorlukla kazandığım küçük zaferler değil. İşbirliği yapmıştık - ve bu tatsız bile olmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbiri gerçekten hoş değildi.

Sessiz Ölüm şiddetin zirvesindeki saldırgan biri değildi. Özellikle zalim biri gibi bile görünmüyordu. Elbette otoriter, kayıtsız ve kendi iyiliği için fazla gururluydu, ama hikayelerdeki Sessiz Ölüm

Beni korumak için bir pazarlık yapmadan emirlerini yerine getirmeye zorladı. O yatakta benden faydalanabilirdi. Gitmek istesem de istemesem de beni Lycaria'ya sürükleyecek ve istediğini alırken benim yalvarışlarımla kendini ve silah arkadaşlarını eğlendirecekti.

Onun yerine beni korumaya yemin etti. Bana Fae çiftliklerinden yiyecek getirdi. Tatsız bir alay yüzünden güçlü bir fae erkeğini cama fırlattı.

Bu erkeğin gerçekten de hakkında bir şeyler duyduğum erkek olduğunu hayal etmek gerçekten zordu. Çocukların diri diri derisini yüzen ve bütün köyleri yakıp kül eden kişi.

Kelimeleri tam olarak düşünemeden dudaklarımdan - bunun sormak istediğim bir soru olup olmadığından bile emin olamadan. "Creon?

Başını biraz eğdi. Muhtemelen alabileceğim en büyük davet buydu.

"Tüm o insanları öldürdün, değil mi?

Saçma bir soru. Onunla yirmi dört saatten az bir süredir birlikteydim ve şimdiden yirmi yıldır beynime yerleşmiş olan sağduyudan şüphe mi ediyordum? Yine de bana doğru döndüğünde, yaralı kaşlarını hafifçe kaldırıp yorgun bir şekilde başını salladığında yaşadığım hayal kırıklığının acısına engel olamadım.

'Hepsinin gizlice Beyaz Şehir'e kaçmasına izin vermediniz ya da...'

Creon başını salladı. İçimde kabaran saçma, naif mide bulantısıyla savaşarak cümlemi bitirmedim. Ne?

Düşünmüş müydüm? Bir asırdan uzun süredir yeraltından kaçışlar düzenlediğini parlak bir şekilde açıklayacağını mı? Tam da benden beklediği o eğlenceli küçük insan oluyordum. En az nezaket gösterdiğim tek bir gün ve şimdiden onun kararmış fae kalbinin durumu hakkında sonuçlar mı çıkarıyordum?

Tamam, inandırıldığım kadar zalim olmayabilir. Ama bu onu cesur yapmazdı. Onu insanlığın şampiyonu yapmıyordu. Anne'nin katili olmak onun için en kolay yoldu ve o da bunu seçmişti. Kendini güvende tutmak için öldürdüğü yüzlerce insan kimin umurundaydı?

Bir iniltiyi bastırdım. Sorun şuydu.

Eğer gerçekten sadece kendini güvende tutuyorsa, neden şimdi beni eğitme riskini alıyordu? İnsan hayatları onun için bu kadar önemsizse neden sadece Anne'ye sadakat yemini edip sözünü tutmadı?

Neden onun ölmesini istedi? Neden mi?

Ona sormanın pek faydası olmazdı. Bana sadece o vurdumduymaz bakışını atacak ve beni başka bir eğitim alıştırmasıyla gönderecekti. Bu yüzden onu konuşturmak için başka bir yol bulmalıydım - ama nasıl? Kibarlık ve nezaket şimdiye kadar bana pek bir şey kazandırmamıştı. Gerçekten de, bugün bana herhangi bir tepki gösterdiği tek an...

Dilimi kontrol altında tutmayı unuttuğum anlar. O vardı istemeden yaptığım iğneleyici yorumlara ve hakaretlere tepki gösterdi -

Şaşkınlık kadar kızgınlıkla , ama en azından tepki vermişti.

Pekala.

Bu her şeyi çözdü, değil mi?

Belki de ona olmaya çalıştığı o mesafeli, duygusuz yaratık gibi davranmayı bırakmalıydım. Tüm o fae gururunun ve kibrinin altında, insana yakın bir şeymiş gibi davranırsam ne olacağını görmek için. Onunla arkadaş olmak istediğim için değil - halkıma yaptıklarından dolayı onu o kadar kolay affedemezdim. Ama en azından onu zaman zaman biraz daha savunmasız olmaya ikna edebilirsem hayatı çok daha kolaylaştırabilirdim.

Yana doğru baktım. Savaşçının silueti hâlâ yanımda kıpırdamadan duruyordu, ağaçlardaki küçük ışık sert yüzünde oynaşıyordu.

Savunmasız. Bu kelimeye daha az uyan bir şey görmemiştim.

Ve yine de... bir şey onu Yüce Leydisine ihanet etmeye zorlamıştı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca karanlıkta oturduk, boş kâselerimiz aramızdaydı. Avludaki şenliklerin sesleri daha vahşi, daha tiz bir hal almıştı. Creon'un özleneceği şenlikler. Hiç şüphesiz yakında Anne'ye yılın en önemli şenliklerinden birinde neden ortaya çıkmadığını açıklamak zorunda kalacaktı.

Tam olarak ne diyecekti? Misafirime pavyonun her köşesini göstermekle biraz fazla mı meşguldüm?

Görüntü o kadar aniden gözümün önüne geldi ki, onu uzaklaştıracak zamanım olmadı - olmuş olabilecek bir şeyin, dünyanın yakında gerçek olduğuna inanacağı bir şeyin görüntüsü. Creon'un yatağında kendi çıplak bedenim. Kalçalarımın arasında bronz, güçlü bedeni, üzerimize açılmış kanatları, gergin kaslarını ve kuşkusuz görkemli uzunluğunu ortaya çıkarmak için soyulmuş giysileri

...

Ne düşünüyordum ki?

Fae büyüsü. Dişlerimi sıktım, zihnimdeki görüntüyü, yanaklarıma yükselen kavurucu sıcaklığı uzaklaştırmak için bu kelimeleri kendi kendime tekrarladım - kirli, aldatıcı fae büyüsü. Bana onu düşündürüyordu, değil mi? Varışımdan sonraki bir gün içinde kendimi katil esirimi arzularken bulmamın başka bir nedeni olamazdı. Tamam, Bayan Matilda'nın evinde sihrim elimden kaçtığından ve Cathra'ya döndüğümde Helmer'e veda etmek zorunda kaldığımdan beri insan olsun olmasın hiçbir erkeği yakından görmemiştim. Helmer orta derecede yakışıklı olabilirdi ama gecenin ve kanın bu güzel yaratığının yanına bile yaklaşamazdı...

Tenim Creon'un uçarken beni göğsüne nasıl çektiğini hatırladı. Güçlü, kendinden emin eller, vücudumda nasıl dolaşacağını şüphesiz bilen eller - ve yine sıcaklık içimde alevlendi, şimdi daha da sıcak yanıyordu.

Tanrılar kahrolsun. Derin nefesler alarak soğuk taşın üzerinde kıpırdandım. Buradan gitmem gerekiyordu. Kendimi delirtiyordum - hayır, onun fae büyüsü beni delirtiyordu - ve

En azından beni ne kadar etkilediğini fark etmemeliydi. Çok soğuk bir banyo zamanı. Eğer bir gece daha onun vücuduyla battaniyenin altında bu kadar yakınken hayatta kalabilirsem...

Creon döndü, o zamandan beri ilk kez hareket etti Sorularımı sordum ve bakışlarını yüzümde sabitledi. Gözleri hafifçe kısılmıştı. Siyah derinliklerinde için için yanan bir şey vardı. Sanki aynı anda düşüncelerimde hangi görüntülerin oynadığını tam olarak biliyordu.

Tabii fikrinizi değiştirmezseniz...

Nefesim boğazımda düğümlendi. Fikrimi mi değiştiriyordum? Yüzümde o yakıcı kara gözler varken, daha önceki mantıklı itirazlarımın hiçbirini hatırlayamıyordum. Madem buradaydım, madem dünya bana onun küçük insan oyuncağı olarak inanıyordu, o halde ne zararı olabilirdi ki...

Ailem. Bu düşünceye bir cankurtaran botu gibi sarıldım ve hayata tutunmaya çalıştım. Tüm bunlar sona erdiğinde, Beyaz Şehir'e doğru yola çıkacaktım. Ailemi tekrar görebilecektim. Anneyi öldürmek için Kreon'un gönüllü esiri gibi davranmak - bu anlatabileceğim bir hikâyeydi. Kendimi isteyerek ona teslim ettiğimi itiraf etmek - oh, hayır.

Bakışlarımı ayırarak ondan uzaklaştım. Çok ani oldu, biliyordum. Ama kalbim boğazımda çarparken ve vücudum bacaklarımın arasında yanarken, ne bilebileceği ya da şüphelenebileceği umurumda değildi. Önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum.

O küçük, bilmiş gülümseme dudaklarında kıvrıldı.

"Yastığımın altında bir bıçakla," diye ekledim, ayağa kalkarken kâsemi yerden kaptım. "Aklına bir şey gelmesin.

İyi bir tehditti ama içeri kaçıp masadaki en yakın tabureye çöktüğümde olması gerektiği kadar güven verici değildi. Dürüst olmak gerekirse, Creon'un fikir sahibi olmasından çok da endişelenmiyordum. Ne de olsa ellerini benden uzak tutmak için bir pazarlık yapmıştı.

Asıl soru, benim de aynı ölçüde kendime hakim olup olamayacağımdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

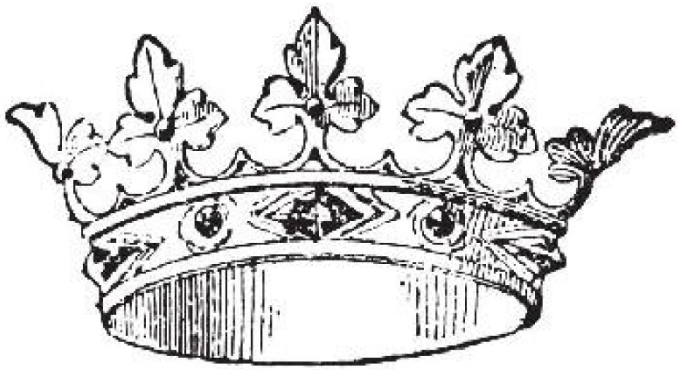

Takip eden günlerde Sessiz Ölüm'ü pek görmedim.

Sabahları uyandığımda battaniyelerime dokunulmamıştı, o çoktan gitmişti; sadece eğitim alıştırmalarının olduğu yeni notlar onun buralarda olduğunu kanıtlıyordu. Bazen öğle yemeğinde aniden ortaya çıkıyor, sihrimi kontrol altında tutma çabalarımı yarıda kesiyordu. Çoğu gün, yardımımı reddederek sessizce hazırladığı akşam yemeğine kadar onu bir daha görmedim. Akşamları yine ortadan kayboluyor, ancak ben çoktan uykuya daldıktan sonra köşke dönüyordu.

Bir bakıma, bu bir lütuftu. Eğer o etrafta olmasaydı, en azından kendimi yanlışlıkla onun kollarına atamazdım.

Fae büyüsü çok bunaltıcı hale geldi. Ama diğer yandan

...

Cevapları almaya karar vermiştim. Zaten hiç ortalıkta olmadıysa ondan bilgi almanın bir anlamı yoktu.

"Bugün ilginç bir şey yaptın mı?" İkinci günün akşamı döndüğünde beni ve evini öğleden sonra boyunca suya dönüştürdüğüm birçok taştan sırılsıklam bulduğunda denedim.

Creon bana düz bir bakış attı ve birkaç geniş hareketle dağınıklığı temizledi, cevap vermeden mutfağına doğru ilerledi.

"Mahkemede miydin?

Cevap yok. Akşam için pes ettim. Bir kez daha reddedersem, kendimi iğneleyici olmaktan çok daha kötü biri olarak bulacağımı biliyordum - ve ona terbiyesiz bir domuz demek muhtemelen onu daha bilgilendirici yapmayacaktı.

Yarın daha iyi şanslar getirebilir.

Gerçekten de ertesi öğleden sonra geri döndü, ancak çoğunlukla bana bir taş parçasından net bir daire kesme girişimlerimde tam olarak neyi yanlış yaptığımı söylemek için. Çeşitli başarısızlıklarım ve hatalarım hakkında tam dört sayfa yazdığında ve hala tek bir teşvik sözcüğü not etmediğinde, konuşmaya devam etme hevesimin çoğu, oymaya çalıştığım taşlar gibi çoktan parçalanmıştı. Yine de o lanet bilgiye ihtiyacım vardı. Bu yüzden öfkemi elimden zihnimin gerisine ittim,

Yüzümü davetkâr bir ifadeye büründürdüm ve "Kreon?" diye sordum.

Çoktan dışarı çıkmıştı ama şimdi arkasını döndü, bir kaşı diğerinden biraz daha yukarıdaydı.

'Düşünüyordum,' dedim.

Sanki bundan şüphe ediyormuş gibi bana baktı.

"Üç gündür bu evden dışarı adımımı bile atmadım," dedim, ki bu doğruydu, ama itiraf etmeliyim ki o kadar da umurumda değildi. Bu üç günün önemli bir kısmı çok rahat küvette geçmişti. "Acaba bana adayı biraz gezdirebilir misiniz?

Creon'un gözleri bir parça daha kısıldı. Sert bir hareketle cebinden not defterini çıkardı ve bir şeyler karaladıktan sonra masanın üzerinden bana doğru itti.

Mahkemeyi görmek için sabırsızlanıyor musunuz?

'Şey, hayır, ama plajlar oldukça güzel görünüyordu ve-'

Defterini geri vermem için bana işaret etti. Bir sonraki mesajı biraz daha uzun sürdü ama aynı derecede sertti.

Sahilleri görmek için bana ihtiyacın yok. Sadece doğudaki budaklı ağacın yanından geçme. Faewood güvenli değil.

Homurdandım. "Peki ya Faewood'u görmek istersem?

Sanki bu benim sorunummuş gibi omuz silkti ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Nihayet yetmesi bir haftamı aldı - sırtını diğer yerlerinden daha sık gördüğüm körü körüne bir kayıtsızlık haftası. Yedinci günün sabahında uyandığımda yatağı her zamanki gibi boş, odayı ıssız ve kahvaltı tabağımın yanındaki masanın üzerinde zar zor okunabilen bir not buldum.

Bir taşı dört temiz parçaya ayırın. Odayı mahvetmemeye çalışın.

Piç kurusu.

Tereyağı bıçağımı ilk beyaz çöreğe sapladım. Odayı mahvetmemeye çalış. Sihrimi kontrol altında tutmaya çalıştığımı zaten biliyordu ve şimdiye kadar en büyük dağınıklıklarımı bile temizlemesi birkaç dakikadan fazla sürmemişti. Bana başarısızlıklarımı tekrar hatırlatmak sadece iğrençti.

Bu yüzden pratik yapmadım.

O hafta ilk kez taş için dışarı bile çıkmadım. Bunun yerine en rahat elbisemi giydim, gülünç derecede büyük kanepeye uzandım ve sabahımı Creon'un kitaplarını okuyarak geçirdim. Bana tarihi ya da Anne'yi ortadan kaldırma planları hakkında pek bir şey anlatmadılar ama en azından atlasındaki haritalar bana takımadaların topografyasını biraz tazeleme şansı verdi.

Tanrılara şükür Creon öğle yemeği için döndü. Tüm gün boyunca hiçbir şey yapmamak çok çabuk sıkıcı olabilirdi.

Daha içeri girmeden bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş gibiydi; gölgesi verandada bir an durakladı. Hayır.

cam kırıkları. Bana hâlâ camları nasıl daha zarif bir şekilde sökeceğimi öğretmemişti; çoğu sabah yaptığım gibi dışarı çıksaydım, en az biri paramparça olurdu.

Ama sürprizlere hazırlıklı olsa bile, beni kanepenin üzerinde bir yığın kitabıyla bulunca, içeri adımını atarken duraksadı.

"Merhaba," dedim en parlak, en samimiyetsiz gülümsememle. "Umarım sabahınız benimkinden daha verimli geçmiştir?

Bir kaşını kaldırdı. Mutlu bir kaş değildi.

"Evinizin durumu hakkında çok endişeli görünüyordunuz," dedim, gözlerimi tekrar atlasa çevirerek, sadece bir noktaya değinmek için. Bir yüzün yan tarafıyla konuşmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebiliyordu. 'Ve hiçbir şeyi mahvetmeyeceğimi tam olarak garanti edemediğim için, her zaman hoş karşıladığınız yardımınızı beklemek bana daha güvenli geldi. Eğer ayaktaysanız bana bir fincan çay getirebilir misiniz?

Birkaç dakika boyunca ne ayak sesi ne de başka bir şey duydum. Ancak beş sayfaya daha göz gezdirdikten sonra bir çaydanlığın ani tıkırtısı beni neredeyse kafamı kaldırmaya ikna etti.

Dürtülerime direndim. Ben onun kayıtsızlığıyla bir hafta uğraştıysam, o da benimkiyle birkaç dakika daha uğraşabilirdi.

Birkaç sayfa sonra, uzun bedeninin gölgesi hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime düştü. Neredeyse gıcırdayacaktım - lanet olası piç kurusu ve onun duyulmayan ayak sesleri. Ama kafamı kaldırdığımda iki fincan çay ve bir kâse hurma taşıyordu ve bu, ürkekliğimi affetmem için yeterli bir zaferdi.

"Teşekkürler," dedim. 'Demek her şeye rağmen kibar olabiliyorsun.

Ağzı düz bir çizgi halinde inceldi, ama çayımı bana uzattı ve kadife minderlere oturdu. Bacaklarımı katlayarak bekledim ve kaslı vücuduna yaklaşmak için duyduğum tanıdık dürtüye direndim. Derimin altında uyuklayan belli belirsiz açlık, acilen çözülmesi gereken bir sorun değildi. Onun iletişim anlayışı -ya da anlayışsızlığı- öyleydi.

Paltosunun cebinden hafifçe dağılmış defterini çıkarması bir saat daha sürecek gibi görünüyordu. Bu adanın sıcağında neden palto giydiği herkesin tahmin edebileceği bir şeydi ama bu soru benim öncelikler listemde çok ama çok alt sıralarda yer alıyordu.

Denedin mi?

"O lanet taşı kırmak için mi? Sesim yükseldi. 'Ve risk
lanet olası evini mi mahvediyorsun?'

Ayağa kalkarken koyu renk kanatları seğirdi, sanki onlarla yüzüme bir tokat atmamak için çaba sarf ediyor gibiydi. Ama dünden kalan taşlardan sadece birini yerden aldı ve yüzüme bile fırlatmadı. Onun yerine kucağımın hemen yanındaki kadifeye düştü, isteseydi bana vurabileceğini gösterecek kadar yakındı.

Başını sallaması açık bir emirdi. Dene bakalım.

"Bu," dedim sağ elimi göğsüme vurarak, "lütfen demenin yolu. Olası bir durumda kullanmak istersin diye.

Creon bana sert bir bakış attı.

"Ve eğer bana siktir git demek istiyorsan," dedim, orta parmağımı ona doğru kaldırarak, "bu, bu amaç için tamamen kabul edilebilir bir harekettir.

İçini çekti ve tekrar taşı işaret etti. Lütfen yok ama orta parmak da yok. Daha kötüsü de olabilirdi.

Dört temiz parça, sabahki notu bana talimat vermişti. İçimi çektim, elimi kanepenin koyu, neredeyse menekşe mavisine koydum ve çizebildiğim kadar az kırmızı çizdim.

Taş patladı - gerçekten de dört parça, aynı anda dört yöne doğru odaya çarptı. İkisi camları kırdı; biri kiler dolabına çarptı ve birkaç un çuvalını yere fırlattı; biri yatağa çarptı ve yastıklarımızda birkaç uzun, derin kesik bıraktı.

Gözlerimi kırptım, zihnim hasarın boyutunu biraz geç kavradı.

"Oh.

Creon tekrar kanepeye çökerken omuz silkti, camları tamir etmeye ya da yemeğini geri almaya zahmet etmedi. Yutkundum ve çok utangaç görünmemeye çalıştım. Gerçekten de odayı - ama yine de piç kurusu daha ayrıntılı bir uyarıda bulunabilirdi, değil mi?

"Eğitime başladıklarında tüm fae çocuklarında bu olur mu? Sert bir sessizlik anından sonra söyledim. "Çünkü burada her yıl kaç öğretmeninizin öldüğünü merak etmeye başladım.

Kalemini tekrar çekerken iç çekti. Büyün oldukça güçlü.

Bu cümleye bakakaldım. Oldukça güçlü. Bunun bir iltifat mı yoksa sadece bir gözlem mi olması gerekiyordu? Ve ne olursa olsun - bana söylemek için neden bir hafta beklemişti?

"Yarı Fae olmama rağmen mi? Yavaşça söyledim. Her şey . Bilgi, hoşnutsuzluğumdan daha öncelikliydi.

Tam fae genellikle iki ebeveyn arasında bir yerde son bulur. Yarı fae, ebeveyn fae'nin tüm güçlerini alma eğilimindedir. Bu

da benim fae ebeveynimin nispeten güçlü olduğunu gösteriyor. Büyücü mü?'

Hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. Başımı ona doğru eğdim ve "Bu düşünce seni rahatsız etmişe benziyor" dedim.

İlginç bir durum. Güçlü büyücüler dikkat çeker. Bu ilgiden kurtulanlar, insanlarla ilişkiye girmekten daha mantıklı davranma eğilimindedirler.

Alay ettim. "Çünkü mantıklı fae'ler alçak insanlara sopayla dokunmazlar.

Ben öyle demedim.

"Kastettiğiniz şey bu olabilir. En azından insan hayatına nadiren önem verdiği açıktı. Ve onun türünün çoğunun bizim hakkımızda ne düşündüğünü kesinlikle biliyordum - yıllık haraçlarını talep etmek için Cathra'da ortaya çıktıklarında iğrenmiş kaşlarında bunu yeterince açık bir şekilde görmüştüm. "Faekind'ın çoğu bu fikri paylaşıyor gibi görünüyor.

İnsanların çoğuyla paylaşmadığım daha çok şey var.

"Savaş sırasında fikrinizi değiştirdiğiniz bir başka şey daha mı?

Başını salladı.

"Neden?

Yüzü yine taştan bir maskeye dönüştü, gözleri camsı bir parlaklık aldı. Kibarca reddetmedi ya da konuyu değiştirmedi bile. Sadece - hiçbir şey. Sanki ben, onun sohbet arkadaşı, gerçekten bir hiçmişim gibi.

Piç kurusu. Onu bu konuşmaya dahil etmiş olabilirim ama bana daha fazla zafer kazandırmayacağı açıktı.

"Peki," dedim kısık bir sesle ve yastıklara geri çöktüm. Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. O burada olduğu sürece, en azından soru sormaya devam edebilirdim. 'O zaman başka bir şey. Oldukça güçlü bir büyücüsün, değil mi?

Muhtemelen kayıtlı tarihin en güçlüsü. Bunu karalarken yüzünde övünme belirtisi yoktu. Olsa olsa yorgunluktan olabilirdi.

En güçlüsü.

Kayıtlı tarihte.

Üç bin yıl mıydı? Belki de dört bin, eğer fae kütüphaneleri Beyaz Şehir'dekilerden daha eskiye dayanıyorsa? Yutkundum, yüzüne bir kez daha bakma isteğime karşı koyamadım. Mürekkepli yara izleri, yontulmuş yüz hatları, buz gibi bir güzellik.

"Peki... ailen kim o zaman?

Gözlerini kırpıştırdı, bu şaşkın hareket yıkılmaz mükemmellik kalkanını paramparça etti. Onu tanıdığımdan beri ikinci kez, dudakları hafifçe aralandı ve oluşturmak üzere oldukları sessiz hecelerde tereddüt etti.

"Ne?" dedim. Dedim. "Bu garip bir soru mu?

Sessiz, neşesiz bir alay saldı. Bunun yaygın bir bilgi olduğunu sanıyordum. Ben gençken öyleydi.

"Neydi...

Yazarken parmak eklemleri kalemin etrafında bembeyaz gerilmişti,

Anne.

"Bekle, ne? Omuz

silkme.

"Anne mi? O senin annen mi?'

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ama başını salladı.

Oh, Zera yardım et bana. Ondan uzaklaşma isteğimi bastırdım - o renksiz dehşetin kanından, içinde dolup taşan ölümcül güçten uzaklaşma isteğimi. Ona katılmak için doğmuş güçler, o vardı yazılı günler önce. Hayır. Hain pazarlıklar ya da dinsiz anlaşmalar söz konusuydu. Kendi oğlunu daha tam cümleler kuramadan eğitime göndermişti, kaderinde bir silah, zulmünün bir aracı olmak vardı.

Ve sonra onu bağladı. O bile onun gücünden korkuyor muydu?

"Ama hâlâ ondan daha güçlü bir büyücü olduğunu söylemiştin? Şokumu ne kadar gizlemeye çalışsam da sesim nefes nefese çıkmıştı. "O zaman baban daha da mı güçlüydü?

Creon bana bir bakış fırlattı. Karanlık, dipsiz gözler ve bir an için derinliklerinde garip bir umutsuzluğun titreştiğini gördüğümü sandım. Sadece bir anlıktı ve sonra kayboldu. Farklı bir hikâye karalarken yüzünde en ufak bir kırılganlık bile yoktu.

"Zamanım var.

Bilmiyorum.

O halde bunca gündür ne yapıyordu - beni bilgilendirmeyi umursamıyor muydu, yoksa sır saklayamayacağımı mı düşünüyordu? Öfke, anlık şoku tekrar kırdı. Gerçekten de bir silahtı ve kim kılıcını nerede ve neden salladığını söyleyebilirdi ki?

Sesimi alçaltmaya çalışarak, "Bakın, sanırım neden özellikle aileniz hakkında konuşmaktan hoşlanmadığınızı anlıyorum..." dedim.

Bakışları en keskin şüphecilikle doluydu.

"Bana öyle bakma," dedim kızgınlıkla. "İyi davranmaya çalışıyorum, tamam mı?

Karalamaları zar zor okunabiliyordu. Zahmet etmeyin.

"Oh, Tanrı aşkına. Tamam.' O zaman iyi niyetimin son kalıntılarını da prens kıçına sokabilirdi. 'İstersen aile geçmişin umurumda bile değil ama ben de en az senin kadar hayatımı tehlikeye atıyorum ve sen bana bir haftadır aptal bir çocukmuşum gibi davranıyorsun. Sevgili yaşlı annene karşı entrikalar çevirmekle o kadar meşgulsün ki bana ne planladığını anlatmak için iki dakika bulamıyor musun?

Sevgili yaşlı annem karşısında kaskatı kesildi. Omuz silktim, yastıklara yaslandım ve ağzıma bir hurma tıkıştırdım, yanımdaki hareketsiz figürünün sessizliğini maskelemek için kuvvetlice çiğnedim.

"İşe yararsa diye," diye ekledim tarihi yutarken, "bu öldürmek için bir jest. Düz elimle hızlı bir hareket yaptım, sanki

kafasını kesmek için. 'Genel bir tehdit olarak da kullanılabilir. Tabii benim çevremde tehdide ihtiyaç duyacağınızı hiç düşünmemiştim.

Bana boş bir bakış attı. Bir kaşımı kaldırdım ve dudaklarını birbirine bastırıp yüzünü kaçırana kadar ona baktım, her zamankinden daha az kısıtlamayla defterini kucağından aldı.

Ciddi bir konuşma yapmadan geçen yüz otuz yıl. Belki de onu beklediğimden daha çabuk bunaltıyordum.

Savaşların tarihi hakkında ne kadar bilginiz var?

"Çoğu insan için geçerli olduğu kadarıyla," dedim, ona dokunmadan yazdıklarını okumak için dikkatlice eğildim. Öfkeli, çileden çıkarıcı ve tüm fae'lerin Anası'nın oğlu olsa bile, o sinir bozucu fae büyüsü hala her santimetresine yapışmıştı. Sonunda kendimi onun mükemmel omuzlarına yaslanırken bulmayacaktım. Kokusu zaten başıma yeterince dert açıyordu. "Fae'ler her an seni öldürebilecek piçlerdir, en azından birkaç yüzyıldır yaptıkları gibi.

Bana bir bakış fırlattı. Omuz silktim.

"Haraçtan kurtulmak için yeterince tahıl toplamaya çalışmakla meşgulken, kesin nedenleri ve orijinal çatışmaları sormanın pek bir anlamı yok, görüyorsunuz.

Anlıyorum.

Kilerindeki yiyeceklere bakarak başımı salladım. "Bundan şüpheliyim.

O noktada tepki vermedi. Yani onun ne olduğunu bilmiyor musun?

'Kim - Anne mi? Cevap katil bir sürtük değilse, sanmıyorum.

İki katil kaltak, diye yazmış.

Elim alnımdan silmek üzere olduğum saç telinin yarısında durdu. Yüzündeki o soğuk sertlikle kelimeleri o kadar hızlı yazmıştı ki onları anlamam bir anımı aldı. İki katil orospu. Şaka yapmıyordu, değil mi?

"O tahtta oturan sadece bir kadın vardı.

Tek vücut. Son kelimenin altını çizdi, sonra kendisi de bir randevu almak için kalemini bıraktı. Bu açıklamaya -açıklamanın o zavallı bahanesine- baktım ve aniden yemek yediğime pişman oldum. Midem, imalar karşısında hoş olmayan şekillerde kıpırdandı.

"Onun tek bedende iki kişi olduğunu mu söylüyorsun?" Başını salladı, yavaşça çiğniyordu.

'Deli olduğunu mu söylüyorsun? Ildhelm'de kafasının içinde iki kişi yaşadığına yemin eden biri vardı. Dizlerimi yukarı çektim ve eteğimin altına sıkıştırdım. 'Biri parlak, çekingen bir öğrenciydi, diğeri ise oldukça kaba...'

Creon sözlerimi elinin tersiyle itti. O deli değil.

"O zaman... nasıl?

Sihir.

Yutkundum. "Sihirli bir şekilde iki kişinin zihnini tek bir bedene mi ?

Onlar kardeş, diye yazdı, benim için hecelemek zorunda kaldığı için bir şehit gibi bakarak. Achlys ve Melinoë. İkisi de birinin bedeninde yaşamaya başlarsa sihirli güçlerini birleştirebileceklerini fark etmişler.

"Zera merhamet et. Yüzümü ovuşturdum. 'O zaman şimdi kimin bedeninde yaşıyorlar? Ve diğer beden nereye gitti?

Yüzünü buruşturdu ve omuz silkti.

"Oh... Birleştiklerinde orada değil miydiniz?

Bin yıl kadar önce oldu.

Bir milenyum. Kadın - kadın mı? - O korkunç kemik tahtında tanıştığım kadın en az bin yaşındaydı. Tekrar yutkundum, kesinlikle olduğum yirmi yaşındaki rahatsız insan kızı gibi görünmemeye çalıştım ve "Peki böyle bir şey yapmak için hangi renk kombinasyonuna ihtiyacınız var?" dedim.

Bu renk büyüsü değil.

"Başka sihirler de mi var?

Tanrılar, diye yazmış.

O tek kelimeye baktım, örümcekli bir şeyin omurgam boyunca yavaşça yukarı tırmandığını hissettim. Tanrılar. Bu bir şaka olmalıydı. Herkes tanrıların sadece fae ve insanlarla kaynaşmadığını bilirdi - ya da en azından benim tanıdığım hiç kimse, ne kadar dua ve zikir etse de, bir tanesiyle gerçekten tanışmamıştı. Ama gördüğüm kadarıyla Creon'un şaka yapma gibi bir alışkanlığı yoktu ve randevusunu çiğneme şekli burada şaka yapıyor olmayı çok istediğini gösteriyordu.

'Sen vardır diyerek tanrılar var,' I Sonuçlandı, yavaşça ve dikkatlice.

Etkilenmemiş bir kaşını bana kaldırdı.

"Ve o tanrılar onu - onları - o bedene koydular.

Bir tanrı. Korok.

"Hangi salak böyle bir şey yapar ki?

Delicesine aşık bir aptal. Uzun, yavaş bir nefes aldı. Belki de ille de aşk değildi. Agenor bir keresinde, artık uyumak zorunda kalmayacağını ağzından kaçırmıştı.

"Her an içlerinden biri uyanıkken - oh, Tanrı aşkına. Kızarmak istemedim. Yüzümün kızarmamasını umuyordum - ama o çıldırtıcı derecede kaslı vücut bu kadar yakınken, bu üzerinde uzun süre durmak istediğim bir konu değildi. "Agenor kim?

Kadim ve çok sadık bir müttefiki. O zamandan hala hayatta olan birkaç kişiden biri.

O zaman - bin yıl önce. Düşüncesi bile midemi bulandırdı. Agenor muhtemelen elinde sopayla dolaşan yaşlı bir erkek bile olamazdı. Tanıştığım fae'lerin hiçbiri otuzlu yaşlarındaki bir insandan daha yaşlı görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedim tiksintimi bastırarak. 'Yani aptal bir tanrı iki kadını bir bedene koydu ve sonra ne oldu?

Daha kötüsünü yaptı. Ona tanrıların büyüsünü öğretti. Kreon, sanki bana ne kadarını söylemesi gerektiğini belirlemek istercesine, bana tahmini bir bakış attı. O zamanlar kıtada insan topluluklarıyla birlikte yaşıyorlardı. Tanrılar.

"Vebadan önce mi?

Evet. Büyüleri insanları koruyordu. Diğer halklar bu korumaya sahip olmadıkları için, tanrılar onlara da biraz sihir verdi. Fae'ler için renk büyüsü. Anka kuşları için ateş büyüsü. Işık için-

"Bekle, bekle, bekle," diye araya girdim, ayağa fırladım. "Anka kuşlarının var olduğunu mu söylüyorsun?

Yüzüne bir gölge düştü ama başını salladı ve devam etti. Alves için ışık. Vampirler için kan. Periler için doğa. Dengeyi korumak için, hiç kimsenin kendisine tahsis edilenden daha fazla güce sahip olmaması konusunda anlaşmaya varılmıştı.

"Ve sonra Anne bu gücü yine de aldı.

İnsanları böyle bağlıyor. Bu renk büyüsü de değil. Bu beceriyi öğrendikten sonra tüm farklı fae halklarını fethetmesi sadece on yılını aldı.

"Farklı Fae halkları olduğunu bilmiyordum. Yüzümü buruşturdum. "Hepiniz bana çok benzer piçler gibi görünüyorsunuz.

Üç tane vardı. Korok, fethinden sonra ona her halk için bir tane olmak üzere Mahkemeler inşa etti.

"Kızıl Divan," dedim parmak uçlarımla sayarak, "ve Altın Divan, peki üçüncüsü nedir?

Kobalt.

"Hiç duymadım.

Savaş sırasında yıkılmıştır.

'Pekala. Savaş.' Her şey gözümü kamaştırdı ama ona bu kadarını söylemeyi planlamıyordum. Muhtemelen konuşmayı bitirmek için herhangi bir bahaneye sarılacaktı. 'Nasıl başladı o zaman? İnsanlar bir noktada ondan bıktı mı?

Öldürdüler. Tereddüt etti, sonra "Oğlunu öldürdüler." diye karaladı.

"Onun neyi?

Onun oğlu. Onun ve Korok'un. İnsan topluluğu artık nadiren onlarla birlikte olduğu için mutsuzdu. Bazı aydınlık zihinler çözümün intikam almak ve oğullarını öldürmek olduğuna karar verdi.

"Kardeşin - üvey kardeşin?

Creon omuz silkti. Eğer o talihsiz yarı tanrı, yanımdaki fae erkeği daha doğmadan yüzyıllar önce öldürülmüşse, bu kan bağının değeri ne kadardı?

"Ve bu savaşı başlattı?

O öldükten sonra bu lakabı aldı. Anne. Diğer tanrılardan yardım isteyen Korok'un insanlarına saldırdı ve bu da Tanrıların Savaşı'nı başlattı. Bu savaşı kazandı ve Korok'u kurban ederek kıtaya veba salgını yayarak sona erdirdi.

Ona baktım. Veba. Batıdaki anakarada bulunan, dünyayı kasıp kavuran ve o topraklarda en fazla birkaç günden fazla yaşamayı imkânsız hale getiren garip salgın. O kıyılara ayak bastığını iddia eden bir adamla tanışmıştım ve yüzü yanık yaraları ve kösele gibi yara izlerinden oluşan ürkütücü bir yama gibiydi. Yüzlerce ve yüzlerce yıl boyunca takımadalara musallat olmuştu - ve tüm bunlar onun eseri miydi?

Böylece kalan insanlar adalara kaçtı, Creon şaşırmadan devam etti ve sayfayı çevirdi. Orada yaşayan büyülü topluluklarla müttefik oldular - anka kuşları, alfler, vs.

Bu da birkaç yüzyıllık başka bir savaş başlattı ve Son Savaş ile sona erdi.

"Ki o kazandı. Anne. Başını

salladı.

"Tam da her zaman sadık olduğun taraf kazanırken gizemli bir şekilde bağlılığınla ilgili fikrini değiştirmen dışında. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı ona doğru eğdim. "Alışılmadık bir seçim olduğunu söylemeliyim.

Tam da beklediğim gibi, karşılığında düz ve boş bir bakıştan başka bir şey almadım.

"Ve sen o ikinci savaş sırasında bir yerlerde doğdun," diye devam ettim yavaşça, "dünyanın o ana kadar gördüğü en gülünç derecede güçlü büyücü olarak.

Çenesinde bir şey kıpırdadı. Bir tepki. Güzel.

Achlys ve Melinoë birbirlerinin güçlerini artırıyorlar, ama sadece yüzde elli oranında. Yine de ben bu güçlerin birleştiği bir bedende doğdum.

"Yani sen iki fae mi sayılıyorsun? Bir nefes verdim. "Anlıyorum. Baban da güçlü bir büyücü o zaman?

Omuz silkti. Bunun bir onaylama olduğunu düşünmüştüm.

"O şimdi nerede?

Ölmüş. Ben doğduktan sonra onu öldürmüş.

Çünkü şanssız fae erkeğine sadece yavruları için ihtiyacı vardı - büyülü gücü için, tek başına bir ordunun yarısını oluşturacak kadar güçlü bir çocuğu garanti ettiği için. Yutkundum ve dedim ki, 'Ama eğer her an ondan daha güçlü olursan

- yani Anne - o zaman sizi bağlamayı nasıl başardı?

Durumlar.

Homurdandım ve işaret parmağımı küçük bir daire şeklinde döndürdüm. 'O güzelim kalemi böyle gereksiz cevaplar için daha fazla harcamak zorunda kalmayasın diye, bu hareket koşullar için. Ve birkaç başka şey için de.

Sanki sinir bozucu bir sineği öldürmeye çalışıyormuş gibi konuyu geçiştirdi. Güzel. Bırak sinirlensin. Acımasızca soğukkanlı olmaktan daha iyiydi.

"Ve büyü olmasa bile - yüz otuz yıldır ona bıçak saplama fırsatı bulamadınız mı?

O asla uyumaz. Ve uyanık olduğunda, bıçaklarıma karşı onun büyüsü.

"Büyü," dedim dalgınca, bu kelimeyi ifade eden ışıltılı bir hareket yaparak. "Uyku. Bıçaklar. Her kelimeye onu sembolize eden el hareketleri eşlik ediyordu. Gözlerinin parmaklarımın hareketlerini yırtıcı bir keskinlikle takip etmesi gözümden kaçmadı - sanki zayıf noktalarını bulmak için desenleri işaretliyordu. 'Uyanma hareketinin ne olduğundan emin değilim, gerçekten. Bir şeyler bulmamız gerekecek.

Creon kıpırdamayınca içimi çektim ve ekledim: "Ya ben?" Yavaşça başını eğdi.

'Eğer hiç uyumuyorsa, onu uyanıkken ele geçirmem gerekecek. Bin yıldır büyü eğitimi alıyor ve görünüşe göre neredeyse bir tanrıça. Neşesiz bir sesle

Gülmek. 'Ne yapmamı bekliyorsun? İçeri girip o taşlar gibi onu parçalamamı mı?

İşe yaramaz.

Dişlerimi sıktım. 'Bunu söylemenden korkuyordum. Neden?'

Taşlar homojendir. Büyünüz onları bir bütün olarak etkiler. İnsan bedenleri... Omuz silkti. Sadece dış katmanı vurabilirsin.

"Sadece cildine mi zarar veririm? Günler önce almam gereken bir bilgi daha. 'Ve sonra aşağıdaki ete, organlara ve kemiklere vurmak için daha fazla büyüye mi ihtiyacım olacak?

Başını salladı. Ama-

"Ama o zamana kadar bağırsaklarımla ip atlamak için beni çoktan ters yüz etmiş olurdu. Neşesiz bir kıkırdamayı ısırdım. "Evet.

Creon göz kırptı. Yeni bir fikir.

"Ah, Tanrı aşkına. Sesim yükseldi - o kemik koltuğun anısı zihnimde çok keskin, kendi kemiklerimin o ürkütücü duvara yırtık ve kanlı bir şekilde yapışmış görüntüsü. "Tüm bu eğitimin ne kadar gereksiz olduğunu bana bir hafta geç söylediğin için çok teşekkür ederim. Peki başka bir planın var mıydı, yoksa ona karşı en ufak bir şansımın bile olması için bir yüzyıl beklemeyi mi planlıyordun?

Pencerelere bir anlık bakışı hızlıydı ama dikkat çekiciydi.
Yine tehlikeli sırlar.

Onun tahtında bir şey var.

"Bir şey," dedim, sesimde yoğun bir şüphecilik vardı.

Gözden kaybolmasına asla izin vermez. Onu odadan uzakta en son Son Savaş sırasında görmüştüm.

korumak için evde önemli bir güç .

O salon, o korkunç, ürkütücü yer. Aklı başında kim hayatının geri kalanını geçirmek için o yeri seçer ki? "Ve siz o tahtın ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsunuz. nedir?'

Bir şekilde büyüsüyle ilgili olabilir. Güçlerinin bir kaynağı olabilir. Korok onun için yaptı.

"Pekâlâ. Derin bir nefes aldım. Bir taht, bir tanrı tarafından inşa edilmiş olsa bile, en azından iki ruh ve bir bedenden oluşan mavi gözlü dehşetten daha umut verici bir rakip gibi görünüyordu. "Yani öneriniz önce tahtı yok etmek.

Başını salladı.

'Ama bu durumda ona ulaşmamız gerekecek. Ve eğer salondan hiç çıkmazsa, o-'

Labirent, Creon yazdı. "Ne?

Mahkemenin altında bir yeraltı tünelleri sistemi var. Girmek yasak. Bazıları salonun altından geçiyor. Taşı kazmak ve tahtı aşağıdan yok etmek mümkün olabilir.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben daha doğmadan onlarca yıldır bunu düşünüyordun, değil mi?

Düşünmek için zamanım oldu.

"İnsanların avlanması arasında. Keskin bir kahkaha attım. "Peki planlarınız bir asır önce yapıldıysa, neden şimdi günün her dakikası meşgulsünüz?

Kalemin ucu parşömenin üzerinde bir parça duraksadı, sanki cevaptan memnun olmayacağımı zaten biliyormuş gibi. Labirentin Haritası.

"Bunu geçtiğimiz on yıllarda yapmadınız mı?

Bana sert bir bakış attı ve daha önce yazdığı Girmek Yasak'ın altını çizdi.

"Yani?

Onun gözünün önünden bir hafta boyunca kaybolmak için nadiren bahanem oluyor.

Bir bahane. Bunu anlamam biraz zaman aldı.

'Bana söylemeden beni mazeret olarak mı kullanıyordun? Beni yanınıza almayı bile düşünmeden mi?'

Çıldırtıcı derecede mükemmel kaşları birbirine yaklaştı. Henüz sihrini kontrol edemiyorsan seni neden yanımda götüreyim ki?

"Çünkü burada lanet olası işi yapmak zorunda olan benim! Sesim mantığa ya da inceliğe aldırmadan içimden fırladı - bir haftalık korku ve hayal kırıklığı dudaklarımdan döküldü. "Çünkü benim sihrim olmadan hiçbir yerde olamazdın, çünkü ben senin zavallı kıçını kurtarmak için buradayım ve sen bana sanki bir şekilde iyilik yapıyormuşsun gibi davranıyorsun?

Çenesinde bir şey kıpırdadı ama artık umurumda değildi. Umursayamayacak kadar öfkeliydim. O zaman hayatım bu hale mi gelmişti - boğucu köyümden bir fae haininin boğucu kollarına mı? Hayatımın geri kalanında başkalarının kaprislerine ve isteklerine cevap vermeye mahkûm muydum?

Creon aniden arkasını döndü ve ayağa kalkarken defterini kanepenin üzerine fırlattı. Kızgındı. Kızgındı. Sonunda bir duygu - ama bu zafer bile öfkemden oluşan sisin içinde fark edilemedi.

"Ve beni görmezden gelme!

Beni görmezden geldi.

"O zaman ne yapmamı istiyorsun? Tısladım. 'Beni kendi lanet savaşınızda kullanmak için hayatta tuttuğunuz için ayaklarınıza mı kapanayım? Olmamı istediğin akılsız küçük insan gibi kendimi yatağına mı atayım?

Kanatları alevlenirken bir titreme oldu ama odanın diğer tarafına doğru ilerlerken yüzünü bana dönmedi ve büyümün camlarına verdiği hasarı kısa, keskin mavi patlamalarla onarmaya başladı.

Nefret boğazımda düğümlendi, tadı zehir gibiydi.

"Aileden mi geliyor? Alay ettim. "Dünyanın geri kalanına topraktaki solucanlar gibi davranma eğilimi mi?

Renkler dünyadan sızıyordu.

Bu mümkün müydü? Kitaplar hareketsiz kanatlarının ardında soldu. Yeşil pencere camı solgun, hastalıklı bir beyaza dönüştü. Ayaklarının etrafındaki zemin beyazlaştı, açık renkli huş ağacı aniden lekesiz mermer rengini aldı.

Kanepenin minderlerinde donup kalmıştım, gözlerimi onun hâlâ siyah olan şeklinden ayıramıyordum.

Çok yavaş döndü. Sanki tek bir kontrolsüz hareket beni, evi ve dışarıdaki ormanı denize savurabilirmiş gibi. Yüzü - oh, tanrılar bana yardım etsin. Mükemmel hatları

Yüz hatları tanınmaz bir maskeye dönüşmüş, mürekkep izleri teninde soluklaşmıştı. Gözleri bir güneşi yutacak kadar karanlıktı.

Pavyon birdenbire onun etrafında çok küçük göründü. Genişleyen kanatlarının etrafında, parmak uçlarında patlama noktasına kadar ısınan gücünün etrafında.

"Ah, canım," dediğimi duydum. "Acı bir noktaya mı dokundum, Majesteleri?

Dudakları kıpırdadı, öfke ve kendini tutma duygusuyla gerilmişti. Güçsüz, sessiz hareketlerdi ama kelimeleri odanın diğer tarafından bile okuyabiliyordum.

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Korkmalıydım. Patlamak üzere olan bir volkana bakan akılsız küçük bir kızdım, gazabının tüm gücüyle bir ejderhayla yüzleşen bir fareydim. Ama dilimde sadece tatlı, baş döndürücü bir zafer tadı vardı. İşte sonunda duygularım ortaya çıkmıştı. Görkemli ve kontrolsüz. Bana zarar vermeyeceğine dair yemin etmişti ve ben de karşılığında böyle bir şey yapmamıştım.

"Hiç susmayacağım. Ellerimi renkli yüzeylerden uzak tutmaya dikkat ayağa kalktım. "Açıkçası, ikimiz için de yeterince sessizsin.

Hareketsiz duruyordu, parmaklarının ucunda siyah damlalar toplanıyordu. Derisinin altındaki büyü serbest kalmak için can atıyordu. Çok fazla güç - ama bana zarar veremezdi, veremezdi.

"Ben sahile gidiyorum," dedim. "Bugün için yeterince kanat gördüm, gerçekten.

Kırılan camların sesi arkamdaki sessizliği bozarken, damarlarımda öfke uğultusu ve ciğerlerimde yanan zaferle koştum.

OceanofPDF.com

Ghapter G

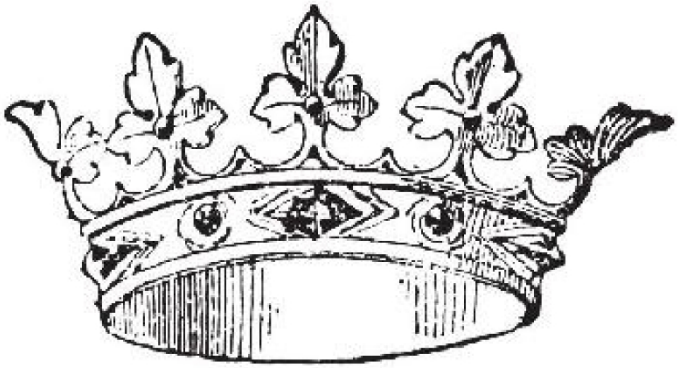

Öğle güneşinin sıcağında, kumsal çıplak ayaklarımın tabanlarını acıtacak kadar sıcaktı. Umursamaya zahmet edemedim. Hafifçe su toplamış ayaklarım, o soluk köşkte bıraktığımla kıyaslandığında, bir sorun için üzücü bir bahaneydi; Creon meselesini çözdüğümde, birkaç parça mavi büyü ayaklarımdaki yakıcı acıyı dindirmeye yetecekti.

Yürüdüm ve . bir hafta geçirdikten sonra, artık denizin doğal olmayan mavisini ya da yüzeyin altındaki parlak renkli balık ve mercan parıltılarını bile görmüyordum. Köşk uzandıkça, zafer daha da . Onun yerine bir şey yükseldi

Şüphe gibi rahatsız edici.

Muhtemelen haddimi aşmıştım. Bu son sözlerin kasıtlı bir incitme girişiminden başka bir şey olduğunu iddia etmenin hiçbir yolu yoktu - evine geldiğim günden beri bana göstermeye özen gösterdiği reddedilmenin, kayıtsızlığın en azından bir kısmını ona hissettirmek için içgüdüsel bir refleks. En azından biraz medeni, biraz kibar olmak için gösterdiğim onca çabayı, o tek aptal çıkışımla boşa çıkardığımdan hiç şüphem yoktu.

Şimdiye kadarki soğukluğu kibarlığıma verdiği tepkiydi. Az önce yüzüne fırlattığım kasıtlı iğnelere nasıl tepki vereceğini bilmek istemiyordum.

İstifa edemez miydim? Gerekirse bir fae iskelesinden bir tekne çalıp kuzeye kadar kürek çekemez miydim? Aileme geri dönerdim. Babamın boyalarının ve annemin çiçeklerinin kokusuna geri döndüm. Bir pazarlık yapmıştım, evet, ama Creon'u anlaşmanın kendi payına düşen kısmında tutmazsam, kendi payıma düşeni yapmak zorunda kalmamalıydım - ve muhtemelen bu sahneden sonra benden kurtulduğu için o da mutlu olacaktı ...

Olur muydu?

Küçük bir taşı kenara ittim ve çarpmanın acısıyla küfrettim. Beni bulmak için yüz otuz yıl beklemişti. Hayır, beni bulmak için değil - herhangi bir bağlanmamış büyücüyü bulmak için. Onu ölesiye kızdırsam bile, muhtemelen gitmeme o kadar kolay izin vermezdi.

Neden?

Neden Anne'yi aşağı indirmeye bu kadar kararlıydı?

En azından Sessiz Ölüm'ün nasıl bir oyun oynadığını anlayabilseydim her şey çok daha kolay olurdu - onu doğuran, ona lüks bir hayat ve takımadalardaki herkesin sahip olduğundan daha fazla özgürlük sağlayan kadından kurtulmak için tüm bu riskleri almaya iten şey neydi? Bu kişisel bir intikam meselesi miydi, her ne sebeple olursa olsun anne ve oğul arasında yüzyıllardır süregelen derin bir nefret mi söz konusuydu? Kreon kendini o tahta oturtup tüm faekind'a - ve insanlara da - hükmetmeye mi çalışıyordu? Yoksa savaş sırasında kendi türünün üstünlüğü konusundaki fikrini mi değiştirmişti ve tüm bu girişim soğuk mesafenin katmanlarının altındaki inatçı bir idealizmin sonucu muydu?

Onu ilham veren bir idealist, geride bıraktığım korkutucu derecede güzel bir erkek olarak hayal etmek zordu. Onun herhangi bir şeyi önemsediğini hayal etmek zordu. Ve yine de ...

Yüz otuz yıl.

Sol tarafımdaki orman ben yürüdükçe daha da karardı ama kumların üzerinde güneş hâlâ her yerdeki kadar parlaktı. Kafam onunla birlikte berraklaşmadı.

Yüz otuz yıl boyunca hâlâ onun adına öldürmüş ve işkence etmişti. Bunun doğru olduğunu biliyordum - doğru olduğunu kendisi de kabul ediyordu. Savaştan sonra içinde yanan isyan kıvılcımı her ne ise, anlaşılan gittiği her yerde ardında bıraktığı acı ve ölümü o kadar da umursamasına yetmemişti. Gerçekten de çok tembelce bir ihanet. Akıntıyla birlikte yüzmeye devam etmişti.

Savaşmak ona çok pahalıya mal olacağı sürece; ancak ben ortaya çıktığımda hedeflerine ulaşmak için nispeten acısız bir yol olabileceğimi fark etti.

Onun için acısız. Bu pazarlık, beni kendi amaçları için kolayca feda etmeyeceğine inanmamın tek nedeniydi. Ve o bile... Yeminde, Anne'yle başa çıkmasına yardım ettiğim sürece beni koruyacağı yazıyordu. O görevi bitirdikten bir dakika sonra hâlâ güvende olacak mıydım?

Bunu düşünmeliydim. O ilk gece kafam bu kadar dağınık olmasaydı kendimi çok daha iyi koruyabilirdim.

Peki şimdi ne yapmalıydım?

Seçeneklerimi düşünürken hava etrafımda daha da kararıyor gibiydi, sanki ben yürürken ormanın gölgeleri sahile sürünerek geliyor, güneş ışığını çok daha soluk ve soğuk bir şeye dönüştürüyordu. Omurgam boyunca bir ürperti dolaştı ve ben bunu fark etmedim bile. Ne yapmam gerekiyordu?

Hiçbir şey olmamış gibi köşke geri dönmek mi? Labirentlerden gizlice geçip bilinmeyen büyülü güçteki tahtları yok etmek için isteksizce birlikte çalıştığımız zamanlar dışında, onun beni görmezden gelmeyi tercih ettiği gibi ben de onu görmezden gelmeye devam mı edecektim? Aylarca böyle yaşamak zorunda kalsaydım delirirdim. Zaten deliriyordum. Kalbimi açabileceğim tek bir kişi bile yokken, kalbimin göğsümde buza dönüşmesini nasıl engelleyebilirdim?

Geri dönüp daha iyi davranmasını talep edebilirdim. Muhtemelen o lanetli kaşlarını kaldırır ve beni omuz silkerek başından savardı.

Eğer şanslıysam.

Bana sinir bozucu bir evcil hayvanmışım gibi davranmayı bırakmazsa gitmekle tehdit edebilirdim. Ama beni kolayca evine kilitleyebilirdi ve o zaman ne yapacaktım? O da en az benim kadar biliyordu ki, onu Anne'ye ifşa ederek kendimi de aynı şekilde suçlayacaktım ve başka hiç kimsenin beni ondan kurtarmaya gücü .

Yapabilirim...

Arkamda bir şey hırladı.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse kızgın kumun içine düşüyordum.

Gözlerimin önümdeki sahnenin gerçek olduğuna ikna olması için bir an gerekti. Bunun kâbuslarımın bir ürünü ya da zihnimle oynayan bir başka fae oyunu olmadığına - ağaçların kenarından sinsice yaklaşan hayvanın kendi bedenim kadar katı ve sağlam olduğuna. Yaratık bir at kadar yüksekti ama bir av köpeği gibi yapılmıştı - özellikle de tüylü bir av köpeği. Siyah kürkü pürüzsüz ve pırıldı, sanki canavar sudan yeni çıkmış gibiydi ama vücudunun her yerindeki kel noktalar çiğ ve iltihaplı görünüyordu ve sarı gözlerinin etrafındaki deri pul pul dökülüyordu. Yine de o gözlerin kendisi berrak ve acımasızdı ve keskin burnu hiç tereddüt etmeden bana doğrultulmuştu.

Kelime bir refleks gibi zihnimde canlandı. Tazı. Oh,

Tanrım. Tam olarak ne kadar yürümüştüm?

Budaklı ağacı geçtim. O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki Creon'un uyarısına kulak vermeyi tamamen unutmuştum.

Köşkün etrafında güvendeydim. Etrafımı saran gölgeleri ya da güneşin solgun sıcaklığını hayal etmemiştim.

Bu Faewood'du.

Ve beni fark etmişti.

Tazı ben onu geçene kadar beklemişti. Şimdi, pantolonundan çıkan sessiz, hırıltılı seslerle bana doğru yaklaşarak güvenli bir yere giden yolu kapatıyordu. Diğer tarafımda ... daha fazla kumsal, adanın etrafı boyunca - ama tazıyı arkamda bırakacak kadar hızlı koşmayı başarsam bile, bu beni sadece sarayın daha yoğun nüfuslu bölgelerine getirecekti. Aralarına yeni katılmış bir insana karşı nazik davranmak için hiçbir sebepleri olmayan fae'lerin kollarına.

Aşağıya baktım. Beyaz çiçekli soluk mavi elbisemi giyiyordum. Kendimi savunacak kırmızım yoktu. Kum bana biraz sarı verebilirdi belki ama bu kumsallar çok beyazdı - tazıları durdurmak için çok az renk vardı.

Oh, Tanrım.

Geri çekildim. Dar çenesinden damlayan salyalar niyetini açıkça belli eden, bana doğru yürüyen korkunç yaratıktan uzaklaştım. Tazı yine uludu, sanki gülüyormuş gibiydi.

Saçlarım. Saçımda hâlâ kızıl vardı. Ama bir ya da belki iki saldırıdan fazlası için yeterli olmazdı ve yanlış hesap yaparsam - nasıl ve nereye vurmak istediğimi vuramazsam - canavarı daha da kızdırırdım. Peki ya orada

daha fazla mıydı? Bu hayvan sürüsüne karşı kendimi savunacak sihre sahip olmadığım kesindi.

"Hey," dedim, sesimde zoraki bir güven denemesi vardı. Tazı beni anlayabilir miydi? O bir fae yaratığıydı. Bildiğim kadarıyla, fae ve insanlarla her zaman iletişim kuruyordu. 'Bu muhtemelen senin için en iyi fikir değil dostum. Creon beni hayatta tutmak istiyor, görüyorsun. Beni paramparça edersen onu mutsuz edersin ve-'

Tazı hırladı, keskin ve şiddetli bir ses.

Çığlık attım, geriye sıçradım ve neredeyse dengemi tekrar kaybediyordum.

Ayakta durmaya çalışarak, "Peki, eğer..." demeyi başardım.

Yaratık saldırmak için dizlerinin üzerine çökerken yine hırladı. Sol elimi hiç düşünmeden saçlarıma götürdüm - kırmızı, mümkün olduğunca çok, canavarın gözlerine, burnuna ya da başka bir hassas noktasına-

Omzumun üzerinden bir ışık huzmesi fırladı ve tazının sarı gözlerinin tam ortasına isabet etti.

Donup kaldım, parmaklarım hâlâ şakağımdaki saçlara dolanmıştı. Tazı tekrar uludu, bu sefer bariz bir acıyla ve benden geriye doğru çekildi, genişleyen sarı gözlerinin arkamda gördüğü şeyden uzaklaştı.

Creon mu?

Ama o salya akıtan çenelere bir saniyenin en kısa kesiti için sırtımı dönmeye cesaret ettiğimde arkamda duran Creon değildi.

Sahilde birdenbire küçük bir kız belirdi - en fazla altı ya da yedi yazdan daha büyük değildi. Yuvarlak yüzü

Çillerle doluydu, saçları vahşi kızıl buklelerden oluşuyordu. Parlak sarı bir elbise ve deri kayışları alt bacaklarını dizlerine kadar saran yıpranmış sandaletler giymişti.

Ve insana benziyordu. Küçük, yuvarlak kulaklı ve insan.

"Dikkat et! Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Boğaz. Tanrılar bana yardım etsin, onun burada ne işi vardı? Bu tazı kızın beş katı uzunluğundaydı ve tek bir ısırıkla iki bacağını birden koparabilirdi. Zerre kadar sağduyusu olan herhangi bir çocuğun koşup annesi için ağlaması gerekirdi - ama bu kız ...

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," dedi genç yüzünde hafif bir kaş çatmayla, küçük, çilli elini tazıya doğru sallayarak. Bir başka kırmızımsı parıltı havayı ikiye böldü ve yaratık dövülmüş bir kucak köpeği gibi sızlandı. "Burası insanlara göre bir yer değil. Çık dışarı, seni aptal...'

Bu son kısmı, ağlayan fae köpeğine etkileyici bir bakış atarak eklemişti. Canavarı izlemek için geri döndüm ama ikimizden de yavaşça uzaklaşıyordu, sanki yeni gelenin kokusu aniden nereden geldiğini ele verecekmiş gibi burnu titriyordu. Göz ucuyla kızın tekrar elini kaldırdığını görebiliyordum.

Tazı topuklarının üzerinde, ağaçların arasında parıldayan siyah ve iltihaplı pembeden oluşan bir bulanıklık içinde kayboldu.

Kız alay ederek, "Aptal," diye tekrarladı.

Kumun üzerinde uyuşmuş bir şekilde durup ona baktım.

Çilli alnındaki bir bukleyi sildi, sonra elini indirdi ve bana boğucu güneş ışığından bile daha parlak bir gülümseme fırlattı. "Sen değilsin tabii ki.

Kendimi aptal gibi hissediyordum, ağzım açık kalmanın eşiğindeydi ve kelimelerim zihnimde soru bile oluşturamayan karışık heceler halinde sürükleniyordu. O bir insandı, değil mi? İnsan olmak zorundaydı. Ama büyü kullanmıştı - görebildiğim kadarıyla etrafındaki herhangi bir yüzeyden renk almadan kullanmıştı. Yarı fae bile bunu yapamamalı. Bırak yedi yaşındaki yarı fae'yi.

"Ne?" dedim. Dedim ki.

Daha da parlak bir şekilde gülümsedi. 'Tesadüfen buralardaydım. Bana biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi geldi. Başını iki yana eğdi, onun yaşındaki bir çocuğun görebileceğinden çok daha fazlasını görüyor gibi görünen kehribar rengi gözleriyle beni inceledi. "İyi misin?

"... Evet, iyiyim. Dünyada ne ...'

"Oh, çok uzun hikaye. Soruyu elinin tersiyle itti. "Adım Lyn. Senin adın mı?'

"Emelin. Söylediğim anda keşke söylemeseydim dedim. Onun ne olduğu, kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer Anne'ye ya da bu saraydaki başka bir fae soylusuna sadıksa, kendimi tehlikeye atmış olabilirdim. En azından beni büyü yaparken görmemişti, ama o zaman bile... 'Nereden... tam olarak nereden geldin?

Lyn küçük bir omuz silkti. "Ağaçlar.

"Peki ağaçların arasında ne yapıyordunuz?

"Bu sahilde ne yapıyordunuz?" dedi kuru bir sesle. "Myriskeia genellikle yürüyüş yapmak için ideal bir yer olarak görülmez.

"Myriskeia?

"Sizin dilinizde buna nasıl diyorlar - Faewood? Yüzünü buruşturdu. "Biraz üstü kapalı bir ifade. Myriskeia demek-'

"Deathwood," diye boş boş bitirdim.

"Aynen öyle. Dediğim gibi, rahatlamak için en iyi ortam değil. Yine zeki bir kuş gibi başını bana doğru eğdi. "Peki sen neden buradasın?

"Etrafımdaki izleri kaybettim. Kulağa ne kadar aptalca geldiğini biraz geç fark ettim, bu yüzden biraz daha özür dileyerek ekledim, "Burada yeniyim.

"geldin sen?

Yalan söylemek mantıklı mıydı? Eğer Anne için çalışıyorsa, muhtemelen gerçeği zaten biliyordu ya da ona başka bir şey söylersem kolayca anlayacaktı.

Omuz silkmek için kendimi zorladım ve 'Cathra' dedim.

Sanki yanaklarına bir tokat atmışım gibi yüzündeki gülümseme kayboldu. "Cathra'dan mısın?

'I ... Evet.'

"Yüce Tanrım. Şaşkın şaşkın kaşlarını çatmasında çocukça bir şey yoktu. Aksine, bana tuhaf bir şekilde Bayan Matilda'nın özellikle çetrefilli bir problemi çözmeye çalışan matematikçi kocasını hatırlatıyordu. 'Sen - oh, kahretsin. Creon'dan mı bahsettiniz?'

Adının dudaklarından dökülme şekli beni duraksattı. Bu tanıdık heceleri söyleyişinde tartışılmaz bir tiksinti vardı - ama aynı zamanda inançsızlık gibi bir şey de vardı, sanki dünyadaki en iyi niyetle bile Sessiz Ölüm'ün adamdaki katliam kadar kanlı ve vahşi bir şeye karışacağını hayal edemezmiş gibi.

O köpeğe onun adını söylediğimi inkar edebilirdim. Beni yanlış duyduğunda ısrar edebilirdim. Ama bu alt ton beni bu seçenekten anında vazgeçirdi.

Çünkü sesi onu tanıyormuş gibi geliyordu.

Bu da bana onun hakkında daha fazla şey anlatabileceği anlamına gelebilir.

"Creon'dan bahsettim," dedim ve Zera'ya yüzyılın hatasını yapmadığıma dair hızlı bir dua gönderdim. "Neden?

"Seni buraya o mu getirdi?

Başımı salladım. Lyn bilmediğim bir dilde, yetişkin bir denizciyi şok edebilecek bir içtenlikle küfretti.

" değil! Çabucak söyledim. Neden bu kadar genç bir kız, bir fae katilinin elinde insan bir kadının başına gelebilecek her türlü dehşeti anlıyor gibiydi? Belki de o kadar da genç değildi. Eğer tek bir beden iki kişiyi barındırabiliyorsa, yedi yaşındaki bir beden de muhtemelen ondan çok daha yaşlı bir zihne ev sahipliği yapıyor olabilirdi. "O sadece... Ben sadece ona arkadaşlık mı ediyorum?

Başını bana doğru eğdi, birkaç kalp atışı boyunca beni sessizce incelerken gözlerinden parlak kırmızı bir tutamı fırçaladı. Böyle delici bir bakışa sahip olmak garip bir duyguydu.

Benden tam iki kafa kısa küçük bir kız bana ters ters baktı. Kıpırdanmaya başlama isteğimi zar zor bastırdım. Bakışlarındaki bir şey bana burada yedi yaşında olduğumu hissettirdi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Fae hileleri ve kazara yapılan pazarlıklarla ilgili yeterince hikâye duymuştum ve bu soruyu biraz ihtiyatla karşıladım. Gerçekten bir fae çocuğuna benzemiyorsa bile... ya çok daha kötü bir şeyse?

"İyi olacağım," dedim ve zorla gülümsedim. "Beni incitecek hiçbir şey yapmadı.

"Bana güvenmiyorsun," diye sözlerini tamamladı kuru bir sesle. 'Muhtemelen akıllıca, bu yerde dolaşan insanlarla - ama pratik değil. Sizi rahatlatmak için yapabileceğim bir şey var mı?

"Neden umursuyorsun ki?

Omuz silkti ama parlak gözlerindeki parıltı farklı bir hikaye anlatıyordu. Neşeli çocuk görüntüsünün ardında sessiz, dürüst bir endişe vardı. "Neden umursamayayım ki?

"Beni tanımıyorsun.

"Sen Kızıl Saray'da dolaşan bir insansın," dedi çilli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "İnsanların bu durumda yardıma ihtiyaç duydukları biliniyor.

'Bak...' Nefesimi tuttum. Duruma hâkimiyetim hızla çözülüyordu. 'Gerçekten iyiyim, tamam mı? Yaptığı en kötü şey zaman zaman kibirli bir piç olmak, ama bazılarıyla başa çıkabilirim... Ne?

Yüzüne neşesiz bir sırıtma yayılmıştı. "Özür dilerim. Creon'a benziyor, evet.'

Oh, lanet olsun. Yani onu tanıyordu, öyle mi? Onu ilk adıyla çağıracak kadar iyi tanıyordu, unvanlar ya da şiddet içeren takma adlar olmadan?

Hâlâ Faewood'un ortasında, Anne'nin adasındaydık. Yapılacak en akıllıca şey, ona önemli bir şey söylemeden ya da yanlışlıkla ruhumu satmadan önce bu konuşmadan çıkmak olurdu. Ama gerçekten çok endişeli görünüyordu. Beni o tazıdan kurtarmıştı.

Ve kesinlikle biraz yardıma ihtiyacım var. "Onu

tanıyor musun? Dedim. "Creon'u mu?

Sırıtışı acı bir yüz buruşturmasına dönüştü. "Ben de öyle sanmıştım.

O zaman bilgeliğe lanet olsun. Sadece bu kelimeler bile çok fazla ilginç geçmiş, bana asla kendi rızasıyla söylemeyeceği çok fazla geçmiş sır vaat ediyordu. Onunla nasıl başa çıkacağımı, onu neyin yönlendirdiğini, ona ne söyleyip ne söylemeyeceğimi bulmam gerekirse, bulabildiğim her bilgi kırıntısına ihtiyacım vardı.

Fae, annenin oğlu hakkında bana dedikodu yapmaz. Bu küçük kız benim tek şansım olabilir.

"Peki," dedim, kararımı tek ve alışılmadık derecede pervasız bir kalp atışında vererek, "kim olduğunuzu sorabilir miyim?

Son bir an beni sessizce inceledi, o parlak gözleri yaşının çok ötesinde bir zekâ, bir kavrayış yayıyordu. Sonra aniden arkasını döndü ve "Benimle gel" dedi.

"Nereye?

"Seni bir arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Ve uçan herhangi bir fae'nin görüş alanından çıkmak için.

Onunla birlikte Faewood ormanına gelmek, ondan cevap istemekten bile daha akılsızca geliyordu. Ama o zaten yürüyordu ve ben de pervasız davranmaya çoktan karar vermiştim.

İyi o zaman. Her şey başarısız olursa, en azından onun bilmediği bir sihre sahip olurdum. Etrafımdaki ahşabın renkleriyle kendimi savunabilirdim.

Peşinden aceleyle koştum, daha ormanın yarısına gelmeden küçük adımlarına yetiştim. Hiç tereddüt etmeden ağaçların arasından süzüldü. Faewood'un gölgeleri bile onun parlak sarı elbisesine ve omuzlarında dans eden buklelerine ulaşamıyor gibiydi ve ben de sadece bir anlık isteksizlikle onu takip ettim. Her neyse, o köpeği kolayca alt etmişti. Kendisi tehlikeli olmadığı sürece, muhtemelen beni güvende tutabilirdi.

Yürüdükçe orman daha da karanlıklaştı, ta ki alacakaranlıkta kıvrımlı sarmaşıklar ve budaklı ağaçlar arasında yolumuzu buluyormuşuz gibi görünene kadar. Hiçbir tazı görünmedi, sanki onlar da bu küçük kızın en kolay avları olmayabileceğini fark etmişlerdi.

Beş dakikadan biraz fazla yürüdükten sonra, yeşilliklerin arasından küçük bir bina belirdi.

Ya da en azından bir zamanlar küçük bir binaydı, çoğunlukla Ildhelm'in tarih kitaplarındaki resimlerde gördüğüm eski tapınaklara benziyordu. Sadece duvarları ve çatısının parçaları hâlâ ayaktaydı, mermerleri sarmaşık ve yosunlarla kaplıydı. Üç ya da dört kişiye barınak sağlayabilirdi - belki beş, eğer hepsi Lyn'in boyundaysa. Ama yatak ya da yiyecekten eser yoktu. Burada yaşayamazdı, değil mi?

Yanımda Lyn kıpırdamadan durdu ve ellerini kalçalarına koydu. Ben daha bir şey soramadan, "Tared?" diye bağırdı.

Ancak birkaç yüz metre öteden bir cevap sesi duyulduğunda bunun bir isim olması gerektiğini anladım. Cevap, bilmediğim ve hatta tanımadığım bir dilde konuşan bir adamın sesiyle geldi.

"Bize yeni bir arkadaş getirdim! Lyn geri bağırdı.

Bir ya da iki kalp atışı boyunca cevap gelmedi. Sonra aniden arkamdan aynı ses kuru bir şekilde "Yine mi?" dedi.

Çığlık attım ve sarsıldım.

Ağaçların arasında, sade yeşil bir gömlek ve bol keten pantolon giymiş uzun boylu bir adam belirmişti. Çok sarışındı, saçları o kadar açık renkti ki ince yüzünde kaşlarını zar zor seçebiliyordum; gözleri açık gri, kulakları inkar edilemeyecek kadar yuvarlaktı. Bu da onu insan yapmalıydı. Ama hareketsiz dururken bile, onda bir hareket duygusu vardı, en canlı insanlarda bile görmediğim bir hafiflik - ışığın onu yakalaması için yeterince uzun süre hareketsiz kalmayan bir cıva damlası gibi.

Eğer bu ikisi insansa, ben bir aptaldım. Ve ben aptal olduğumu düşünmüyordum.

Ben daha ağzımı açamadan Lyn, "Av köpekleriyle başı dertteymiş," dedi ve Tared çıplak ayaklarımı ve masum mavi elbisemi hızla incelerken bir kaşını kaldırdı. Bana verdiği gülümseme biraz çarpık ve alaycıydı ama hiç de anlayışsız değildi.

"Bir dahaki sefere canavarlarla oynamak istiyorsan en azından bir bıçak al.

Ancak o zaman sırtında taşıdığı kılıcı gördüm - kolu kadar uzun, ince bir kılıçtı ve bu tehlikeli ormanın karanlığında bile beyazımsı bir renkte parlıyordu. Kabzasındaki deri, bu ince ve hafif yapılı adamın hayatı boyunca pek çok canavar gördüğünü anlatacak kadar yıpranmış görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim yutkunarak. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım. "Güzel. O çarpık sırıtışlardan bir tane daha.

'Adım Tared - muhtemelen tahmin . Kime sahibim "Emelin," dedim. "Memnun

oldum.

Lyn arkamdan, 'O Cathra'dan,' dedi.

Tared göz açıp kapayıncaya kadar kaskatı kesildi, o kadar çabuk toparlandı ki, o sürekli hareket hissine tezat oluşturmasa tepkisi fark . "Ah, öyle mi?

"Creon onu buraya getirdi.

Bu kez duraksaması çok daha belirgindi. "Ah. Sesi buz gibi bir soğukluğa bürünmüştü ve bu soğukluk, kelimelerinde parıldayan belli belirsiz tiksintiden çok daha derin, çok daha çirkin bir duyguyu gizleyebiliyordu. "Pekala. Bu yeni bir alçalma.

Lyn benim sözlerimi aktarmaya devam etmeden önce, 'Öyle değil,' dedim. 'O... şey, tam olarak hoş değil, ama yeterince iyi-'

"İyi mi? Tared açık renk gözlerini kısarak tekrarladı. "Onun yaptıklarından sonra - adaya ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Cathra'nın sakinlerine tam olarak ne olduğu konusunda çok farklı fikirlere sahip olduğumuzu bilsem de başımı salladım. Tared neşesiz bir kahkaha attı, göğsündeki kılıfın kayışını gevşetti ve yanımdan geçerek Lyn'in büyümüş tapınak duvarları arasında diz çöktüğü yere gitti. Geldiğimizde herhangi bir ateş ya da çıra görmemiştim ama şimdi yosunlu toprakta küçük bir ateş yanıyordu.

Tared'e attığı hızlı bakış gözümden kaçmadı. Benim de neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok, dedi o bakış ve bununla ne yapacağıma dair daha da az fikrim var.

"Çay, Emelin?" dedi, parlak gözlerini tekrar bana odaklayarak.

"Oh. Çayı nereden bulmayı planladığını sormak istedim ama tam ağzımı açmıştım ki Tared eğildi ve çalılıkların arasından büyük bir deri çanta çıkardı. "Elbette. Teşekkürler.

Tared çantalarından çıkardıkları fincanları, teneke bir çaydanlığı ve büyük bir sürahi suyu ona uzatırken bana hafifçe gülümsedi. Doldurmak

"Peki, neden buradasın?" diye sordu. Yani adada?'

"Neden buradasın?" Planladığından biraz daha kaba bir şekilde çıkmıştı ama Tared sırtındaki kılıcı çıkarıp ateşin yanına yerleşirken kıkırdadı.

"En azından mantıklı sorular soruyorsun.

"Teşekkürler," dedim. 'Siz de mantıklı cevaplar verecek misiniz, yoksa bunu istemek çok mu fazla?

"Deneyebilirim. Bana o çarpık sırıtışlarından birini daha fırlattı. 'Çoğunlukla fae dostlarımıza göz kulak olmak ve bu yerde yardıma ihtiyacı olan biri olup olmadığını görmek için buradayız.

Gözlerimi kırptım ve yavaşça tekrarladım, "Arkadaş mı?

Omuz silkti. "Çocukların yanında daha doğru bir terminoloji kullanmamaya çalışıyorum.

Lyn dağınık kırmızı buklelerinin arkasından ona öldürücü bir bakış fırlattı. Adam güven verici bir şekilde Lyn'in omzunu okşadı ve Lyn ona bir büyü fırlattı, adam da gözlerimin anlam veremediği yıldırım hızında bir manevrayla kurtulmayı başardı.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi bana dönerek ekledi: 'Biz insanoğlunun en iyi dostu değiliz, hayır'.

Sendeleyerek ilerledim ve ben de ateşin yanına çöktüm. "Peki sen Fae değilsen nesin?

"Alf," dedi Tared, eliyle kendini göstererek. "Ve Anka kuşu.

Anka kuşları için ateş büyüsü. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen alevlerin üzerine çaydanlığı yerleştiren Lyn'e baktım.

"Ama sen... bir kuş değilsin. Tared kahkahayı patlattı.

"Oh, sus," dedi Lyn, ona doğru bir büyü patlaması daha göndererek. Ateşten o kadar kolay kurtuldu ki, Lyn'in ona vurmaya hiç niyeti olmadığından şüphelenmeye başladım. 'Ben kuş değilim, hayır. Savaştan sonra insanlar arasında ortaya çıkmış gibi görünen küçük bir yanlış anlama.

"Ama nasıl...

Ben sorumu tamamlayamadan arkasında ateş parladı - hayır, ateş değil. Kanatlar. Yalayan, dans eden alevlerden yapılmış bu kanatlar, küçük bedeninin arkasında dev bir kelebeğin kanatları gibi uzanıyor, her seğirişinde ve çırpınışında duman ve kıvılcımlar saçıyordu.

"Oh," dedim göz kırparak. "Ne demek istediğini anlıyorum.

Omuz silkti ve alevler tekrar cızırdadı. 'Bugünlerde etrafta pek fazla anka kuşu yok. İnsanlar sadece uçtuğumuzu hatırlıyor ve kuş olduğumuz sonucuna varıyor.

"Öldükten sonra yeniden doğan kuşlar. Birden her şey anlam kazandı. "Peki tam olarak kaç yaşındasın?

Bana masum bir bakış attı, dudaklarında küçük bir gülümseme . 'Neredeyse yedi. Neden?'

"Şimdiye kadar kaç kez yedi oldunuz?

'Sanırım bu on dördüncü ya da on beşinci sefer. Saymak zor. Çıplak ellerini ateşe uzattı ve çaydanlığı gözünü kırpmadan alevlerin arasından aldı. O sırada

Bitkileri sıcak suyun içine bıraktı ve ekledi, 'Bu benim on yedinci hayatım. Ama birkaç kez oldukça genç yaşta öldüm.

Yutkundum. Göründüğü kadar savunmasız olmadığını bilsem bile, bu neşeli küçük kızın kalbine bir kılıç yemesi fikri rahatsız ediciydi. Yanımdaki Tared de artık gülmüyordu.

"Peki ya sen? Dedim.

"Hâlâ ilk hayatımdayım," dedi. "Mucizevi bir şekilde beş yüzyıl kadar sürdü bile.

"Yani ikiniz de Son Savaş'ta mıydınız?

Gözleri daha da donuklaştı. "Ah. Doğrudan hassas noktalara.'

"Ben..." demek istemedim.

"Biliyorum. İçini çekti ve Lyn'n uzattığı dolu bardağı hızlı bir gülümsemeyle kabul etti. 'Evet, biz de oradaydık. Sizin türünüzün yanında savaştık. Görünüşe göre yeterince sert savaşmamışız.

"Tared..." diye mırıldandı Lyn.

Ona döndüm. O da bana bir fincan çay uzattı, sonra daha da genç gösteren bir hareketle dizlerini göğsüne çekti ve ekledi, 'O günlerden beri kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmaya çalışıyoruz. Çok değil ama...' Omuz silkti. "Bir şeyler.

Bir şeyler. Hayatımın yirmi yılı boyunca Cathra dışında hiç görmediğim kadar direnç. Kızıl Saray'da dolaşan ve kurnaz insanları fae avcılarından kurtaran sadece ikisi miydi? Yoksa başka yerlerde de isyanlarını destekleyen başkaları var mıydı?

Ben daha soramadan Tared öne doğru eğildi, ışık ince bedeninin etrafında dans ediyordu. 'Eğer bu soruna cevap olduysa - tüm raporlar kimsenin o katliamdan kaçamadığını gösterirken Cathra'dan bir kız nasıl oldu da Ana'nın kıyılarına geldi?

"Beni buraya Creon getirdi.

Yine o gölge yüzüne kaydı, derin, buz gibi nefretten başka bir şey olamayacak bir sertlik. "Neden?

"O..." Kahretsin, o zaman. "Bir konuda yardımıma ihtiyacı var.

"Bütün bir kasabayı öldürdükten sonra ona yardım etmek istediğin bir şey mi var? Bu kesinlikle nefretti, alaycı ve umursamaz sesinin altındaki derinliklerden taşıyordu. Elleri çay bardağının etrafında bembeyaz kenetlendi. "Cathra'yı ne halde bıraktığını duydum ve-

'Yaşıyorlar,' dedim.

Sessizleşti. Çok hareketsiz ve sessiz.

"Emelin? Lyn söyledi.

"Cathra halkı. Gitmelerine izin verdi.' Eğer bu sızarsa - eğer Anne öğrenirse - başı çok ama çok büyük belaya girerdi. Öte yandan, sırrı saklayacak biri varsa o da hâlâ faekind'a karşı sessizce direnen insanlar olurdu ve atalarımla birlikte savaşmış olan müttefiklerin, ailemin katiline sadakatimi bu kadar kolay bir şekilde kumara yatıracağımı düşünmelerini istemiyordum. 'Şu anda Beyaz Şehir'e doğru yola çıkmış olmalılar. Aslında çoktan varmış olabilirler.

Şimdi ikisi de sessizdi. Çayımı yudumlayıp bekledim, birbirlerine attıkları bakışları fark etmemiş gibi davrandım.

ateşin diğer tarafında. Bütün bir tartışma bu hızlı bakışların içinde yer alıyor gibiydi.

"Sana gittiklerini söyledi mi? Lyn sonunda, ürkek bir hayvana yaklaşıyormuş dikkatli bir tavırla, "Gittiklerini söyledi mi?" diye sordu. "Yoksa onları gördün mü?

"Onları giderken

gördüm. "Kendi

gözlerinle mi?

Alay ettim. "Ayaklarımla değil, hayır.

Tared bunun üzerine hızlı bir kahkaha attı ama bu kahkaha daha önceki eğlencesi kadar kolay gelmedi. Lyn beni daha temkinli bir endişeyle inceledi.

'Gerçekten çok eminsiniz-'

Benimle yedi yaşındaymışım gibi konuşma," dedim biraz sinirlenerek. 'Kuzeye doğru yelken açtıklarını gördüm. Gerçekten vardıklarından emin olamayacağımı biliyorum ama...' Bir an duraksadım. Bir sonraki kelimelerin içimde kabaracağını tahmin bile etmemiştim. "Onları oraya ulaştırmak için elinden geleni yaptığına inanıyorum.

Aralarında yine o bakış vardı. Sonra Lyn tekrarladı, "Ona güvendiğini söylüyorsun.

"Bu özel meselede. "Peki ya

diğerleri?

Sesinde beklemediğim hafif bir çatlak vardı. Buğusu tüten kupasının üzerinden bana bakarken gözlerindeki parıltı, bir endişe parıltısından daha fazlasına dönüşmüştü. Artık neredeyse bir yalvarış vardı. O kadar acı verici bir umut ki

Neredeyse umutsuzluğa kapılmış gibiydi. Onun yanında Tared'in yüzü daha da asık görünüyordu.

"Onu tanıdığını mı söyledin? Yavaşça

söyledim. "Evet. İçini çekti. "Savaş

sırasında.

"Savaş sırasında fikrini değiştirdiğini söylüyor.

Tared neşesiz bir kahkaha attı. 'Kesinlikle öyle. Gerçi benim zevkime göre biraz fazla sık.

'Yani diyorsunuz ki...' Bu ifadeyi anlamlandırmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Taraf mı değiştirdi? Ve sonra ...'

"Ve sonra o savaşı kaybettik," dedi Tared sertçe, "ve biz hala hangi arkadaşlarımızın katliamdan kurtulup hangilerinin anlamak için kan ve katliamı tararken, annesine geri döndü ve dünyanın bildiği tüm tanrılar üzerine yemin etti, onu esir tutuyorduk ve o hala onun sadık oğluydu, dünyayı ayaklarının dibinde sinmeye zorlarken yine onun yanında savaşmaya hazırdı.

Lyn sessizce, "Sanırım korktu," dedi. Tared alay

etti. "Hepimiz öyle değildik.

"Evet, ama - ah, biliyorum. Yüzünü çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Hâlâ onun için bahaneler üretiyorum. Sadece geri dönmeyi ne kadar istemediğini biliyorum.

"Geri dönmesini biz sağlamadık.

"Hayır," diye mırıldandı. 'Ama onun kuklası olarak o hayata geri o kadar emindim ki...'

"Yaptığını sanmıyorum,"

dedim. Aniden sessizleşti.

'Emelin...' Tared bir an duraksadı, sonra sadece bir lanet olabilecek bir şeyi ısırarak söyledi. 'Bakın, geçtiğimiz yüzyılda geride bıraktığı cesetlerden bazılarını gördüm. Ve kolay kolay şoke olmam ama canlı canlı derisi yüzülmüş insanlarla ilgili bir şey-'

"Tared," diye mırıldandı Lyn.

Kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Söylemeye çalıştığım şey... onun yanına tam olarak dönmemiş biri için, bu pozisyonu oldukça sinir bozucu bir hevesle benimsemiş gibi görünüyor. Açıkçası bir insanın kendi isteklerine karşı bu kadar ileri gitmeye nasıl dayanabileceğini anlamıyorum.

Creon'un istekleri. Canlı canlı derisi yüzülen insanlar. Mürekkep lekeli ellerin gümüşi bir bıçağı tutsaklarının derisinin altında döndürdüğü görüntü bana çok kolay geldi-

"Çünkü onu durdurabilecek konumdaki birkaç kişiden biri o," diye fısıldadım.

"Ne?

"Creon. Yavaş yavaş bazı şeyler yerine oturmaya başladı. Yaptığı şey gerçekten bu olabilir miydi - müttefikleri savaşlarını kaybederken yaptığı umutsuz, acımasız plan? O da öyle söyledi. Birkaç kişiden biri olduğunu-'

"Doğruyu söylediğinden ne kadar eminsin Emelin? Tared söyledi. Sesi şüpheci gelmiyordu. Sesi daha çok endişeli geliyordu.

'yaptı,' dedim.

Tared çayını yavaşça indirdi, sağ eli toprakta yanında duran kılıca gitti. "Seninle pazarlık mı yaptı?

"Pek sayılmaz. , sanırım onunla pazarlık yaptım.'

'Pazarlık yaptın...' Neşesiz bir kahkaha attı. "Orin'in gözü. Delirdin mi sen?'

"Biraz," dedim bileğimdeki küçük mücevheri düşünmeden ovuşturarak. 'Ama koruma sözü almadan beni kullanmasına izin vermeyecektim ve aldım. Bu yüzden sanırım... iyi olacağım.

Lyn'e attığı tek bir hızlı bakışta sessiz bir tartışma daha yaşandı. Sonunda bana dönüp, 'Sana karşı çekilmez bir piç olduğunu söylemiştin' diyen oydu.

"Bunda şaşılacak bir şey yok," diye mırıldandı Tared.

'Bu kısmı halledebileceğinden emin misin? Çünkü Creon'un karmaşık olabileceğini biliyorum.

"Bu da onun bir piç olduğu anlamına geliyor," diye yardımsever bir şekilde açıkladı Tared, "ama mazeret üretebileceğimiz biri.

Lyn bile alaycı bir gülümsemeyi bastıramadı. "Evet, teşekkür . Emelin?'

"Sinirlerimi bozuyor," dedim ve etrafındaki renklerin solduğunu, siyahın parmaklarının ucunda toplandığını hatırlayınca omuz silktim. "Ama görünüşe göre ben de onun sinirlerini bozuyorum, bu yüzden sanırım en azından ödeşmiş oluyoruz.

Lyn kaşlarını kaldırdı. "Bir hafta içinde mi?

"Ne?

"Etkileyici. Kupasından biraz buhar üfledi. "Varlığımı kabul etmesi bile aylarımı aldı.

"Ah. Gözlerimi kırptım. Aylar mı? "Birkaç gün oldu ve şimdiden bana çenemi kapatmamı söylüyor, yani sanırım bir şeyleri doğru yapıyorum.

Tared alay etti. "Ne dedin sen?

"İkimiz için de yeterince sessiz olduğunu.

Tared kahkahalarla gülerken neredeyse çayını gömleğinin üzerine dökecekti. Lyn'in gülümsemesi daha çok yüz buruşturmaya benziyordu ama "Sana zarar vermediğinden emin olduğun sürece..." derken eğleniyor gibiydi.

Beni beklediği yüz otuz yıl boyunca insanlara ölümüne işkence etmişti ve kendilerine ihanet ettiğini düşünen insanlar bile annesinin yanına dönmeyi ne kadar az istediğini kabul etmişlerdi? Daha önce hiç olmadığım kadar emindim.

"İyi olacağım.

"Yani seni buradan çıkarmaya gerek yok mu? Tared beni yakından inceleyerek şöyle dedi. 'Seni mahkemeye bağlamadığını varsayarsak...'

Gözlerimi kırptım. "Ne?

"Bu da öyle olmadığını gösteriyor. Sen bilirsin. Yüzünü buruşturdu. 'İnsan hizmetkârlarını bu adaya bağlıyor. Kıyıdan çıkmanın bir yolunu bulsalar bile buradan ayrılamazlar. Ama seni henüz bağlamadıysa, eğer istersen seni buradan çıkarabiliriz.

Tam da bir an önce hayalini kurduğum şey - ve yine de şu anda aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Bu ikisinden ne kadar hoşlanmaya başladığımın bir önemi yoktu. Tam tersine, onlardan ne kadar çok hoşlanıyorsam, o kadar çok kalmak zorundaydım. Yüz otuz yıl süren sessiz isyandan sonra, bu adada olmak ve ihtiyacı olan insanları aramak için şüphesiz aldıkları onca riskten sonra, ben de üzerime düşeni yapmalıydım. Birkaç aylık tatsız arkadaşlık onlara bunca zaman sonra bir zafer şansı verebilirse, bu onlara borçlu olduğum bir fedakârlıktı.

Bir an için onlara her şeyi anlatmak istedim - fae kanım, bağlanmamış büyüm hakkında. Ama bunun patlayıcı bir bilgi olacağı kesindi ve onlardan hoşlansam bile, iyi ve güvenilir görünseler bile, tanıştıktan bir saat sonra onlara bu kadar çok şey anlatmaya cesaret edemezdim. Bu beni değerli bir silah haline getirdi. Dışarıda beni ele geçirmek için hoş olmayan yollara başvurmaya hazır insanlar olabilirdi - bunun için bana koruma yemini ettirmeyecek insanlar.

Ben de tek söylediğim, 'Burada kalıyorum. Ama ikinizi tekrar görmek isterim.

Lyn küçük ellerini yüzüne sürerek, "Düzenli olarak buradayız," dedi. 'Bazıları da, eğer-'

"Başkaları olmasın lütfen. Tek bildiğim, büyümü hissedebilecek arkadaşları ya da müttefikleri olduğuydu. 'Bu konuda daha sonra daha fazla açıklama yapabilirim. Ama değil... şey...'

"Bize güvenebileceğinizi bilmeden olmaz," diye bitirdi Tared. Yüzünde belli belirsiz bir onaylama ifadesi vardı. Güzel. 'Lütfen

Burada tanıştığın herkese karşı aynı derecede güvensiz , değil mi? Gülmeyi başardım. "Bunu aklımda tutacağım.

"Yapmalısın. Lyn'e baktı. "Onu Faewood'un kıyısına geri getirme riskini alabilir miyim?

'Eğer acele edersen,' dedi, yine de bu öneriden dolayı mutsuz görünüyordu. 'Emelin - tüm bunları bize anlattığın için teşekkürler. Bir fark yaratabilir. Tereddüt etti, sonra ekledi: 'Yedi gün sonra, sabah burada olacağız.

"Pekâlâ. Burada olacağım.'

"Güzel. Ve Emelin...' Çilli alnındaki gevşek bir bukleyi sildi. "Creon'a bizi buralarda gördüğünü söylemesen iyi olur.

'Ama eğer o da aynı taraftaysa...'

"Biliyorum. Bir an için gözlerini kapattı. "Ama özellikle bizden pek hoşlanmıyor, bazı nedenlerden dolayı. Bu yüzden lütfen şimdilik sessiz kal, tamam mı?

Sebepler. Neredeyse Creon'un koşulları kadar anlamsız. Ama onlara bildiğim her şeyi de anlatmamıştım ve her halükârda, hışımla çıkıp gittikten sonra pavyona dönmemin vakti gelmişti. Bu yüzden başımı salladım ve 'Çenemi kapalı tutacağım' dedim.

"Teşekkür . Tek bir esnek hareketle ayağa kalkan ve bana elini uzatan Tared'e başıyla selam verdi. Elini tuttum ve beni dik tutmasına izin verdim. Sonra, hafif bir şaşkınlıkla, parmaklarımı bırakmadı.

"Birazdan dönerim," dedi Lyn'e, o da gülümsedi.

Dünyanın renkleri - soluk yeşil ve gölgeli gri - damlayan sulu boyalar gibi etrafımda bulanıklaştı.

Bağırmaya çalıştım, elimi Tared'in elinden çekmeye çalıştım. Ama o beni sıkıca tuttu ve etrafımdaki renk karmaşası yüzlerce farklı palette gittikçe daha hızlı dönmeye başladı - parlak gün ışığı ve alacakaranlık, fildişi kum ve keskin kayalar, berrak mavi bir gökyüzü, gri bir bulut örtüsü. Sesler ve kokulardan parçalar geldi aklıma, tiz bir çığlık, eski balık kokusu, fırtınalı bir denizin kükremesi. Sonra aniden kasırga kesildi; renkler doğal düzenlerine geri döndüler. Tekrar kumsalın parlak gün ışığında, Faewood ile güvenlik arasındaki sınırı belirleyen muhteşem budaklı ağacın yanında durduk.

Söyleyecek söz bulamayınca Tared'e baktım, bana hoş bir gülümseme verdi ve elini tekrar benimkinden çekti.

"Alf hileleri," dedi kuru bir sesle. "Kendine iyi bak, Emelin.

Bir sonraki an, sanki hiç orada olmamış gibi, gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

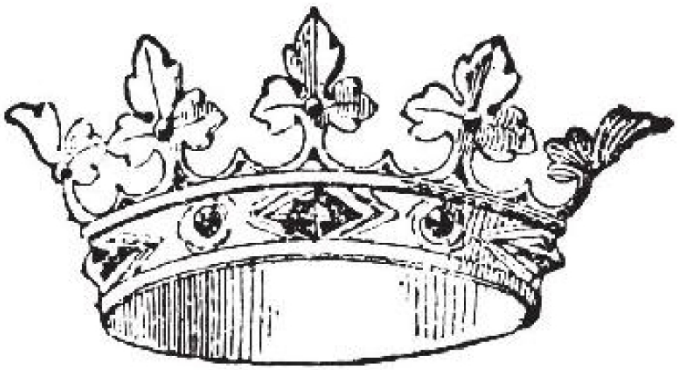

Kumlu ayaklarım ve sorularla dolu bir beyinle pavyona geri döndüğümde pencereleri yine bütün olarak buldum. Güzel yeşil ve beyaz çiçekler her zamanki gibi huzurlu ve zarif görünüyordu, sarmaşıklar ve parlak kırmızı güller hala tamamen açmıştı, ne benim umursamaz taş patlamamdan ne de sonrasında Creon'un öfke patlamasından hiçbir iz kalmamıştı.

Gerginliğimi yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Uyuyan bir ejderhanın inine gizlice giriyormuşum gibi hissederek yaklaşırken kendime özür dileyeceğimi söyledim. Ona ailesini kavgaya sürüklememem gerektiğini ya da sesini kaybettiğini söyleyecektim. sonra daha iyi olacağımı. Kendimi incinmiş ve korkmuş hissettiğimi söyleyecektim,

ve onun da daha iyisini yapmaya istekli olduğunu, en azından gelecekteki planları hakkında beni bilgilendireceğini umduğumu söyledim...

Kendi kendime yaptığım küçük konuşmayı tekrarlamakla o kadar meşguldüm ki verandadaki kanatlı siluetleri çok geç fark ettim.

Sonunda onları gördüğümde beni beş kez öldürebilirlerdi ve donup kaldım, gıcırdama ve geri sıçrama dürtümü zar zor bastırdım. Creon, her zamanki gibi hareketsiz ve etkilenmemiş bir şekilde, pavyonun sütunlarından birine yaslanmış, kanatlarını içeri sokmuş, bıçakları belinde duruyordu. Yanında tanımadığım bir dişi fae duruyordu.

Bir anda yine Creon'un aptal küçük insanıydım. Yüzümde akılsız bir gülümseme. Gözlerimi kocaman açtım
tamamen kayıtsız bir bakış gibi. Düşünceler zihnimde bir telaş bulanıklığı içinde yükselirken, kasıtlı olarak beceriksizce iki fae'ye doğru tökezledim - bir ziyaretçi mi? Bir haftadır ilk kez ve bu pavyondan sadece birkaç kilometre ötede faekind'ın iki düşmanıyla karşılaştıktan hemen sonra? Biliyorlar mıydı?

Ama ben küçük aptal bir insandım ve "Creon!" bağırdım.
Bugün ziyaretçimiz olacağını söylememiştin!'

Bakışlarımla bir anlığına karşılaştı - koyu renk gözlerinde her şeyden çok bir uyarı niteliğinde bir bakış vardı. Daha bir saat önce içinden şiddetle fışkıran öfkeden eser yoktu. Sadece soğuk, sert bir odaklanma vardı - yüzeysel kayıtsızlığın altında, varlığının her zerresiyle hayatta kalmak için savaşan erkeğin bakışı.

İyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Ben verandaya tırmanırken fae dişisi sessiz kaldı, yüzünde soğuk bir eğlence sırıtışı vardı. O da kimdi böyle? Kalbim neredeyse göğüs kafesimin içinde atarken bile, onun muhteşem olduğunu fark etmekten kendimi alamadım - mürekkep siyahı saçlarının arasından geçen altın bukleler, koyu tenine pembe bir parlaklık. Şal elbisesinin zarif kıvrımlarının altında kaslı bir vücudun çizgileri. Ama kanatları - kanatları yaralı görünüyordu, sanki bıçaklar ya da oklar doğrudan altın benekli siyahı yırtmış, yaralar iyileştikten sonra bile geride kalın yaralar bırakmıştı.

Sadece ormanla fae arasındaki yolun yarısında elbisesinin kıvrımlarına gizlenmiş bıçakları fark ettim. Çizmelerindeki ince kılıfları. Parmağındaki yüzüğün bükülen, jilet gibi keskin demir sivri uçlarını.

Belki de, diye düşündüm mide bulandırıcı bir sinirle, Creon'un huzurunda bu kadar eğleniyordu çünkü çok az şey onun için tehdit oluşturabilirdi.

Sonunda ona ulaştığımda reverans yapmak için en beceriksiz bahanemi kullandım. Babamın bana güçlü müşterilerimize nasıl yaklaşacağımı yeterince iyi öğrettiğini bilmesine gerek yoktu. "Leydim?

Creon'a bakışı çok şey anlatıyordu - alabileceğinin en iyisi bu muydu? Ama Sessiz Ölüm tepki vermedi, gözünü bile kırpmadı ve yüzündeki o aynı kayıtsız gülümsemeyle bana döndü.

"Sen Emelin misin?

"O benim leydim! Ellerimi kumlu ayaklarıma doğru çırptım. 'Beni bu halde görmek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Eğer bilseydim-'

"Ziyaret haber verilmeden yapıldı," diye sözümü kesti - özrümü elinin tersiyle itti ama sesinde özenle hazırlanmış bir hayal kırıklığı havası vardı. "Anne adına sizi öğle yemeğine davet etmek için buradayım.

Kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

"Anne mi?

Gözümün ucuyla Creon ilk kez , yavaşça doğrulurken ve kanatlarını açarken en ufak bir hışırtı bile çıkarmadı. Bunu bekliyor muydu? Bana haber vermeyi düşünmediği başka bir gelişme miydi bu?

"Anne," diye onayladı dişi fae, sanki özellikle geri zekâlı bir çocukla konuşuyormuş gibi daha yavaş bir sesle. "Sanırım onun varlığını hatırlıyorsun?

Keşke unutabilseydim, diye aklımdan son bir meydan okuyan ses yükseldi. Onu çok ama çok uzağa ittim ve mırıldandım: "Annenin sadece... benimle ilgileneceğini pek sanmıyordum leydim.

Neden öyleydi? Neden şimdi? Düşmanlarının adadaki varlığından haberdar mıydı? Onları benim yanımda mı fark etti?

"Anne, sarayında yaşayan her ruhla ilgilenir. Creon'a yine o değerlendirici bakış. "Özellikle de oğluna eşlik edenlerle tabii ki.

Uyarıları geçtim. Bu, oğlunun yeni arkadaşlarıyla tanışmaya hevesli, ilgili bir anne meselesi değildi, değil mi? Creon'un bakışlarıyla buluşmaya çalıştım ama gözlerimi kaçırdı - bir saat önce sıkılmaktan ne kadar uzak olduğunu bilmeseydim, inandırıcı bir can sıkıntısı gösterisiyle ormana bakıyordu. Ve eğer bunu saklıyorsa

... Dış görünüşün ardında başka neler oluyordu? Korku mu? Öfke mi?

Onunla konuşmam gerekiyordu. Anne'nin kendisiyle yiyeceğimiz samimi bir öğle yemeğinden nasıl sağ çıkacağımızı .

'Oh,' dedim ve soluksuz bir kahkaha attım. 'Peki. Kendime biraz daha çeki düzen vermeliyim o zaman. Yapabilir miyim-'

"Bunun için zaman yok," diye araya girdi dişi fae, ayaklarımı işaret ederek. Kırmızı bir patlama havayı böldü ve çığlık attım - ama ardından acı gelmedi. Hasar görmemiş derime baktığımda kumun büyük ölçüde yok olduğunu gördüm.

Büyüsünü, kum tanelerini alttaki deriye bile çarpmadan yok edecek kadar hassas bir şekilde mi kullanıyordu? Zera bana yardım et.

"Ama...

Onunla en azından birkaç saniye yalnız kalabilmek için başka bir bahane bulamadan Creon bir adım öne çıktı. Eli bir uyarı gibi bileğime dolandı. Sessiz, tehditkâr bir komut - sessiz kalsan iyi olur.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir haftadır bana dokunmamıştı, güneydeki o küçük adadaki eğitimimizden döndüğümüzden beri dokunmamıştı. Yedi

Ne zaman biraz fazla yakın dursa o anlamsız şehvet kıvılcımını söndürmekle geçen günler, ne zaman biraz fazla kolay hareket etse başka tarafa bakmam gerektiğini kendime hatırlatmakla geçen yedi gün ve bunlar beni yine de onun nasırlı parmaklarını tenimde hissettiğim ana hazırlamamıştı. Dokunuşu bir markaydı. Günahkâr, talepkâr bir sirenin şarkısı, tenimin hemen altında uyuyan ve neredeyse ciyaklayacağım kadar şiddetli bir şekilde uyanan bir şeyi çağırıyordu.

Oh, Tanrım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Tamam, yıllardır bir erkeğe dokunmamıştım. Güzeldi, sinir bozucu derecede baştan çıkarıcıydı ve muhtemelen ölümü çekici gösterebilecek türden bir sevgiliydi. Aynı zamanda bir katildi ve ondan nefret ediyordum.

Ve yanımızdaki fae dişisinin bildiği kadarıyla, son yedi günü onun yatağında . Devam ettirmemiz gereken bir cephe.

Bu da geri atlayamayacağım anlamına geliyordu. Onu üzerimden silkeleyemez ve bir daha bana dokunmamasını söyleyemezdim.

Bakışlarını karşılamak için kendimi zorlayarak ona baktım. Parmaklarının bileğime yaptığı baskı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Anlamsız bir uyarılma dalgası halinde koluma yayılıyor, bu yedi gün boyunca yapmış olabileceğimiz her şeyin görüntülerini çağırıyordu - Creon'un çıplak bedeninin uyuduğum yatakta benim için yayıldığı bir görüntü-

Oh, kes şunu.

Ondan nefret ediyordum, diye hatırlattım kendime gözlerimi hoyratça indirirken, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. O yakmıştı

Cathra. Pek çok insanı öldürdü ve işkence etti. Beni kendi aklı olmayan bir silah gibi kullandı. Lyn ona karmaşık dese bile, bu onu sevilebilir yapmıyordu ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olduğu lanetli gerçeği... Bu kesinlikle onun hakkındaki hislerimi etkilememeliydi, değil mi?

Önemli olan tek şey hayatta kalmamdı. Anne'nin benden beklediği izlenimi vermemdi - aptal, çaresiz, zararsız. Bu yüzden bir sonraki an kendimi Creon'un kollarına atacaktım. Bunu istediğim için değil.

Kesinlikle istediğim için değil.

"Beni böyle gördüğünde hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüyor musun?" diye fısıldadım, diğer kadının da duyabileceği kadar yüksek sesle. Sevgilimin dokunuşu altında kaskatı kesilmeme neden olan şeyin gerginlik olduğunu düşünsün - bir haftadır ilk kez bana elini sürdüğü gerçeği değil.

Boştaki eliyle bu noktayı bir kenara bıraktı, diğer elinin parmakları bileğimi sıkıca kavradı. Başka bir uyarı mı? Aklıma gelen tek şeyi yaptım - bir adım daha yaklaştım. Omuzlarımı gevşettim. Sanki vücudunun o kısmını çok yakından tanıyormuşum gibi başımı kaslı göğsüne yasladım.

Ve diğer tüm kısımlarıyla da, gerçekten.

"Pekâlâ," diye mırıldanmak için kendimi

zorladım.

"O halde yolumuza devam edebilir miyiz?" dedi dişi fae, artık duyulabilir bir sabırsızlıkla.

Creon hemen ardından beni kollarına aldı ve iki güçlü kanat çırpışıyla öğle vakti gökyüzünün keskin maviliğine doğru fırladık.

Çığlığımı ve aşağı bakma isteğimi bastırdım. Gideceğimiz yeri düşünmek zaten yeterince midemi bulandırıyordu. Anne ile öğle yemeği - Zera bana yardım et. Ya yemek sadece bir kandırmacaysa, beni Lyn ve Tared'le ve onların lanetleyici ifadeleriyle yüzleştirmek için salonuna çekmenin bir yoluysa? Ya oraya vardığımızda menüde bizim olduğumuzu gördüysek?

Ama Kreon çağrıdan kurtulmak için görünürde hiçbir girişimde bulunmamıştı. Kendi ölümüne doğru bu kadar kolay uçmazdı, değil mi?

Bana sarılan kolları bir şekilde güvende hissettiriyordu. Sanki en iyi ihtimalle köhne bir ateşkes, en kötü ihtimalle de tam bir sessiz savaş içinde yaşamıyormuşuz gibi. Sanki onun muhteşem vücudunun kokusu, hayatımda kutsal saydığım her mantıklı kuralı, her ahlak kırıntısını bırakmam için bana fısıldamıyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi çelikleştirdim. Omuz kaslarının yanağıma doğru sürekli yuvarlanması gerçekten yardımcı olmadı.

"Konuşabilir miyim?

Çenesinin alnıma doğru hareketi başını salladığını gösteriyordu. Birkaç düzine metre arkamızda uçan, elbisesinin mercan kırmızısı rengi öğleden sonra esintisinde zarifçe dalgalanan dişi fae'ye son bir bakış attım. Gerçekten de duyma mesafesinin dışındaydı.

"Öyle söylediğim için özür dilerim," dedim hızla, dudaklarımın hareketini ondan saklamak için yüzümü eğerek. 'Senin hakkında - Anne hakkında. Böyle öfkelenmemeliydim.

Tepki yok - en ufak bir baş sallama bile yok. Sanki hiç konuşmamışım gibi. Mide bulantımı yuttum ve kendimi zorladım. Fazla zamanımız yoktu. Eğer şimdi özürlerimi duymak istemiyorsa, beş dakika daha bu konuda dırdır etmek sadece bu son değerli mahremiyet anlarını boşa harcamak olurdu.

"Bizi neden görmek istediğini biliyor musun?

Başını salladı, gözlerini önümüzde beliren mahkemeye odakladı.

"Tehlikede miyiz?

Başını salla.

"Bizi güvende tutmak için yapabileceğim bir şey var mı?

Yavaşça, sanki kaslarını işbirliğine zorluyormuş gibi, yüzünü bana doğru çevirdi.

Bu hareket gözlerini benimkilerden birkaç santim uzağa götürdü. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Elleri sanki bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi dizlerimin ve kaburgalarımın etrafında gerildi. Beni ona karşı daha sıkı bastırıyordu - ne kadar sert bir şekilde hatırlatırsam hatırlatayım kalbimin teklemesine neden olan o savaşçı bedenine karşı daha sıkı.

İçimde derinlerde bir yerde sıcaklık çiçek açtı.

"İkna edici olmalıyım," dedim sessizce, bu sonucu onun minimal ipuçlarından mı yoksa kendi bedenimin hain tepkisinden mi çıkardığımdan emin değildim.

Bir baş sallama daha. Duygularımla oynadığı bu kasıtlı oyun için ne bir özür ne de pişmanlık belirtisi vardı. Fikrini değiştirmediğin sürece, yazmıştı bir hafta önce - oh, hayır, piç kurusu hiç umursamıyordu, değil mi?

Evet. İçimde bir şey kendini çelikleştirdi. O zaman ben de umursamayacaktım. Kolayca etkilenen, omurgasız bir genç kızmışım gibi davranmak zorunda kalsam da, işin aslını bilebilecek tek kişiye karşı öyle olmayacaktım.

Ben de nefesimi tuttum ve "Kanatlarında geçen hafta bulmam gereken gıdıklanma lekeleri var mı?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı, umursamaz görüntüsü bir an için kayboldu.

"Hayır mı?" Kendimi omzuna biraz daha sıkı yasladım ve sırf arkamızda uçan fae dişisinin hatırına ona mide bulandırıcı derecede saygılı bir bakış attım. "Utanç verici. Omuz masajına düşkünlük mü? Eylemden sonra uykuya dalma eğilimi mi?

Bana ters ters baktı - hâlâ her zamanki kadar etkilenmemiş olduğunu memnuniyetle fark ettim. Altımızda, Kızıl Avlu'nun ilk duvarları ormanın canlı yeşilini yarıyor, kırmızı mermer öğlen güneşinin ışığında daha da kötü niyetli bir parlaklıkla parlıyordu. Pencerelerin arkasından bizi izleyen gözler olmalıydı. Beni, Creon'un yırtıcı siluetinin siyahına karşı küçük, açık mavi beneği görüyorlardı.

Kendimi kıkırdamaya zorladım ve elimi kaldırıp parmaklarımı kaşı boyunca, sonra mürekkepli yara izi boyunca gezdirdim.

Onu geçiyorum.

"Bana öyle bakma. Benim sevimli saflığımla eğlenmen gerekirdi, sinirlenmen değil. Parmaklarımı şakağında gezdirdim. "Bana öyle bakarsan beni neden hâlâ denize atmadığını merak edecekler.

Bana çok daha keskin bir bakış gönderdi.

Daha da gülünç bir kıkırdamayla karşılık verdim ve ekledim: "Bu oyunu sen başlattın.

Sanki bu argümana karşı koyuyormuş gibi, aniden aşağıya doğru süzüldü ve bağırsaklarımı tekrar göbeğime doğru gönderdi. Bir an için tatlı, aptal ve fae takıntısı olan Emelin olduğumu unutarak küfrettim ve omuzlarını tuttum. Şimdi eğlenmiş görünüyordu, piç kurusu.

"Gösteriş," diye mırıldandım, parlak kırmızı mermerden yüksek bir kemerden geçip, kendimi taşa yansımış olarak görebileceğim kadar pürüzsüz bir zemine zarifçe inerken. Ufak tefek, kumlu ve darmadağınık bir halde, yakın bir tanrıçanın sarayındaki küçük bir dilenci gibi görünüyordum.

Habercimiz yanımıza indiğinde Creon elini bileğime kenetledi, siyah ve altın rengi saçları hâlâ kusursuz bir şekilde bir arada duruyordu. O daha konuşamadan gözlerimi açtım ve nefes nefese, "Gerçekten çok güzel, değil mi?" dedim.

"Evet," dedi eğlenen bir kızgınlık tonuyla, "çok güzel, Emelin. Siz ikiniz bütün hafta bu kadar meşgul olmasaydınız daha fazlasını görebilirdiniz. Beni takip edin lütfen.

Nereye gittiğimizi zaten biliyordum - Kreon'un saraya vardıktan sonra beni Anne'ye takdim ettiği kemik salon. Yine de, Creon'un eli alt kolumu sıkıca sarmışken, utangaç bir kayıtsızlık ifadesiyle onun peşinden koştum. Yoldan geçen fae'lerin bakışları gözümden kaçmadı, yüz ifadeleri açık bir eğlence ile küçümseme arasında gidip geliyordu. Gözlerimi pürüzsüz duvarlardan ve yanından geçtiğimiz yüksek heykellerden ayırmıyordum, ta ki salonun bakır kaplamalı kapısı önümüzde belirene kadar.

En azından bu sefer ne olacağını biliyordum. Beklenti midemi sıkıştırırken, bunun pek bir gelişme olup olmadığından emin değildim.

Kemik duvarlar gün ışığında bile hatırladığım kadar yüksek ve tehditkârdı. Ancak salon, Ana'nın tahtının etrafında toplanan kalabalık olmadan daha küçük ve on kat daha sessiz görünüyordu. Artık sadece biz vardık - Creon ve ben, bize eşlik eden fae dişi ve odanın ortasındaki yüklü bir masanın başında Ophion ve Anne'nin kendisi.

Bir an için çok uzun süre bakakaldım.

Büyük bir kısmı değişmemişti. Hâlâ aynı renksiz ten - tükenmiş büyünün beyazı, ancak şimdi fark ettim. Aynı porselen yüz. İlk gece giydiği gibi dayanıksız, ışıltılı bir elbise. Ama gözleri...

Maviydiler. Öyle olduklarından emindim - parlak bir cerulean, beni iliklerime kadar üşütecek kadar buzlu. Ancak şimdi, bakışlarımı yakalayan gözler

doğal olmayan beyaz yüzünde delik gibi görünecek kadar siyahtı.

Tanıdık gözler.

Creon'un

gözleri.

Ancak o zaman, beni reveransa çektiğinde ve ben beceriksizce itaat ettiğimde, onun annesi olduğunu tam olarak anladım. Annesi. Bu renksiz zalim yaratık, tanrıları öldürmüş ve bütün bir kıtayı yok etmiş olan bu kadın, bir zamanlar hala elimi tutan ham gücün vücut bulmuş halini doğurmuştu...

Onu doğurduktan sonra?

Beyaz zemine bakıp onun konuşmasını beklerken zihnimin gözünün önünden anılar geçti. Annemin yemek pişirirken bana yemek ısırıkları yedirdiği görüntüler. Bana ilk kez iğne ve ipliği nasıl kullanacağımı gösteren hızlı parmaklarını. Sabahları beni şarkılarıyla uyandırırken çıkardığı ses...

İçimden bir ses Creon'un annesinin sabah türkülerinin sesiyle hiç uyanmadığını söylüyordu.

"Emelin," dedi o soğuk, çınlayan ses ve düşüncelerimi gereksiz tefekkürlerimden uzaklaştırdım. Güçlerimi bilseler beni öldürecek olan fae'lerle çevrili, düşmanlarının kemiklerinden ördüğü duvarların arasında, Creon'un eğitim alanındaki çocukluğu endişelenmem gereken son şeydi.

Başımı kaldırdım ve o dipsiz karanlık gözlerle karşılaştığımda irkilmemeye çalıştım. Bir gergin gülümseme, yine de - bu

uygun görünüyordu.

"Anne. Tekrar reverans yaptım, şimdi daha hızlı, ürkek bir hayvan gibi. "Ve Lord Ophion. Ürkekçe başını salladı - sanki en son onu benden kaçmak için kendi kanının içinde sürünürken görmemiştim. "Burada olmaktan büyük onur duyuyorum.

Anne bana soğuk, mekanik bir gülümseme verdi ve masayı işaret etti. Yığınla hamur işi bizi bekliyordu, peynir ve incir kaseleri, ızgara sebzeler, bir yetimhaneyi doyurmaya yetecek kadar dilimlenmiş et. Düzinelerce misafir için yiyecek vardı ama sadece iki tabak daha konmuştu.

'Otur,' dedi.

Sonsuz mesafeyi geçip yüklü masaya geldiğimizde Creon beni hâlâ bırakmadı, sanki tek başıma oturacağıma pek güvenemiyormuş gibi. Bir tabak bu tarafta, bir tabak diğer tarafta. Diğer tarafa uçmayı planlamıyordu, değil mi?

Oturacak kadar yaklaşmıştım ki elleri aniden belime dolandı ve beni bir çocuk gibi kucakladı. Çığlık attım ama bu bir rol değildi.

"Creon!

Omuz silkti ve sandalyesine otururken beni kucağına çekti. Birden vücudu etrafımı sardı - kemikli popomun altında sert kalçalar, sırtıma yaslanmış geniş bir göğüs, beni yerimde tutmak için kalçalarımda güçlü eller. Oh, Tanrım. Onu uzaklaştırmak . Delirmeden bütün bir öğünü onun kucağında geçiremezdim - ama diğer fae'lerin bildiği kadarıyla, geçen hafta ondan uzakta bir dakika bile geçirmemiştim,

ve onu kolayca şok geçiren bir bakire gibi üzerimden itersem ne düşünürler?

"Creon! Tekrar denedim, şimdi daha az inanarak. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, piç kurusu. "Kreon, bu gerçekten hiç uygun değil... Ben-

"Endişelenme kızım," diye araya girdi Anne. Endişelenmeyi bırakması için açık bir emir gibi gelmeseydi, güven verici olabilirdi. 'Ahlaka uygunluk bizi pek ilgilendirmez. Thysandra, şimdi beklenmedik bir boş yerimiz olduğuna göre, yemeğimize katılmak ister misin?

Siyah ve altın sarısı saçlı kadın benimkinin karşısındaki koltuğa otururken gülümsedi. "Onur duydum anne.

Sesinde şaşkınlıktan eser yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bunun olacağını biliyordu - o ikinci tabak her zaman onun için tasarlanmıştı. Creon beni akılsız bir oyuncak bebek gibi kucağına çekme girişiminde bulunmasaydı, bu öneri er ya da geç gündeme gelecekti zaten.

Bir test. Nasıl tepki vereceğimi görmek için. Ne kadar rahat olacağımı görmek için.

Creon'un eli boynumda, omzumda gezinerek beni göğsüne yaslanmam için nazikçe dürttü. Başka bir uyarı mı? Utancımı, korkumu ve sağduyumun bana eğer kaçınmam mümkünse onun bedenine daha fazla yaklaşmamam gerektiğini söylemesini bastırdım.

İnandırıcı olun.

Ondan hoşlanmamamın önceliklerimi gölgelemesine izin veremezdim. Bu ikimizin de sonuna kadar oynamamız gereken bir oyundu. İşbirliği ya da ölüm.

Omzuna doğru kıvrıldım ve düşüncesizce parmağımı koyu renk gömleğinin yakasında gezdirdim. Sanki o bronz tene o kadar sık dokunmuştum ki bu artık bir refleks haline gelmişti. Kafamı kaldırdığımda Creon yüzünde müstakil bir eğlence ifadesiyle beni izliyordu. Kendini tehlikede gördüğünü bilmeseydim, birkaç dakika önce bana o kadar sert baktığını görmeseydim, onun tamamen kendi halinde bir erkek olduğunu düşünebilirdim.

Yine de karanlık, sağında oturan kadınla kendisi arasında yapılan ilk karşılaştırmayla parmak uçlarında toplanmıştı. Öldürmek için on üç yıl beklediği kadın.

"Umarım rahatsız olmamışsındır, Emelin?" dedi Anne.

Aniden başımı kaldırdım ve siyah gözlerinin yüzüme odaklandığını gördüm. Onun yanında Ophion oturmuş, sanki her an uçup gitmemi bekliyormuş gibi beni izliyordu.

"Hiç de değil," dedim çekingen bir tavırla, elimi Creon'un kaslı pazusuna dolayarak. Kayınvalideyle tanışmak için ne güzel bir yol. 'Ben sadece... Umarım sakıncası yoktur...'

"Hiç de değil. Arkasını döndü ve masayı işaret etti, zaten sıkılmıştı. "Yemeğini ye.

Creon beni yakınımda tuttu - en yakın zeytin kasesine bile ulaşamayacağım kadar yakınımda. Onun yerine

Masanın üzerinden uzanarak bir yığından katlanmış bir hamur işi aldı, sonra arkasına yaslandı ve beslenmesi gereken bir evcil hayvanmışım gibi yüzümün önünde sallandırdı.

Onun yerine dişlerimi parmaklarına geçirme isteğimi bastırdım, kirpiklerimi kırpıştırdım ve "Benimle dalga geçmeyi bırak," diye mırıldandım.

Kalkık kaşları beş mil yarıçapındaki herkese son günlerde yüzümün önünde birçok şey sallandırdığını söylüyordu, hamur işleri bunlardan en masumuydu. Piç kurusu.

Bir ısırık aldım ve tamamen rol olmayan küçük bir sevinç çığlığı attım. Güzel et ve otlar ve en çıtır, en gevrek kabuk - belki de ödül bu olsaydı tekrar kucağına oturmaya ikna edilebilirdim.

Sessiz bir kahkaha attı ve küçük böreğin geri kalanını kendi ağzına tıktı, sonra yakındaki bir kaseden bir incir kopardı ve bana yedirmeye başladı. Gerçekten de onun küçük evcil hayvanıydı. Her küçük sevgi gösterisine, her koruma parçasına sonsuz minnettarlık duyuyor ve karşılığında vücudunu teslim etmeye fazlasıyla istekliydi.

Creon sanki biz orada değilmişiz gibi benim için yemeğimi seçmeye devam ederken diğer üç fae kendi dillerinde konuşuyordu. Ama Ophion'un bize düzenli bakışlarını yakaladım. Yemek yerken, dalga geçerken ve bir haftadır gülümsediğini görmediğim kadar gülümserken bile Creon'un kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum.

Bu yemeği aralarında , üçü, ne Creon'un ne de benim yapamayacağımız bir plan yapmışlardı.

Görmek - ve sadece onlar tam olarak ne aradıklarını biliyorlardı.

İnandırıcı olun.

Son lokmamı yuttum ve kucağında biraz daha dik oturdum. Başımı kaldırırken ellerimi kaslı omuzlarına koydum, dudaklarımı sivri kulağına götürdüm ve "Neredeyse senin kadar lezzetli" diye fısıldadım.

Diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle. Creon'un beni ciddiye almaması için yeterince saçmaydı - ya da ben öyle sanıyordum. Ama nefesim kulağına değdiğinde içinden bir ürperti geçti ve göğsüne bastırarak oturduğumda kalp atışlarının durakladığını ve sonra bu tesadüfi okşayış altında dörtnala koştuğunu hissettim.

Bir an için artık korkuyu düşünmüyor, görmüyor ve hatta hissetmiyordum. Onu etkiliyordum. Onu titretiyordum. İçimi bir güç heyecanı kapladı, baş döndürücü ve pervasız - ani, neredeyse şiddetli bir zafer duygusu. Kıpırdamamak ve etkilenmemek için gösterdiği onca çaba ve şimdi tek bir aptalca fısıltı maskeyi kırmak için yeterli miydi?

Ve tabii ki bu devam etmek için bir neden değildi. Elbette bir ölüm kalım oyununda onu alt etmeye çalışmıyordum ve kesinlikle ona gereğinden fazla dokunmak istemiyordum. Ama bana ikna edici olmamı söyleyen oydu, değil mi? Beni kucağına çeken ve bu oyunu başlatan oydu.

Bu yüzden başımı geri çekmedim, onun yerine dudaklarımı boynunda gezdirdim.

Bir öpücük.

Teni dudaklarımda çok sıcak, çok pürüzsüz ve tatlıydı. Tekrar öpülmek için yalvaran bir yumuşaklık - tadına bakılmak için yalvaran bir koku. Dudaklarımı köprücük kemiğinin sert çizgisine doğru çektim, geri çekemedim ve yine en hafif titreme kaslı vücudunu sarstı. Eli kalçamda sıkılaştı. Uyarı ya da cesaretlendirme - artık emin değildim.

Artık bir önemi yoktu.

Cathra'lı Emelin olmayı unuttum, sıkıcı, dikkat çekici olmayan bir insan. Onun yerine kendimi zar zor tanıdığım bir şeye dönüştüm; tehlikeli, çekici ve ezici bir güce. Sessiz Ölüm bana sarıldı ve dokunuşlarımdan ürperdi. Onu titretebilirdim. Onun insanlık dışı güzelliğine karşı koyamayan bir genç kız değildim. Aramızdaki bu çekimi o da hissediyordu.

İnandırıcı olun.

Parmaklarımı saçlarının ipek tellerinde gezdirmekten daha ikna edici ne olabilirdi? Burnumu boğazına dayayıp boynuyla çenesinin birleştiği hassas noktaya hızlı bir öpücük kondurmaktan daha ikna edici ne olabilirdi?

Sertleşti. İçimden tatlı, heyecan verici bir güç fışkırdı, bir kadeh şarabın fazla gelmesi gibi bir his.

Parmakları çenemin etrafında kıvrıldı. Bir sevgilinin okşaması kadar yumuşak bir jestti belki ama ona bakmamı ve bakışlarıyla buluşmamı sağlayan güçte sevgi dolu hiçbir şey yoktu.

İfadesinde aynı eğlenen kayıtsızlık havası vardı - ama benimkilerle karşılaştıklarında koyu renk gözlerinde bir şey parladı. Bir iltifat gibi görünmüyordu.

Çok sevimli, diye mırıldandım.

Kalçamdaki eli biraz kıpırdadı, başparmağı popomda gezinerek sessiz ama kristal netliğinde bir mesaj verdi. Sarsıldım, ona defolup gitmesini söylemek için ağzımı açtım ve tam zamanında ona burada böyle bir şey söylememem gerektiğini hatırladım.

"Ah, Emelin. Anne bana doğru döndü, uzun beyaz parmaklarının arasında zarifçe katlanmış küçük bir börek tutuyordu. Sanki varlığım ona yeni hatırlatılmış gibiydi. "Unutmuşuz - tabii ki dilimizi bilmiyorsunuz.

Buna inanacak kadar aptal olduğuma gerçekten inanıyor muydu?

Yalan mı? Bu durumda düşündüğümden daha iyi bir iş yapıyordum.

"Özür dilerim anne," dedim ağırbaşlı bir şekilde, ateş gibi kızaran yüzümü bastırmaya ve Creon'un elinin hâlâ kalçalarımda sahiplenici bir şekilde durduğu bedenimin karıncalanmasını görmezden gelmeye çalışarak. "Evde hiç böyle bir eğitim almadım.

"Hayır, tabii ki yapmadın. Pelüş dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yüzümü düz tutmak için çaba sarf etmem gerekti - yüzüme karşı bana aptal diyordu. Bu ne cüret. "Thysandra'nın Cathra'daki kısa görevinden yeni döndüğünü bilmek isteyebilirsin Emelin.

Evden bahsedilmesi beni bir kova buzlu su gibi çarptı. Cathra. Ailem. Aman Tanrım, ailem ne derdi?

Beni böyle, bir katilin kucağında sevgiyle kıvrılmış halde görebilecekler miydi?

Vücudumdaki karıncalanma yapışkan bir rahatsızlık hissine dönüştü. Güç patlaması bir utanç seline dönüştü. Ne düşünüyordum ki? Suç ortağımı baştan çıkarmak hiçbir şekilde planımın bir parçası değildi. Benden önceki dişi fae'yi öldürmek için buradaydım. Hayatta kalmak için buradaydım. Endişelenmem gereken tek şey-

Neden şimdi bana Cathra'dan bahsetsin ki, adanın adını bir tuzak gibi önüme sürerek? Thysandra köyümün hayatta kaldığına dair ipuçları mı bulmuştu? Yoksa bu sadece başka bir test miydi, ölü ailemden bahsedilmesine nasıl tepki vereceğimi görmek için dikkatlice yerleştirilmiş bir söz mü?

Creon kolunu bana dolayarak eğildi ve ağzına bir zeytin attı.

Doğru. Tereddüt edecek zaman değil.

"Gerçekten mi?" Sanki Anne'nin anonsu yeni gelmiş gibi gözlerimi kırpıştırdım ve Thysandra'ya döndüm, sanki büyüleyici bir yenilikle karşılaşmış gibi ağzım açık kaldı. 'Neden? Geriye pek ilgi çekici bir şey kalmadı, değil mi? Yani...' Kıkırdayarak omuz silktim. 'İlk etapta bulunacak pek bir şey olmadığından değil elbette.

Anne küçük, hafif bir kahkaha attı. Onun yanında oturan Ophion, kediye benzeyen yeşil gözlerini hafifçe kısarak beni tekrar inceledi.

Güvensizlik. Bakışlarındaki güvensizlik buydu.

Kendime düşünmek için birkaç dakika daha vererek Creon'un kollarına geri yerleştim. Bu muydu

burada neler oluyordu? Ophion muhtemelen sevgilisine Kreon'un ellerinde uğradığı yenilgiden bahsetmemişti ama olayla ilgili bir şeyler -Kreon'un çabuk öfkelenmesi ya da bileğimdeki pazarlık izi- yine de şüphelerini artırmıştı. Ve Anne, onun ısrarlarından birkaç gün sonra, teorisini test etmek için bu samimi küçük buluşmaya ev sahipliği yapmaya karar vermişti.

Bu mantıklıydı, değil mi?

İnandırıcı olun.

Thysandra bir kadeh şarabını zarifçe yudumladıktan sonra bana gülümseyerek, "Oldukça iyi yanmış," dedi. "Gerçekten de insan ilk etapta nasıl kaçtığını merak ediyor.

Oh, Tanrım.

Creon'a hızlı bir bakış attım. Thysandra'ya görünüşte eğlence gibi görünen bir ifadeyle bakıyordu - iyi denemeydi, sevgilim der gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Ah!" dedim, bana özgü bir soluksuzlukla. "Creon sana bu hikâyeyi hiç anlatmadı mı?

Thysandra ona kaşlarını kaldırarak, "Öyle bir şey yapmadı," dedi. Eski bir düşmanlık olduğu sonucuna vardım. "Fark etmiş olabileceğiniz gibi, zaman zaman oldukça suskun olabiliyor.

Ophion yüksek sesle güldü. Anne bir kıkırdama daha çıkardı, porselen çay fincanlarının kırılmasına benzeyen bir ses. Kreon Thysandra'ya hafifçe gülümsemekle yetindi; bu hareket, kendini yenilmez bilen bir erkeğin tüm muhteşem sıkıntısıyla dudaklarında oynaşıyordu.

yanaklarım ısındı. Orada bir şey vardı çok, çok O gülümsemenin cazibesi.

"Pekala," dedi Anne, bir başka iç gıcıklayıcı kahkahayla. "O zaman Emelin'den bize hikayeyi anlatmasını isteyebiliriz, değil mi?

"Aman Tanrım," dedim, kıkırdama nöbetini bastırıyormuş gibi yaparak. 'Oh

... şey.. biraz utanç verici ama.. Creon?'

En sevdiği kedi yavrusuna bakar gibi bana baktı ve devam etmemi işaret etti. Bu hareket o kadar kolay oldu ki, şirkete olayların kendi versiyonunu hiç anlatmadığına inanmaya cesaret ettim.

O zaman kendi hikâyemi anlatma özgürlüğü. Keşke hangi hikayeyi anlatmak istediğimi bilseydim.

"Şey," dedim ve biraz daha dik oturdum, sanki yüzümdeki dört çift göz beni utanç verici bir korkuyla değil de ışıltılı bir gururla doldurmuş gibi. "Her şey o demir koğuşu inşa ettiklerinde başladı - bunu biliyorsun tabii ki. Bir kıkırdama daha. "Özür dilerim, bu konuda kötüyüm. O koğuşu inşa ettiler ve ben buna çok kızdım! Çünkü babam bana bir daha asla adadan ayrılamayacağımı söyledi, anlıyor musun? Eğer o koğuşun dışına adım atarsak Fae'lerin - hepinizin bizim için geleceğini söyledi.

Bu sadece biraz abartılıydı. Ada gerçekten de çok uzun bir süredir kendi kendine yetmeye hazırlanıyordu.

"Anlıyoruz," dedi Anne, tebeşir beyazı yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ve adadan ayrılmak istediniz?

"Tabii ki adadan ayrılmak istedim. Sesime tüm çocuksu sızlanmalarımı, tüm şımarık düşüncelerimi kattım. Bırakın beni şımarık, şımartılmış, dar görüşlü bir aptal sansınlar. Burası çok sıkıcı bir yer. Ildhelm'e gidip eğitim almak ve sonra da dünyanın geri kalanını görmek istiyordum, anlıyor musunuz?

Thysandra eğlenmiş, Ophion sinirlenmiş, Anne ise metanetle ilgileniyor gibiydi.

'Elbette, Emelin. Lütfen devam edin.'

"Şey," dedim tekrar nefes alarak, "sonra koğuşu kırmaya çalıştım.

Kreon sanki eğlenceli bir anıyı hatırlıyormuş gibi hafifçe gülümsüyordu.

Anne renksiz başını bana doğru eğdi ve bir kaşını kaldırdı. "O koğuştan memnun olmayacağımızı biliyor olmalıydın.

"Kesinlikle! Ben de dedim ki. 'Bu yüzden anlaşabileceğimizi düşündüm, anlıyor musun? Ailem gitmeme izin vermiyorsa, faelerin kesinlikle izin vereceğini düşündüm. Zaten her zaman fae'leri insanlardan daha çok sevmişimdir.

Bir an için bunu düşündü. "Ve hiç korkmadınız mı?

"Hayır," dedim meydan okurcasına. 'Tabii ki hayır. Çünkü sana yardım ediyordum ve yardımım için beni cezalandıracak kadar adaletsiz olamazsın, değil mi?

Gülümsemesi omurgam boyunca bir ürperti gönderdi. "Hayır, tabii ki yapmayız.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hâlâ aynı hafif eğlence ifadesiyle beni izleyen Creon'a baktım. Elleri kalçalarımda hafifçe duruyordu ve herhangi bir uyarı işareti yoktu. Devam edebileceğimi düşündüm.

"Her neyse," dedim, "partileri sırasında gizlice kaçtım ve en yakın plajdaki koğuşu kırmaya çalıştım. Ama oldukça sağlamdı ve beklediğimden daha uzun sürdü ve sonra aniden...' Geniş bir el hareketi yaptım. "Bir gölge! Bir fae! Oh, heyecandan öleceğimi sandım!

Thysandra kuru bir sesle, "Sadece heyecandan tabii," dedi. Anne yine kıkırdadı; Ophion bile küçük bir sırıtış gösterdi. Demek Creon'un şöhretini çok komik buluyorlardı? O boğucu güneşli kumsalda onun bıçaklarının ilk kurbanı olarak gerçekten ölmüş olsaydım, bunun oldukça eğlenceli olacağını mı düşündüler?

"Böylece," dedim öfkemi yutkunarak, "Kreon'a ne yaptığımı anlattım ve beni adadan götürüp götüremeyeceğini sordum. Ve sonra dedi ki-'

Anne'nin kaşı yine yukarı kalktı. Aceleyle kendimi düzelttim. "Ya da, şey, kuma yazdı.

Kaşı her zamanki konumuna geri döndü.

"Bana," diye devam ettim inatla, "köyün dışında saklanmam ve o işteyken kendimi göstermemem gerektiğini söyledi. Sonra saklandım. Ve sonra...'

Creon'un beyaz şarap bardağını masadan almak ve birkaç yudum almak için durakladım. Bu sefer o da bana izin verdi - herhalde birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı.

Hikayemi çözmeye çalışıyordum. O ilk gece ne demişti? Creon bana ölürken çok acı çektiklerini söyledi. Aileler çocuklarının diri diri yanışını izlermiş.

Ama aynı zamanda Sessiz Ölüm.

Çünkü ses çıkarmadan öldürüyor.

Kurbanları çığlık atmadı. Adını çevreleyen o korkunç söylentilerden biri, açıklama yapılmadığı için daha da korkutucu - onları susturdu mu? Ses tellerini mi yok etti? İşe gitmeden önce ağızlarını dikerek mi kapatıyordu? Bilmek istesem bile bunu ona daha sonra sormam gerekirdi.

Şimdilik...

"Sonra bekledim," dedim şarabı indirirken, ciddiyetle başımı sallayarak. "Çok fazla ateş vardı. Ama başka bir şey duymadım, yani daha kötüsü de olabilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu hak etmişlerdi.

Bu çok mu fazlaydı? Thysandra masanın diğer tarafında kaşlarını çattı.

"Ailen de öldü, değil mi?

Kalbim göğsümde sıkışacak gibiydi ama kendimi somurtan sekiz yaşındaki bir çocuk gibi kaşlarımı çatmaya zorladım. "Yıllardır beni Ildhelm'e göndermelerini istiyordum ama gitmeme izin vermiyorlardı. Ve her halükarda, onlara o koğuşu yapmamalarını söyledim. Kendi hataları.

"Evet," dedi Anne yavaşça ve bana küçük bir gülümseme daha verdi. "Kendi hataları.

"Yani. Bir başka öfke sızısını örtmek için kıkırdadım. "Hikâyenin tamamı bu. Ben...' Ophion'a çekingen bir bakış attım ve onun kısılmış yeşil gözleriyle buluştum. "Buradaki ilk gün biraz korktuğumu itiraf etmeliyim. Dünyada hiçbir şeyin bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum, anlıyor musun? Çok fazla insan vardı ve ailemin suçlarını bana karşı kullanmanızdan biraz korktum. Kreon'a en mide bulandırıcı tapınma dolu bakışımı attım. "Ama Kreon kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğine söz verdi! Bu yüzden şimdi çok mutluyum anne.

İşte. Ophion'un basit bir gösteri konusu olduğunu düşünmesine izin verin - tam yanlış zamanda ortaya çıkan, Creon'un kendini kanıtlaması ve güvenimi kazanması için ilk aday.

"Çok dokunaklı," dedi Thysandra, yarım kadeh şarabı bir kerede boğazından aşağı dökerek.

Anne'nin cevabı yine Faerie dilinde geldi.

Sanki hikâyemi hiç anlatmamışım gibi, üçü kendi aralarında konuşmaya devam ettiler - bildiğim birkaç kelimeyi doğru anladıysam, savaşçıların konuşlandırılması ve haraç hanları hakkında. Beni bir toz yığınına çevirecek kırmızı bir patlama olmadı. Beni sürükleyip götürmek için muhafızlar çağrılmadı. Ophion bile sonunda şüpheci bakışlarını kesmiş, Thysandra'nın raporlarının geri kalanını dinlerken bana arada bir bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Onları ikna etmiş miydim? Hayatta kalmış mıydım?

Creon'un göğsüne yaslandım, aniden onun dokunuşunun verdiği güvenceye ihtiyaç duydum ve bu arzuya karşı koyamayacak kadar bitkin düştüm. Parmakları kalçalarımdan kayboldu, sonra şakağıma geri döndü ve sakin, nazik vuruşlarla saçlarımda gezindi. Sanki beni uyumam için heceliyordu. Bana iyi yaptığımı söylüyordu. Artık bırakabileceğimi. Her şeyin yoluna gireceğini.

Gözlerimi kapattığımda etrafımdaki fae sesleri birbirine karışarak bulanıklaştı. Sadece Creon'un sıcak göğsünü, kalbinin sabit, güven verici atışını, yanağımı ve omzumu okşayan yumuşak, ince parmaklarını hissettim.

Kendime hakim olmalıydım. Onun gerçekten güvende olabileceğine inanmaya başlamama izin veremezdim - onun dokunuşlarından gerçekten hoşlanabileceğime. Tüm bu saçmalıklar bittikten sonra Cathra'ya dönersem ailemin ne diyeceğini bir düşünün.

Fae fahişesini oynamak, açıklayabilirim. Biri olmak..

"Yorgun musun, Emelin?

Sizi huzurlu uykunuzdan uyandırmak için katil bir Yüce Leydi gibisi yoktur. Sarsılarak kalktım, ona göz kırptım ve mırıldandım, 'Biraz anne. Özür dilerim, ben ...' Yanaklarım ısındı. Tam zamanında. "Son birkaç gecedir pek uyuyamadım.

Arkasını döndü ve Creon'un en kesin kayıtsızlığına ürkütücü derecede benzeyen bir sıkıntıyla salonun çıkışını işaret etti. "Gidebilirsiniz. Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ona baktım.

İç çekti. "Creon?

Ben bu imalı emri anlamlandıramadan ayağa kalktı ve diğerlerine üç kez başını sallayarak ayrıldı. Sonra beni salonun dışına taşıdı, hâlâ göğsüne bastırıyordu - sanki beni güvende tutmak için bir canavarlar ordusuyla savaşabilirmiş gibi tutuyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

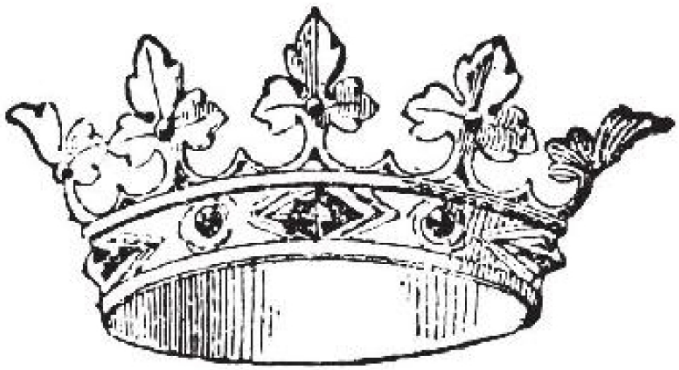

Bu beklenmedik nezaket elbette bir yalandı.

Hâlâ mucizevi bir şekilde hayatta ve yara almamış bir şekilde tekrar pavyona ulaşana kadar buna inanmama izin verdi. Beni içeri taşırken sıkı sıkı tuttu. Sanki yere düşersem paramparça olacakmışım gibi beni koltuk minderlerine yerleştirdi.

Sonra ellerini üzerimden çekti ve odayı davetsiz misafirlere karşı kontrol ederken bana bir daha bakmadı, kendine iki bardak su doldurdu ve geride bıraktığı açık pencereye doğru ilerledi.

Uykulu kafa karışıklığım ve süregelen korkumla neler olduğunu bir an çok geç fark ettim.

Gidiyordu.

Tıpkı önceki hafta boyunca yaptığı gibi. Bana planlarından bahsetmesi için yalvardıktan sonra. Onu bir öfke patlamasıyla evini yıkmaya sürükledikten sonra. Özür diledikten ve mahkemedeki o kabus gibi yemek sırasında ikimizin de başını kurtardıktan sonra.

Beni yine terk ediyordu.

"Creon?

Omzunun üzerinden yarım bir bakış fırlattı, gözlerimle buluşmadı.

Kanepede doğruldum ve şimdi daha yüksek sesle "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Elini sahile doğru belli belirsiz salladı. Labirent değil o zaman? Daha da kötüsü. Eğer hedefi kumsalsa, neden benimle birlikte ortadan kaybolmaya bu kadar kararlı olduğunu bile bilmiyordum.

"Sana bir şey sormak istiyorum.

Omuz silkti.

Omuz silkti.

Bir anda neden tekrar özür dilediğimi hatırlamakta güçlük çektim. Karmaşık, dedi Lyn. Bir piç, dedi Tared. Belki de Alf her şeye rağmen haklıydı.

"Bana omuz silkme," diye tersledim.

Kuşkusuz Creon bu kez omuz silkmedi. Başka bir şey de yapmadı. Sadece yürüdü - sanki az önce bana sevgiyle sarılmamış gibi. Sanki tüm bu yüzleşme yavan, dikkat çekmeyen, üzerinde tek bir kelime daha harcayacak bir şey değilmiş gibi.

Sanki mülayim, sıradan ve en ufak bir açıklamaya bile değmez biriymişim gibi.

Hiç düşünmeden büyülerimi onun peşinden fırlattım.

Kırmızı ışık omzunun üzerinden süzülerek patikanın ilerisindeki bir ağaca çarptı ve kuru dalları acı dolu bir iniltiye benzer bir sesle parçaladı. Bir çığ gibi odun ve yapraklar yere düştü. Planladığımdan daha fazla odun ve yaprak - planladığımdan çok daha fazla. Yol saniyeler içinde moloz yığınıyla kaplandı.

Creon verandasında adımlarının ortasında donmuş, sırtı bana dönük bir şekilde dağınıklığa bakıyordu. Yumruklarımı kucağımda sıktım.

"Arkanı dön.

Dönmedi.

"Creon. Kendimi bu kadar dizginleyebildiğimi bilmiyordum. Bir sonraki kırmızı patlamamı onun kanatlı sırtına fırlatma dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. 'Beni dinlemeden önce daha kaç şekilde derdimi anlatmamı istiyorsun bilmiyorum. Sana kibarca soruyorum, beni görmezden geliyorsun. Kızıyorum, beni görmezden geliyorsun. Sana hakaret ediyorum, beni görmezden geliyorsun. Benim isteklerimi ve iyiliğimi zerre kadar umursamadığın sonucuna mı varmalıyım? Bir kahkaha attım. "Bu durumda, en azından bana bunu söyleme nezaketini gösterebilirsin.

Hâlâ kımıldamadan duruyordu. Küfrettim, o sabahki kavgamız sırasında düşürdüğü defteri kanepeden kaptım ve ona doğru yürüdüm.

"Eee?

Sonunda döndü, omuzları çökmüştü.

Öfkeli görünmesini bekliyordum. Ya da kızgın, kayıtsız ya da sadece... genel olarak tehditkâr. Ama gözleriyle karşılaştığımda, o karanlık derinliklerde yorgunluktan başka bir şey yoktu.

Defteri eline sıkıştırdım ve "Eee?" diye tersledim.

Deri kapağı benim zevkime göre çok yavaş açtı.

Ne duymak istiyorsun?

"Beni hiç dinledin mi?" dedim sertçe. 'Beni görmezden geliyorsun, senden durmanı istiyorum ve sen durmuyorsun. Neden? Eğer umurunda değilse ve sadece dırdır etmeyi bırakmamı istiyorsan, en azından bir omurga göster ve bunu kabul et.

Kanatları tehlikeli bir şekilde açılmıştı ve sözcükleri gergin, sinirli bir elle karalıyordu. Sen daha iyi bilirsin.

"Ben mi daha iyi biliyorum? Sesim yükseldi. Artık en keskin kahkahaların bile ötesindeydim. 'Daha iyi mi biliyorum? Hangi davranışınıza dayanarak sorabilir miyim? Aksini talep etmeme rağmen beni günlerce görmezden gelmenize mi? Nereye gittiğimizi bile söylemeden beni evimden dışarı sürüklemek - geceyi nasıl geçireceğimi bile söylemeden? Sizden önce ailemle vedalaşmama bile izin vermemek-'

Yüzü buruştu. Seni güvende tutmaya çalışıyorum. "Beni cahil bırakarak mı?

Gözlerini kapattı.

"Peki beni ailemden uzak tutarak nasıl güvende tutuyordunuz? Neredeyse bağırıyordum, hayal meyal fark ettim. Sesimi alçaltmak için daha fazla zahmet edemezdim. 'Her yeri yakıp yıkmadan önce beni uyandırmak gerçekten bu kadar zor muydu? Bana veda etmem için on dakika verseydin planında bu kadar korkunç bir fark olur muydu-'

Arkasını döndü ve içeri doğru yürümeye başladı.

"Creon.

Hiç . koştum, gerekirse suratına bir yumruk indirmeye hazırdım - ama ben ona ulaşamadan masasına ulaştı ve kitaplığından öyle yorgun bir teslimiyetle bir kitap çıkardı ki, şiddetli kararlarımı aniden unuttum.

Ağır kapağın içinden katlanmış bir mektup çıktı. Bir kalp atışı içinde her yerde tanıyabileceğim bir parşömen - Rhudaki parşömeni.

Babamın kullandığı gibi.

"Sen... Ne?

Creon içini çekti ve "Özür dilerim" diye karaladı.

"Ne için özür dilerim? zamandır benden bir mektup mu saklıyordun? Artık ağlamak mı, çığlık atmak mı yoksa yere uzanıp önümüzdeki iki yıl boyunca orada kalmak mı istediğimi bilmiyordum. 'Nasıl yapabildin...'

Yüzünü çevirerek mektubu işaret etti. Açık bir mesaj. Okuyun.

Parşömeni o kadar hızlı yırttım ki neredeyse tüm mektubu ikiye ayıracaktım.

Emelin, tebrik mesajı okundu.

Ve sonra, babamın aşırı karmaşık sanatçı elinde, aklı başında hiçbir insanın makul bir şekilde taklit edemeyeceği tüm o kıvrımlar ve kıvrımlarla devam etti-

Peşimizden gelmeyin. Bize yazmayın. Türünüz sizi almaya geldi. Fae'ler peşimize düşmeden Beyaz Şehir'de yeniden başlamak istiyoruz.

Yirmi yıl boyunca size ev sahipliği yaptık. Şimdi bize huzur verin. Valter ve Editta

Valter.

Editta.

Baba değil. Anne değil. Senin türünden. Kelimelere, şekilleri zihnimdeki çizgiler ve kıvrımlardan başka bir şey olmayana kadar baktım ve dilimde acı bir safra tadı bıraktım. Gözlerimin harflerin üzerinde ne kadar sık dolaştığı, o soğuk, soğuk cümlelerin ardında başka bir şey okumaya ne kadar umutsuzca çalıştığım önemli değildi - kelimeler değişmeden kaldı, mesaj yumuşatılmadı.

Peşimizden gelmeyin.

Bu cümleyi hissedebiliyordum. İçimde çok derinlerde bir yerde, son yaşam çizgim olduğunu düşündüğüm bir bağı, bir ipi kopardığını hissedebiliyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Güçlü bir el omzumu kavradı, yere yığılmamı engelledi - ve aniden Creon tam karşımda durdu, bana sarılabilecek kadar yakındı. Boğazıma bir yumruk indirecek kadar da yakındı ve bu düşünce beni uyuşmuş felç halimden aniden uyandırdı.

"Bunca zamandır bunu biliyor muydun? Dudaklarımdan boğuk bir fısıltıdan fazlası çıkmadı. 'Bu mektup bunca zamandır sizde miydi? Sen...'

Sanki ayaklarımın üzerinde duracağıma güvenmeye cesaret edemiyormuş gibi yavaşça beni bıraktı. Defterindeki karalamalar zar zor okunabiliyordu.

Zamanla fikirlerini değiştireceklerini umuyordum. "Ve sen...

Cümlemi bitirmedim. Ağzımdan çıkacak bir sonraki ses hıçkırık olacaktı ve onun görebileceği hiçbir yerde ağlamayacaktım. Babamın mektubunun parşömenine yumruğumu sıkarak arkamı döndüm - babam olmak istemeyen adamın mektubu.

Belki de hiç babam olmak istememişti.

Yirmi yıl boyunca size ev sahipliği yaptık...

Yuvam. Ev olarak düşündüğüm yer isteksiz bir sığınak olmuştu; ebeveyn olarak düşündüğüm insanlar, yüklerinin altından kalkmanın bir yolunu bulur bulmaz ellerini üzerimden çekmekten memnun olmuşlardı. Başlarının üzerinde asılı duran kimsesizler laneti olmasaydı, hayatım daha başlamadan açlıktan ölebilirdim.

Yine de içimden bir hıçkırık koptu ve ardından bir ikincisi geldi.

Creon'un eli yine üst kolumu buldu, şimdi daha hafifti - sanki beni rahatlatmak ister gibiydi. Şimdi aniden orada mıydı, piç kurusu? Bir hafta boyunca beni görmezden geldi, bir hafta boyunca omuz silkti ve şimdi gidecek başka bir yerim, bakacak bir geleceğim, değer verecek bir geçmişim kalmamıştı - şimdi gelip ağlayabileceğim bir omuz olabileceğini mi düşünüyordu?

'Git. Beni. Yalnız bırak,' diye sıkılmış dişlerimin arasından söyledim. Eli tekrar kayboldu.

"Biliyordun. Zihnimin odaklanabildiği tek şey buydu. İhanetine, elinin tersiyle ittiği Fae yöntemlerine odaklanmak, avucumdaki buruşuk mektuba odaklanmaktan daha kolaydı. "Biliyordun. Ve bana hiç söylemedin bile - mutlu bir şekilde cahil kalmayı tercih edeceğimi mi düşündün? Sonunda sesim yeniden yükseliyordu ve bağırmak tehlikeli derecede iyi hissettiriyordu. Sebep olduğu acının bir kısmını, kalbimde açtığı deliklerin bir kısmını almasına izin vermek. 'Peki ya fikirlerini hiç değiştirmezlerse planın neydi? Sonunda bir şey beni öldürene kadar beni işe yaramaz görevlerden işe yaramaz görevlere mi sürükledin? Sırf itiraf etmek zorunda kalmamak için hayatımın geri kalanı boyunca bana yalan söylemek mi-'

Yine kolumu tuttu, şimdi daha sıkı tutuyordu ve ben patladım.

Rengin nereden geldiğinden bile emin değildim. Sol elimi onun siyah koluna bilerek koymamıştım, bilerek de çekmemiştim. Ama kırmızı, patlayan bir volkan gibi içimden koptu, dışarıdaki ağaçları patlamadan bile daha şiddetliydi; cam

Sihrimin tüm gücüyle vurmasıyla paramparça oldu, tahta çatladı, yastıklar ve perdeler etrafımda lime lime oldu.

Koştum.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, nereye gideceğimi bilmiyordum. Ama beni ailemden koparan, bana yalan söyleyen, aptalmışım gibi davranan ve beni kollarının arasına alarak yaramı daha da derinleştiren erkekle o lanetli pavyonda kalmak istemediğimi biliyordum - sanki her şey yoluna girecekmiş gibi, oysa her şeyin bir daha asla yoluna girmeyeceğini çok iyi biliyordu. Ayaklarım beynimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu. Ormanın içinden, yolumu kesmeye çalışan ağaçlara lanet olsun. Kaba taşlı bir patikada, her nereye gidiyorsa. Tek umursadığım arkamdaki fae erkekten uzaklaşmaktı - ondan ve renksiz gülümsemeleriyle lanet olası Annesinden uzaklaşmak...

O ayak sesleri mı geliyordu?

Peşimden mi geliyordu?

Kalbim hızla çarpmaya başladı, sonra koşmaya devam ederken iki kat daha hızlı çarpmaya başladı. Sadece seni korumaya çalışıyorum. Bugün ikinci kez evinin tamamen yıkılmasına neden olduktan sonra ne kadar korumacı hissediyordu?

Öğrenmek bile istemedim. Dayanılmaz derecede yakışıklı yüzü, dayanılmaz derecede yumuşak elleri ve dayanılmaz derecede soğuk kalbiyle o piçi bir daha asla görmek istemiyordum.

Nereye gidiyordum? Yosun kaplı bir yamaçtan aşağıya doğru savrulurken uzuvlarım kendi kararını verdi. Uzaklara. Uzaklara gidiyordum. Önce Creon'u izimden uzaklaştıracaktım. Sonra bir tekne bulacaktım.

Ya da bir sal. Kahretsin, bir parça dalgaların karaya attığı odun bile iş görür. Buradan çıktığım zaman.

Sihrim vardı. Aklım vardı. Bir şekilde hayatta kalacaktım. Ne de olsa şansım daha da kötüye gidemezdi.

Ağaçların arasında büyük bir ahşap kulübe yükseliyordu ve bir fae adasındaki bir bina için garip bir şekilde normal görünüyordu. Ildhelm'de de bunun gibi barakalar görmüştüm. Sağlam ahşap kalaslar, ara sıra çürümüş delikler ve görünürde tek bir altın parıltısı yoktu.

Eğer adada Fae'lerin olmadığı bir yer bulacak olsaydım, burası olabilirdi. Ve saklanacak bir yere ihtiyacım vardı.

Arka kapı kesinlikle uzun boylu, kanatlı yaratıklar için yapılmamıştı; ben bile içeri girebilmek için başımı eğmek zorunda kaldım. Saman ve at kokusu beni karşıladı ve daha alacakaranlıkta hayvanların şekillerini ayırt edemeden burası hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Ahırlar. Fae'lerin at beslediğini bile bilmiyordum.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Belki Creon atların varlığını da unuturdu. Ahırları birkaç saatliğine görmezden gelse yeterdi.

Saman balyalarının arasında sürünerek oturmak için biraz daha rahat bir yer aradım. Bir hata yaptım. Bana en yakın atlardan biri kişnemeye başladı, sonra bir ikincisi. Oh, Zera merhamet et. Bu tür bir sesle, adadaki en sağır fae bile beni nerede araması gerektiğini bilirdi.

"Oy!" diye bağırdı bir kadın sesi, bana yakındı. "İkiniz de sakin olun!

Bir insan sesi.

En azından bir insan dili konuşuyordu, benimkine o kadar yakın bir lehçeydi ki onu zahmetsizce anlıyordum. Cathra'dan çok uzakta yaşıyor olamazdı o zaman.

Bu bizi bir tür müttefik yapmaz mı?

Atlar öyle düşünmüyor gibiydi. Ürkeklikleri ahıra bir orman yangını gibi yayıldı, ta ki diğer tüm hayvanlar dizginlerine karşı homurdanıyor ya da tepiniyor gibi görünene kadar. Ahır sorumlusu ahırın arkasına doğru ilerlerken ağır çizmeler ahşap zemine çarpıyor, karşılaştığı her hayvana yüksek sesle küfrediyordu. Samanların arasında taş kesilmiş bir halde oturuyordum, dışarı çıkamayacak ve konuşamayacak kadar .

İnsan. En azından o da insandı.

Büyük boy bir tunik ve erkek pantolonu giymiş, kahverengi saçları kısa ve dağınık, elinde kaba bir fırça ile en yakındaki atın etrafında belirdi. Kulübe ne kadar alacakaranlık olsa da, samanlarla kaplı zeminde felç olmuş bir halde otururken beni fark etti.

Bir an için ikimiz de donup kaldık ve birbirimize baktık.

Sonra "Ne oluyor?" dedi.

"Hey," diye başardım. Sesim sanki biri boğazımı sıkmış gibi çıkıyordu. O bir insandı, dedim kendi kendime. Fae'lerin acımasızlığını biliyordu. Yardım edebilirdi. Uzun hikaye. Eğer söz verirsem burada birkaç saat saklanmamın bir sakıncası var mı-'

Homurdanarak geri adım attı. "Sen o fae fahişesin, değil mi?

Ona baktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kahkahası gıcırdayan bir testere gibi geliyordu. 'Seninle işi bitti mi? Bunun uzun sürmeyeceğini sana en başından söyleyebilirdi, seni aptal amcık.

"Ben... şey...

"Ne sanmıştın? Tüm adanı ona teslim ettikten sonra o lanet olası acıklı hikayenle koşarak bize gelebileceğini mi? Ayaklarımın önünde yere tükürdü. 'Seni dışarı sürüklemeden önce ahırımdan defol. Burayı kirletiyorsun.'

"Ben - hayır, lütfen. Hayır. Hayır, bunu açıklayabilirdim - bunu açıklamak zorundaydım. "Öyle değil, ben-

"Çık dışarı.

"Ama-

"Seni Fae'lere ihbar etmemi ister misin?" diye tısladı. 'Çünkü aptal bir fae fahişesi için kendimi tehlikeye atmayacağım. Dışarı çık ve benden alacağın tüm koruma bu kadar. Şimdi.

Vazgeçtim. Gözlerindeki tehlikeli parıltı bana onu ikna etmenin en yakın fae evine yürümekten daha uzun süreceğini ve efendilerini uyarmakta tereddüt etmeyeceğini söyledi.

Aptal bir Fae fahişesi için değil.

Birden gözlerim yaşardı ama o yanımdayken ağlamayı reddettim - beni böyle yenilmiş görmesine izin vermedim.

Tamam, lanet olsun. Saklanacak başka bir yer bulurdum. Yaşamak için başka bir yer bulabilirdim. Bir yerlerde, birileri benim bir fae fahişesi ya da akılsız küçük bir insan olmamı umursamayacaktı...

mıydı?

Arka kapıya doğru koştum, artık oluşmuş olan bu düşünceden kurtulamıyordum. Bu adadan kurtulsam bile nereye gidecektim? İnsanlar için bir haindim. Fae'ler için bir hiçtim. Beni hala kabul etmek isteyen olur muydu?

Lyn ve Tared.

Sırtım kulübeye dönük, gözyaşlarım hâlâ gözlerimin arkasını yakarken tökezleyerek durdum.

Beni de yanlarında götürmeyi teklif etmişlerdi. Ve ben aptalca reddetmiş, birkaç iğneleyici sözün Creon'un dikenli kalbi olan zalimlik, isyan ve dikkatsizlik yumağını çözmeye yeteceğini düşünmüştüm... Şimdi hâlâ Faewood'da olabilirler miydi? Yanlış yöne koşmuştum ama bir şekilde fark edilmeden pavyonu tekrar geçebilirsem onları bulabilirdim. Bana yardım edebilirlerdi. Tared'in alf güçleriyle, kaçmak için bir tekneye ya da bir kütük parçasına bile ihtiyacım yoktu.

Geldiğim yöne doğru tökezleyerek geri döndüm. Adaların kıyı şeridindeki sık yeşilliklere doğru. Faewood'a geri döndüm. Keşke zamanında yetişebilseydim. Değilse, dönmeleri için bir hafta beklemem gerekecekti - ama bu bile tercih edilebilirdi-

Üzerime bir gölge düştü ve bir anlığına güneş ışığını gölgede bıraktı.

Oh, Zera yardım et bana.

Ben daha kaçmayı düşünemeden Creon önüme kondu, kanatları acı verici bir hava patlamasını yüzüme çarpacak kadar yakındı. Tüm uçma umutlarımı yok edecek kadar yakındı. Sendeleyerek ondan uzaklaştım ama fazla uzaklaşamadım; eli bileğimi bir mengene gibi kavradı ve benim için en iyisinin ne olduğunu her zaman bilen bir erkeğin tüm kibirli rahatlığıyla beni kendisine doğru çekti.

"Bırak beni," diye tersledim ve göğsüne dirsek attım. Diğer eli de dirseğimi yakaladı ve bana bu fare kapanından kurtulmak için sadece ayaklarımı bıraktı. Kasıklarına atacağım bir dizin durumumu iyileştireceğine mi yoksa kötüleştireceğine mi karar veremeden beni çoktan ayaklarımdan çekip yosunlu orman zeminine, sırtımı bir ağaca yaslamış, ellerimi kucağıma koymuştu. Beni bırakırken gözlerindeki bakış şüpheye yer bırakmıyordu - otur.

Bu öyle bir bakıştı ki, itaatsizliğe dair tüm hayallerimi bir anda aklımdan sildi.

Çünkü kara gözlerinde hâlâ en ufak bir kızgınlık izi yoktu, bugün evini havaya uçuran sinir bozucu küçük velede duyulan haklı öfkeye benzer bir şey yoktu. Her nasılsa, bir kayayı ezebilecek kaslarına, parmak uçlarından taşan büyüye, yüzündeki ve ellerindeki tehlikeli mürekkep izlerine rağmen, neredeyse ... nazik görünüyordu?

Donup kalmıştım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne düşüneceğimi.

Yanımda yere çöküp bacak bacak üstüne atarken sessizliği sadece yakındaki denizin hışırtısı bozuyordu.

neredeyse ... rahat görünüyordu. Sanki birdenbire tehditkâr olmayı, sinsice yaklaşmayı ve kaşlarını çatmayı unutmuş gibiydi. Bu onu daha az yırtıcı yapıyordu. Daha az canavar ve daha çok insan.

Bir kişi kalemini çekip çıkarırken kalemiyle oynuyordu. Neler oluyordu böyle? Bu gecikmiş bir cazibe saldırısı girişimi miydi?

son bir an tereddüt etti, sonra bir şeyler karaladı,

Ne ki?

"Defol git ve beni eve geri götür? Mırıldandım.

Creon tepki vermedi ama sonraki sorunun havada uçuştuğunu hissedebiliyordum. Ev şimdi tam olarak neredeydi? Son evine kadar yanmış Cathra'da değil. Ailemin beni bir daha asla görmek istemediği Beyaz Şehir'de de değil. Halkın yarısının beni bir hain, yarısının da eğlenceli bir oyuncak olarak gördüğü bu lanetli kan ve kemik adasında değil - ve sonra ağlamaya başladım, çirkin hıçkırıklar boğazımı yırtarken sonunda kalbimin son parçası da pes etti. Evim. Evim. Hiçbir zaman fazla bir şey olmamıştı, hiçbir zaman ayrılmak için sabırsızlandığım bir yerden fazlası olmamıştı ama yine de güvenliydi. Kolaydı. Tanıdık. Ve şimdi köklerimle birlikte sökülüp atılmıştım ve meğer arkamda doldurulacak bir delik bile bırakmamışım.

Ortadan kaybolabilirim. Bugün denizde boğulabilirim ve kimse beni özlemez bile.

Yosunların üzerinde küçük bir sefalet topuna kıvrıldım ve gözyaşlarım bile tükenene ve sadece boş, ağrılı, umutsuz olana kadar ağladım. Ve tüm bu zaman boyunca Creon yanımda oturdu, kıpırdamadan, sessiz.

Onu suçlamak mantıklı bile değildi. Aileme o soğuk, kalpsiz mektubu o yazdırmamıştı. Yirmi yıl önce beni kapılarının önüne bırakmamıştı. Tek yaptığı zaten kırık olan bir şeyi gün ışığına çıkarmaktı.

Ve bu konuda duygusuz bir piç ol. O da var.

Sonunda kafamı kaldırdığımda kelimeler hâlâ defterinde duruyordu ve sanki her şeyi çözebileceklermiş gibi bana bakıyorlardı. Ne yapabilirim ki? Zamanı geri çevirmek, yapabileceği şey buydu. Fae'lerden bu kadar korkmayan, onları ailesi olarak seven bir kızı evlatlıktan reddedecek kadar korkmayan insanlarla büyümemi sağladı. Şimdi, yirmi yıl sonra...

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Öfkeyle defteri kaptım ve o lanet olası, işe yaramaz soruyu savurdum. En tatmin edici olmayan küçük bir gümbürtüyle yeşilliklerin arasına yuvarlandı ve gözden kayboldu. Kaybolduğu yere baktım, kendimi aynı derecede sefil ve o küçük öfke patlamasından iki kat daha bitkin hissediyordum.

Ancak o zaman Kreon'un da sesinin çıkmadığını fark ettim.

Lanet ettim ve lanet şeyi almak için ayağa kalktım. Ben daha yolu yarılamadan beni aşağı çekti, hala en ufak bir kızgınlık belirtisi göstermiyordu.

İşte bu sakinlik beni aniden, şiddetle kendimden utandırdı. Sadece yarısı onun hatası olan bir şey için onu ne kadar cezalandıracaktım?

"Özür dilerim," diye mırıldandım yüzümü çevirerek. "Gidip getireyim - ben-

Parmakları çenemin etrafında kenetlendi. Ona tekrar bakmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı yukarı çekti - o gururlu katilin artık o kadar gururlu ya da cani görünmeyen yüzüne.

Çenemi bıraktı.

Ve hızlı, tedirgin parmak hareketleriyle "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Ona baktım. Sert dudaklarının etrafındaki gerilime, çenesinin gergin hatlarına. Parmaklarını tekrar kucağına indirirken kasılma ve gevşeme şekline, hareketlere yabancıydım - ama yine de yeterince tanıdık görünüyordu.

"Pratik mi yapıyordun? Uyuşmuş bir şekilde söyledim. Başını salladı, başka tarafa bakıyordu.

"Oh. Tüm bu kasıtlı ilgisizlik. Tüm o bükülmez Fae gururu. Ve yine de... "Bunu bana da söyleyebilirdin.

Bir an için omuz silkeceğini sandım ama sonunda yine başını salladı.

"Oh.

İkimiz de bir an sessiz kaldık.

Pratik yapmıştı. İletişim kurmanın başka bir yolunu, konuşmanın başka bir yolunu bulmayı on üç yıldır kesin bir şekilde reddediyordu ve yine de ben sorduktan sonraki bir hafta içinde fikrini değiştirmişti. Bu gerçekten önemsediği anlamına mı geliyordu?

Beni burada istediğini mi?

Bu düşüncenin beni bu kadar iyi hissettirmemesi gerekiyordu. Onunla ilgili olduğunda değil. Ama daha iyi hissediyordum, göğsümdeki ağrı geçici olarak geçmemişti.

yatıştırdı ve bu küçük rahatlıktan vazgeçmeyi kendime yediremedim.

"Creon?

Yukarı baktı.

'Yapabileceğiniz ilk şey bir kez olsun sorularıma cevap vermek. Gerçekten. Lütfen.'

İç çekti ama devam etmemi işaret etti.

Ayaklarımı yosunlu zemine biraz daha sağlam bastım ve "Öncelikle, tam olarak neden bir haftadır benden vebadan kaçar gibi kaçıyorsun?" diye sordum.

Parmakları oluşturmak üzere olduğu jestler üzerinde sadece bir an tereddüt etti. Sonra kelimeler geldi - yavaşça, dikkatlice ama gün gibi açık bir şekilde hecelendi. Seni şirketimin hoşnutsuzluğundan kurtarabileceğimi düşündüm.

Ona baktım. Ne beklediğimden emin değildim - benim dayanılmaz patavatsızlığım, onun günde yarım saatten fazla medeni davranmayı reddetmesi - ama bu değildi.

"Senden burada kalmanı istemiştim.

Mutsuz bir

şekilde.

"Evet, ama..

Kibarlık meselesi olduğu varsayılır.

"Kibar olmaya çalıştığımı mı düşündün?

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Çok mutsuzca.

Neşesiz bir kahkaha attım. Bu kadar açık olsaydı, ne zaman çok yaklaşsa, ne zaman o tehlikeli çekim beni tehdit etse, kendime ondan nefret ettiğimi nasıl da hatırlatırdım.

Beni tekrar bunaltmak mı? Eğer gözlerimde gördüyse, eğer sandığımdan daha fazla kaşlarımı çatıyor ve öfkeleniyorsam-

Evet. İtiraf etmek bana acı verse de, onun ne demek istediğini anlayabiliyordum.

o.

Ayrıca, ben daha ağzımı açamadan devam etti.

kafamı

karıştırdı.

"Ben... Ne?

Çoğu insan... Tereddüt etti, parmakları bir an için aramızda dondu kaldı. Benden korkuyorlar.

"Peki. . "Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum.

Sırıtışı bir öncekinden daha da neşesizdi. Ya da bana hayranlık duyardı. Bazen ikisini de. Ama... Yine o tereddüt. Bana asla git kendini becer demezler.

Oh.

Bir prens olarak doğdu, bir katil olarak eğitildi. Faekind'ın tarihindeki en güçlü büyücü. Nefes kesici güzellikte, akıl almaz derecede güçlü. Kendi türü arasında bile, en mütevazı standartlara göre yarı tanrı olmalıydı - örnek alınacak, korkulacak bir erkek, ama asla yemekten sonra bira içmeye götürdüğünüz bir erkek değil. Asla gidip kendini becermesini söyleyeceğiniz bir erkek değildi.

Gözlerimi ovuşturdum ve Bir kaktüsle" diye mırıldandım. Kafamı kaldırdığımda dudakları titriyordu.

O alaycı, neşesiz sırıtışlarından biri değil. Tembel, kendinden emin gülümsemelerinden biri de değildi. Bu bir kahkahaydı, gerçek bir kahkaha, soğukkanlılığından kurtulmak için mücadele ediyordu - ve sonunda beni kıran şey, Sessiz Ölüm'ün isteksiz eğlencesine boyun eğmenin eşiğinde olduğunu görmek oldu.

Aptal bir evcil hayvan gibi kıkırdayarak ağacıma yaslandım. Bir an sonra kahkahası patladı ve tehditkâr maskesinin son parçasını da beraberinde götürdü. Sessizce güldü, neşesinin sesi bile ondan çalınmıştı - ama titreyen omuzlarını, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları gördüm ve bu, göğsümde zaten çok uzun süredir tuttuğum bir şeyi çatlatmaya yetti. Bu çatlak acı verici değildi. Sıcak ve belli belirsiz güven verici hissettirdi.

"Senden gerçekten nefret ettiğimi bile sanmıyorum.

Aniden gülmeyi kesti ve gözlerini kırpıştırdı.

"Ya da en azından..." Bir an için gözlerimi kapattım, düşüncelerimin karmaşasını anlamlandırmaya çalışıyordum. 'Senden gerçekten nefret eden biri olarak, kendime bu gerçeği biraz fazla sık hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bu sadece...'

Kelimeler uçup gitti. Bu cümleyi bitirmek canımı yakacaktı, biliyordum. Bitirmek zorundaydım ama bu çok ama çok acıtacaktı.

Kafamı kaldırdığımda Creon hareket etmemişti. Kendimi çelikleştirdim. "Biliyorsun. Bunu aileme nasıl açıklarım?'

Başını salladı, şimdi daha yavaş. Başka soru sormadı - başka soruya ihtiyacı yoktu. Ondan nefret etmek zorundaydım. Cathra'nın iyi bir kızı, insanlığın bir savunucusu olarak görevim buydu. Ama insanlık beni çiğnemiş ve açlıktan ölmem için sokaklara atmıştı ve şimdi ona olan nefretimde ısrar ederek tam olarak neyi savunuyordum?

O bir katildi. Bu kadarını inkar edemezdim. Acımasız, kalpsiz biri. Ama bir asırdan fazla bir süredir düşmanlarının sarayında kendini hayatta tutmuş bir erkek.

Annesinin silahı rolünde sadece bir gün onun sonunu getirebilmek için acı çekti. Tam olarak neden ona karşı döndüğünü hâlâ bilmiyordum. Bir gün öğrenecektim. Eğer o bana anlatmazsa, Lyn ve Tared muhtemelen anlatabilirdi.

Ama her neyse, Lyn'i en azından özünde o kadar da çürümüş olmayabileceğine ikna etmişti. Ve bu, sırf onu öldürme şansı için hizmet etmek istemediği bir anneye kendini teslim etmeden önceydi.

Ondan hoşlanmasam bile, en azından ona olduğu şey için saygı duyabilirdim - doğanın bir gücü ve kesinlikle benim tarafımda görünen biri.

Ona doğru dönerken dizlerimi göğsüme çekerek, "O halde," dedim, "annenin izinden gitmeye kararlı zalim bir sefil olmadığını düşünelim. Neden tam olarak, evinizde ilk kez uyandığım anda bana planlarınızın tüm kapsamından bahsetmediniz?

Sana söyledim, eliyle işaret etti. Seni

korumaya çalışıyorum. Alay ettim.

Çoğu insan güvende olmak ister.

"Çoğu insan gidip kendini becerebilir.

Gözlerini kapattı, dudaklarının kenarlarında başka bir sırıtış dolaşıyordu. Bu onu yepyeni bir şekilde, tehlikeli derecede güzel gösteriyordu. Hayır, sadece güzel değil - çekici. Ellerimi çenesine dolamak için kaşındıran, dudaklarımı yüzündeki o gülümsemeyi öpmek için sızlatan bir görüntü.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Tanrı aşkına. Onu, rol yapmaya çalıştığı kadar etkilenmemiş gibi bırakmadığımı bilsem bile, bu biraz abartılıydı, değil mi?

"Dinle," dedim soğuk bir nefes alarak. geri dönelim. Elimizdeki konu en azından güvenli ve hiç de seksi değildi. 'Beni cahil bırakarak güvende tutarsan, kendimi savunmasız, zayıf ve tamamen acınası hissetmeme neden olursun. Ve pek de güvende hissettirmiyorsun. Bir yerlerde tehlike olduğunu bildiğim ama nerede olduğunu bilmediğim zaman kendimi güvende hissetmek zor.

Ona bakmaya cesaret ettim. Gözleri düşüncelerle dolu bir şekilde ormana bakıyordu.

"Senin için o aptal küçük insan olmak istemiyorum," diye ekledim, sesimdeki gerginliği tamamen engelleyemeyerek. "Dünyanın geri kalanı için zaten o kız olmak zorundaysam olmaz.

Tehlikeli olsa bile mi? Yavaşça eliyle işaret etti, parmakları her harfte duraksıyordu.

"Güvendeyken oyuncağın olmaktansa tehlikedeyken eşin olmayı tercih ederim. Elini tekrar bıraktı ve gözlerini kapattı. Eşiti. Az önce bu sözleri ona mı söylemiştim - Fae tarihinin en güçlü büyücüsüne, bizzat Ana'nın oğluna? Hayatta hiç kimseyi kendisiyle eşit gördüğünden emin değildim. O kesinlikle alışkın görünmüyordu.

Ama yine de dünyanın bilinen tek bağlanmamış büyücüsüydüm. Belki de bir ya da iki cesur taleple paçayı kurtarabilirdim.

İçini çekip eliyle işaret edene kadar bir saat geçmiş gibiydi, Deneyeceğim.

"Zor değil," dedim homurdanarak. 'Tek yapman gereken o sivri kulaklarını açık tutmak ve sana bir şey istediğimi söylediğimde dinlemek. Ve eğer isteklerimi yerine getiremezsen, bana dramatik suratlar takınmak ve büyük bir gizem havasıyla uçup gitmek yerine nedenini söyle.

Creon bana dramatik bir yüz ifadesi takındı.

'Onları iyi yapıyorsun - nazik olacağım ve bunu kabul edeceğim. Ama onları başkaları için saklayın lütfen.

Bana alaycı bir sırıtış gönderdi. Ne istiyorsun peki?

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap bana en ufak bir tereddüt olmadan geldi. 'Faerie öğrenmek istiyorum. İnsanların etrafında oturmaktan ve benim hakkımda ne söylediklerini anlamamaktan bıktım.

En kolay dil değil.

Omuz silktim. 'Cathra'nın el dili hakkında bildiklerimi sana öğreteceğim. Birlikte anlaşılmaz aptallar olabiliriz.

Yüzünde bir sırıtma daha belirdi. Bu iş gittikçe kolaylaşıyordu.

"Ben de bu savaşın tarihi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum," diye ekledim, şimdi kendime daha çok güveniyordum. Bir şeyler isteme konusunda çok iyi olduğumu hiç düşünmemiştim. Belki de bazı gizli yeteneklerimi ortaya çıkarmak için iyi bir dozda isteksiz fae konukçusuna ihtiyacım vardı. "Senin ve..." Lyn ve Tared'in geçmişini anlamak istiyorum, diyecektim neredeyse. "Diğer büyülü halkların. Fae yıllarında bir çocuk olmam gerekiyorsa, en azından iyi okumuş bir çocuk olabilirim. Bana bu konuda yardım edebilir misin?

Yavaşça başını salladı. Sana kitap getirebilirim.

"Güzel. Labirent'in haritasını çıkarmaya gittiğinizde ben de sizinle gelmek istiyorum.

Hayır.

"Anlaşmazlıklar hakkında ne demiştim?

Gözlerini devirmek üzereymiş gibi görünüyordu ama tuttu. Eğer biri seni bulursa, ölürsün.

'Evet, bu trajik olurdu,' dedim alay ederek. 'Eğer seni orada bensiz bulur ve öldürürlerse, ben de ölmüş sayılırım. Yasak bir tünelde kahramanca bir savaş sırasında dünyayı terk etmek, Anne kafanı ayaklarımın dibine atana kadar evde oturmaktan çok daha iyi geliyor bana.

Dudakları gerildi. Senin de işin olduğunu bilmiyor.

"Ah, ve onun katı adalet ve genel yumuşaklık siciliyle, bu kesinlikle hayatımı kurtaracak.

Yarım saniye bana baktı, sonra parmaklarına acıyla bir bakış attı, tekrar bana baktı ve başıyla elini işaret etti.

Nasıl küfredebilirim?

Bir kahkaha patlattım. 'Bu gelişmiş bir malzeme. Belki de önce geri dönmeliyiz-'

Evime. Kelimeler dudaklarımda buharlaştı. Eve dönüş - neredeyse o saçma hecelerin benden kaçmasına izin verecektim. Onun duyması için. Delirmiş miydim? Beni öldürecekmiş gibi görünmediği sürece bir fae pavyonunu kabul edecek kadar ev diyebileceğim bir yer için çaresiz miydim?

"Köşke," diye bitirdim, biraz daha utangaç bir şekilde. "Hadi pavyona dönelim.

Nasıl istersen.

Sessizce geri yürüdük, tıpkı adada geçen hafta boyunca sessizlik içinde yürüdüğümüz, oturduğumuz ve uçtuğumuz gibi. Yine de şimdi bir şeyler farklıydı - şok edici, rahatsız edici derecede farklı.

Bugün Lyn ve Tared'i aramayacaktım.

Ne de olsa önce bitirmem gereken bir görev vardı. Ve şu andan itibaren, bu benim kendi görevim olacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

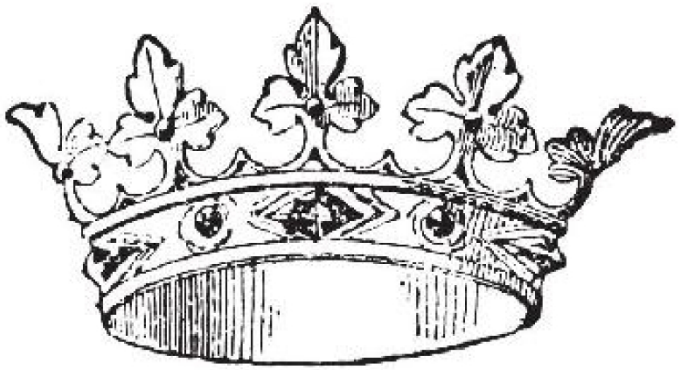

Creon'un sıcak bedeninde uyandım, sırtım yontulmuş göğsüne yaslanmıştı. Çıplak bacaklarım onun aynı derecede yontulmuş kalçalarına bastırıyordu. Kolu gevşekçe belime sarılmıştı.

Rüyalarımın son uyuşukluğunda, kendimi içine soktuğum çıkmazı tam olarak anlamam biraz zaman aldı.

Beni tutuyordu. Yatağın

kendi tarafında.

Her nasılsa, akla hayale gelmeyecek bir nedenle, gece boyunca onun kollarına kaymıştım.

Bedenim de yavaş yavaş uyanırken düşüncelerim sonuca ulaşmakta zorlandı, her bir sonraki gözlemim biraz

bir öncekinden daha endişe vericiydi. Ona yakındım. Gerçekten, ona çok yakındım. Her yavaş nefes alışında göğsünün sırtıma doğru inip kalktığını hissedebiliyordum. Nefes verdiğinde başımın arkasındaki havanın gıdıklanmasını hissedebiliyordum. Geceliğimin içinden bile vücudunun sıcaklığı tenime yumuşak bir merhem gibi geliyordu. Daha da kötüsü, kalçalarımızın birbirine yapıştığı yerde, en azından saygınlık görüntüsünü koruyacak yetersiz bir kumaş tabakası bile yoktu.

O kadar yakından cennet gibi kokuyordu. Tatlı, cevizli ve tehlikeli bir şekilde... erkeksi.

Kollarında donup kaldım ve seçeneklerimi düşündüm.

Gitmek zorundaydım. Bu çok açıktı. Hem de çabucak, çünkü beni bu halde bulursa - Tanrım, henüz uyanmadığı için inanılmaz derecede şanslıydım. Ama çok sert hareket edersem ve kendimi uzaklaştırırken onu uyandırırsam, bu daha da kötü olurdu. Bu, ona bilerek ve isteyerek sokulduğumu gösterirdi.

Çok sıcaktı. Gerçekten çok sıcaktı. Kaslarının sertliği ince, savunmasız bedenime karşı çok güvenliydi, etrafımdaki kolu garip bir şekilde güven vericiydi.

Harekete geçmeliydim. Neyi bekliyordum

ki? Ama kendimi çok rahat hissediyordum.

Yani... ev gibi. Evimde.

Bir anda, Creon'un bedeninin sıcaklığı bile içimde yükselen ürpertiyi durdurmaya yetmedi. Evim. Dün. Ailemin mektubu. Anılar yüzüme bir tokat gibi geri döndü.

Creon'un elleri kalçalarımda. Annenin yüzündeki zalim alay. Ahırdaki kız. Fae fahişe.

Creon'dan o kadar ani bir şekilde uzaklaştım ki uyanmaması bir mucizeydi.

Kendimi battaniyeden kurtararak yataktan yuvarlandım, zihnim ve uzuvlarım aniden bir şeyler yapmak için ağrıyordu - yapacak herhangi bir şey. Kahvaltı yapmalıydım. Banyo yapmalıydım. Sihrimi eğitmeliydim. Bir kitap okumalıydım. Zihnimi, kalbimin hemen altında bir yerde duran ve ne zaman bir an bile düşünsem vücudumun her bir zerresine yayılan o rahatsız edici kayıp hissinden uzak tutacak herhangi bir şey.

Kahvaltı. Önce kahvaltı.

Geceliğimle mutfağa doğru koştum. Zaten neredeyse dizlerime kadar uzanıyordu; her zamanki kıyafetlerimden daha az düzgündü. Dünkü büyü patlamasının birçoğunu parçalara ayırdığı tabaklar yeniden bütündü; kırılan kiler rafları da iyileşmişti. Ormandan döndüğümüzde köşkü onarmak için yarım saate ve bulabildiğimiz her mavi parçaya ihtiyacımız vardı.

Gerçekten de güçlü bir büyü.

Kemik salonuna girip Anne'nin suratına böyle bir patlama gönderemez miyim? diye sormuştum ve Creon ihtiyatlı bir şekilde eğlenerek bakmış ve imzasının izin verdiğinden daha ayrıntılı bir cevap için yeni bir parşömen yaprağı almıştı.

Çok hızlı. Çok'un altını çiziyorum. Sen daha ona nişan alamadan seni görür ve saldırır. Ona nişan alsan bile

bir denemede, onu doğru şekilde vurmayı başaramazsanız, onunla boy ölçüşemezsiniz.

En alt raftan bir tencere alıp iki porsiyon yulaf lapası için süt ölçerken kendime rağmen alay ettim. Bin yıl önce tanrıların sihrini almış bir Yüce Leydi'ye karşı zar zor yetişkin olan bir insan. Gerçekten de denk değildi.

Taht olmalı. Labirent.

Bir günde o kadar çok bilgi, o kadar çok gelişme oldu ki neredeyse başım dönecekti.

Yulaf lapasına odaklandım. Bir elmayı küp küp doğradım, karışıma bolca tarçın ekledim. Yarısını kendi kâseme koydum, yarısını da tencerede bıraktım. Ancak o zaman, kahvaltımı yemek için masaya döndüğümde, Creon'un o sırada uyandığını fark ettim.

Şimdi yatakta oturuyordu, göğsü çıplaktı ve koyu renkli kanatlarının çerçevesiyle çevrelenmişti. Beni sessizce izliyordu - ne kadar zamandır?

Tenim karıncalandı. Ona dönüp baktığımda, bir an için yulaf lapasını unutmak ve ağzımı tamamen farklı aktivitelerle meşgul etmek için karşı konulmaz bir istek duydum.

"Günaydın," dedim ve sanki gecenin yarısını onun kollarında geçirmişim de oradan neden ayrıldığımı düşünmeden edemiyormuşum gibi konuşmamaya çalıştım. "Yemek?

Bana yarım bir gülümseme verdi. Ben de bunu evet olarak algıladım.

Kahvaltıyı yatakta yaptık. Çok rahat, çok konforlu ama yine de buna bir son vermeyi kendime yediremedim. Creon öğretti

Elma, kahvaltı, süt için Peri dilinden kelimeler öğrendim. Aldous ve ailesinin ne kullandığını hatırlayamadığımda ona eşlik eden jestleri öğrettim ya da jestler buldum.

"Ee," dedim, sonunda boş kâsesini bir kenara bıraktığında. "Bugün için planın nedir?

Kollarını başının üzerine uzattı, kanatları aynı hareketle genişledi - kollarındaki ve gövdesindeki mürekkep izlerinin altındaki her kas yer değiştirdi ve dalgalandı. Bu bir davet miydi? Tozlu tarih kitaplarını okumak istemiyorsam, bunun yerine zamanımı erkek vücudunun bu enfes görüntüsüne ayırabileceğime dair nazik bir öneri miydi?

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. Peri tarihi kitapları bu açıdan bakıldığında kulağa oldukça sıkıcı geliyordu.

Ama esneme hareketlerini bitirip battaniyeyi üzerinden attığında omuz silkti ve bir heykele ait olabilecek bacakları ve Zera'nın merhametli kalbine şükürler olsun ki iç çamaşırı ortaya çıktı. Bazı kelimelerin tamamını bildiği ve her şeyi tam olarak hecelemesine gerek kalmadığı için hareketleri artık daha rahat ve daha hızlı geliyordu.

Ne istiyorsun?

Sen, neredeyse kaçırıyordum.

Seyis kız bana Fae fahişesi olduğunu

söyledi. 'Kitaplarla başlayalım,' dedim.

Dün gece kütüphaneden dört tane getirmişti - üç tarih kitabı ve bir sözlük, hepsi de bir kafatasını kıracak kadar ağırdı. Küçücük harfleri, sonu gelmeyen cümleleri, daha önce hiç görmediğim düzinelerce kelimeyi görünce hissettiğimden daha büyük bir cesaretle masaya oturdum. İçimi mantıksız bir endişe kapladı. Belki de kendime burada Anne'nin ölümünden bile daha imkânsız bir görev vermiştim.

Başlaması kolay bir metin değil, Creon sol tarafıma karaladı.

Bu her şeyi çözdü.

"Kolay olmasını isteseydim, muhtemelen öğretmenim de olmazdınız. Homurdandım. "Ne yapmamı istiyorsun, haftalarca çocuk kitabı mı okuyayım?

Şaşırmış görünmüyordu. Aksine, eğlenmişti. Nasıl istersen. Yardıma ihtiyacın olursa söyle.

Tuvalete doğru yürürken kanatlı sırtına bir bakış attım. Piç herif. Elbette ona yardıma ihtiyacım olduğunu söylemeyecektim ve yüzündeki sırıtışa bakılırsa bunu o da en az benim kadar biliyordu. En azından yardımını ısrarla teklif edebilirdi, böylece kabul etmek büyük bir yenilgi olmazdı.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Şimdi mantıksız davranıyordum, değil mi?

Ama Creon zaten banyo yapmak için ortadan kaybolmuştu, ben de kendi başıma ne kadar ilerleyebileceğimi görebilirdim. İnleyerek ilk kitabı açtım. Sadece ilk cümle on dakikamı aldı - bir hikâye, savaşlarla ilgili bir şey, 3104 yılından sonraki dönemle ilgili bir şey.

3104 Yükseliş'ten beri - Son Savaş'ın yapıldığı yıl.

Yani bu kitap Son Savaş ile içinde bulunduğumuz çağ arasındaki dönemi anlatıyor. Evet. On dakikalık bir çalışma için berbat bir sonuçtu.

Sözlükten vazgeçtim ve kitabın arkasına göz . Resimli bir tarih olduğu ortaya çıktı; sıkı karalamalardan oluşan sayfalar, savaş alanlarının, haritaların ve hatta ara sıra portrelerin parlak renkli resimleriyle değişiyordu.

Portreler.

Bu, insanlar hakkında bilgi olması gerektiğini gösteriyordu, değil mi?

Kitabın en arkasında bir dizin buldum. Alfabetik. Harika. Onu orada bulmam uzun sürmedi - Creon Hytherion. Sözlük bana prens olduğunu söyledi. Burada ona gerçekten prens diyorlarmış.

Adını takip eden sayfa numaralarının listesi o sayfadaki diğerlerinden daha uzundu, bu yüzden dizin ve metin arasında ileri geri gezinmeye başladım. Çoğu zaman onun adı, bir savaşın ya da siyasi gelişmenin açıklamasında geçen birçok isimden sadece biriydi.

Neler olup bittiğini anlamak için dakikalarca sözlüğümü taradım. Ama sayfa yetmiş üçte-

Oh, Zera yardım et bana.

Tüm sayfayı dolduran bir tabloydu. Pastoral mavi bir gökyüzü. Çiçek açmış bahar ağaçları. Aralarında bir yığın ceset.

Kanlı, çıplak cesetler.

Ve arkalarında, görkemli ve heybetli, kendinden emin bir fae zaferiyle kanatlarını açmış Creon.

Midem döndü, neredeyse yulaf lapasını kusacaktım. Oh, Tanrım. Bu doğru bir tasvir olmayacak, dedim kendi kendime, boğazımda yükselen safraya rağmen o acımasız sahneye bakmaktan kendimi alamadım. Ressam muhtemelen orada değildi. Creon gerçekte kendinden bu kadar memnun görünmezdi, günün en muhteşem poz veren bir avcı gibi ölü insan yığınıyla poz vermezdi. Ama o kısımlar vatansever bir fae ressamın maharetli elleri tarafından abartılmış olsa bile-

Başlık kısaydı ve titreyen ellerim dakikalar içinde çevirileri buldu. Köy. İsyan. Kırk beş kişi. Ölü.

Ve tekrar - Creon Hytherion.

Creon.

Yulaf lapasını benimle birlikte yatakta yiyen. Kolunu bana dolayarak huzur içinde uyuyan ve uygunsuz kaktüs şakalarına gülen.

Benim Creon'um.

Bu düşünce gelmişti?

Hâlâ önümdeki resme bakmaya kendimi alamıyordum; bu huzurlu pavyonla öylesine acımasız ve keskin bir tezat oluşturuyordu ki. Ressam, katledilmiş insanları tasvir ederken dayanılmaz ayrıntılara girmişti. Yüzülmüş uzuvlar ve açık yaralar. Ölü çocuklarını kucaklayan anneler. Sanatsal yorum, diye tekrarladım kendi kendime, bir fae'nin güzel bir yaz günü hakkındaki fikri - ama Tared'in sesini tekrar duydum, geride bıraktığı cesetlerden bazılarını gördüm... Sanatçının hayal gücü fikirlerini bir yerden almıştı.

Şok olmamalıyım. Şaşırmamalıydım. Başından beri onun kim olduğunu biliyordum - Sessiz Ölüm, insanlığın en kötü kâbusu. Ve yine de ...

Dün çok insani görünüyordu. Kafası karışmış, utanmış ve istemeyerek de olsa eğlenmişti. Çok iyi görünüyordu. Tared ne demişti? Onun tarafına tam anlamıyla dönmemiş biri için, bu pozisyonu oldukça sinir bozucu bir hevesle benimsemiş gibi görünüyordu... Kendimi alf ile aynı fikirde olmamakta buldum. Bu kadar şiddet uygulayabilen bir erkeğe, verdiği zarar daha büyük bir iyilik için olsa bile, terbiyeli demek gerçekten mümkün müydü?

Belki de insan doğru tarafta olup yine de kötü olabilirdi. Belki de katilin derisinin altında iyi bir şeyler olmasını ummakla bile aptallık etmiştim. Belki de...

Banyo kapısının açıldığını duydum ve sayfayı o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse bileğimi zorlayacaktım.

Bir süre sonra üzerinde koyu renk bir pantolon ve başka bir şey olmadan, banyoda kuru kalması için başının arkasından bağladığı saçlarıyla merdivenlerin başında belirdi. Kanatları ve çıplak gövdesi hâlâ nemliydi, ikisi de pencerelerden düşen yumuşak yeşil ve beyaz ışıkta günahkârca parlıyordu. Elleri
... Bakışlarım ellerine, o ince, mürekkep izli ellerine kaydı ve artık başka bir şeye odaklanmayı başaramadım.

Aynı elleriyle çocukların gözlerine bıçak saplamıştı. Masum insanların derilerini yüzmüştü.

Ve şimdi o güçlü, çevik parmaklar işaret etti, Sorun ne?

"Hiçbir şey. Çok hızlıydı. Ama başka ne diyebilirdim ki? Sen bir katilsin, yanlış olan da bu. Artık senin hakkında ne düşüneceğimi, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Kendimi senden hoşlanmak buluyorum. Etrafımda günahkâr bir rüya gibi dolaştığında kendimi hoşlanmaktan çok daha fazlasını isterken buluyorum ve yine de o acı veren kaslı göğsünün içinde atan kalbin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Emin olmak için tekrarladım: "Hiçbir şey.

Şüpheyle baktı.

"Anlaşılan yarım saat içinde Faerie'yi öğrenemeyeceğim," diye ekledim kitaba belli belirsiz bir işaret yaparak. Creon bir kaşını kaldırdı.

Hayal kırıklığı.

"Piç.

Sırıttı. O tuhaf, gerçek sırıtış, hayatında bir dakika bile eşit muamele görmemiş ve bu deneyimden beklediğinden daha fazla keyif almış bir erkeğin sırıtışı. Ocağa doğru dönerek, "Çay?" diye işaret etti.

"Evet, lütfen. Çay. Bütün köyleri öldürmüş olan fae suikastçısı bana hoş bir şekilde çay ikram ediyordu. "Ballı olsun. Biraz alabilirim.'

Sorusu olan var mı?

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona hayır deme refleksi hâlâ oradaydı ama saçmaladığım sonucuna çoktan varmıştım ve beni solgun ve sinirli bir halde bulduktan sonra yardıma ihtiyacım olmadığı konusunda ısrar edemezdim. Kitaba geri döndüm, hakkında soru sorabileceğim bir şey arıyordum. Körü körüne göz attığım sayfada başka bir resim daha vardı - savaşa hazır görünen yedi fae. Birini hemen tanıdım. Koyu tenli, altın sarısı saçları olan, her iki elinde de iki kılıç bulunan Thysandra.

Başlık ona Thysandra Daimonicheira diyordu.

Cheira. Gerçekten bildiğim birkaç kelimeden biri - katil. Daimon... Bunun için sözlüğe ihtiyacım vardı. İblis, diyordu.

Büyüleyici.

"Creon, iblis nedir?

Sarsıldı, gözleri kısıldı, hareketleri o kadar sertti ki tersleme olarak nitelendirildi. Ne oldu?

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Ancak bir an sonra verdiği tepkinin ne kadar yoğun olduğunu fark eder gibi oldu. Yüzü biraz gevşedi; eli birkaç santim aşağı indi.

Özür dilerim, diye işaret etti, parmakları hala çok gergindi. Ona işareti öğrettiğimde, bunu kullandığını görmeyi hiç beklemiyordum. İblisler hakkında pek soru almam.

Bir an için bunu düşündüm. "Anladığım kadarıyla onlardan pek hoşlanmıyorsun?

Son bir an için ocağın başında duraksadı, arkasındaki çaydanlıkta su hışırdıyordu. Sonra bir başka sarsak hareketle masaya yöneldi ve yanımdaki tabureye çökerek kitap ve yazı malzemeleri yığınından defterini kaptı.

Bana doğru döndüğünde ondan uzaklaşma isteğimi bastırdım, kanatlarını sıkıştırırken gergin omuz kasları kıpırdıyordu. Üzerinde tişört olmayan, insanüstü yakışıklı bir erkek için gerçekten de oldukça yakındı.

Onlar da başka bir büyülü halk, diye karaladı. Görünüşe göre el diliyle ifade edilemeyecek kadar hassas bir konu. Tanrılardan daha eski.

"Tanrılardan daha eski şeyler mi var?

Ne yazık ki.

Yutkundum. Bu kadar eski bir şey fikri - Sessiz Ölüm'ü ürkütecek kadar korkunç bir şey... Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Onların sorunu ne?

Büyüleri duygularla oynuyor, diye yazdı, dudakları gergin. Kurbanlarına ne kadar kötü hissettirirlerse, kendilerini o kadar iyi hissederler. Böylece etrafta dolaşırlar... Parmakları göz açıp kapayıncaya titredi. Başkalarına eziyet ederek.

Senin yaptığın gibi, diyecektim neredeyse ama dudaklarının çevresindeki çizgilere bir bakışım yorumumu kendime saklamama ikna etti. İblis işkencesi tam olarak neyi gerektiriyorsa, görünüşe göre gözünü kırpmadan işlediği suçlardan daha kötüydü. Sadece onları bile geri çekilmesine neden olacak kadar kötüydü.

Ya da belki de onların anısı.

"Hiç biriyle tanıştın mı? Dikkatlice sordum.

Bir an için eski haline dönüp beni tamamen görmezden geleceğini düşündüm. Sonra, o kadar hızlıydı ki neredeyse kaçırıyordum, başını salladı.

"Ve Thysandra birini mi öldürdü?

Gözlerini kırpıştırdı, sonra önümdeki kitaba baktı ve yavaşça omuzlarını gevşetti. Neyden korkmuştu - o canavarlardan biriyle kişisel karşılaşmasının benim okumalarımda ayrıntılı olarak anlatılmış olmasından mı?

Onu öldürmedi. Ama yaklaştı.

'Ama Cheira...'

Creon Omuz silkti. Çoklu Anlamları. Bu daha fazla Demonbane gibi.

"Ah. Yüzümü ovaladım. "Anlıyorum. Peki bir iblisle nasıl savaşılır?'

Onlar kendi yöntemleriyle yapmadan önce sen kendini öldür.

Gözlerimi kırptım. Çok ciddi görünüyordu.

"Thysandra kendini öldürmüş gibi görünmüyor.

Hayır. Utanç verici. Bakışımı yakaladı ve şimdi daha yavaş bir şekilde ekledi, Thysandra iblis büyüsüne direnmek için kendini eğiten birkaç fae'den biridir. Son Savaş sırasında Anaxia'ya karşı savaşmak için gönüllü oldu.

"Son Savaş mı? Yani ... bizim tarafımızda savaşan bir iblis mi vardı?

Anaxia özel bir durum.

"Sen de mi onu

tanıyordun?

Başını salladı. Yine de ondan Thysandra'ya asla bahsetme.

"Neden? Onu öldürmemiş olmaya dayanamadığı için mi?

Kreon başını salladı. Anaxia'yı öldürmemeyi o seçti. "Ne?

İç çekti ama hareketlerine her zamanki çevikliği geri dönüyordu. Görünüşe göre bu özel iblis hassas nokta değildi. Ve eğer şanslıysam, bu daha genel bir konuya dönmediğim sürece konuşmaya devam edeceği anlamına geliyordu.

İki gün boyunca savaşmışlar, diye yazmış. Dinlenmek yok, yemek yok. Kimse yanlarına yaklaşmaya cesaret edememiş. Sonra Anaxia'nın boğazına bir bıçak dayadı ve öldürmeyi başaramadı.

"İblis büyüsü yüzünden mi?

Oh, hayır. Şimdi eğleniyor gibiydi - soluk bir eğlence, ama birkaç dakika önceki katı temkinlilikten çok daha iyiydi. Çünkü aşık olmuştu.

Ona baktım. Belli belirsiz neşesi, belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne yaptı?

Elbette iblis büyüsünü suçluyor, diye ekledi kuru bir sesle.

"O zaman nereden biliyorsun...

Bana söyledi. Omuz silkti. yukarı. Onunla iletişim kurmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmek istedi.

Kollarımı kavuşturdum, sırıtışımı bastıramadım. Gururlu bir dişi fae'nin sürünerek başka bir fae'ye gelmesi, bu itirafı yapması ve yardım için yalvarması için tam olarak kaç uykusuz gece gerekmişti? Aşık olmak. Ne tür bir insan ölüm kalım savaşı sırasında aşık olur ki?

"Bir yolu var mıydı?

Kreon başını salladı.

"Yani on üç yıldır öldürmediği bir iblisin özlemini mi çekiyor?

Kalemini bıraktı, başını salladı ve ayağa kalktı. Bu sırada suyun kaynamaya başladığını ancak o zaman fark ettim.

"Peki ya sen? Dedim.

Bu sefer tam olarak donup kalmadı. Sanki arkasında elinde bıçakla biri varmış gibi sarsılmadı. Ama kaynar suyu fincanlarımıza doldururken yaptığı hareketler, soruyu duymamış gibi davranmak için fazla ölçülü, fazla katıydı.

'Lütfen beni yine görmezden gelmeye başlama,' dedim.

Cevap vermedi, pencerenin önündeki saksıdaki küçük çalıdan melisa yaprakları koparıyordu. Dudaklarım bu ricaya keskin bir yorum eklemek için çoktan ayrılmıştı ki

Yeni bir farkındalık beni vurdu, o kadar aniden netleşti ki benim için nasıl yeni olabileceğinden emin değildim.

Beni görmezden gelmek istemedi.

Nedeni ne olursa olsun bana iyi davranmaya çalışıyordu. Evini yıkmamı görmezden gelmiş, beni tatsız gerçeklerden korumaya çalışmış ve istendiğinde yolunu değiştirmişti. Yine de bunu yapıyorsa...

Muhtemelen başka ne yapacağını bilmiyordu.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Creon?

Omuzları sertleşti, kanatları hareketle birlikte kaymaya başladı. Dönmedi.

'Kreon, sormamı istemediğin sorular varsa bana söyleyebilirsin. Düşündüğünü mü yoksa sadece susmamı mı istediğini her zaman anlayamıyorum.

Eliyle işaret etmeden ya da bana bakmadan çayımızı bitirdi. Ama sıcak fincanımı bana uzatırken bakışlarımla karşılaştı ve otururken kalemine uzandı.

Gençken beni iblislerle eğitirdi. Mide bulantım tekrar

başladı. "Anne mi?

Başını salladı.

Oh, Tanrım. Ölü insanların resmi hâlâ gözümün önündeydi, kasaba bile gidemeyecek kadar hasta hayvanlar gibi katledilmiş ve üst üste yığılmışlardı. Ama şimdi onu da görmeden edemiyordum, küçük, savunmasız ve dayanılmaz işkencelere katlanmak zorunda bırakılmıştı - yaşıtları daha yürümeyi bile öğrenmeden savaşmayı ve öldürmeyi öğrenmiş o yeni yürümeye başlayan fae çocuğu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Bir an tereddüt etti, kalemin ucu parşömenin hemen üzerinde asılı kaldı. Sonra, sanki omuzlarından ağır bir yük düşmüş gibi daha hızlı yazarak, "Dilbilgisi hakkında konuşalım" diye karaladı.

Bugünkü iblis tartışmamız da böylece sona ermiş oldu.

Dilbilgisinin yorucu bir konu olduğu ortaya çıktı. Karmaşık sözel oluşumları ve saçma Peri kelime sıralamalarını çözmekle geçen saatler, daha akşam yemeğini bile pişirmeden beni esneyen bir karmaşa içinde bıraktı; dilin beynimde bıraktığı düğümler arasında ceset yığınları hakkında düşünecek zamanım bile olmadı. Akşamın büyük bir kısmını kanepeye uzanıp tavana yayılmış küçük ışıklara bakarak geçirdim, zihnimde kelimelerle cümleler kurmaktan kendimi alamadım.

Creon'un notuna göre, karnımın üzerine uçurtma şeklinde katlanarak inmişim. Nominal düşüşleri dört gözle mi bekliyorsun?

Deklinasyonun ne olduğunu bile bilmiyordum; cevabın negatif olacağını tahmin ediyordum. "Yarın ara veremez miyiz?

Arkamdan bir defterden koparılan parşömenin sesi geldi. Bir dakika sonra bir sonraki not kalçama çarptı. Yirmi adım ötemdeki masada oturduğunu düşünürsek, notları rahatsız edici bir isabetle fırlatıyordu. Şimdiden cesaretin mi kırıldı?

'Söylediğim her şeyi geri alıyorum,' dedim tavana. 'Senden gerçekten nefret ediyorum. Hem de tutkuyla.

Bu sefer cevap gelmeyince abartılı bir iniltiyle doğruldum ve ona dik dik baktım. Kollarını kavuşturmuş masanın kenarına oturmuş, bir kedinin ulaşamayacağı bir fareye baktığı gibi bana bakıyordu - eğlenmiş görünüyordu ve yine de o mürekkep siyahı gözlerde yanan sadece eğlence değildi.

Belki de tutku kelimesini kullanmamalıydım.

'Yarın Labirent'e bir göz atalım,' dedim.

Bir cevap imzalamak için harekete geçti, sonra ilk kelimenin yarısında durakladı - muhtemelen niyetlendiği cevaptan pek memnun olmayacağımı fark etti. Bir süre sonra revize edilmiş versiyon geldi.

Eğer eminseniz, en azından biraz uyuyun.

"O kadar tehlikeli mi?

Potansiyel olarak.

Potansiyel olarak. Eğer biri bizi orada bulursa. Creon o şanssız tanığı yeryüzünden silmek zorunda kaldığını görürse ya da daha kötüsü, biri bize de aynısını yapmaya kalkarsa. Bir an için pes edip kendi başına gitmesine izin vermek istedim - ama hayır, sonunda yine de tehlikeyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Takımadaların kaderi buna bağlı olmadan önce buraya alışmak en iyisiydi.

"Peki," dedim. "Ben uyuyacağım.

Dün geceki hatayı tekrarlamayacağımdan emin olmak için onun ve benim yatağımın arasına bir yastık düşündüm. Ben emin değildim Ben başka bir hayatta kalacaktı

Sabah onun kollarında uyanmak. Ama bir hafta sonra aniden yastıklara başvurursam, bu ona tam olarak bilmesini istemediğim şeyi söyleyebilirdi ve bu sabah hâlâ uyuyor olduğu için zaten yeterince şanslıydım.

Bu yüzden kendimi yatağın uzak tarafındaki battaniyelerin altına yerleştirdim ve en iyisini umdum. "İyi geceler, Creon.

Notası omzuma biraz fazla sert çarptı. İyi geceler.

Ben yatağın sağ tarafında uyandığımda o çoktan kalkmıştı. Battaniyenin altından çıkarken Zera'ya hızlı bir şükran duası gönderdim.

Ben kahvaltı hazırlarken Creon da çantasını hazırladı ve ben uyandıktan sonra yarım saat içinde yola çıktık. İşbirliği, yine o kadar pürüzsüzdü ki neredeyse beni geriyordu. Bir fae katilinin ritmine bu kadar kolay uyum sağlamam benim hakkımda ne söylüyordu?

Ancak bugün hayatta kalmamız gereken bir Labirent vardı; bu soruyu düşünmek için daha iyi anlar olabilirdi.

Creon, yeraltı tünelleri sistemine birçok giriş olduğunu açıkladı, ama bugün en yakın olana yürüyecektik. Uçmak bizi ağaçların arasından çıkarıp sarayın manzarasına götürecekti. Ancak bu ormanda, ara sıra yanımızdan geçen hayvanlardan başka bir şey yoktu.

"Faewood'a doğru yürümüyoruz, değil mi? Yaklaşık on beş dakika doğuya yürüdükten sonra sordum ve Creon bana baktı.

Tazılar bana yaklaşmamaları gerektiğini iyi bilirler.

"Tarihteki en güçlü büyücünün yanımda olması ne kadar da faydalı," dedim gözlerimi devirerek.

Bana alaycı bir sırıtma yaptı.

Homurdandım. 'Tazılar neden hâlâ buradalar? Şimdiye kadar birilerinin halkın güvenliğine yönelik bu tehlike hakkında bir şeyler yapmış olması gerekmez miydi?

Creon omuz silkti. Zaman zaman onun işine yarıyorlar.

Bu kulağa pek umut verici gelmiyordu. "Şu işe yarar türden mi?" Başını salladı.

"Pekala.

Yan bakışından gerginliğimi benden daha iyi fark ettiği anlaşılıyordu. Faewood. Lyn ve Tared'in sadece bir hafta içinde döneceğini söylemişlerdi. Ancak zaman zaman etrafta olan diğerlerinden de bahsettiler ve ya bir anda bir avuç alve ile karşılaşırsak? Teknik olarak hepimiz aynı tarafta olsak bile...

Bize pek düşkün değil... nedenlerden dolayı.

Kulağa pek de neşeli bir buluşma olacakmış gibi gelmiyordu.

Ancak hiç alve yok gibiydi ya da bizden uzak duracak kadar akıllıydılar. Dağın başlangıcı olan yemyeşil bitki örtüsünden yükselen kayalık bir duvara ulaşana kadar iki geyik ve bir tavşandan fazlasına rastlamadık.

üzerine inşa edilmişti. İlk bakışta en sıkıcı kayalar gibi görünüyordu. Ancak iyi hedeflenmiş tek bir sarı ışık, kaya gibi görünen şeyi, iki gün önce saklanmaya çalıştığım at kulübesi kadar görkemli görünen paslı, eski bir kapıya dönüştürdü.

Girişleri gizliyor, diye işaret etti Creon kapıyı benim için açarken. İnsanların içeri girmesini istemiyor.

Alçak kapının ardındaki karanlığa temkinli bir bakış attım. Çok da karanlık olmadığını görünce şaşırdım. O pürüzsüz taş duvarlarda bir şeyler parlıyordu - güneş ışığını yansıtan kristaller gibi, ancak yansıtılacak güneş yoktu. Şimdi düşündüm de, yanımızda hiç meşale getirmemiştik.

'Peki neden bu tüneller hakkında bu kadar ketum? Sadece tahtının altından geçtikleri için mi?'

Başını salladı. Yine eski büyü.

"Eski büyü - yani tanrılardan önceki zamanlardan mı?

Başını salladı ve içeri girmemi işaret etti. Birkaç itirazımı yuttum, yine de beni bekleyen herhangi bir tazı ya da iblis görmedim ve risk almaya karar verdim. Alçak kapıdan içeri adım attığımda pek bir şey olmadı. Sadece duvarlardaki çok renkli kristaller biraz daha parlıyor gibiydi.

Bu kristaller her yerdeydi - bazıları aşılmaz siyah arka plana karşı sadece parıltı olacak kadar küçük, bazıları elim kadar büyüktü. Safir ve zümrüt ve yakut ve ametist... Ne kadar uzun süre bakarsam

Daha fazlasını buldum, ta ki ben bile renk isimleri tükenene ve etrafımızdaki ışık harikasına bakakalana kadar.

"Bundan korkuyor mu? Fısıldadım. "Çünkü şu ana kadar çok güzel görünüyor.

Sıcak bir hava fışkırması yanımdan geçti. Dağın derinliklerinde daha fazla şey bulunabilir miydi - bir tür volkanik aktivite? Bir an için bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm ama Creon görünürde hiçbir endişe duymadan beni tünele kadar takip etti.

Ve hepimiz güzel şeylerin tehlikeli olamayacağını biliyoruz.

Onunla alay ettim - yüzündeki o lanet sırıtışla. "Kibirli piç.

Gülümsemesi kötülükten başka bir şey değildi. Zera bana yardım et. Belki de ona mesafesini korumayı bırakmasını söylemeden önce iki kez düşünmeliydim.

"Peki plan tam olarak nedir? Onu ilk köşeye kadar takip ederken söyledim.

Ölçümler alın. Haritamızı genişletin.

"Doğru. Bizim haritamız, onun haritası değil - bu bir gelişmeydi, değil mi?

Köşeyi döndük ve ben yine olduğum yerde donup kaldım. Önümüzde açılan tünel... Az önce geride bıraktığımız ilk bölümden daha yüksekti ve inanılmaz derecede daha renkliydi. Mücevherler ve kristaller siyah duvarlarda çiçeğe benzer desenler oluşturuyor, babamın boya paletlerinin en parlakları gibi görünüyordu.

Creon omzunun üzerinden bana baktı, tek kaşı biraz kalkıktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, başımın üzerinde bir araya gelen renklere bakıyordum - derin, gece gökyüzü mavisi ve neredeyse altın rengini andıracak kadar parlak bir kahverengi. "Birazdan daha üretken olacağım ama bu gerçekten çok güzel Creon.

Yine o hoş ılık hava esintisi, sanki geceleyin sahil şeridinde duruyormuşuz da denizin üstünden gelen sıcaklık dalgalarını yakalıyormuşuz gibi.

Creon duvarlara isteksiz bir takdir bakışı attı. Yine de çok kullanışsız.

Yüzümün etrafındaki hava o kadar hızlı soğudu ki neredeyse irkiliyordum. En azından sertleştiğim anlaşılıyordu; Creon'un kaşları bir parça daha kalktı.

"Sıcaklık," dedim. "Değişiklikleri hissetmiyor musun?

Göz kırptı. Daha önce hiç fark etmemişti. Bu lanet şeyin içinde bazı sıcak ve soğuk odalar olabilir.

Yine o soğuk hava sızısı, artık neredeyse buz gibiydi. Neredeyse bir tepki gibi hissediyorduk - içimizden biri konuştu ve sıcaklıklar değişti. Bunun konuşan kişiyle bir ilgisi var mıydı? Benim için daha sıcak, Creon için daha soğuk mu? Ama buraya bensiz o kadar sık gelmişti ki böyle bir değişikliği hiç fark etmemişti...

Çok güzel, demiştim. Çok güzel.

Pratik değil, demişti. Lanet şey.

Fae bölgesinde geçirdiğim on gecenin akıl sağlığıma hiç de iyi gelmediği sonucuna vardım, ama yine de boğazımı temizledim ve biraz daha yüksek sesle, "Aslında bunun gibi güzel bir labirentin bu sıcaklık değişimleriyle ne yaptığını çok iyi bildiğini düşünüyorum, Creon," dedim.

Yine ılık bir hava kokusu. Creon bana delirmişim gibi baktı.

"Gerçekten harika bir yer," dedim ona en vurgulu bakışımı atarak. 'Bunu kabul etmelisin. Hiç bu kadar harika renklere sahip bir tünel gördünüz mü?

Yavaşça, sanki insanoğluna olan sonsuz aşkımı aniden ilan etmişim gibi şüpheyle bakarak elini kaldırdı ve imzaladı: "Renkler kuşkusuz çok güzel.

Hava daha da ısındı. Bu ani sıcaklıkta çok tatmin edici bir his vardı ve garip bir şekilde utangaç bir şey de vardı. Havanın utangaç hissettirebileceğinin farkında değildim ama Labirent'in kızarmış olabileceğine yemin edebilirdim.

Kreon, onu tanıdığımdan beri ilk kez aktif olarak huzursuz görünüyordu.

"Burası kaç yıllık demiştiniz? Dedim, şimdi daha sessiz.

Yaşlı. Etrafına bir göz attı. Labirent, Korok inşa ettiğinde zaten buradaydı-

"Hey!" diye bağırdı dışarıdan bir ses.

Creon kaskatı kesildi. Köşeyi dönünce, elli adımdan daha az bir mesafede, aynı erkek sesi devam etti - kapı hakkında bir şeyler, açık hakkında bir şeyler. Anlaşılamayacak kadar uzakta başka bir ses daha konuştu. İlk adamın cevabı

Şimdiye kadar çok iyi bildiğim bir kelime dışında benim için gizemliydi: Oneia.

Anne.

Yanımda Creon bir heykel gibiydi - parmakları hariç. Parmakları hareket ediyordu. Anneyi uyarmak istiyordu, eliyle işaret ediyordu. Bir çeviri - tanrılar kalbini kutsasın, ya da kalbi başka bir organını. Diğerleri onu boş yere uyarmaktan korkuyor.

Ve birkaç kısa cümle sonra, O geliyor

Bir göz at.

'Kaçmalıyız,' diye nefes aldım.

Creon bizim tarafa baktı. Tüneldeki bir sonraki dönemece en az altmış metre vardı. Eğer dışarıdaki fae erkeğini uyarmamak için yeterince sessiz olmak istiyorsak, o köşeyi dönmeden önce asla o kadar uzağa gidemezdik. Bu da bizi bulacağı anlamına geliyordu. Bu da Anne'ye bizden bahsedeceği anlamına geliyordu. Bu da başımızın belada olduğu anlamına geliyordu.

Başımız büyük belada.

Bazı ilk, temkinli ayak sesleri köşedeki tünelde yankılandı. Ben Creon'a baktım, Creon da bana baktı, gözlerinin ardında düşünceler dönüp duruyordu. Aklından geçen seçenekleri neredeyse görebiliyordum. İki davetsiz misafiri öldürmek mi? Muhtemelen yapabilirdi, ama ya dışarıda alarmı çalacak daha varsa? Bu durumdan kurtulmak için blöf mü yapacaktı? Ama gizli bir tünele gizlice girmeyi ve Anne'nin en katı kurallarından birini çiğnemeyi nasıl açıklayacaktı?

Hâlâ ona bakıyordum. Gözlerindeki minimal genişlemeden, sonuca benimle aynı anda ulaştığını anladım. "Hey!" diye tısladı erkek fae, ardından da muhtemelen köşede bulmayı umduğu kişiyi hedef alan bir soru sordu. İkimiz de cevap vermedik. Bu da demek oluyordu ki

kaçırmış . Bu da demek oluyor ki- Oh, Tanrım.

Midemde bu tür gerginlik patlamalarına yol açan şey planın kendisi değildi. Planın düşüncelerimde bu kadar kolay ortaya çıkması ve zihnimin önemli bir bölümünün bunu hiç umursamıyor gibi görünmesiydi.

Creon yarım adım öne çıktı, kanatları koruyucu bir koza gibi ikimizin de etrafında kıvrıldı. Eli tekrar yukarı kalktı - Emelin.

Daha önce hiç el hareketi yapmış ya da adımı yazmış mıydı? Farkında olmak için ne kadar saçma bir şeydi. Ama yine de midem biraz kıpırdandı - gerginlik, dedim kendi kendime. Sadece gerginlik. Ne de olsa çok yakınımdaydı ve yapacağımı asla hayal edemeyeceğim bir şey yapmak üzereydim-

İtiraf etmeliyim rüyamda görmüştüm. Bu

durumu daha iyi yapmadı.

Fae erkeğinin ayak sesleri köşeyi dönmek üzereydi. Sadece birkaç saniye kaldı. Belki de daha az. Derin bir nefes aldım, hareket edemiyordum, bakışlarımı Creon'un yanan, mürekkep siyahı gözlerinden ayıramıyordum.

Başımı salladım.

İleri atıldı.

Ben gözümü kırpmadan vücudu her yerdeydi. Kolunu belime dolamış, beni kristal kaplı tünel duvarına doğru iterken göğsünün sert kaslarına bastırıyordu. Elleri çenemde, nasırlı parmakları başımı geriye doğru eğiyordu. Siyah ve ışıltılı kanatlar bizi o kadar yakından sarmıştı ki Labirent'in renkli mücevher ışığının çoğunu gölgede bırakıyorlardı.

Dudaklar-

Dudaklarım dudaklarımda.

Etrafımdaki dünya durgunlaştı.

Uğursuz ayak sesleri, Anne'nin öfkesinin tehdidi gitmişti. Mücevherler, renkler ve Labirent'in doğasının gizemi gitmişti. Vicdan ve ahlak, insanlığı savunmak ve hayvanları hor görmek gibi çetrefilli sorular bile geride kaldı.

Sessiz Ölüm beni öptü.

Ve Zera bana yardım etti, ona hoş geldin dedim.

Dudakları sertti. Sert ve aç ama yine de açıklanamayacak kadar nazik, önce tüy gibi hafif, sonra daha ısrarcı. Beni tadıyordu - beni keşfediyordu. O yırtıcının zihnindeki her bir düşünceyi, o savaşçının bedenindeki her bir siniri bana odaklıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Ama kolu belime dolanmış, beni güçlü bedeninin duvarına daha da sıkı sabitlemişti. Onun her muhteşem santimini hissettim, yağsız kaslar, yakıcı sıcaklık ve kasıklarında beklenmedik bir sertlik - ve son

Sağduyumun izleri, içimi yakıp kavuran sıcaklığın acısıyla küle dönüştü. Ellerimi omuzlarına attım, parmaklarımı saçlarının ipeksi tellerine gömdüm. Ağzımı ona açtım ve dili içeri süzülürken inledim, araştırdı, alay etti, sahiplendi.

Cevap olarak içinden bir titreme geçti.

Titredi. Sessiz Ölüm titredi. Bedenim şimdi onun kollarında ateş gibiydi - kavurucu, kemik kıran bir ateş. Beni öpücüğün daha da çekerken, diller birbirine dolanırken, dudaklar birbirine karışırken ellerimi omuzlarına attım. Eli çenemi bırakıp elbisemin eteğini buldu ve soran parmaklarının davetiyle bacağımı sadece sözsüz bir istekle kaldırabildim. Evet. Lütfen. Lütfen. Nihayet. Geçmiş günlerin her kalıcı dokunuşu, onun her çekici görüntüsü - sanki bunu beklemişler, onu beklemişler, sonunda tam olarak istediğimi almamı beklemişler gibi arzumun yüzeyine fırladılar.

Yasak olanın tadı - ve tanrılar, bağımlılık yapıyordu.

Elini yavaşça kalçamda gezdirirken nefesi hızlandı, parmak uçları savunmasız tenimin her santimetresinin tadını çıkarıyordu. Yine inledim. Bu sefer kanatları bile etrafımızda titredi ve ışıklar ve renkler yüzünde, omuzlarında, kanatlarının siyah kadifesinde dans etti-

Yüksek sesli bir öksürük uyarılmışlığımın sisini dağıttı.

Geriye doğru sarsıldım ve nefes nefese kaldım, vücudumun her santimi gerilmiş ve karıncalanmıştı. Bir öksürük. Davetsiz bir misafir. Oh, tanrılar, fae

Bizden sonra Labirent'e giren erkek - onun varlığını tamamen unutmuştum.

Sadece bir oyun oynadığımı unutmuştum. Sadece yapıyordum. Creon...

Bir an için tek gördüğüm, benimkinden birkaç santim ötedeki muhteşem yüzüydü, gözlerindeki parıltı acımasız bir açlıktı. Rol mü yapıyordu? Titremeler, karnımın alt kısmına bastıran sertlik - bunların hepsi daha önce defalarca oynadığı tehlikeli bir fae oyununun parçası mıydı?

Ona baktım. Bakışlarını kırmaya cesaret edemedim, geriye dönüp baktığımda gözlerinde yine o soğuk, etkilenmemiş katili bulmaktan korktum.

Bana çok az başını salladı. Teşvik eder gibiydi.

Doğru.

Önce çözmemiz gereken bir sorun vardı.

Soğuk bir nefes aldım ve en aptal insan sesimle mırıldandım: 'Creon? Bunu da mı duydun?

Cevap olarak kanatlarını çırptı ve aynı anda elini kalçamdan çekti. Beni hala göğsüne yaslamıştı ki yana döndü ve tünelin kıvrımında ortaya çıkan, Labirent'in soluk ışığında bile endişe verici derecede solgun görünen yeşil giysili erkek fae'ye sert bir bakış fırlattı.

Zavallı adam sadece o parıltının altında iki adım geri çekildi.

"Oh!" dedim, sesim amaçladığımdan daha soluksuz çıkmıştı. 'Oh, hayır! Nasıl olsa bizi gördüler, Creon!

Tepki vermedi, eli kemerindeki ilk bıçağa giderken bana bakmadı bile.

Diğer fae daha da soldu, yüzü artık gömleği kadar yeşildi. "Ben - ben demek istemedim ki..." Aksanı o kadar ağırdı ki onu zar zor anlayabildim. Neden benim dilimi konuşmaya çalıştı ki - benden Kreon'dan daha fazla merhamet mi bekliyordu? "Bağışlayın beni, hiç bilmiyordum...

Creon'un çektiği bıçağın tıslaması tünelde yankılandı. Fae erkeği geri çekilmek için acele ederken neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

"Bir - bir yanlış anlaşılma! Şimdi kekelemeye başlamıştı. "Sanmıştım... ama şimdi görüyorum ki aslında Labirent'te bile değilsin... Ben-

Bir gümüş parıltısı ve bıçak mücevherlerle kaplı duvara çarptı, fae'nin sivri kulağından sadece bir inç uzakta. Creon ikinci bıçağını tutmaya başlamıştı bile.

Fae erkeği koştu.

Dışarıdaki arkadaşlarına çığlık çığlığa bir açıklama yaptığını duyduk, sesi yıldırım hızıyla uzaklaştı. Ve sonra Labirent tekrar sessizliğe büründü ve mücevherlerle kaplı tavanın altında birbirine dolanmış halde duran ikimiz dışında hiçbir canlı yoktu.

Creon bıçağını tekrar kınına sokarken ve kolunu belimden çekerken bana bakmadı. Tenim

aniden onun dokunuşu olmadan üşüdüğünü hissetti, soğuk ve yalnız ve

açlıktan

ölüyordu.

"Pekala,"

dedim.

Yine sessiz kaldık. Aramızdaki hava parıldıyor, konuşulmamış sorularımızın ağırlığı altında sıcaklıkla titreşiyor gibiydi. Sadece birkaç adım ötemdeydi. Bir adım ileri atsam kollarımı tekrar omuzlarına dolayabilir ve dudaklarının mutluluğunu tekrar dudaklarımda hissedebilirdim - bir adım ileri ve ...

Hadi eve dönelim, diye işaret etti.

İçimde bir şeyler donuklaştı. Ama yutkundum ve "Evet. Eve gidelim." dedim.

Pavyona geri dönüşümüzün tam on beş dakikası boyunca bakışlarımla karşılaşmadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

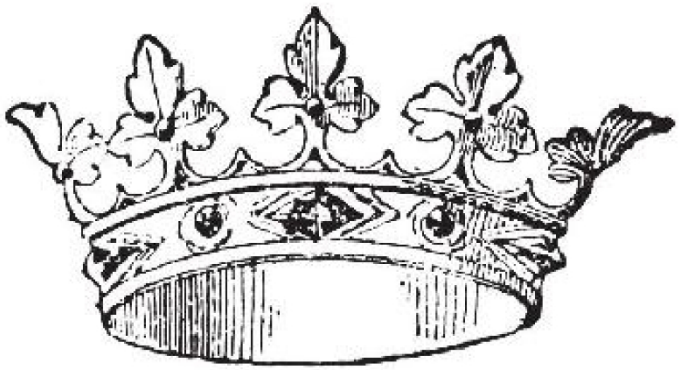

Onun yanında uyuduğum yatağın aşırı yumuşak yastıklarına uzandım ve uyuşmuş, görmeyen gözlerle tavana baktım.

Etrafımdaki pavyon sessizdi. Çok fazla sessizdi. Hiçbir şeyin olmadığı bu fonda, Creon'un hızlanan nefesinin sesi, kendi akılsız inlemelerimin yankıları kulaklarımdan gitmiyordu. Hâlâ parmaklarını hissediyordum, dudaklarını dudaklarımda hissediyordum. Sanki benim zevkim onun için bir şey ifade ediyormuş gibi içinden geçen ürpertiyi hissettim...

İçimde yine bir şeyler kıpırdadı. İçimde çok, çok derinlerde.

Beni pavyona alır almaz, sahildeyim, diye işaret etti ve ortadan kayboldu. Sanki benim varlığım

Artık onun için katlanılması çok zor bir durumdu. Muhtemelen düşünmem için bana biraz zaman tanımaya yönelik nazik bir girişimdi ama ben düşünmek için zaman istemiyordum. Hiç düşünmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, sadece geri gelip beni öpmesini istiyordum.

Bu, en başta beni öpmüş olmasından daha büyük bir sorundu.

Öpüşmek. Öpüşmeyi halledebilirdim. Daha önce de yapmıştım. Bayan Matilda'daki çırak arkadaşlarımdan biri buna cesaret edemeyeceğime inandığında bir iddia için bile öpüşmüştüm. İkimizin de hayatını kurtarmak için bir dakikalığına birinin dudaklarını dudaklarımda hissetmek, artık kendi bedenimin kontrolünde olmadığımı hissettiren şey değildi.

Ama hoşuma .

Ve bu... Buna ne anlam vereceğimi bilemedim.

Bu ondan hoşlandığım anlamına mı geliyordu? Onun küçük fae fahişesi olduğum anlamına mı geliyordu? Şiddet dolu bir geçmişi ve insan hayatını ölümcül bir şekilde hiçe saymayı birkaç saatlik samanlıkta yuvarlanma karşılığında silkip atabilecek türden bir kadın olduğum anlamına mı geliyordu?

O kadın olmamı mı istiyordu?

Yine onun titreyen kanatlarının anısı içimde kıpırdandı. Annemin yemeğinde kalçamı sıkan elini. Alaycı sözleri ve davetkâr bakışları? Bunu sadece kendi hayatını kurtarmak için mi istemişti? Yasak bir Labirent'te keşfedilmek üzere olmasaydık bile beni tekrar öper miydi?

Bir inilti çıkardım. Saçmalıyordum. Daha en başta onu öpmek istememem gerektiğine karar vermemiş miydim?

Ama onu arzulamaktan vazgeçmiyordum - derimin hemen altına yerleşmiş kör, yakıcı bir arzu, o aptal, ateşli öpücüğü beni delirtmek istercesine tekrar tekrar yaşıyordu. Zera bana yardım etsin, yine de onunla aynı yatakta uyumak zorunda kalacaktım. altında o güçlü erkek bedenini benden bir adım ötede hissetmek ve bir elimi uzatsam, bir kez yuvarlansam, bana tekrar sarılabileceğini bilmek zorunda kalacaktım.

Battaniyelerinin içinde yatarken, dışarıda bir yerde vermemi beklediğini bildiğimden, hüngür hüngür ağlamadan, kızarmadan onu tekrar görmeyi hayal bile edemiyordum.

Bu . Kendimi aptal yerine koyacaktım.

Bir kez daha inleyerek doğruldum. İyi o zaman. Daha sert önlemler alma zamanı. Belki de yanan bedenim en azından daha şok edici bir tartışmaya duyarlı olurdu ve şu anda kendimi düzeltmek için çok şok edici uzunluklara gitmeliyim.

Tarih kitabı hâlâ masanın kenarında, dün gece bıraktığım yerde duruyordu. Ellerimin açmaktaki isteksizliğini bir kenara iterek kitabı elime aldım. Sayfa yetmiş üç - saniyeler içinde buldum.

Creon. Ayaklarının dibindeki kanlı insan yığını.

Gözlerimi korkunç görüntüden ayırmama izin vermedim, kendimi ressamın dahil ettiği her şok edici ayrıntıya, her kirpiğe, kesiğe ve yanığa dikkat etmeye zorladım.

Sessiz Ölüm'ün yaptığı buydu. Bir köy dolusu insana işkence ederek öldürme rutinine başlamadan önce bana ve sihrime rastlamasaydı Cathra'nın başına gelecek olan buydu. Damarlarımda akan fae kanının şüpheli şansı olmasaydı, ben de böyle ölecektim.

İnsan olsaydım dilimi de kesebilirdi. Ailem izlerken beni ateşe verebilirdi ve bunun için hiç uykusu kaçmazdı.

Bu tür şeyler yapmıştı. Ve Anne ona söylediği anda, bunu tekrar yapacaktı. Gizliliğini korumak için, evet, ama yine de yapacaktı.

Boğazımdaki safra yükseldi. Boyalı sayfadan başımı kaldırmadım, gözümü bile kırpmadım.

Sessiz Ölüm'ün önemli olan tek yanı buydu. Bana kahvaltı hazırlayan ve beni koruyacağına söz veren kısmı değil. Bir tanrı gibi görünen ve bir tanrı gibi öpüşen kısmı da değil. Ama neden bunu benimsemeyi seçtiğini bilsem bile affedemeyeceğim, affetmeyeceğim parçasıydı - çünkü bu seçimi yapabiliyor olmak bile görmezden gelemeyeceğim bir kalpsizlikten, duygusuzluktan söz ediyordu.

Pek çok insan onun ellerinde tarifsiz bir şekilde incindi. Onun yerine aynı ellerin bana zevk vermesine izin vermek... ardında ölü bıraktığı herkese ihanet etmek olurdu.

Hepsi kadardı, değil mi?

Sonunda verilmiş bir karar hissiyle kitabı kapattım.

Ve yine de... Pavyondan ayrıldığımda hala oradaydı, derin, isimsiz bir parçamda kıvrılıyor ve kıpırdanıyordu. Bir özlem. Bir özlem. Ait oldukları erkeğe göre fazla yumuşak dudakların ve fazla nazik parmakların üzerimde bıraktığı kalıcı bir iz.

Bununla yaşamak zorundayım.

Sahile inerken kendime yemin ettim, bununla yaşayacaktım. Onun fae cazibesine karşı koyacaktım. İkilem bile olmaması gereken bir konuda doğru seçimi yapacaktım ve bu da meselenin sonuydu.

Yine de en azından biraz daha az nefes kesici görünmek için çaba sarf edebilirdi.

Yalınayak, koyu renk pantolonu ayak bileklerinden dizlerine kadar sırılsıklam, sörfün içinde dururken koyu renk kanatlarının o muhteşem lanet olsun. Giysilerinin kalçalarına dolanışına lanet olsun, en büyük, en titiz özenle çıkarılmak için yalvarıyordu. Başının arkasındaki dağınık topuzdan kaçan ve bana alaycı bir hafiflikle çarpan koyu renk buklelere lanet olsun. En azından bu sefer tişörtünü çıkarmamıştı ama bu pek bir şey değiştirmedi - ben

Aşağıdaki bedenin neye benzediğini biliyordum ve şimdi nasıl hissettirdiğini öğrendim...

Ağzım kurudu ama ayakkabılarımı tekmeledim ve kendime verdiğim sözleri tekrarlayarak yürümeye devam ettim. Ben düzgün bir insandım. İyi seçimler yaptım.

Kendimi Fae katillerinin kollarına atmadım. Dayanılmaz derecede güzel ve haksız yere yetenekli aşıklar olsalar bile.

Ben neredeyse ona ulaşana kadar dönmedi ama beni çok daha önce fark etmiş olmalıydı. Yüzündeki ifadeye anlam vermekte zorlandım. Aynı anda hem rahatlamış hem de yükü hafiflemiş görünüyordu.

"Ufka çok şairane bakıyorsun," dedim, kanatlarının ulaşamayacağı sığ suda ona katılırken. Deniz güven vericiydi. Aklımı başımda tutacak kadar serin, beni rahat ettirecek kadar sıcaktı. "Lirik baladlar mı besteliyorsun yoksa hayatın geçici doğasını mı düşünüyorsun?

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve rahat bir iç çekişi zar zor tuttum. İyi oldu. En azından hâlâ şakalaşabiliyorduk.

Seni düşünüyorum.

Nefesim kesildi. Tanrılara şükürler olsun ki o rahatlamış iç çekişin kaçmasına izin vermemiştim; bu tamamen erken olurdu. Beni. Ben bunların hiçbirinin onun için bir anlam ifade etmeyeceğine karar vermişken, o beni düşünmeye nasıl cüret ederdi?

"Bu yüzünüzdeki somurtkan ifadeyi açıklıyor.

Bana bir bakış fırlattı, koyu renk gözleri hiç de asık suratlı değildi, sonra bakışlarını tekrar kaçırdı. Yandan bakıldığında profilinde, güçlü burnunda, yüksek elmacık kemiklerinde kartal gibi bir keskinlik vardı. Kaşındaki mürekkepli kesik bu açıdan daha da belirgin görünüyordu, sanki gözüne sinsice yaklaşan bir tehdit gibi.

Gözlerini uzaktaki adadan ayırmadan, "Özür dilerim," diye eliyle işaret etti.

Harfleri heceledi. Sadece özür dileme hareketi değil - sanki bu durum için tek bir el hareketi yeterli olmayacakmış gibi.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedim. Dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesi tuhaftı. Bir hafta önce haklı ya da haksız herhangi bir şey için süründüğünü görmekten büyük mutluluk duyardım. 'Oradaki varlığımızı açıklamanın tek makul yolu buydu. Bunu yapabileceğinizi söylemiştim.

Cevap vermedi.

Belki de, acı veren bir gariplikle kabul ettim ki, meselenin nesnel ve makul tarafı onun özür dilemesine neden olmamıştı. Nesnel olarak, plan bir iş meselesiydi. Kişisel güvenlik meselesi. Ve sonra ben-

Yine karnıma kramp girdi, şimdi daha şiddetli bir şekilde. Sonra onu içimden geldiği gibi öptüm.

Belki de düşündüğü şey buydu - bana, mümkün olan en nazik şekilde, onun gözünde hâlâ bir çocuktan biraz daha fazlası olduğumu nasıl söyleyecekti ve

Hayatta kalmak için tek yolu bu olmasaydı kesinlikle öpeceği biri olmazdı. Sertleştim. Eğer durum buysa, onu bu zahmetten kurtarabilirdim.

"Kendimi biraz kaptırdım. Kelimelere sinen istikrarlı can sıkıntısı beni bile etkiledi. "Bunun için endişelenme.

Yaralı kaşını kaldırdı. Endişelenmiyordum. "O zaman ne-

Pişmanlık.

"Beni öpmek zorunda olduğunu mu?" dedim sertçe.

Bir an donup kaldı, bu cennet gibi sahilde derin, ölümcül bir karanlığın heykeli gibi duruyordu. Sonra, parmaklarının hareketlerini zar zor takip edebildiğim kadar hızlı bir şekilde, zorla olması gerektiğini belirten bir imza attı.

"Zorlamadın-

Biliyorum.

Nefes aldım, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Beni zorlamamıştı. Onu suçlamadığımı biliyordu. Ama haklıydı, zorlanmıştı - evren tarafından, Anne'nin kuralları tarafından, o açık kapıya rastlayan şanssız fae erkeği tarafından.

Aksine...

Yutkundum, çıplak ayaklarımın etrafında köpüren soğuk suya ve dikkatlice düşünülmüş tüm ahlaki itirazlarıma rağmen içimde sıcaklık yükseldi. "Zorlanmamış olsaydık bunun gerçekleşeceğini varsayman oldukça mantıksız.

Bana bir kez daha yan gözle baktı, gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı vardı. Sanki sözlerimin üzerindeki ince kısıtlama örtüsünü bile duymamıştı. Sanki doğrudan derimin içini, göbeğimin altındaki için için yanan bir çekirdekten vücudumun her lifine yayılan acı verici arzuyu görüyordu.

Hâlâ kaktüsü mü tercih ediyorsun? Eliyle işaret etti.

Vicdani bir soruydu ama yalan söylemek zorundaydım. Ona bu sorunun cevabının ne kadar olumsuz olduğunu -aslında kaktüslerin bana hiç bu kadar itici gelmediğini- söyleyemezdim.

Boğazımı temizledim. "Duruma göre değişir. Güzel görünümlü bir kaktüs mü?'

Size en iyisinden başka bir şey vermem.

En iyisi. Oh, Tanrım. Gözlerindeki kesinlikle müstehcen parıltıyı yorumlamanın başka bir yolu olmalıydı - sadece bir saat önce dudaklarıma bastırdığı o açgözlü öpücükle hiçbir ilgisi olmayan bir yol. Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi. Yine de... kanatlarının arasından geçen o ürpertiyi hissetmiştim.

Yüzüm kızarıyordu, değil mi?

"Sen..." Bir kahkaha attım, dudaklarım kelimeleri, anlamları arıyordu. Dünya kontrolden çıkıyordu ve dikkatli olmazsam bundan hoşlanmaya başlayabilirdim. "Creon, benimle flört mü ediyorsun?

Bir kaşını kaldırdı. Pek olası değil. Kalbim olmadığı söylendi.

Hıyar. Ama geri çekilmemi bekliyorsa, yanlış insanı kaçırmıştı. Başımı ona doğru eğdim ve tatlı bir sesle, 'Kalbin, ima ettiğiniz faaliyetler için en uygun vücut parçası olduğunu sanmıyorum,' dedim.

Hiçbir şey ima etmiyordu. Gözlerindeki parıltı kesinlikle bir şey ima ediyordu. Aklında oldukça net seçenekler var gibi görünüyor.

"Seni sivriltilmiş bir süpürge sopasıyla ezmek gibi mi?

Seni kızdırıyor muyum?

"Genelde beni sinirlendiriyorsun. Her nasılsa sığ masmavi suda neredeyse göğüs göğüse durmuştuk, aramızda ancak yarım kol boyu mesafe vardı. 'Şimdi belki de çoğu zamankinden biraz daha fazla. Ellerini benden uzak tutmak için bir pazarlık yaptığını sanıyordum.

Ellerimi üzerine mi koyuyorum?

"Sen... Hayır. Lanet olsun ona. Yapmadı ve . Sadece pazarlık yüzünden değil, hayatında hiçbir zaman insan bir kadını odasına kilitleyip onunla ilişkiye girecek türden bir fae erkeği olmadığı için. Ama tabii ki, eğer onu istersem...

Bu tamamen farklı bir soruydu.

Yapamadım. Yapamadım. Ama gözlerindeki o parıltı... Arzu dolu bir bakıştı. Açlığın. Her nasılsa Sessiz Ölüm bana, sade, sıkıcı ve insan kadar iyi olan bana baktı ve tekrar kollarına almaktan çekinmeyeceği birini gördü. Öpmekten çekinmeyeceği birini ve-

Görüntü tekrar zihnimin gözünün önünden geçti - çıplak bedeni benimkinin üzerindeydi, kanatları kabarmış, kasları gerilmişti. Gördüklerimin her zamankinden çok daha gerçek görünmesini sağlayan onun keskin nefesinin hatırası mıydı? Yoksa sadece kelimeleri söylemem, sadece başımı sallamam gerektiğini bilmem miydi?

Ve gerçek olacaktı.

Geri adım attım, ondan uzaklaştım. O anlamsız çılgınlık içimde yeniden alevlenirken kendimi kontrol etmek için yapabileceğim tek şey buydu, sanki tüm düzgün planlarımı hiç yapmamışım, tüm düzgün kararlarımı kararsız beynime hiç kazımamışım gibi. Sörfün içinde kıpırdamadan durdu. Beni takip etmedi. Baskı yapmadı. Sadece beni izledi, koyu renk gözleri sakin, sessiz ve yine de tehlikeli bir şekilde davetkârdı.

"Kreon," dedim tekrar. Sesim kısıktı. Düşüncelerim çözülüyordu. 'Kreon, ben sadece... Artık hiçbir şey anlamıyorum.

Yüzünde bir şey yumuşadı. Ne istiyorsun?

Lanet olsun ona - gerçekten de düşünceli olmanın zamanı mıydı? Derisinin altındaki canavarı kendime hatırlatmakta zaten yeterince zorlanırken?

"BEN - BEN ...

Ne diyebilirim ki? Seni istiyorum. Düşüncelerimi okumanı ve ayaklarımı yerden kesip beni tekrar öpmeni istiyorum, böylece en azından geçici akıl sağlığımı kaybettiğim için seni suçlayabilirim - böylece seni her , içimde de hissedebilirim ve hala bir

iyi bir insan. Benim yerime karar vermeni istiyorum. Artık şüphe etmek istemiyorum.

Yutkundum ve 'İşleri karmaşık hale getirmek istemiyorum' diye mırıldandım.

Komplikasyon nedir?

"Öylesin.

İç çekti, omuzları biraz gerildi. Duymak istediği şey bu değil miydi? Bunun onun kendi sorunu olduğuna karar verdim. Onlarca yıl boyunca insanları öldürüp sonra da geçmişi beni rahatsız ediyor diye şikâyet edemezdi.

"Sadece... İşimize geri dönelim," diye ekledim zayıfça, kelimeler dudaklarımdan bir yalvarış gibi döküldü. 'Planlara odaklanalım, tamam mı? Labirent'te neler olup bittiğini anlamamız gerekiyor. Anlayana kadar geri dönmememiz gerektiğini düşünüyorum. Senin yanında aklım başıma gelene kadar o noktadan bir daha geçmemiz gerektiğini sanmıyorum. "Bu konuda okuyabileceğimiz eski bir kaynak var mı?

Yavaşça başını salladı. Sadece Faerie'de.

"Bu iyi," dedim, bana inanacağını umduğumdan çok midemdeki batma hissini ikna etmek için. "O zaman ben de dil pratiği yapabilirim.

Bana şüpheci bir bakış attı. Ben

de kaşlarımı çattım. "Ne?

Dili sevmiyorsun.

'Tabii ki anlamıyorum. Hangi mantıklı dil on yedi fiil zamanına ve seksen üç duruma ihtiyaç duyar?

Dudaklarında yeniden bir sırıtış belirdi. Beş. Yedi.

"Dün her ikisinden de en az on beş tane saydım.

Bu onu daha da eğlendirdi. Vazgeçmek istiyorsan söyle.

Alay ettim. 'Asla. Özellikle de bu konuda bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsan.

Asla yapmam.

"Sen pis bir yalancısın," dedim ona. 'Ve kibirli bir hıyarsın. Tanrılara şükürler olsun ki yemek yapmayı biliyorsun, yoksa seninle ilgili kurtarılabilir hiçbir şey kalmazdı.

Gülümsemesi daha da genişledi. Hiçbir şey mi?

"Siktir git. Yine de gülmekten kendimi alamadım. Hâlâ sırıtarak başını salladı ve ormana, ağaçların arasına gizlenmiş pavyona doğru baktı.

Öğle yemeği mi?

Bir şekilde barış teklifi gibi hissettirdi. Öğle yemeği. Günlerimizin olağan ritmine geri döndük. Sanki o öpücük hiç olmamış gibi, sanki onu her gördüğümde midem zıplamıyormuş gibi yemek pişirmeye, kitap okumaya ve sihrimi geliştirmeye geri döndüm. Güvenli, güvenilir ve... sıkıcı olana.

"Evet," dedim. "Öğle yemeği yiyelim.

Sıkıcı en azından hiç kimseyi öldürmedi.

Dört gün boyunca Labirent'e dönmedik. Bunun yerine zamanımızı, Anne'nin fethinin kroniklerindeki en küçük notlardan, sarayının altındaki tünellere ayrılmış tüm bölümlere kadar, yer hakkında yazılmış her kelimeyi okuyarak geçirdik.

Creon'un sarayın kütüphanesinde bulduğu kitaplar ne kadar eskiyse, deşifre ettirdiği metinler ne kadar arkaikse, hikâyeler de o kadar vahşi oluyordu. Daha yeni kitaplar, son birkaç yüzyılda yazılmış olanlar, Labirent'i çoğunlukla Faewood ve bazen geceleri şarkı söylerken duyulan doğaüstü sesler gibi adanın pek çok masum merakından biri olarak görüyordu. Ancak daha eski eserler, Anne'nin ilahi sevgilisi tarafından inşa edilen saraya yerleşmesinden kısa bir süre sonra yazılmıştı... Ağın çıkışlarına yakın, daha güvenli bir yere kolayca ulaşabilecekleri yerlerde ölü bulunan fae raporları vardı. Yerin altında tamamen kaybolan ve bir daha hiç görülmeyen fae raporları. Bir keresinde, parçalanmakta olan bir parşömen parşömene göre, bir grup fae çocuğu Labirent'in birçok kapısından birinde dolaşmış ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş, ancak iskeletleri üç yıl sonra dağın diğer tarafında ortaya çıkmıştı. Fae ebeveynlerinden oluşan öfkeli bir kalabalık, sarayının altındaki dehşet hakkında bir şeyler yapması için Anne'ye yalvarmıştı; bunun üzerine Anne, girişleri tüm ziyaretçilere hava geçirmez bir şekilde kapatmıştı.

'Madem neredeyse isyan çıkaracaktı,' dedim, 'neden orayı yok etmedi? Kum ya da başka bir şeyle doldurmadı?

Sanırım denedi, diye düşünen Creon, konuşma yardımı ve geçici kitap ayracı olarak iki görevi birden yerine getiren bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı.

"Ve yapamadın? Yüzümü buruşturdum. "Dünyanın bunu bilmesini istemezdi, değil mi?

Başını salladı, hem eğlenmiş hem de biraz endişeli görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu çılgın hikayelerin, insanların anlamadığı bir şeye burnunu sokmasını engellemek için uydurduğu şeyler olduğunu düşünmüşümdür hep.

'Ve yerine aslında sizi korumaya çalışıyor olabilir mi? Dedim. "Ne kadar beklenmedik.

Sadece yüzünü buruşturdu, yüzünde bir gölge titreşiyordu. Dilimi ısırdım. Onu iblislerle eğitmeye zorladığını ve o mürekkepli yara izlerinin kaynağı hakkında sadece hoş olmayan şüphelerim olduğunu düşünürsek, belki de sözlerimi biraz daha dikkatli seçmeliydim.

"Kendini diri diri gömmeden önce seninle geldiğim için memnun olmalısın, gerçekten," diye ekledim, ona en sinir bozucu sırıtışımı vererek. Bu en azından onu, aklına getirdiğim anılardan uzaklaştırırdı. "Artık bana hayatını borçlu olduğun sonucuna varabilir miyiz?

Creon bana bir kaşını kaldırdı, karanlık kaybolmuştu. Bu düşünce hoşuna gitmişe benziyor.

"Kabul etmelisiniz ki kulağa iyi bir müzakere malzemesi gibi geliyor.

Gerçekten mi? Bana ne planlıyordun?

"Ah, bilmiyorum," dedim hafifçe, gözlerindeki tanıdık pırıltıyı ve vücudumun kendini ateşe vermesinin aynı derecede tanıdık hissini görmezden gelerek. "Bulaşıklar, belki?

Sessiz bir kahkaha attı ve gülümseyerek okumasına geri döndü. Bu küçük zafere değer verdim. Anlaşılmaz dilbilgisi canavarlıkları ve Creon'un daha doğmadığı zamanlardan kalma zar zor okunabilen parşömenlerle dolu günlerde, elde edebileceğim her küçük zafere ihtiyacım vardı.

Labirent'te bir şeyler oluyordu - birkaç günlük araştırmadan sonra bu sonuca varmaya cesaret ettik. Ancak bunun tam olarak ne olduğu, eski fae'lerin hiçbir zaman tatmin edici bir sonuca ulaşamamış gibi göründüğü bir soruydu.

Bu şekilde çözüp çözemeyeceğimizden emin değilim, diye işaret etti dördüncü günün kahvaltısını verandada, altın sarısı güneşin tadını çıkararak yerken. Her ısırık arasında taşları yavaşça parçalara ayırıyor, hedeflerimin büyüye nasıl tepki verdiğini görmek için eskiden siyah olan elbisemden çeşitli miktarlarda kırmızı çiziyordum. En azından birkaç günlük eğitim bana çoğu zaman patlamaları önlemeyi öğretmişti - ama yine de bir taşı yok etmekle zar zor ikiye ayırmak arasında dünya kadar fark vardı.

"Peki başka ne önerirsiniz? Yulaf lapasından bir ısırık daha almak için işime ara vererek söyledim.

Creon bana doğru bir çakıl taşı fırlattı. Ona doğru içgüdüsel bir kırmızı ; havada kayboldu ve arkasında uçuşan tozdan başka bir şey bırakmadı.

Pencereye yaslanırken sadece gülümsedi.

"Çok iyi, Emelin," diye yardımsever bir şekilde önerdim. 'Mükemmel bir ilerleme kaydediyorsun. Gece geç saatlerde karanlık bir sokakta seninle karşılaşmak istemezdim.

Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. Karanlık sokaklarda sana eşlik etmek hiç de fena olmazdı.

"Umutsuz vakasın," dedim ve homurdanmamın nefesimin kesildiğini göstermemesini umdum. "Labirent hakkında ne demiştin?

Kitaplar bize neye ihtiyacımız olduğunu söyleyebilir mi bilmiyorum. Muhtemelen geri dönmemiz gerekiyor.

Geri. Onu öptüğüm yere. En kötüsü de, onu ne kadar çok öpmek istediğimi fark ettiği yere.

Önümüzdeki ayı adadaki her bir taşı parçalayarak geçirmeyi tercih ederim.

"Yine de bana pek güvenli gelmiyor," dedim yulaf lapamı incelerken.

Anneye karşı komplo kurmanın aksine mi?

"Seninle gelmeyeceğimi söylemedim. Sadece almamız gereken-'

Yanımda o kadar hızlı hareket etti ki şok geçirecek zamanım olmadı - elinin bir hareketi, kırmızı bir patlama ve aniden verandaya saçılmış kırık taşlar yok oldu. Aniden çenemi kapattım. Sihrimin kanıtlarını ortadan kaldırmak - ki bu da ...

Ancak o zaman ağaçların arkasında beliren kanatlı siluetin bize doğru uçtuğunu gördüm.

Creon yanımda kaskatı kesildi, yine tamamen karanlık fae prensiydi. Soğuk, sert bir yüz, yüzyıllardır gülümsemenin dokunmadığı gözler. Daha iyi bilmeseydim, bir kolunda taze yiyeceklerle dolu ağır bir sepet ve diğer elinde katlanmış bir mektupla verandanın hemen yanına inen meçhul fae gencini öldürmek için can attığına yemin edebilirdim.

"Hytherion. Creon'a mektubu uzatırken eğildi, sonra sepetini yere bıraktı, sanki ayakkabılarına yapışan nahoş bir şeymişim gibi bana baktı ve ikimizden birinin tepki vermesini beklemeden gözden kayboldu. Ophion ya da Thysandra olmayan Fae'lerin pavyonda gereğinden fazla oyalanmamayı tercih ettiklerini fark etmiştim.

, Creon'un gözleri yazının üzerinde uçuşuyor, dudakları her kelimede daha ince bir çizgiye bastırıyordu.

"Kötü haber mi?

Cevap vermeden mesajı bana uzattı.

Her birini bilmesem bile kelimeleri bu kadar kolay anlamlandırmam gerçekten bir mucizeydi. Bir grup Fae bir görevden dönmüştü. Bu gece başarıları için bir kutlama yapılacaktı. Onun varlığı çok takdir edilecekti.

Bu, anladığım kadarıyla bir emirdi.

"Lycaria'yı kaçırdıktan sonra uzak kalabileceğinizi sanmıyorum.

Başını salladı, kaşları birbirine çarpılmıştı. Mektuba tekrar göz attım. Kendisinden sadece ikinci tekil şahıs olarak bahsediyordu ama davetten dışlandığımı düşünmeye cesaret edemedim.

"Orada olmak zorunda mıyım?

Seni getirmeseydim sorularla karşılaşırdım.

Sorular. Birinin bizi yasak Labirent'te bulmasından sadece birkaç gün sonra ihtiyacımız olan şey sorular değildi. Söz konusu fae erkeği henüz kimseye söylememiş olsa bile, Creon'a olan bağlılığımdan şüphe duymak için bir nedeni varsa, şüphelenip hikayeyi yine de yayabilirdi.

"Pekala," dedim homurdanarak. Bir grup fae'nin katıldığı bir kutlama - en azından Anne'nin dikkati tüm gece boyunca benim üzerimde olmayacak gibi görünüyordu. Daha kötülerini de atlatmıştım. "Ne beklemeliyim?

Çok fazla şarap. Çok az kıyafet.

"Oh. Bu resmi davetin önerdiği şey tam olarak bu değildi - ve yine de, fae ahlakı hakkında bildiklerimi göz önünde bulundurduğumda, bu beni şaşırtmamalıydı. "İnsan esirlerin zafer gösterisi yok mu?

Omuz silkti. O tür bir görev değil.

"Şimdiden duymuş muydun? Günlerini her zaman köşkün izole edilmiş huzurunda kilitli bir şekilde geçirmediğini unutmak çok kolaydı - genellikle saraydaki yemeklere, toplantılara ve kutlamalara her zaman katılırdı ve Anne'nin planlarını ve stratejilerini sarayın çoğundan daha iyi bilirdi.

Rhudak ile haraç görüşmeleri.

Rhudak. Takımadaların en büyük adası - tüccarlara ve denizcilere ev sahipliği yapıyor. Kaşlarımı çattım ve 'Haraçlar konusunda pazarlık yapılabileceğini bilmiyordum' dedim.

Creon iç çekti. Yapamazlar.

"Peki neden birini o tarafa gönderdi ki?

Muhtemelen soruna kimin sebep olduğunu görmek için.

Çok yorgun görünüyordu - çok boyun eğmiş. On yıllar boyunca kaç kez bunun gerçekleştiğini izlemek zorunda kalmıştı? İnsanlar bir direniş ya da sadece bir müzakere girişiminde bulunduklarında tekrar tekrar cezalandırılıyorlar mıydı?

Ne kadar sıklıkla cezayla ilgilenen kişi o olmuştu?

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Bir iç çekiş daha. Onun sonuçlarını daha sonra duyacağım. Önce bu geceyi atlatalım.

"Doğru. Yakında Rhudaki yöneticilerinin başına gelebilecekler hakkında endişelenmenin sırası değildi. Önce kurtarmam gereken kendi derim vardı. 'Yapmamız gereken herhangi bir hazırlık var mı? Giyecek bir şeye ihtiyacım var.

Elbiseme kaşlarını çattı - açık mavi ve beyaz çiçekler, en sevdiğim.

"Bu gerçekten bir parti elbisesi değil, Creon.

Ne olmuş yani?

"Yüzünde çirkin bir siğil gibi duracağım.

Bir kaşını kaldırdı. İnsan gibi görünüyorsun. Ne giyersen giy göze çarpacaksın.

'Evet,' dedim gözlerimi devirerek, 'ama ben senin insanın olarak orada olacağım. Bir bahanen olsa bana daracık bir elbise giydirmeyeceğine inanmaları mı gerekiyor?

Biraz uzun süre tereddüt etti. Beni açık saçık bir elbisenin içinde görmekten pek de rahatsız olmayacağı ve bu durumdan hoşnut olmadığı sonucuna varmama yetecek kadar uzun bir süre.

Bu kadar kısa sürede terzi bulamazsınız.

"İhtiyacım yok. Ona en parlak gülümsememi verdim. Parmaklarım aniden kaşınmaya başladı - nihayet tekrar bir iğne tutmak için bir bahane. 'Sadece bana biraz malzeme bul ve ben iyi olacağım. Buranın güncel modası hakkında bir fikrin var mı?

Sanki ona rahim hastalıkları hakkında soru sormuşum gibi bana baktı. "Ne?" dedim. "Ne?" dedim.

mi yapmayı planlıyorsunuz?

'Tabii ki kendim yapacağım. O lanet çıraklığı boşuna yapmadım.

Bu, yüzündeki şaşkınlığı de yatıştırmadı.

Ne çıraklığı?

"Ildhelm'de. Bayan Matilda ile - kime soracağınızı biliyorsanız, oldukça efsanevi bir kadın terzisi.

Kaşlarını çattı. Ressam çırağı olduğunu sanıyordum.

'Sadece bir asistan. Babamın boyalarını karıştıracak birine ihtiyacı vardı.' Hiç barındırmamayı tercih edeceği biri - bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. "Bana da birkaç yıl boyunca resim yapmayı öğretmeye çalıştı, ama perspektifi kurtarmak için yapamadım.

benim hayat. Ve I oldu daha iyi at İğne işi. Bu yüzden Annem on sekiz yaşıma geldiğimde Ildhelm'e gitmeme izin vermesi için onu ikna etti.

Tek başıma, kimseyi tanımadığım bir adaya - kimsenin beni tanımadığı bir yere. Gizli bakışlar yok, arkamdan fısıldaşmalar yok. Altı ay uzun çalışma günleri ve yatakhanemi paylaşan kızlarla gece sohbetleri, altı ay özgürlük. Helmer'la da altı ay.

Creon o ani nostalji dalgasını gördü mü? Hareketleri temkinli, neredeyse . Ama kalmadın mı?

"Birkaç ay sonra biraz büyülü bir ... olay yaşadım. Başını eğdiğinde kaşları daha da çatıldı.

"Önemli bir projemiz vardı ve çok fazla zaman alıyordu," dedim yüzümü ovuşturarak. Panikliyordum. Sonra ne olduğunu anlamadan bütün elbise kül oldu. Aileme çalışmamı yaktığımı yazmışlar, ailem ne olduğunu anladı ve hemen eve gelmemi istedi. Ben de boya karıştırmaya geri döndüm.

Elini sallarken sinirli, neredeyse kızgın görünüyordu.
Ve hala sana öğretecek birini bulamadılar.

"Onlar... Hayır. Yani..." Tedirgin bir kahkaha attım. "Bana bakmaları için neden birkaç fae öğretmenini davet etmediklerini anlayabiliyorum.

Bu konuda biraz bilgisi olan insanlar var. Sözcükler şimdi hızlıca, kısa ve çabuk hareketlerle geliyordu. Diğer büyülü halklar da var. Onları bulmak için biraz çalışmak gerekiyor.

Bu günlerde, ama yollar var. Ve babanın bir ağı vardı.

"O - o vardı, evet. Yutkundum. 'Ama dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Beni bulduğunuzda adada olmasaydım, hepsi ölmüş olacaktı.

Bu konuda biraz bilgisi olan birine sorsalardı, o koğuşu en başta yapmazlardı. Alay ederek ayağa kalktı. Ve siz de günlerinizi saklanarak ve güçlerinizden utanarak geçirmezdiniz.

Gözlerimi kırpıştırdım, verandadan yeni getirdiği yiyecekleri kapıp içeride kaybolmak için döndüğünde onu gözlerimle takip ettim. "Creon?

Bana döndü, dudakları büzülmüştü, gözleri

gergindi. "Kızgın mısın?

Gözlerini kırpıştırdı, parmakları yanında tereddüt ediyordu. Sonra, şimdi daha yavaş, görünüşe göre eliyle işaret etti.

"Bana öğretmedikleri için mi?

Yine durakladı ve sessizlik içinde bakışlarını kaçırdı. Sonunda elini tekrar kaldırdığında, işaretler o kadar yavaş geldi ki cümlesini bitirmesini bile beklemiyordum.

Çünkü seni küçük hissettirdiler. Bir duraklama. Ve sende küçük olan hiçbir şey yok.

Ona baktım. Hâlâ yüzünü bana dönmedi.

"Creon...

Kaba bir hareketle arkasını döndü ve açık pencereye doğru yürüdü. Parmakları arkasında hareket etti - Ben

Bakalım senin için ne bulabilirim.

Kahvaltımı bitirip onu içeri kadar takip ettiğimde çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

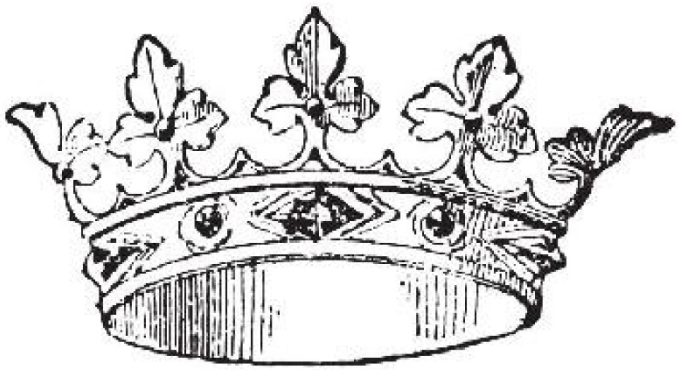

Bir saat sonra ürkek bir fae kızı pavyona geldi ve bana iki devasa kumaş sepeti verdi - sıfırdan beş yeni balo elbisesi yaratmaya yetecek kadar malzeme. Kadife ve dantel, tafta ve ipek organze... Huş ağacından zeminde teslimatı açarken ellerimde vaatler fısıldar gibi hışırdadılar.

İlk sepetin dibinde diğer malzemelerimi buldum: bir yığın eskiz, ölçüm bandı ve yetişkin bir adamı öldürmeye yetecek kadar iğne ve iğne. İkinci sepetin dibinde ...

Paha biçilmez mücevherleri ve işlemeleri korumak için özenle sarılmış dört balo elbisesi.

Tanrılara şükürler olsun ki Creon henüz dönmemişti. Soluk soluğa kalışım çok hoşuna giderdi.

Sepetten elbiseleri ilk doğan çocuğuma göstereceğimden daha büyük bir özenle aldım; bunların her biri Cathra'nın Kızıl Saray'a verdiği yıllık haracın iki katı değerindeydi. Pudra mavisi bir kreasyon, derin yakası sıra sıra ipek çiçeklerle kaplı. İnci gibi beyaz dantelden bir rüya, dönen etek kapalı içinde ayaz Gümüş ve Işıltılı safirler. A Kıpkırmızı kadife önlük damlama ile karanlık kristaller, kumaşın üzerinde kanayan gece parçaları gibi. Son olarak, birelbise . derin menekşe İPEK organze, ve boyun çizgisi ve daralan beli altın işlemeli çiçek desenleriyle süslenmişti. En altta, çok tanıdık bir elle yazılmış bir not vardı. Elbiseler geçen yılın, yazıyordu. Eskizler daha yeni. Bir toplantıya sıkıştım, en kısa zamanda döneceğim.

mümkün olduğunca. Keyfinize bakın.

Boğazıma bir şey takılmış gibi kuşkuyla yutkundum. Bu şeyler için bir servet harcamış olmalıydı - ya da belki de kimse Creon Hytherion'dan bir şey ödemesini istememişti? Ama o zaman bile... Bu istediğimden çok daha fazlasıydı. Ummaya cesaret ettiğimden bile çok daha fazlası. Görünüşe göre beni etkilemek niyetiyle bile değil.

Keyfinize bakın.

'Teşekkür ,' diye fısıldadım nota ve çizimlere bir göz attım.

En az üç farklı elden çıkan tasarımlara bakılırsa, bu yıl omzu açık yakalar modaydı; yani

transparan kumaşlar ve Bayan Matilda'yı bile utandıracak kadar yüksek yırtmaçlar vardı. Çok az giysi, diye yazmıştı Creon. Ancak bana gönderdiği elbiselerin hiçbiri özellikle dekolte görünmüyordu.

Onlara şüpheli bir bakış fırlattım. Bulabildiği en masum seçenek olarak onları mı seçmişti? Sanki ayak bileklerimden daha fazlasını gösteren bir elbisenin içinde bana güvenmiyordu - sanki ayak bileklerimden daha fazlasını görmeye cesaret edemiyordu.

Bu noktayı ani bir hisle değerlendirdim...
İlgi.

Kontrolünü kaybetmesini istediğimden değil elbette. Bu çok saçma olurdu. Beni tekrar öpmesini bile istemiyordum; ne de olsa insanlığın iyi bir kızıydım. Labirent'ten ayrıldığımızdan beri ellerini benden uzak tuttuğu için çok mutluydum, alaycı sözler ve müstehcen şakalar bir yana. Her sabah ben uyanmadan kalktığı ve kendimi bir daha yatakta ona sarılmış bulmadığım için gerçekten çok mutluydum.

Ama ben onun küçük evcil hayvanıymışım gibi davranırken kendini birazcık kaptırırsa, en azından hoş bir şekilde kaptırması daha iyi olurdu, değil mi?

Dört elbiseyi tekrar incelerken kendi kendime bunun mantıklı olduğunu söyledim. Gerçekten çok mantıklı. Bu tasarımlardan birini biraz değiştirmek için mükemmel bir neden. Sadece biraz daha ten - ne de olsa son modayı aklımda tutmalıydım.

Son derece mantıklı. Bayan Matilda benimle gurur duyardı.

Creon nihayet saraydan döndüğünde gökyüzü çoktan kararmıştı ve ben de bana aldığı koyu mor ve altından oluşan görkemli kreasyonu dikiyordum. Ses çıkarmadan pavyona girdi, görüş alanımın kenarında uzun, kanatlı bir gölge gibi. İşimden başımı kaldırmadım. Kendime bir iğne batırmak ve bu paha biçilmez elbisenin her tarafını kanatmak geceye başlamak için kötü bir yol olurdu.

"Toplantıları atlattın mı? Dudaklarımın arasındaki iğnelerin etrafında söyledim.

Paltosunu çıkardığını duydum, sonra göz ucuyla izini kaybettim. Bir an sonra arkamda belirdi ve sarı büyüyle birkaç deney yapmadan önce gardırop kapağı olan aynada bakışlarımla buluştu. Yüzündeki gölgeler barizdi - bu da sorumun cevabını muhtemelen olumsuz kılıyordu. Ama gözlerini aynada üzerimde gezdirirken dudaklarında bir anlık bir eğlence belirdi ve eliyle, "Bazı ayarlamalar yaptın mı?" diye işaret etti.

Bazı ayarlamalar, evet. Orijinal tasarımın uzun çan kollarını çıkardım ve yakayı omuzdan sıkıca uzak olacak şekilde alçalttım. İnce organze etek hala yere kadar uzanıyordu, ancak altındaki ipeği

Böylece bacaklarımın silueti şeffaf kumaşın arasından parıldıyordu. Yapabileceğim kadar müstehcen değildi - ama yine de göbeğime kadar uzanan bir yırtmacı kaldıracak kalçalara sahip değildim.

Gerçi o öğleden sonra kendi ölçümlerimi yaparken öğrenmiştim ki, şu anda üç hafta öncesine göre çok daha fazla kalçam vardı. Günde üç büyük öğün yemek üzerimde izlerini bırakıyordu.

"Moda standartlarına göre biraz erdemli görünüyordu," dedim, son dikişleri attıktan sonra kollarımı açarak gösterdim. "Nasıl buldunuz?

Bir an için bunu düşündü. Bu gece sana yanlış baktıkları için birkaç kişiyi öldürmek zorunda kalabilirim.

Bir kahkaha attım. "Bu bir iltifat mı?

Kimse muhteşem görünmediği için benim gazabımı göze alamaz. Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Bir meydan okuma gibi görünüyordu - ama bu eğlenceli örtünün altında daha yumuşak, çok daha ciddi bir şey yatıyordu, nefesimin en kısa anlarda kesilmesine neden olan bir şey. Hangi elbiseyi seçeceğini merak ediyordum.

"Benim göremediğim gizli bir anlam mı vardı?

Kreon bir kaşını kaldırdı.

"Kırmızı giymek istemedim," dedim aynada kendime bakmak için dönerek. 'Hiçbir şekilde Kızıl Saray'ın bir parçası gibi görünmek istemedim. Ama bu gece onun o bebek yüzünü patlatmak için bir fırsat bulursam diye

üzerimde hala biraz kırmızı olduğundan emin olmak istedim. O yüzden mor oldu.

Yavaşça başını salladı.

"Peki gizli anlam neydi? Omuz silkme.

Moru severim.

"Öyle mi? Nedense onun her zamanki siyahtan başka bir rengi sevdiğini hiç düşünmemiştim.

Benim var. Ve bu elbise sana çok yakışmış.

Ona ters ters bakmak için arkamı döndüm. 'Eğer bana daha sonra bunu söylemeyi planlıyorsan, bu benim üzerimde de iyi duracaktır.

...'

Bana sırıttı. Asla yapmam.

" beri bana bakıp duruyorsun.

Tabii ki. Sıkı çalışmanızı görmezden gelmek kabalık olur.

"Elbisemi sırf sen beni bütün gece süzebilesin diye değiştirdiğimi mi ima ediyorsun?" diye sordum.

Öyle değil mi?

Homurdandım. "Rezalet.

Bu hayır demek değil.

Ona doğru yaklaşıp parmağımı göğsüne sapladığımda eteklerim etkileyici bir şekilde savruldu. Akıllıca bir seçim değildi. Parmağımı tuğladan bir duvara da saplayabilirdim ve sadece bu gözlem bile içimde yeni bir sıcaklık patlamasına neden oldu. Ben ona ters ters bakarken gülümsemesi daha da genişledi. Lanet olsun ona - her zaman içimi görmeyi nasıl başarıyordu?

"Sana kibirli bir pislik olduğunu söylemiş miydim?

Yaptın. Her nasılsa bu jest elinin çenemin altında, boğazımdan alt dudağıma doğru tek bir okşayışla ilerlemesiyle son buldu. Geri çektiğinde, parmak uçları geride ağrıyan, boş bir deri bıraktı. Ve sen bunu pek umursamıyor gibiydin.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Aklımdan geçen her yasak düşünceyi, asla hayal etmemem gereken her görüntüyü görüyordu. Yutkunmaya çalıştım ama ağzımın kül gibi kuruduğunu fark ettim.

Hala kimi kandırmaya çalışıyordum?

Onu istiyordum. Onu istediğimi biliyordu. Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmeden ona zar zor bakabildiğimi biliyordu - her masum dokunuşta bedenim bana teslim olmam için yalvarıyordu. Bir gurur yanılsaması uğruna kendime eziyet ediyordum, oysa Labirent'teki o öpücükten beri gururum ölmüş ve gömülmüştü.

Ama bu kararı vermek, bir zamanlar değer verdiğimi düşündüğüm tüm ahlaki ilkelerden gerçekten vazgeçmek...

"Devam et o zaman," diye fısıldadım, dizlerimin bağı çözülmüştü, "ne istediğimi bu kadar iyi biliyorsan.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı - tehlikeli, bilmiş bir gülümseme. Demek oynadığın oyun bu? Sessiz bir kıkırdama. Üzgünüm, Emelin. Suçlayacağın kötü adam ben olmayacağım. Karşılıklı ahlaksızlıkta bana katıl ya da hiç katılma.

Parmakları yanağımdan bir saç teli kadar uzakta, tenimde sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda durdu. Zar zor cesaret ettim

nefes almak için. Üzerimde yükseliyor, yüzünün keskin düzlemleri sadece pavyonun parıldayan gece ışıklarıyla aydınlanıyordu, gerçekten de ahlaksızlığın timsali gibi görünüyordu - acımasız, güzel ahlaksızlığın.

Dudaklarımı ayırdım. Hiç ses çıkmadı.

Bu gece için bir anlaşma yapalım. Parmaklarının hareketleri bile şimdi müstehcen görünüyordu, her kıvrım ve dönüş aynı parmakların bir an önce boğazımın savunmasız teninde nasıl hissettiğini hatırlatıyordu. Senin bana yapmadığın hiçbir şeyi ben de sana yapmayacağım. Bana sınırlarını göster. Yine o gülümseme. Ya da eksikliğini.

Onların yokluğu. Önce benim ona yapmadığım hiçbir şey yoktu - bu da beni öpmeyeceği, bana dokunmayacağı anlamına geliyordu, önünde çırılçıplak geçit töreni yapsam bile. Gerçekten de kendi kendimin suçlusu olacaktım.

En azından sözünü tutarsa.

Yine de bu elbiseden çok memnun görünüyordu. Ve bunun için pazarlık yapmamıştı - gerçekten değil. Bu da yeterince sıkıştırılırsa hâlâ fikrini değiştirebileceği anlamına geliyordu.

Ben de çenemi kaldırdım ve 'Kendinden çok emin görünüyorsun' dedim.

Bir kaşını kaldırdı. Sanırım sen de öylesin. Yoksa kendini kontrol etmekten mi şüphe ediyorsun?

Yüzündeki o kendini beğenmiş ifade olmasaydı daha akıllıca davranabilirdim. Parmaklarının oluşturduğu her işaretteki bariz meydan okuma olmasaydı. Şimdi düşünmeden homurdandım ve 'Peki' dedim. Anlaştık.

Kreon sözünü tutmaya kararlı olduğunu göstermek istercesine hemen geri adım attı. Sol kolunu uzatarak, "Geliyor musun?" diye işaret etti.

"Ne, şimdi mi? Temiz bir gömlek falan giymen gerekmiyor mu?'

Bir kaşını kaldırdı. Nasıl olsa kan bulaşacak.

Oh, Tanrım. Fae şenlikleri. Artık bir seks partisi mi yoksa bir savaş alanı mı beklemem gerektiğinden emin değildim ve her iki seçeneği de dört gözle beklemiyordum.

Ama Anne bekliyordu. Kurtarmamız gereken kendi hayatlarımız vardı.

Bu yüzden Creon'un koluna girdim, onun ezici fae kokusu bir kez daha üzerime sinerken sallanmamaya çalıştım ve 'Pekala. Hadi partiye katılalım.

Kemik salona ayak bastığım ilk gece, Kızıl Saray'a vardığımda, toplanan fae'ler arasındaki atmosfer saatler önce bitmiş olması gereken bir gece resepsiyonu gibiydi. Bir hafta önce Anne ile öğle yemeğimiz sırasında, oda boş, soğuk ve tamamen ruhsuzdu. Bu akşam, yüzlerce fae yine kemik duvarlar arasında toplanmışken, hava aşırı tatlı bir kırmızı şarap gibi baş döndürücü ve ağırdı, gerçekleşmek üzere olan bir kan banyosunun ambiyansı.

Duvar boyunca sıralanmış masalardaki yiyeceklere neredeyse hiç dokunulmamıştı. Öte yandan içkiler bolca akıyordu. İçeri girdiğimizde, Creon'un eli bileğime sıkıca sarılmışken, görevlilerin yarısı çoktan sarhoş olmuştu; cıvıl cıvıl seslerden oluşan koro müziğin çoğunu bastırıyordu ve sadece ara sıra bir keman ya da flüt birkaç yetersiz nota için gürültünün üzerine çıkmayı başarıyordu. Salonun uzak bir köşesinden tiz ve vahşi kahkahalar yükseliyor, histeriye yaklaşıyordu. Bize daha yakın bir yerde, bağırıp çağıran seyircilerden oluşan bir çemberle çevrili iki fae dişisi dans ediyordu, kısa iç çamaşırları o kadar dayanıksızdı ki çıplak da olabilirlerdi.

Çok fazla şarap. Çok az kıyafet.

Nedense açıklamanın bu şekilde olmasını beklemiyordum

Doğru.

Creon salonun ortasına doğru ilerlerken hiç tereddüt etmedi, fae'ler arkasından sarhoşça selamlar verirken ya da onu planladıkları şeytani etkinliklere davet ederken bir kenara bile bakmadı. Yolu odanın diğer tarafında, Ana'nın şenlikleri denetlediği tahta doğru düz bir çizgiydi. Ophion bu kez yastıkların ve perdelerin arasında ona katılmış, başını onun kucağına yaslamış, o da dalgın dalgın ona kan kırmızısı üzüm üstüne kan kırmızısı üzüm yediriyordu. Yine de gözleri bir an olsun odadan ayrılmıyor, her konuşmayı, her tehditkâr kavgayı not alıyordu.

O buz mavisi bakışlar, odanın yarısına geldiğimizde üzerimize yerleşti ve Creon beni tahtının ayakucuna sürükleyip reverans yaptırırken renksiz bir ilgiyle bizi takip etti. Orada, mermer zemine bakarken bile bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Buraya bir renk zerresi bile çizmeye kalksam, anlardı.

O daha hızlı olurdu.

Elbisemin koyu mor rengi benimle alay ediyor gibiydi. Çok yaklaşmıştım ama yine de... Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Creon'un parmakları bileğimi sıkıca kavradı - başka bir uyarı.

Burada

olmaz.

Şimdi

olmaz.

Sonunda Anne'nin sesi "Hoş geldin Emelin" dedi.

Teşekkür eder gibi bir şeyler ciyakladım, kelimelerimi kasten tökezleterek. Yanımda, Creon'un selamı son derece zarifti, yüzü insanlık dışı bir şekilde herhangi bir ifadeden yoksundu.

"Küçük güvercinin oldukça güzel görünüyor," diye ekledi Anne, Ophion'un dudaklarının arasına bir üzüm daha bırakırken sesinde soğuk bir eğlence vardı. Oğluyla konuşurken bile gözlerini benden ayırmadı. "Ona göz kulak olsan iyi olur Creon.

Sadece başını salladı ve döndü, beni çekmek için bileğime sıkı bir el doladı. Ama biz orada dururken arkamızdaki yol kapanmıştı ve kalabalık açıklanamaz bir şekilde yoğunlaşmış, bedenler birbirine daha da yaklaşmış gibiydi.

Şarap ve fae büyüsü kokusu... Gözler beni takip etti, gerçekten, üzerimde sürünen böceklerin bacakları gibi tenimde hissedebildiğim bakışlar.

Oldukça güzel. Bu lanet elbiseyi giymemeliydim. Sıkıcı günlük kıyafetlerimle içeri girmeliydim - o zaman hala gülünç küçük bir insan olurdum, ama en azından arzu edilen küçük bir insan olmazdım ...

"Merak etme, kedicik," diye mırıldandı sarhoş bir ses yanımda ve solgun bir fae erkeği, gözleri buğulu ve adımları düzensiz, sallana sallana bize doğru geldi. Bakışları benimkileri yakaladı ve istemsizce Creon'un kollarına doğru geri çekildim. "Sıkılmana gerek yok. Eminim böyle bir gecede seni tek başına tutmayacaktır.

-'

Creon'un hareket ettiğini bile görmedim.

Şarapla ıslanmış havayı yaran gümüş parıltısı. Bıçak deriyi, eti ve akciğeri yırtıp geçerek göğsüne fae erkeği tökezleyerek geri çekildi. Bulamaç haline gelmiş cümlesi ani, boğucu bir solukta boğuldu. Buğulu gözleri boşluğa döndü. Son bir iç çekişten biraz daha fazlasıyla, fae erkek yere yığıldı, kar beyazı kanatları aniden koyu kırmızı kanla kaplandı.

Şok olmak için zamanım bile yoktu.

Etrafımızdaki konuşmalar kesildi. Müzik durdu, danslar yavaşladı. Çığlık çığlığa kahkahalar kesildi. Kalabalık bizden uzaklaştı, Creon'dan uzaklaştı, ta ki genişleyen bir daire içinde sadece üçümüz kalana kadar - o, ben ve ölü

yerde yatan erkeğin cansız bedeninin etrafındaki kan gölü hızla genişliyordu.

Hâlâ Creon'un sol kolunu tutuyordum, bir an sonra fark ettim. Odadaki tüm gözler bana çevrilmişti.

Ben de en mızmız, en şımarık sesimi takınıp feryat ettim, 'Kreon! Elbiseme kan bulaştıracaksın!'

Bana kaşlarını kaldırarak bir bakış fırlattı. Şüpheli bir şekilde onaylama bakışı gibi görünüyordu.

'Peki, tamam,' dedim ve gözlerimi devirdim. 'Sanırım bunu hak etti. O zaman bir sonrakine ne yapacağını seçmeme izin verecek misin?

Creon gülümsedi. Ben ciyakladım. Etrafımızdaki bakışlar biraz daha endişeli bir hal aldı.

"Her zaman gerçek bir kafa kesme görmek istemişimdir! Beklenmedik ölümün sessizliğinde duvardaki kalabalığın beni duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldayarak ekledim.

Creon tepki vermeden eğildi, bıçağını ölü fae'nin göğsünden çekip aldı ve kar beyazı kanatlarına sildi. Etrafımızdaki sıra sıra yüzlere dik dik bakışı tek kelime açıklama gerektirmiyordu - gönüllü var mı?

Seyirciler aceleyle arkalarını dönüp konuşmalarına devam ettiler. Ama bu kez önümüzde geniş bir yol açıktı ve Creon o sahiplenici kolunu bana dolayarak beni salonun daha sakin, daha gölgeli tarafına doğru yönlendirirken yine kimse bize yaklaşmadı. Solgun fae'nin cesedi yerde kalmıştı. Henüz kimse pisliği temizlemeye istekli görünmüyordu.

Ancak o zaman, kemik duvarların sessiz gölgeleri arasında kalp atışlarım aniden hızlandı - sanki vücudum ne olduğunu ve Creon tehdide son vermekte bu kadar hızlı davranmasaydı neler olabileceğini iki dakika geç fark etmişti.

Fark etti. Tabii ki fark etti. Sırtımın alt kısmındaki eli bir an için sıkılaştı, sözsüz bir güvence - iyiyiz, dedi o el. Güvendesin. Seninleyim. Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve buna inanmaya çalıştım - ama o bıçağın ete ve kemiğe çarpma sesi, şenliklerin kabaran gürültüsü arasında bile kulaklarımdan gitmiyordu ve salon çok sıcak, çok kalabalık ve çok tehlikeliydi ...

Kanatları hiçbir uyarıda bulunmadan etrafımı sardı, mum ışığını ve kemik duvarları gölgede bıraktı, ikimizi de siyah kadife ve menekşe ipeğinden küçük, karanlık bir kozanın içine aldı.

Emelin. Bedenlerimiz arasında parmaklarının hareket edebileceği kadar bile yer yoktu ama yine de bana dokunmamayı başarmıştı - söz verdiği gibi. Kabul ettiğim gibi. Kimse sana elini sürmeyecek.

Hiç kimse. Beni çırılçıplak soyup arkadaşları arasında dolaştırmakta tereddüt etmeyecek, ben canımı kurtarmak için çırpınırken beni av köpeklerine atıp gülecek fae'lerle dolu bir salonda... Ağzımı açamadan bir ürperti omurgam boyunca ilerledi ve Creon'un gözleri imkânsız bir tonda daha karardı.

'Onlara izin vermezsin,' diye fısıldadım.

Sen de izin vermezdin.

Ona baktım. Dudaklarının kenarları bir parça kıpırdadı, güven verici olduğu kadar gülümseyen bir şeye dönüştü.

Ben.

Çünkü hala o derin mor, kırmızı ve mavi renkleri üzerimde taşıyordum; çünkü hala güçlü bir fae ebeveynin büyüsünü miras almış bir kızdım; çünkü Anne'nin gözlerinin altına bir renk zerresi bile çizemesem de, hala aklım ve Creon'un tehditkar bakışları vardı. Aptal değildim. Güçsüz değildim. Öyle olduğuma ne kadar çok inanırlarsa, o kadar az doğruydu.

Benim küçük bir yanım yoktu.

Fae piçleriyle dolu bir salonun beni bunun tersine ikna etmesine izin vermeyecektim.

Creon bir sonraki anda kanatlarını geriye kıvırdı ve evcil hayvanını bir anlığına kendine saklamak isteyen bir fae prensinin soğukkanlı ve memnun sırıtışıyla kanatlarını içine soktu. Zararsız küçük Emelin'in bir başka halka açık gösterisinin zamanı gelmişti. Kendimi çelikleştirdim ve dünyanın benim yerimde görmeyi beklediği o aptal, yaltaklanan kız gibi kollarımı Sessiz Ölüm'ün göğsüne doladım. Onu tutmak çok tehlikeli olmamalı, dedim kendi kendime. O da bana aynısını yapsa aklımı kaçırmazdım.

Sözünü tuttu. Elini saçlarımda bile gezdirmedi, elini kalçama bile koymadı. Bu gözlemin beni rahatsız ettiğini dehşetle fark ettim.

Bu uzun bir gece olacaktı. Çok uzun bir gece.

Dikkatimi dağıtmak için başımı çevirdim, hâlâ onu tutuyordum. Salonun çoğu bize olan ilgisini kaybetmişti; bize doğru birkaç hızlı bakıştan fazlasını yakalayamadım. Uzakta, Anne ve Ophion tahtın dibindeki bir tartışmayı izliyorlardı ve her ikisi de daha fazla kan dökülmesi vaadinden memnun görünüyorlardı.

Bir sırrını paylaşmak üzere olan kıkırdayan bir kız gibi dudaklarımı kulağına yaklaştırmak için parmak uçlarımda yükselirken, "Peki ya şimdi yüzüne bir kırmızı patlatırsam?" diye fısıldadım.

Çok uzaktı. El hareketlerini bedenlerimizin arasına sakladı, izleyenler için görünmez oldu.

'Peki ya o aptallar birbirlerini öldürmekle meşgulken biz yaklaşsaydık?

Başını salladı, hâlâ hafif sıkılmış ve hafif eğlenmiş görünüyordu. Seni fark edecektir. Seni çok daha ilginç bulur.

"Oh. Midem biraz sıkıştı. 'Tatsız. Neden?

Birkaç on yıl oldu.

"Ne oldu - oh, kahretsin. Uyarı niteliğindeki bakışı bana artık yeterince aptal görünmediğimi hatırlattı. Bir laneti daha bastırarak, araştırmacı kaşlarımı tekrar çatmaya zorladım, sanki çirkin bir isteğimi reddediyormuş gibi biraz dudak büktüm ve şimdi daha sessiz bir şekilde devam ettim, "Birkaç on yıl oldu?

Omuz silkti. Kim olursa.

"Ne zamandan beri burada hiç misafiriniz olmadığını mı söylüyorsunuz?

Aldığım tek yanıt hafifçe kalkık bir kaş oldu.

"Yine mi Son Savaş'tan beri?

Başını salladı.

"Yüz otuz yıldır orada tek başına mı yaşıyorsun? O anda salonun diğer tarafından yükselen tezahürat olmasa, çok yüksek sesle konuşuyor olabilirdim. Neredeyse bir buçuk asır... Böyle bir vücuda sahip güçlü bir fae erkeği yalnızlığını gidermek için bir ya da iki kaçamak bulabilir miydi? Tanrım. Büyüleyici arkadaşlığımdan bu kadar kolay gıdıklanmana şaşmamalı.

Bir hataydı. Elini yavaşça, imalı bir şekilde belimde dolaştırırken gözlerindeki tehlikeli parıltıdan bunu okuyabiliyordum - bir dakika önce kolumu gövdesine dolayışımı taklit ediyordu, ama kesinlikle ona bu şekilde sarılmamıştım. Parmakları elbisemin üzerinde tembel ama ısrarcı bir yoğunlukla geziniyor, dokundukları her santim teni karıştırıyordu. Vücudum bir şenlik ateşi gibi yanıyordu, daha önceki dokunuşlarının kalıcı uyarıcılığı, son bir saatin korkusu ve ölümü tarafından hiçbir yerde söndürülemedi.

Nefesimi kontrol etmek için soluğumu tutmaya çalıştım. Yüzünü kulağıma yaklaştırdı, tıpkı bir an önce ağzımı onunkine yaklaştırdığım gibi; kıkırdamasının ılık nefesi kulağımın, boynumun üzerinde en yumuşak dudaklardan bile daha şefkatli bir şekilde gezindi.

Parmaklarıyla göğsünü işaret etti, tek kişi ben olmalıyım.

Hiç düşünmeden, onu uzaklaştırmak için ellerimi yanlarına soktum - sadece bir inçlik yer açmak için, sadece bir

Bedenlerimizin temas ettiği her yerde toplanan ısıyı soğutmak için özgürlüğün bir kısmı. Ne yaptığımı çok geç fark ettim ve donup kaldım, onun kaslı gövdesine bu kadar yakın bir şekilde kalıplanmış parmaklarıma bakıyordum.

Oh, hayır.

Sanki ikinci gafımı bana nazikçe bildirmek istercesine, eli tekrar sırtımda gezindi ve sırayla yan tarafıma yerleşti. Kalçamın hemen üzerinde sert bir dokunuş - ama aynı elin birkaç santim daha aşağıya, sırtımın küçük kısmına, popoma, ta aşağılara indiğini hayal edebileceğim kadar yakın-

Hayır, hayır, hayır.

Bir ciğer dolusu serin hava emdim ve tekrar yukarı baktım. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve bana hoş bir şekilde gülümsüyordu.

"Bir şekilde hile yapıyormuşsun gibi hissediyorum," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

Kaybetmek istediğinde yenilmen çok kolay.

"Sen," dedim, bu sözün rahatsız edici gerçekliğini görmezden gelmeye çalışarak, "şu anda suratına yumruk atmak çok kolay.

Sırıtışı ortaya çıktı. Oh, Zera bana yardım et. Suratına yumruk atmak, ellerinin yüzüme de erişmesine neden olacaktı ve bu kadarını kaldırabileceğimden emin değildim. Eğer o yumuşak, şefkatli parmaklarıyla dudaklarıma dokunursa - sadece yanağıma dokunsa bile ...

İçimden bir ürperti geçti.

Kreon tuzağını kurmuş avcı gibi bekledi.

Ona dokunmak istedim. Kendime geri adım atmamı, ondan ve tehlikeli anlaşmalarından uzaklaşmamı söyledikçe, bedenim zihnimin komutlarına daha çok direniyordu. Geri adım atmak istemiyordum. Ellerimi omuzlarında gezdirmek ve gömleğinin altındaki sert kaslarının dayanılmaz hatlarını hissetmek istiyordum. Tenini de hissetmek istiyordum, karşısında uyuduğum o pürüzsüz, sıcak teni. Tırnaklarımı vücuduna geçirmek ve nefesinin yeniden kesildiğini duymak istiyordum. Parmak uçlarımda bir açlık, avuçlarımda bir özlem vardı, her dokunuş için, kendime asla izin vermeyeceğime söz verdiğim her keşif için ...

Bütün bir geceyi kendimle kavga ederek geçiremezdim.

Uzlaşmalar o zaman. Stratejik uzlaşmalar. Gözlerimi kapattım ve yutkundum, üzerime çöken tehlikeli sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. En zararsız vücut parçası neydi? Bacakları değil - en son parmağını kalçalarıma dokundurduğunda bile nasıl tepki verdiğimi biliyordum. Göğsü ve karnı da söz konusu olamazdı, sırtı da öyle...

Kanatlar.

Misilleme olarak kanatlarıma dokunamazdı, değil mi?

Nefesim hızlandı, içimdeki gerginlik ve zafer birbirine karıştı. Bu akıllıca bir fikir miydi? Artık bilemiyordum. Ama her nasılsa bu gece kişisel prensiplerden ziyade kazanmaya yönelik bir oyuna dönüşmüştü ve bu en azından kazanmaya yönelik bir hamle gibi görünüyordu.

Başımı kaldırdım. Creon hâlâ beni izliyordu, karanlık gözlerinde yanan bir şey bana bir an için arkamızdaki bağrışmaları ve gülüşmeleri, üzerimde yükselen kemik duvarları, salonun diğer tarafındaki tahtında oturan Anne'nin tehlikesini unutturdu.

Daha fazla düşünemeden elimi uzattım.

Parmak uçlarımın altında, ilk denememde sol kanadının yüzeyini buldum - göründüğü kadar pürüzsüz ve kadifemsi yumuşaktı, ancak koyu renkli liflerde de bir sertlik vardı, bir çerçevedeki sıkılmış tuval gibi gergin bir gerginlik. Bir an için, parmaklarımı o güçlü, savunmasız yüzeyin üzerinde gezdirmeme neden olan şey, sinsi bir plan ya da el altından yürütülen bir stratejiden çok meraktı. Sonra Creon'un eli bileğime kilitlendi, sert, endişe verici bir sertlikle ve aniden asıl planlarımı ve motivasyonlarımı hatırladım.

Bana karşı sertleşti, memnun sırıtışı güneş ışığındaki bir gölge gibi kayboldu.

"Hoşuna gitmedi mi? Parmaklarımı o pürüzsüz zara doğru, tutuşunun izin verdiği ölçüde oynatarak söyledim. Bu dokunuşla çenesi gerildi, dişleri birbirine kenetlendi - daha önce bu salonda ondan hiç görmediğim kadar kontrolünü kaybettiğini gösteren bir ifade. Güzeldi. Kendini bir vaatler ve tahrikler kafesinde kilitli bulmanın nasıl bir şey olduğunu o da hissetsin. Diğer elimi de uzattım ve daha gövdesini geçmeden alt kolumu yakaladı. İmza atacak parmakları kalmayınca dudakları kıpırdadı-

Değil. İşte.

Bu gittikçe daha iyi oluyordu.

"Bileklerimi tutuyorsun Creon," dedim tatlı bir sesle, masum gülümsememle ona bakarak. 'Bu gece bileklerine hiç dokunmadığımı ve bu nedenle anlaşmamızın sana izin vermediğini hatırlatabilir miyim-'

Emelin, dudakları söyledi.

Midemin zıplamasını görmezden geldim. İsmimin o sıkı dudaklarda tuhaf bir şekilde şehvetli görünmesini, sessiz hecelerin gerginlikten bile tanınabilir olmasını görmezden geldim. "Evet?

Ona karşılık veren bakış açık bir uyarıydı - ama yeni bir tür uyarıydı. Temkinli, evet. "Neye başladığını bil" diyen bir bakış. Ama aynı zamanda... saygı dolu bir bakış?

Savaşı kazanmamış olabilirim. Muhtemelen yepyeni bir savaşa başlıyordum. Ama bu savaş benimdi.

"Anlaşmamıza gösterdiğin muamele beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı Creon," dedim kibarca. 'Fae'lerin sözlerini tutacaklarına güvenilemeyeceğini bilmeliydim.

Lanete benzeyen sessiz bir şey ısırdı ve ellerini bileklerimden çekti.

"İyi misin? Tek bir parmak ucumu tekrar kanadının başlangıcında gezdirirken bakışlarını tuttum - gözlerinin daraldığını, çenesinin tekrar gerildiğini gördüm. "Biraz... bir şeyden etkilenmiş gibisin. Hoş olmayan bir şey değil, değil mi?

Keşfime ikinci bir parmak eklediğimde başını salladı, nefesi kesildi. O anda içimde bir sıcaklık belirdi.

Ses - Sessiz Ölüm'ün yavaşça, geri dönülmez bir şekilde kontrolünü kaybettiğini görünce. Eli belime dolanmıştı, o kadar sıkıydı ki neredeyse acı veriyordu. Bu uyarıyı da görmezden geldim.

"Ne istediğini sormaya başlamanın zamanı geldi mi Kreon?

Zorlanan parmakları tek bir kelimeyi hecelerken yüzünü buruşturması yarı ıstırap yarı eğlenceydi: Engerek.

'Senin koyduğun kurallara göre oynuyorum,' diye mırıldandım. 'İlk önce onları çiğnemeniz ne kadar sürecek?

Parmak uçlarımı tekrar pürüzsüz zarın üzerinde gezdirip en hassas noktaları, en tatlı zaferleri test ederken gözleri yarı kapalı bir şekilde sadece başını salladı. Etrafımızdaki kutlamalar daha gürültülü, daha vahşi bir hal almıştı. Kemik duvarın gölgesinde Creon hareketsiz duruyordu; yumrukları sıkılı, çenesi kilitli bir heykel gibiydi. Kanatlarının böyle çırpınmasına neden olan his her neyse, gözlerini uzun, koyu kirpiklerinin arasında cam gibi yapan zevk her neyse hâlâ ona direniyordu...

Ona dokunmak istedim. Onun tadına bakmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Ama bu savaşı ben kazanacaktım, istek ve arzulara lanet olsun. Kendini daha fazla tutamayana kadar onu çıldırtacaktım ve sonra ona sahip olacaktım, elleri ve dudakları vücudunun her bir dayanılmaz santiminde-

Kanatlarının başlangıcının hemen üzerindeki bir noktayı geçtim ve dişlerinin arasından ani bir nefes çekti. Göğsü o kısa nefes alış verişle yükseldi, kasları gömleğine doğru gerildi - ve ben kör edici bir istek refleksiyle tepki verdim, onu daha da yakın hissetmek için ani, umutsuz bir ihtiyaç. Elimi onunkinin üzerine koydum.

Zihnim müdahale edemeden göğsüm o yağsız kasları pençeledi, aşağıdaki kalp atışlarının tıkırtısını içime çektim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için ikimiz de hareketsiz durduk, benim o hain parmaklarıma baktık, bariz, inkar edilemez bir niyetle onun emekleyen göğsünü kavradılar.

"Siktir," dedim.

Dudaklarının etrafında kıvrılan sırıtış - vahşiydi.

"Siktir. Birdenbire nefesim kahkaha ve sinirden gıcırdayan, sığ bir karmaşaya dönüştü. Kendi göğsümün hiç bu kadar aniden farkına varmamıştım - göğüslerim korsajımın ipeğine sürtünüyor, meme uçlarım onun bakışları altında çakıl taşları gibi sertleşiyordu. "Pekâlâ. Eve gitme zamanı, değil mi? Çok güzel bir akşamdı ama-'

Kolu tekrar belime dolandı ve beni kendisine doğru çekti. Ateş gibi nefesini alnımda hissedecek kadar sıkı. Tanrım, ereksiyonunun şişkinliğini karnımda hissedecek kadar sıkı, Labirent'te göründüğünden çok daha sert ve çok daha büyük.

Ben daha nefes alamadan parmakları ağrıyan göğsümün etrafında kıvrıldı.

Artık başka bir şey hissetmiyordum. Artık başka hiçbir şeyin farkında değildim. Anne'nin tahtında oturuyor olabilirdik ve tüm faekind bizi izliyor olabilirdi ve ben fark etmezdim. Sadece göğsümü avuçlayan eli vardı. Parmakları yumuşak etimi acımasız bir şefkatle yoğuruyordu. Başparmağı göğsümün etrafında yavaş, tembel daireler çiziyordu.

Zevk neredeyse acıya dönüşecek kadar acil hale gelene kadar meme ucunu sıktı. Onu durdurmak için çaresizce bileğini tırmaladım ve bir sonraki an iki elimi de sırtıma yaslanmış buldum - sağ eli keyifli işkencesine devam ederken sol elinin parmakları tarafından kolayca kontrol altına alındı.

"Creon...

Başparmağımla işaret parmağım arasında çakıllı meme ucumu sıkıştırıp bacaklarımın arasında biriken sıcaklığa doğru şiddetli bir ihtiyaç patlaması gönderdiğinde adı bir solukta kayboldu.

"Creon... Creon, insanlar bizi görecek.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış fırlattı, gözlerindeki vahşi parıltı daha da vahşileşti. Ancak o zaman arkamdaki bağırışların artık özellikle şiddetli olmadığını fark ettim - aslına bakarsanız, ciğerlerini söken birkaç kişinin sesine benziyorlardı. Fae şenlikleri. Yüzümün daha da ısınabileceği ortaya çıktı.

'Bizi buradan çıkar,' diye nefes aldım. "Lütfen.

Son bir tembel okşamayla göğsümü serbest bıraktı. Neden?

Neden? Artık zar zor nefes alıyordum, yükselen sıcaklık ciğerlerimdeki havayı bile boğuyordu. Arkamdan inleme sesleri geliyordu. Her yerim karıncalanıyor. Sessiz Ölüm'ün uyarılmışlığı karnımın alt kısmına baskı yapıyor, ellerim, dudaklarım için yalvarıyor-

Artık düşünmüyordum. Sadece... istedim.

Sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi hiç karşı koymadan bileklerimi bıraktı. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

Ellerimi yüzünün etrafında kenetledim. Parmaklarımı ipek buklelerine gömdüm ve onu kendime doğru, Labirent'in çok renkli karanlığında beni bıraktığından beri istediğim - ihtiyaç duyduğum - bir öpücüğe çektim.

Hepsinin canı cehenneme o zaman.

Açgözlü, umutsuz bir tutkunun çarpışmasında benimle buluştu, dudaklarının ilk dokunuşu her mantıklı düşünceyi, hala tutuyor olabileceğim her makul itirazı unutturdu. Bu sefer dikkatli bir keşif, nazik bir giriş yoktu. Beni acımadan öptü, ona meydan okumaya cüret eden, ona eziyet etmeye cüret eden küçük insan beni açlıktan ölmek üzere olan ve sonunda açlığı giderilebilecek bir adam gibi öptü. Dudakları benimkini sardı. Dil benimkiyle iç içe geçti. Nefesi, ciğerlerimden yükselen pürüzlü, iniltili soluklarla eşleşiyordu, paylaşılan deliliğin soluk soluğa bir ritmi. Bir elini ensemde birleştirerek beni daha da yakınına çekti. Beni kollarının arasına aldı, yönlendirdi, kontrol etti.

Burada kontrol çok fazla ondaydı. Ve kendinden çok memnundu.

Bir elimi kolunun altından geçirdim ve parmak uçlarımı tekrar kanadında .

İçinden bir titreme geçti, şiddetli ve görkemli bir şekilde evcilleşmemişti. Keskin bir tıslamayla beni kaldırıp etrafında döndürdü ve vücudunun kaslı ağırlığıyla beni kemik kaplı duvara bastırdı. Çılgın parmakları her , sahipleniyor, fethediyordu. derinlere içine yeni

Kalçalarımın yumuşaklığı. Karnımın üzerinde dolaşıyor, anlaşmamız unutuldu. Ve yukarı... daha da yukarı...

Sonunda sol elini göğsüme götürüp altın setli yakamı aşağı çekerken kanatları arkasına doğru genişçe açıldı, benimle dünya arasında karanlık bir kalkan oldu.

Bir solukla ellerimi göğsüne vurdum ve başımı geriye çektim. "Creon!

Ağzı kulağımın hemen altındaki hassas derinin üzerinde gezindi ve ben yine nefes nefese kaldım, kendime olan son hakimiyetim de kırıldı. Bone Hall. Anne. Fae. Gözler. Yapabilir miydim? Ama parmaklarını tekrar elbisemden çekip göğsümün üzerinde gezdirdi... Köprücük kemiğimi geçti. Kaburgalarım boyunca. Yavaş, duyusal bir kayışla tekrar aşağıya.

Şehvetten sersemlemiş beynimin onun yazı yazdığını fark etmesi bir an sürdü, o tek parmak ucuyla tenime harfler çiziyordu.

Dur.

Ben.

Hava ciğerlerimden bir teslimiyet iç çekişiyle kaçtı. "Creon...

Parmağı hareketsiz kaldı. Ellerini omuzlarımın iki yanındaki duvara dayayıp alnını benimkine doğru indirirken gözleri kısılmış, her göz kırpışımı, her nefes alışımı ölçüyordu. Bakışlarında bir soru, bir meydan okuma vardı.

Durdur beni,

demişti. Yoksa ...

Başımı kemik duvarına yasladım. Onun vahşi, gece siyahı gözleriyle tanıştım. Ve elimi göğsünden indirdim.

Pantolonunun düğmelerini açtım, parmaklarımı aşağıdaki sert çıkıntının etrafına sıkıca sardım.

Başımın iki yanındaki kemikler parmaklarının altında un ufak oldu.

"Bizi buradan çıkar," diye tekrarladım, sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. Tanrım, ellerimi devasa uzunluğu boyunca ovuştururken onun kalın, kavurucu şekli... Dizlerim neredeyse sadece avucumdaki hisle bükülüyordu. "Çünkü durmayacağım. Ve bunun için annenin arkadaşlığına ihtiyacım yok.

Pes etti.

Dans eden, içki içen fae kalabalığının arasında gezinirken, bir sonraki an kollarında yatıyordum, göğsüne bastırılmış küçük mor bir oyuncak. Birkaç dakika içinde salondan çıkmış, pencereleri olan daha serin, daha sessiz ön odaya girmiştik - ama Creon dışarıya, pavyona uçmak için kanatlarını açmadı. Bunun yerine sola döndü ve karşımıza çıkan ilk kapıyı çekerek açtı, karanlık bir oda, kadife kaplı bol miktarda kanepe ve uzak köşede üç çıplak fae'nin birbirine dolanmış bedenleri ortaya çıktı.

Sessiz Ölüm saklandıkları yere girdiğinde inlemeleri ve kıpırdanmaları bir anda kesildi. Bıçağını çektiğinde, bıçağın yanlış ucunda ölen son fae yüzünden hala biraz kanlıydı, panik içinde kıyafetlerinin yarısını geride bırakarak çıkışa doğru savruldular.

"Creon. Kapıyı kapattıkları anda içimden kopan histerik kahkahaya engel olamadım.

'Başka birini arayabilirdin-'

Beni ayağa kaldırdı ve öptü, cümlemin geri kalanını dudaklarının altında boğdu.

"Oh. Her kelime öpücükleri arasında, ellerinin kalçalarımdaki, göğüslerimdeki bakımları arasında bir inilti olarak çıktı. Arkamdaki duvar olmasa dizlerimin üzerine çökecektim. "Bir konuda biraz sabırsız mısın?

Yanıt olarak menekşe rengi ipeği yırtarak yolundan çekti ve elini çıplak bacaklarımın arasından geçirdi. Onu bekleyen kaygan, kaygan sıcaklıkta bir parmağını gezdirirken benden yıpranmış bir çığlık kaçtı - lanetleyici bir kanıt ve artık umursayamazdım. Aynı anda iki parmağını birden içime sokup beni öylesine derinlemesine doldurdu ki aklımda hiçbir düşünceye yer bırakmadı. Başparmağını kalçalarımın arasındaki o mutluluk verici hassas noktaya sürterken ve avının yaklaşmasını, yaklaşmasını, yaklaşmasını izleyen bir kedi gibi ona karşı eğilmemi izlerken değil.

Yaklaşmalıydım. Onu daha fazla hissetmeliydim - daha fazlasını elde etmeliydim. Beni duvara yasladı, parmaklarını içime çıkardı, sert ve daha sert ve sonra acımasızca tekrar nazikçe, ben onun etrafında ihtiyaçtan başka bir şey olmayana kadar, yanıyor ve patlamanın eşiğinde. Bedenim artık kendi kendine hareket ediyor, içgüdüsel olarak elinin karşısında kıvranıyor, başparmağının tam ihtiyacım olan yere dokunması için kıvranıyordu... Kaybedecek hiç gururum kalmamıştı. Parmaklarının ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu o acıya, kemiklerimi parçalayan o mutluluğa karşı gururun ne anlamı vardı?

"Creon," diye başardım. "Creon, lütfen...

Parmaklarını aniden geri çekti ve aramızda tuttu. Dışarıdaki ışıkların zayıf parıltısında mürekkepli deri parlıyordu - ıslaklığımla parlıyordu, "Şimdi kim sabırsız?" diye imzalarken.

Bir kahkaha attım, dizlerimin bağı çözüldü. "Gecenin geri kalanında sadece puanları mı kanıtlayacağız?

Sadece bir nokta.

"Sonuçta küçük bir fae fahişesi olduğumu mu? Ahırdaki kız haklıydı: Onun tadına bakmak için ahlakımın son zerresini de heba edecektim ve bu umurumda bile değildi. Ama Creon'un dudağı kıvrıldı - karanlık, vahşi bir alay.

Daha fazlasını istemelisin.

"Seni istiyorum. Kelimeler dudaklarımdan yuvarlandı, çok tehlikeli, kolay bir gerçekti. Pantolonunu pençeledim, onu daha yakına çektim, titreyen ellerimle düğmelerini yırttım. "Seni o kadar çok istiyorum ki bu yüzden ölebilirim ve ben... ben...

Serbest bırakılmak üzere olan bir yay kirişi gibi gergin bir şekilde beni izledi. "Seni arzulamaktan kendimi alamıyorum," diye fısıldadım. Parmaklarım

Sanki demek istediğimi kanıtlamak istercesine pantolonunun içine kendi yollarını açtılar - kumaşın üzerinde zorlanan horozunun cazibesinden uzak duramadılar. Sadece ilk dokunuş bile beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. O kadar sert, o kadar ipeksi yumuşak, o kadar kavurucu sıcaktı ki - benim için. Benim için. Sesim kesildi. 'Durmaya çalışıyorum ve sonra kendimi seni tekrar öpmeyi düşünürken buluyorum - kendimi seni becermeyi düşünürken buluyorum - sanki hayatım boyunca senden uzak durmam söylenmemiş gibi ...'

Akıl sağlığım bana acı veren tek bir sızı olarak geri dönerken kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Ondan uzak dur. Çünkü o Sessiz Ölüm'dü. Çünkü o bir katildi, arkasında sadece acı bırakan bir canavardı. Ve ben burada, insanlığın kalbinde, onun kollarında ıslak ve istekli duruyordum-

Ve durmayacaktım. Durmak

istemedim.

Vücudum yanıyordu. Aleti ellerimde ağır, acımasız bir vaat gibiydi. Onu becerecektim çünkü onu becermek istiyordum. Bu beni ne yaptı ...

Orada, beden bedene durup test ederken ve beklerken aklımdan geçen her düşünceyi bildiğine yemin edebilirdim. Gözleri gecenin içinde insanlık dışı bir karanlıkla parlıyor, içimde kemiklerimin iliğinden daha derinlerde yatan bir şeyi inceliyordu.

Artık puanları kanıtlamıyorduk.

Sonunda dürüst olmak için ne garip bir an.

"Bu beni bir canavar mı yapar? Sonunda korkularım dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Seni istemek mi?

Gülümsemesi... bu bir gülümseme değildi. Açık bir yaraydı. Yüzüne yayılan ve onu incinmiş, perili ve tamamen kalp kırıcı bir şeye dönüştüren hüzünlü bir karanlıktı.

Seni istemek beni masum yapar mı?

Nefes alamadan ona baktım. Onu belki de ilk kez görüyordum - canavarı, evet, ama erkeği

Ve şiddetli gururunun ve baştan çıkarıcı ahlaksızlığının ardına umutsuzca sakladığı kalbini de.

Ve sonunda anladım. Bir zamanlar onu ne kadar küçümsemiş olursam olayım, kendimden onu ne kadar küçümsememi beklersem bekleyeyim, ondan asla onun kendisinden nefret ettiğinin yarısı bile nefret edemeyecektim.

İçimde bir şeyler kırıldı.

"Ne kadar cesursun," diye fısıldadım, "beni o kadar masum sanıyorsun.

Beni duvara doğru itti ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı.

Önce seviş, sonra konuş. Öpücüğündeki rahatlamanın tadını aldım. Onu o anda paramparça edebilir, ona yeniden canavar diyebilir ve en az yüz otuz yıldır indirmediği kalkanlarının arkasından tam kalbine vurabilirdim. Bunun yerine...

Onu istedim.

Canavar ya da değil, onu istedim.

Ellerimi omuzlarına pençelerken sert bir şekilde nefes aldı, bu ondan duyduğum inlemeye en yakın şeydi. Dizlerim hamur haline geldi. Ama ben yere yığılmadan beni yakaladı, duvara yasladı ve daha sert öptü -dil, diş ve çılgınlık- ve artık kendimi tutamadım. Onunla soğuk mermer arasında, kollarının arasında kaldım, kalçalarımı kalçalarına doladım ve kendimi ereksiyonunun sert çeliğine yasladım, bu şiddetli, çılgınca ihtiyaçtan başka bir şey düşünemiyordum.

onu içime almak. Ödülüm yine o gergin nefeslerden biriydi - Sessiz Ölüm, çözülüyordu.

Omzunun üzerinden uzanarak parmaklarımı tekrar kanadının kenarında gezdirdim.

Kendine hakim olabildiği her şey paramparça olmuştu. Sert bir solukla kalçalarını eğdi ve geniş ucunu göbeğime yerleştirdi. İçimden bir miyavlama sesi kaçtı. O basınç, o lezzetli basınç...

"Lütfen.

Yavaşça, kasıtlı olarak içime kaydı.

Onu daha derinde, daha derinde ve daha derinde hissetme ihtiyacından dolayı parçalanabileceğimi düşündüm, ta ki içimde o kadar derinde kılıflanana kadar, zar zor nefes alabiliyordum ve hala daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ama ona hemen daha fazlasını almazsam oracıkta ölebileceğimi söylemeyecektim, onun yerine kalçalarımı kalçalarının etrafında sıktım ve fısıldadım, "Hepsi bu kadar mı?

Geri çekildi ve karşılık olarak bana tekrar çarptı, dudaklarımdan boğuk bir çığlık atmaya zorlayacak kadar sertti. Ve tekrar. Ve tekrar. Başımı geriye attım ve onun ham gücüne, sikinin beni tekrar tekrar doldurmasının vahşi hissine teslim oldum - evet. İşte bu. Güçlü elleri kalçalarımı sıkıyordu. Hırıltılı nefesleri benim akılsız inlemelerime eşlik ediyordu. Ve o muhteşem, lezzetli çevresi beni gererek açıyor, itiş üstüne itiş ...

Patlayacaktım. Eğer yakında önümde beliren o sınıra ulaşmazsam, tatmin eksikliğinden paramparça olacaktım.

Her hamlede daha da yaklaşıyor ama yine de ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Creon içime dalarken eğildi, dişleri kulağımı tırmalıyordu. Sert nefesi boynuma değdi ve bir an için o anlamsız hava fısıltısında adımı duyduğumu hayal ettim.

Bu düşünce beni çözdü.

Bana kırdırdığı taşlar gibi parçalandım, düşüncelerim, inlemelerim ve akıl sağlığım onun kollarında paramparça olurken sonunda serbest bırakılmam içimi parçaladı. Gözlerimin arkasında ışıklar yandı. Vücudumdaki her kas gerildi. Ben etrafında kıvranırken Creon geri çekildi ve bir an için beni bırakacağını düşündüm. Sonra tohumunun ıslak sıcaklığı beni vurdu, mahvolmuş elbisemin, karnımın, bacaklarımın üzerine fışkırdı.

İnledim. Bu yapışkan, beyaz pisliğe bile doyamıyordum.

"Creon...

Kollarını etrafımda sıkarak beni göğsüne doğru çekti. Ardından kanatları etrafımda kıvrıldı ve beni şehvet, zevk ve sınırların yıkılması kokan sıcak, tuzlu bir karanlığa sardı.

Şu anda sınırlar hakkında düşünmek istemiyordum.

Gömleğini yırttım, paha biçilmez kumaşın her yerine tohum bulaştırdım ve dudaklarımı çıplak göğsüne bastırdım. Dilimi pürüzsüz teninde gezdirdiğimde nefesi kesildi. Tuzun, şehvetin ve hoş olasılıkların tadı gerçekten de.

Yarın. Sonuçlarını yarın düşüneceğim.

Şu anda bir banyoya ihtiyacım vardı. Ve bunu yapmak için daha kötü bir şirket düşünebilirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

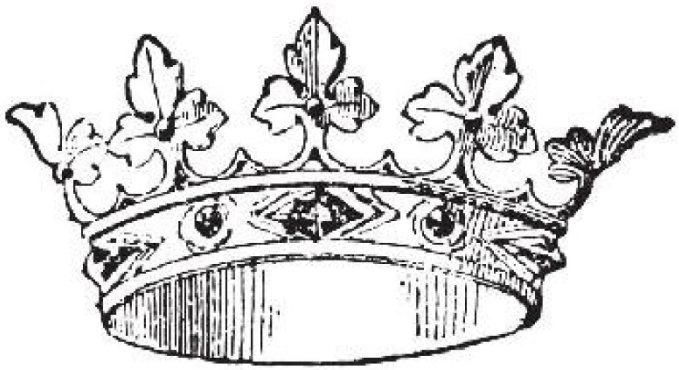

Güneş parlıyordu ama yine de pavyon her zaman olduğundan daha karanlıktı.

Uyandığımda gün ışığına ya da en azından gözlerime ulaşan az bir kısmına karşı gözlerimi kırptım. Karanlık - karanlık bir şey uzanmış, çiçekli pencerelerden düşen yumuşak beyaz ve yeşil ışığın çoğunu gölgede bırakıyordu.

Bir kanat.

Tekrar göz kırptım, aniden uyandım. Siyah kadife üzerimde uzanıyordu, güneşin ışıltısının pürüzsüz zara ulaştığı yerlerde koyu damarlar parıldıyordu. Creon'un kanadı. Üzerimdeydi.

Ancak o zaman, gözlemlerim bilinçli düşüncelerime neredeyse komik bir gecikmeyle ulaştığında, şunların farkına vardım

Sıcak, sert göğsümü çıplak sırtıma dayadım. Bacaklar benimkilere dolandı. Belimin etrafında koruyucu bir şekilde duran kol, bronzlaşmış el karnıma yaslanmıştı. Gözlerimi kırptım, anılar yavaş yavaş bana geri dönüyordu - zalim bir fae kutlaması, alacakaranlık bir oda, bir banyo ve ...

Oh, Tanrım.

Bir şey kalçamı dürtüyordu. Sıcak, sert ve çok tanıdık bir şey.

Gözlerimi tekrar kapattım ve dün gecenin farkındalığının üzerime çökmesine izin verdim. Yani oyunu kaybetmiştim. Kabarcıklı bir yenilgi daha doğrusu. Buharlı bir küvette onun üzerine tırmandığımı, köpüklü sabun ellerini kanatlarına tekrar tekrar sürdüğümü hayal meyal hatırlıyordum çünkü tepki olarak seğiren aletinin görüntüsünden hoşlanmıştım. Dün gece bana tam olarak ne olduysa... Mesafelerini korumaya daha meyilli, kenetlenmiş ahtapot dokunaçlarıyla karşılaşmıştım.

Kaybetmiştim. Utanç verici bir şekilde,
rezilce kaybetmiştim. Yine de garip bir
şekilde zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Creon haklıydı. O oyunu kaybetmek istemiştim. Ve şimdi kaybetmenin tam olarak ne anlama geldiğini tecrübe ettiğime göre... muhtemelen birkaç kez daha teslim olmaya ikna edilebilirdim. Kalçama yapışan o hoş sertlik beni ikna etmek için şimdiden iyi bir ilerleme kaydetmişti.

Fae fahişesi. Onu bir daha asla görmek istemediğime ikna olmuş bir halde ahırdan çıkalı gerçekten de sadece bir hafta olmuş muydu?

Bir hafta.

Beynimde başka bir şey kıpırdandı. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı... Yedi gün sonra, sabah burada olacağız.

Lyn ve Tared. Zera bana yardım et. Fae baloları ve Labirent araştırması arasında günleri takip etmeyi tamamen unutmuştum. Saat kaçtı? Güneş ışığından seçebildiğim kadarıyla sabahın erken saatleri için esrarengiz bir şekilde parlak görünüyordu - çok geç uyumuştum. Faewood'da beni daha ne kadar bekleyeceklerdi? Ortaya çıkmazsam ne gibi sonuçlar çıkaracaklardı?

Tek bildikleri, Creon'un bu arada beni denizde boğmuş olduğuydu. Zaten ona güvenmiyorlardı. Görünürde ortadan kaybolmam gerginliği azaltmaya yardımcı olmayacaktı.

Ve eğer onları şimdi bulamazsam, onlarla ne zaman buluşacağımı nasıl bileceğim? Müttefikleri nasıl bulacaktım? Cevapları nereden bulacaktım?

Bulanık rahatlığın tüm izleri kaybolmuştu. O kaslı kolun altından sıyrıldım ve kendimi kurtarmak için kanadı kenara ittim. Kaybedecek zaman yoktu o zaman. En azından Creon hâlâ arkamdan gelmemişti. Eğer hâlâ uyuyorsa, belki de gizlice kaçabilir ve tüm bu süre boyunca onun kollarında olmadığımı fark etmeden önce geri dönebilirdim...

Yatağın kenarına doğru itildiğimde bir el bileğime kilitlendi.

Gıcırdayarak arkamı döndüm. Büyük bir kısmı hala bir dakika önce olduğu yerde yatıyordu, alt yarısı

Çıplak bedeni ne yazık ki battaniyenin altında saklıydı. Ama başını yastıktan bir iki santim kaldırmıştı, koyu renk gözleri parlak ve uyanıktı ve bileğimi saran parmakları yeni uyanan bir erkeğin parmakları gibi hissettirmiyordu.

"Oh," dedim, ona göz kırparak. "Uyumuyordun.

Ağzının tek bir köşesi yukarı kıvrıldı - gülümsemekten çok endişeli bir soruya benzeyen neşesiz bir ifade. Jestleri olmasa bile kelimeleri tahmin edebiliyordum. Neden gizlice kaçıyorsun?

Ne diyebilirim ki? Dışarıya hoş bir sohbet için çıkıyorum. Bana henüz söylemedikleri nedenlerden dolayı eski düşmanlarınız da olabilecek bazı eski arkadaşlarınız? Lyn ve Tared burada olduklarını ona söylemememi istemişlerdi. Ona güvensem bile, onları görmezden gelmek bir riskti. Sebeplerini tam olarak anlamadan, isteklerini görmezden gelerek ne tür felaketlere yol açabileceğimi kim bilebilirdi?

"Ben sadece... kısa bir yürüyüşe çıkıyorum," dedim zayıfça, dilimde acının tadını çıkararak. Bir yürüyüş. Bu geceden sonra... aramızda geçen onca şeyden sonra.

Kıpırdamadı, o rahatsız edici siyah gözleriyle beni bir doktorun yara araması gibi inceledi. Hayır, yaralar için değil - pişmanlık için. Akıl sağlığımın izlerinin gün ışığında zihnime geri dönmesi, yaptığım şeyin farkına varmamın yüzeye çıkıp beni kırması için.

Ondan tekrar nefret etmemi beklediğini fark ettim.

Ve işte buradaydım, uyandığım anda onun yatağından ve evinden kaçıyordum.

Oh, Zera yardım et bana. Kalmalıyım. Kalmak istedim. Vücudunun sıcaklığı hâlâ sırtımda, görmezden gelinemeyecek kadar hoş bir şekilde duruyordu. Ama Lyn ve Tared beni bekliyordu ve ben sorularıma cevap istiyordum, bana güvenmelerini istiyordum, Anne'ye karşı bizim tarafımızda kaç kişi daha olduğunu bilmek istiyordum.

"Geri döneceğim," diye idare ettim, hasarı en aza indirmek için ne söyleyebileceğimden emin değildim. "İyi olacağım. Sadece kafamı toparlamak için bir yürüyüşe ihtiyacım var, tamam mı?

Bileklerimdeki parmakları hafifçe gevşedi ama mutlu değildi.

"Creon...

Başını salladı ve beni serbest bıraktı, ama gözleri endişeli sorularla dolu yüzümde oyalandı. Korku dolu. Yüz otuz yıl boyunca konuşacak kimsem olmamıştı ve şimdi nihayet benim için kapıyı aralamıştı. Yürümeme izin vermesi ona kaça mal olmuştu?

Ve yine de beni serbest bıraktı.

Saf şehvetten çok daha tehlikeli, korkutucu bir şekilde hayranlığa yakın bir şey içimi yaktı.

"Yine de bana kahvaltı hazırlasan iyi olur," dedim tüm vücudumu ona doğru çevirerek. "O kadar uzun kalacağımı sanmıyorum.

Gülümsemesi şimdi biraz daha samimi görünüyordu. Herhangi bir özel-

O sorusunu tamamlayamadan onu öptüm.

Tadı hâlâ bana benziyordu. Dudaklarının tamamen farklı yerlerdeki anılarını çağrıştırdı ve biraz kızarmış olabilirdim.

Ben bırakana kadar birazcık. Geri çekildiğimde Creon battaniyenin içinde hareketsiz kaldı, dudakları ayrık, gözleri şaşkındı.

Bu manzara karşısında uzun süre uzak kalmayacağıma karar verdim. Sessiz Ölüm'ün parmak ucuma dolanması evde çok fazla hoş olasılık sunuyordu.

"Krep iyi olurdu," dedim, sonra yataktan atladım, bulabildiğim ilk kıyafeti giydim ve arkama bakmadan dışarı çıktım.

Faewood'un sınırından on temkinli adım atmıştım ki, ağaçların arasındaki kırmızı bukleler dikkatimi çekti. İyi oldu. En azından hâlâ buradaydılar - ve en azından bu sefer önce bir tazı ile yüzleşmek zorunda kalmayacaktım.

Ben kumda ilerlerken Lyn budaklı ağaç gövdelerinden birine yaslanmış duruyordu, çilli yüzü aydınlıktı ama gözlerinde o tekinsiz olgun endişenin izi vardı. Ancak ona birkaç adım yaklaştığımda bana baktı ve 'Günaydın Emelin' dedi.

Güneşin konumuna bakılırsa öğlen olmak üzereydi.
Saatlerdir burada bekliyor olabilir.

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, geciktim.

"Sorun değil. Bunu neşeyle söyledi ama yine de endişeli olduğu gözümden kaçmadı. Belki de geç görünmem en azından daha iyi olduğu için çok hoşnutsuz değildi.

benim tamamen yokluğumdan daha fazla. 'Bana eşlik etmesi için Tared vardı. Hadi biraz yürüyelim.

Ağaçların ilk sırasının hemen arkasında yürüdük - parlak mavi denizi görebilecek kadar yakın, ama yukarıdan geçen fae'lerden gizlenmiştik.

"Tared'i nerede bıraktın o zaman?" diye sordum.

"Ah, ormanın daha içlerine," dedi belli belirsiz. "Ondan potansiyel olarak ilginç başka noktalara da bakmasını istedim.

Ona şüpheli bir bakış attım.

"Çok güvensiz," dedi parlak bir sesle. "Çok

tuhaf. "Benimle yalnız mı konuşmak istediniz?

"Tabii ki. Sırıtışı genişledi. 'Tared ne zaman Creon'dan bahsedilse suratını asmaya başlıyor ve bu da açık bir sohbeti teşvik etmek için pek yararlı görünmüyor. Bunu atlatacaktır.

Gözlerimi ovuşturdum, aynı anda hem eğlendim hem de Creon adına hafifçe gücendim. "Peki bu ikisi arasındaki sorun tam olarak nedir?

Lyn iç geçirdi. "Uzun hikaye.

"Yani bana söylemeyeceksin.

"Bugün olmaz. Diğerlerine benzeyen bir çalının yanında durdu ve yeşilliklerden sağlam bir keten sırt çantası çıkardı, sonra bana özür dileyen bir bakış attı. 'Yine de başka bir şey hakkında soru sormaktan çekinmeyin. Yiyecek bir şeyler?

Creon ve krepleri düşündüm ama küçük bir atıştırmalıktan zarar gelmeyeceğine karar verdim. "Siz insanlar Faewood'un her yerine yiyecek dolu çantalar mı bırakıyorsunuz?

"Aşağı yukarı," dedi neşeyle. 'Beyla dün bunu bizim için buraya bıraktı. İçinde hâlâ biraz kek olmalı.

Faewood'un ortasında, bir fae katilini yatağa götürdükten hemen sonra yedi yaşında bir ölümsüzle pasta yemek. Bu sabahın daha fazla anlam ifade etmeyeceğini kabul etmeliydim.

'Kek kulağa harika geliyor,' dedim.

Lyn bana yapışkan bir incirli kek paketi uzattı, sonra oturmamı işaret etti. Sarmaşıkların ve ince ağaçların arasına yerleştik ve huzurlu beyaz kumsala baktık. Fae bölgesinde geçirdiğim birkaç haftadan sonra, biraz fazla açık havaya çıkarsak kumsalın huzurlu kalacağını düşünmemem gerektiğini iyi biliyordum.

Pastadan bir ısırık aldım ve nereden başlayacağımı düşünerek yavaşça çiğnedim.

Lyn porsiyonunu etkileyici bir hızla bitirdi, yuttuğu her lokmada son derece mutlu görünüyordu. "Eee. Sorularınız var mı?

"Bir liste hazırlamalıydım," diye itiraf ettim. Beklenmedik bir şekilde elbise dikmek ve fae'lerle yatmakla meşgul olmasaydım hazırlayabilirdim. Ama gelişmelerden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için bunu ona söylememek daha iyi olacak gibi görünüyordu. "Beyla kim?

"Bizimkilerden biri.

En azından bu biraz ilham verdi. "Pekâlâ. Bana halkından bahset o zaman.

Lyn dizlerini göğsüne çekti ve kollarını dizlerine doladı. "İttifak mı yoksa Anka Kuşları mı?

"İkisi de, ama anka kuşlarıyla başlayalım.

"Ah. İçini çekti, yüzünü ovuşturdu. "İnsan mülteciler kıtadan akın etmeye başlamadan ve her şey değişmeye başlamadan önce buranın biraz güneyinde yaşıyorduk. Gerçi hiçbir zaman o kadar kalabalık değildik. Bugünlerde... birkaç düzine.

"Bu kadar az mı?

"Son yüzyıllar pek de huzurlu geçmedi.

"Hayır, ama..." Tereddüt ettim. "Öldükten sonra yeniden doğuyorsunuz, doğru mu?

'Sadece birisi bedenlerimizi yakarsa. Eğer gömülseydim ya da okyanusun dibine düşseydim ya da asitte çözünseydim, çok daha ölümlü olurdum.

"Ah," dedim uyuşukça.

Bana acı dolu bir gülümseme verdi. 'Fae'ler bunu öğrendi elbette ve cesetlerimizi her türlü nahoş yolla yok etmek için büyük özen gösterdiler. Eğer Tared bedenimi birkaç kez ellerinden çekip almasaydı, şu anda burada oturuyor olmayacaktım.

Tared, birkaç kez ... ve başka hiç kimse?

Bu soruyu sormak için ağzımı açtım ama Lyn ekledi: "Ve bizi bağladıktan sonra..." Duraksadı.

Alf ile tam olarak nasıl bir ilişkisi olduğunu merak etmeyi unutmuşum. "Evet?

'Bizden bir şeyler aldı, görüyorsunuz. Bağladığı her bireyden. Lyn, hikâyenin bu kısmını daha önce duyup duymadığımı kontrol etmek istercesine bana sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Sözümü kesmeyince devam etti: 'Bildiğim kadarıyla bu büyünün bir parçası. Büyülü halklardan gelen çoğu kadın için, aldığı şey onların doğurganlığıydı.

Gözlerimi kırptım. "Çocuk sahibi olamıyor musun?

Hayır. Hiçbirimiz yapamayız. Bu yüzden geçtiğimiz on yıllar boyunca

...' Omuz silkti ve bana yine o acı dolu gülümsemesini verdi - sanki aksi yöndeki tüm işaretlere rağmen iyi olacağına dair bana güvence vermek istercesine. "Yavaş yavaş azalıyor.

"Oh. Pasta artık bana o kadar çekici görünmüyordu. "Çok özür dilerim.

Bu sefer gülümsemesi biraz daha samimiydi. Yine de bir ısırık aldım, çünkü hiç yememek kabalık gibi görünüyordu ve bir dakika boyunca konuyu düşündüm.

"Eğer ölürse iyileşir misiniz?

"Muhtemelen," dedi Lyn yavaşça. 'Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek zor. Kullandığı büyü hakkında o kadar çok şey bilmiyoruz ve büyüyü mümkün olduğunca kapsamlı bir şekilde inceleyen insanlar için bile ayrıntılar tam olarak açık değil.

"İnsanlar bunu inceledi mi?

Kıkırdadı, sanki bana bir sır vermiş gibi. "Güveniyorum. Sadece kaynaklarımız çok sınırlı.

"Creon'a kütüphanede bir şey olup olmadığını sorabilirim," dedim. 'Bir şeylere bakıyorduk. Belki o yardımcı olabilir.

Lyn bana bir bakış fırlattı. "Şeyler.

"Şeyler," diye parlak bir şekilde onayladım ve tekrar kıkırdadı, başını sallarken yanağındaki başıboş kırmızı bir bukleyi fırçaladı.

Güzel. Bize körü körüne güvenmediğin için memnun olmalıyım. Creon nasıl?'

Sesinin tonu beni hazırlıksız yakaladı. Sessizliği doldurmak için ortaya atılmış sıradan bir soru değildi. Tam tersine, çocuksu neşesinin altında sesi gerçekten, derinden endişeli geliyordu.

Bugünlerde bana gülümsediğini söyleyebilir miyim? Benimle şakalaştığını? Gururunu bir kenara bıraktığını ve yüz otuz yıldır ilk kez sesi olmadan iletişim kurmayı öğrendiğini?

Onun sesi olmadan.. bir şey fark .

"Bekle. Bizden bir şey aldı. "Lyn, sesini bu yüzden mi kaybetti? Onu bağladığı için mi?'

Başını salladı, yanakları incirli kekle dolu olmasına rağmen şaşkın görünüyordu. En yakın ağaca yaslandım ve bu noktayı düşündüm, bildiğim zaman çizelgelerini toplamaya çalıştım.

'Ama sesini sadece Son Savaş sırasında kaybettiğini söyledi. Taraf değiştirmeden önceki yüzyıllarda onu hiç bağlamadı mı?

Lyn başını salladı, sonra pastasını yuttu. "Savaştan önceki zaman hakkında sana bir şey söyledi mi?

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor gibi görünüyor," dedim zayıf bir sesle.

"O değil. Yüzündeki bir başka kıvrım daha silindi. "Bana anlattığına göre, çocukluğunda onu bağlamamış çünkü büyüsünün gelişimini korkuyormuş. Ve güçleri tamamen yerleştiğinde, artık ona izin vermiyordu.

Gözlerimi kırptım. "Ona izin vermezdi.

"Aralarında en güçlü büyücü o," dedi neşesiz bir gülümsemeyle. 'Ve ona hala tamamen sadık olduğu yıllarda bile... şey, fae gururu.

"Ah," dedim ekşiyerek. Ne demişti? İnsanlar ona hayranlık duyuyor, ondan korkuyor ya da her ikisini de yapıyordu. Tabii ki saygınlığı güçlerine bağlı olan bir fae prensi, hizmet ettiği Yüce Leydi ve annesi için bile güçlerinden seve seve vazgeçmezdi. Anlıyorum. Peki Savaş'tan sonra onu bağlamayı nasıl başardı?

Lyn omuz silkti. "Eğer sana söylemesini sağlarsan, bana da haber vermeyi unutma.

"Oh.

"Korkudan ölmekle o kadar meşguldüm ki diğerlerinin ne yaptığını takip edemedim," diye ekledi, sesinde biraz alaycı bir özürle. 'Savaştan sonra bizi esir tutuyorlardı - Tared, ben, birkaç kişi daha... işlerin başındaydık. Vakit bulur bulmaz bizi öldürmesini bekliyorduk, gerçekten.

Her şeyin tepesinde. Bu, atalarımın ayaklanmasının lideri olan yedi yaşındaki bir çocukla konuştuğum anlamına mı geliyordu?

Daha sonrası için bir soru - şimdiye kadarki pek çok sorudan biri.

"Ve sonra seni öldürmedi mi?

"Hayır. Sadece bizi bağla. Yüzünü buruşturdu. "Bu alışılmadık merhamet gösterisi sona erdiğinde, Creon çoktan onun sadık katili olarak Saray'a dönmüştü. Aylar sonrasına kadar sesini kaybettiğini bile duymadım.

Bunu hayal etmeye çalıştım. Bir müttefik, hatta belki de bir dost olarak gördüğünüz eski tutsağın, şimdi kendisini, büyüsünün bir kısmından vazgeçecek kadar büyük bir hevesle, varsayılan ortak düşmanınıza bağladığını duymak. Şimdiye kadar vazgeçmeyi reddettiği büyü. Vazgeçmeye zorlanamayacağı bir büyü. Tared'in gözlerindeki nefreti belki anlayabilirim.

"Aptalca bir soru sorabilir miyim?

Kıkırdadı. "Ah. Benim favorilerim.'

Gülmekten kendimi alamadım. 'Nasıl cevap vereceğinden bile emin değilim. Sadece... sesi neye benziyor ki?'

Lyn bir süre sessiz kaldı - uzun, dalgın bir sessizlik, önümüzde uzanan denize bakarken çenesini dizlerine dayadı. Sonra sessizce, "Eskiden şarkı söylerdi," dedi.

Kalbim acı dolu bir şekilde çarptı. "Öyle mi yaptı?

"Sadece onu duymadığımı sandığı zaman.

"Oh. Bu daha çok ona benziyordu. "Seninle konuşmadığı aylarda mı?

"Evet. Yine tereddüt etti, sonra daha dik oturdu. "Dürüst olmak gerekirse, Creon'la geçirdiğim zamanın çoğunu bir hücrenin kapalı kapısından konuşarak geçirdim. Onu Savaş'ın birkaç yüzyıl sonrasında yakaladık - bunu size söyledi mi?

Başımı salladım.

"Peki. İç çekti. "Biz yaptık. Birkaçımız onu öldürmek istedi ama ben onları onu hayatta tutmaya ikna ettim. Gördün mü? olabilir ver Biz BİLGİ hakkında ve Annemin hareketleri - dediğim gibi, ilk başta ağzını açmıyordu. Ama kendi kendine şarkı söylediği o zamanlar...' Sert bir omuz silkme. "Beni denemeye devam etmeye ikna ettiler. Ne için denemeye devam etmek için? Eğer mesele sadece askeri istihbarat meselesiyse, beklenmedik bir müzik sevgisinin bu konuyla nasıl bir ilgisi olabileceğini anlamadım. Bu da onun sorgulama girişimlerinin

Bundan daha fazlası.

İlk görüşmemizde karmaşık olduğunu söylemişti. Ona Creon'un düşündüğü gibi bir hain olmayabileceğini söylediğimde gözlerindeki o umutsuz parıltıyı hatırladım.

Bir noktada, umursamaya başlamıştı.

Belki de daha fazla sormamın nedeni buydu. Onun yerinde Tared olsaydı, Creon'un adı her geçtiğinde gözlerinde nefret parıldasaydı, bana hiç ima bile etmediği geçmişinin bir bölümünü, halkına ve annesine ihanet etmesine neden olan olayları araştırmaktan utanırdım. Ama bu kötü niyetli bir dedikodu değildi. Bu arkadaşlar arasında bir konuşmaydı. Bu, içinde hangi karanlığın yaşadığını ve onu nasıl yatıştıracağını anlamaya yönelik bir girişimdi.

'Ve sonunda konuştu,' dedim.

Lyn daha fazla dürtmeden soruyu aldı. "Söyledi. Yani, önce Savaş sırasında o noktaya kadar yaptığı faaliyetlerle ilgili ayrıntılı raporlarla beni şok etmeye çalıştı. Yüzünü buruşturdu. "Bu pek hoş değildi.

"Şok oldun mu?

"Hiç de değil. Onun kim olduğunu biliyorduk.'

Bir canavar da diyebilirdi. Yutkundum. "Ah. "Sonra bir süre sonra..." Tereddüt etti. "Bir süre sonra, o
sorular sormaya başladı. Ve daha sonra ... bize bazı cevaplar verdi.

Hangi soruları soracağımı bile bilmediğimi fark ettim. Creon'un hayatının o kısmı, Son Savaş'tan önceki zaman, benim için o zamandan beri geçen on yıllardan bile daha anlaşılmazdı. Eğitim. Şiddet. Ölüm. Gözlerimi ovuşturdum ve "Bu yara izlerinin nereden geldiğini biliyor musun?" diye ağzımdan kaçırdım.

Saçma bir soru. Ne çok önemli ne de çok acil bir soru. Ama Lyn gözünü bile kırpmadı.

"Çocukken aldığı eğitim. Ne zaman bir hata yapsa, ortaya çıkan yaraları mürekkeple yazdırırdı.

"Oh. Tanrılar. İşte yine oradaydı, zihnimin gözünde - küçük kanatlı çocuk, bu sefer kanlar içindeydi. "Bu... kötü.

"Ah, evet. Gerçi onu buna ikna etmem biraz zaman aldı.'

"Ne?

"Bir çocuğun vücudundaki hataları sonsuza dek işaretlemek onu eğitmek için pek de onurlu bir yol değil," dedi yüzünü buruşturarak. "Bunun o kadar da şok edici olduğunu düşünmüyor gibiydi.

"Ne? Şaşkın bir kahkaha attım. 'Bu... ama bunu tüm Fae çocuklarına bile yapmazlar. Ona diğerlerinden daha kötü davrandığını fark etmiş olmalı, değil mi?

"Elbette," dedi, alaycı bir gülümsemeyle. "Bu onun için başka bir gurur meselesiydi.

"Güçlerini mükemmelleştirmek için işkence görecek kadar güçlü olmak mı?

"Aynen öyle.

Ah, Creon. Güçlerini bana ilk tarif ettiğinde gurur ya da memnuniyet duymamasına şaşmamalı.

"Bu tür hikâyelerden çok var," diye ekledi Lyn beni endişeyle inceleyerek. Daha fazla örnek istemeye cesaret edemedim. 'Eminim en kötü kısımları benden de saklamıştır. Ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum - kendisi de korkunç, korkunç şeyler yaptı ama...'

Artık neşeli görünmüyordu. Artık neşeliymiş gibi bile davranmıyordu. Artık cevaplara yaklaştığımızı hissediyordum - artık sadece Kreon'la ilgili olmayan cevaplara.

"Gördün mü," diye devam etti, sesi artık daha kısıktı, "eğer biri en başta bir seçeneği olduğunu bilmiyorsa, sonunda yaptığı şey için onu gerçekten suçlayabilir misin?

İçimden bir ses bunun Tared'in kaşlarını çatmasına neden olacak sorulardan biri olduğunu söylüyordu ama gözlerimi ovuşturdum ve 'Gerçekten başka bir seçenek görmediğini mi söylüyorsun? Siz onu yakalamadan önce?

"O dünya tarafından büyütülmüş ve şekillendirilmişti. Kadının onun için istedikleriyle. Hiç kimse onu Yaratılışın zirvesi olmadığı bir gerçeklikle yüzleştirmemişti. Ya da hayatların kurtarılmaya değer olduğu bir gerçeklikle.

Yutkundum. Krep. Bahsettiği aynı fae erkeği muhtemelen şu anda bana kahvaltı için krep pişiriyordu. Ve ben burada, onu bir şekilde canavardan canavara dönüştüren kişiyle birlikte ölümcül bir Faewood'da saklanmış oturuyordum...

Artık her neyse ona.

Seni istemek beni masum yapar mı?

"Anlıyorum," diye idare ettim. "Nasıl oldu da onu bundan kurtardın?

"Onu yakaladığımızda ölüme terk etti," dedi Lyn yavaşça. 'Onu korumak için neredeyse kendini öldürdükten sonra kendi postunu kurtarmak için kaçtı. Yani ilk çatlak buydu.

Oh, Creon.

"Sanırım sessiz kaldığı onca ay boyunca, çoğunlukla ne söyleyeceğini bilmediği için sessiz kaldı," diye devam etti denize bakarak. "Dünyayı tekrar kendisiyle nasıl hizalayacağını. Ben de konuştum, konuştum, konuştum, hayat hakkında, arkadaşlarım ve ailem hakkında. Sonra bir gün aşağı indim ve o hücrenin kapısında oturuyordu, bana baktı ve "Sevdiğin insanları koruyorsun" dedi. Söylediği ilk şeydi. Ve sonra her şey çok hızlı bir şekilde çöktü.

Gözlerim yanıyordu. Seni güvende tutmaya çalışıyorum.

"Ve sonra geri döndü," diye fısıldadım.

"Evet. Ve ben..." Bir an sessiz kaldı, dudakları sıkıca bastırılmıştı. "Tared'e bunu söylediğimi söyleme ama kızgın bile değildim. Sadece yıkılmıştım. Çünkü gerçekten onun bundan daha iyi olduğunu düşünüyordum. Ve sonra geçen yüzyılda kurbanlarının kalıntılarını her bulduğumuzda - tüm o acı, tüm o zalimlik...' Titredi. "Onu tanımadan önceki halinden daha çok acı veriyordu. Çünkü bu kez, bunu bilinçli olarak yapmış gibi görünüyordu.

Yutkundum. "O yaptı.

"Evet ama belki de düşündüğüm sebeplerden dolayı değil.

Düşündüğü nedenler - onun bir korkak ya da daha kötüsü, gerçekten umursamayan soğuk kalpli bir katil olduğu. Bir de dün gece bana attığı o bakış vardı, gözlerindeki nefret... Annesinin yanına dönmeyi seçmişti, evet. Seçim yapmış ve bunun için kendinden nefret etmişti.

Tüm o acılar. Tüm o zalimlik.

Hâlâ döndüğümde bana kahvaltı hazırlayacak olan erkek hakkında konuşuyorduk. İstersem muhtemelen bana bir tur daha akıllara durgunluk veren bir zevk yaşatacak ve ben istemezsem bana parmağıyla bile dokunmayacak olan erkekten.

Yavaş yavaş midem bulanmaya başlamıştı. Artık Creon' düşünmek istemiyordum - onun ne olduğunu, benim ne olduğumu, birbirimiz için ne olduğumuzu anlamaya çalışmak istemiyordum.

"Bana İttifak'tan bahset," dedim ve Lyn kıpırdandı, yüzü biraz aydınlandı.

"Ne bilmek istiyorsunuz?

'Bugünlerde kimsin sen? Hepsi alves ve phoenixes mi?'

'Büyük bir kısmı Alves. Onlar çok cani piçler. Bunu sevgiyle söyledi. 'Ama birkaç vampirimiz de var. Bazı periler. Irklar arasında kalmış bazı insanlar. Eski büyülü dünyanın parçaları ve parçaları, gerçekten.

"Ve bir iblis? Creon'un Thysandra hakkındaki hikâyesini hatırlayarak, "Ve bir iblis" dedim.

Lyn kaskatı kesildi. "Sana bundan bahsetti

mi?" "Hakkında... adı neydi, Anaxia mı?

"Ah. Tekrar ağaca yaslandı ama kaşları yumuşamadı. 'Naxi hakkında. Anlıyorum. Gülümsemesi pek de güven verici değildi. "Hangi bağlamda gündeme geldi?

"Thysandra," dedim yavaşça ve Lyn sanki ona Thysandra'nın bir iblis olduğunu söylemişim gibi bana baktı.

"Oh, Tanrım.

"Ne?

'Eğer bizimle gelirsen, inandığın tanrılar aşkına, sakın Naxi'ye Thysandra'dan bahsetme. Ağlamasını durdurmak günler alır.

"Neye?

Lyn yüzünü buruşturarak, "Son Savaş sırasında yaşanan bazı olaylar," dedi. 'Başka bir uzun hikaye. Naxi bu konuda biraz hassas-'

"Oh," dedim, aniden anladım. "Bu karşılıklı mı? Şimdi

şaşkın şaşkın bakan o oldu. "Ne?

'Thysandra...' Arkamızdaki sarayı işaret ettim. "Creon, Anaxia'yla bağlantı kurmanın bir yolunu sorduğunu söylüyor.

Lyn parlak gözlerini kocaman açarak bana baktı, sonra aniden bir kahkaha patlattı.

"Aman Tanrım," dedim tekrar, kendi sırıtışımı bastıramıyordum. Eğlencesi bulaşıcıydı. 'İki gün boyunca kavga ettiklerini ve o zamandan beri birbirlerinin hasretini çektiklerini mi söylüyorsun? Yıllardır mı? Birbirlerini öldürmeye çalıştıktan sonra
...'

"Bana sorma! Burnunu çekti, gözündeki bir şeyi sildi, sonra tekrar kahkahayı bastı. 'Ah, zavallı, tatlı Naxi. Bunu bana söylediğin için çok teşekkür ederim. Bu haberi vermenin en iyi yolunu düşünmem gerekecek-'

"Neden onun hakkında kırılgan bir çocukmuş gibi konuşuyorsun? Thysandra'ya iki gün boyunca dayanabilen biri - Kreon'u solgun ve acımasız gösteren biri - bazı potansiyel olarak nahoş gerçeklerle başa çıkabilmeli, değil mi? O bir iblis, değil mi? Korkutucu olması gerekmez mi?

Lyn aniden gülmeyi kesti. "Creon sana iblisler hakkında pek bir şey anlatmadı, değil mi?

"Hayır, ama anlattıklarından yeterince tatsız görünüyorlardı.

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum. İnledi. "Pekâlâ.
Bu... dikkate alınması gereken bir şey.

Düşünülmesi gereken bir şey - ne için? Bana ne kadar güvendiğini mi? Ona ne kadar güvendi? Kaşlarımı çattım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?

"Emin değilim," dedi yavaşça.

"Bu evet

demek. "Belki.

"Bir evet daha.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. 'Emelin, beni yanlış anlama, arkadaşlığını takdir ediyorum ve bana hiçbir konuda güvenmeyeceğini anlıyorum, ama Creon'un sana ne için ihtiyacı olduğunu bilmediğimde ne kadarını söylemem gerektiğine karar vermek zor. Ya da bütün gün neyin peşinde olduğunu. Yanlış sırlar hakkında konuşarak sorun yaratmak istemiyorum.'

Her ne kadar hoşuma gitmese de bu noktayı anlayabiliyordum. Ne de olsa ben de aynı nedenle sır saklıyordum.

Ona daha fazlasını anlatabilir miydim? Ona daha fazlasını anlatmak istiyordum ama müttefikim dediği o katil piçlerin güçlerimi öğrenirlerse gecenin bir yarısı gelip beni kaçırmayacaklarından nasıl emin olabilirdim? Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Kendimi korumak için daha fazla zamana. Belki de önce Creon'a neler olduğunu anlatmak için daha fazla zamana.

"Yani?" dedim.

"Bu konuda Tared'le konuşacağım. Şimdi biraz daha içten gülümsedi. "Dürüstlükten yana daha kararlı, ihtiyattan yana ise biraz daha az kararlı olan Tared'in seninle mümkün olan en kısa sürede konuşmak isteme ihtimali yüksek.

Kıkırdamayı başardım. "Tared'e onu takdir ettiğimi söyle.

'Oh, o zaten biliyor. Karşılıklı. Bana en geniş, çilli sırıtışıyla baktı. "Alves diplomasinin ne demek olduğunu bilmeyen insanlardan hoşlanma eğilimindedir.

İtiraf etmek istemediğim kadar memnun bir şekilde homurdandım. "Birini etkilemeyi başardığımı duyduğuma sevindim.

Lyn ayağa fırlarken yüksek sesle güldü. 'Creon'un yanında haftalarca tek başına hayatta kaldın. İnan bana, en azından biraz etkilenen tek kişi Tared değil.

Creon'un evinde hayatta kalmamın tüm boyutlarını ona ne kadar etkileneceğini merak ediyordum. Bir kez daha buna karşı çıkmaya karar verdim. Muhtemelen bilselerdi, onun karakteri hakkındaki yargımı pek ciddiye almazlardı.

Ben de onu örnek alarak ayağa kalktım ve "Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordum.

'Muhtemelen yarın öğleden sonra burada oluruz. Olur mu?'

'Yarın iyi,' dedim. "Ben burada olacağım.

Şimdiye kadar Lyn'in benden sakladığı sırrı öğrenmek için annemle öğle yemeğini pas geçmiş olabilirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

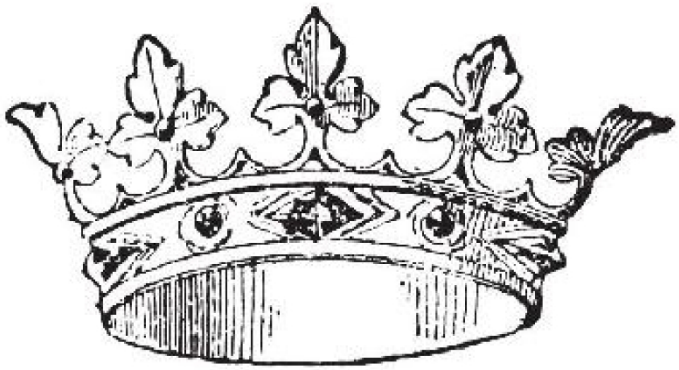

Eve kadar tüm yolu koştum, zihnim dönüyordu ama ayaklarım yavaşlamak istemiyordu.

Yürüyüşüm aklımı başıma getirmemişti. Tam tersine Lyn'in sözleri Creon'un olduğu ve olabileceği her şeyle ilgili zaten karmaşık olan soruya yeni bir derinlik katmıştı. Belki de bu beni daha da yakınlaşmaktan caydırmalı, kendimi neyin içine soktuğumu merak etmeme neden olmalıydı. Ama onun geçmiş yıllara dair anlattıkları kulaklarımda yankılanırken...

Sadece ona sarılmak istedim. Sonra da ona binlerce soru sormak.

Bu sefer bana cevap bile verebilirdi. En azından ne soracağımı biliyordum. Kaçınılması gereken bazı acı verici noktaları biliyordum. Bu

Belki biraz zaman alabilir - haftalar da sürebilir - ama dün gece bana güvenmiş olsaydı, eninde sonunda yine güvenmez miydi?

Bana güvenmesini isteseydim, sadece bir şeyi kanıtlamak için değil, ona yardım etmek için - bu dünyadaki tüm farkları yaratmaz mıydı?

Kısa süre sonra yakıcı plaj güneşinde terliyordum, ayaklarım kumda kayıyordu ve bu bile beni durduramadı. Sadece onu görmek istiyordum. Son Savaş'ın o acımasız yıllarının gerçekten geride kaldığından, artık işlediği suçların hikâyelerini gururla anlatan, işkenceyle yaşamış ve bunu bir iltifat olarak gören o erkek olmadığından emin olmak .

Köşkün güllerle kaplı hatlarının ağaçların arasından yükseldiğini görmek beni nadiren bu kadar rahatlatmıştır.

Ve verandada Creon'u gördüğümde kalbimin bu kadar aniden düştüğü nadirdir.

Onu ilk gördüğümde bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştım. Çok yanlış. Solgun duruşunda kendini beğenmiş Fae prensinden eser yoktu; köşkün sütunlarından birine yaslanmıştı, başının arkası tahtaya yaslanmıştı, gözleri kapalıydı ve bu ifade, ben çıkmadan önce bana verdiği şaşkın gülümsemeye hiçbir şekilde benzemiyordu. Bu bir yorgunluk ifadesi bile değildi. En azından geçen geceki saçmalıklarımızdan sonra bu daha mantıklı olurdu. Ama yüzündeki sert maske... her şeyden çok boş görünüyordu.

Hiçbir yerde krep izi yok. Aslında hiç kahvaltı izi yok.

Çok uzun zamandır mı uzaktaydım? Ondan kaçtığıma ve bir daha geri dönmeyeceğime mi inanmaya başlamıştı? Ama gerçekten yarım saatten fazla olmamıştı ve bu bir şekilde sinirlerini kırılma noktasından öteye germiş olsa bile, en azından yaklaştığımı duymalıydı. Kafasını kaldırıp bakmalıydı. Rahatlamış olmalıydı.

Ama pavyona giden son mesafeyi geçerken, ayaklarımın altındaki dalları gereğinden biraz daha fazla gürültüyle kırarken bile, çökmüş figürü hareket etmedi.

"Creon?

Sonunda gözlerini açtı ve beni selamlamadan izledi. Verandaya çıkan basamakları tırmandım ve o dipsiz gözlerin delici bakışları altında ne söyleyeceğimi bilemeyerek hareketsiz kaldım.

"Sorun nedir?

Rhudak diye heceledi.

Tekrar yere düşen eline baktım ve içimde bir çukur açıldı.

Rhudak. Bir fae misyonu son haftalarını, daha düşük haraç oranları için küstahça talepte bulunulmasının tam olarak kimin suçu olduğunu bulmakla geçirmişti. Şimdi o ilk kaşifler evlerine dönmüşlerdi ve eğer dün geceki kutlama bir şey ifade ediyorsa başarılı sonuçlar elde etmişlerdi. Anne'nin şimdi ne yapmasını bekliyordum - arkasına yaslanıp bilginin tadını çıkarmasını mı?

Tabii ki cezalar olacaktı. Peki bunlarla ilgilenmesi için başka kimi gönderecekti?

"O... Seni oraya mı gönderiyor?

Kelimelerim çok kısık çıktı. Çok şaşırdım. Çok ... uzak.

Başını salladı, gözlerini tekrar kapattı.

"İnsanları öldürmen gerekiyor. Bir kez

daha başını salladı.

Son birkaç adımda sendeleyerek ilerledim ve verandada onun yanına çöktüm, aramızda güvenli bir iki adım . İnsanları öldürecekti. Onları öldürecekti, halklarının maruz kaldığı adaletsizliği gören, adalarındaki yaşamı iyileştirmek için umutsuz bir girişimde bulunarak Kızıl Saray'ın kendisine meydan okuyacak kadar cesur, pervasız bir risk alan yöneticileri - ve şimdi iyi olmaktan başka bir şey yapmadıkları için öleceklerdi ve bu Kreon olacaktı-

Beynim orada bomboş kaldı.

"Kaçmalarına izin veremez misin? Sesim çok tiz çıkıyordu. "Senin yaptığın gibi... Onları gizlice Beyaz Şehir'e gönderemez misin?

Halka açık olmasını istiyor.

Şimdi ellerim titriyordu. Halka açık bir infaz. O adadaki her bir ruha Anne'nin kristal berraklığındaki mesajını göndermek için: Bu bıçaklarla deşilen bir sonraki kişi olmak istemiyorsanız, fae'lerle uğraşmayın. 'O zaman Cathra'da yaptığınızı yapın - bir evi yakın ve kimsenin içeride olmadıklarını fark etmemesini umun-'

Çok hızlı, diye eliyle işaret ederek kesti.

İncirli kek boğazımdan geri geldi, tadı ekşi ve mide bulandırıcıydı. "O... Onları daha yavaş öldürmeni istiyor.

Bir baş sallama daha. Hâlâ kafasını kaldırmadı.

"Halkın içinde. Onlara herkesin önünde işkence ederek öldürmeni istiyor.' Dün gece elindeki kanın önemli olmadığına inanmayı nasıl başarmıştım? İşkenceyle işlenmiş cinayetlerden oluşan bir geçmişi, sırf bunları işlememeyi tercih edeceğini bildiğim için omuz silkecek kadar sığ mıydım? Ama burada geçmiş şimdiki zamana dönüştü, göz kamaştırıcı, adaletsiz bir şimdiki zamana ve birdenbire kaçınılmaz bir şekilde yeniden gerçek oldu. Burada, köşkte oturuyor, güzel yemekler yiyor ve paha biçilmez kitaplar okuyordum. O ise dışarıda, takımadaların en kuzeyinde, bu kaderi hak edecek hiçbir şey yapmamış insanlara ölümüne işkence ediyor olacaktı.

Ona dokunmuştum.

Artık onun dizine elimi bile süremiyordum.

'Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı,' diye fısıldadım. Biz. Artık bir biz olmalıydık. Benimle aynı fikirde olmalı, benimle savaşmalı, benimle birlikte bir şeyler bulmalıydı. Artık direniş bizdik, değil mi?

Başını salladı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Lütfen. Sesim çatallaştı. "Bu adil değil. Adil olmadığını biliyorsun. Bu şekilde ölmeyi - bu şekilde yaralanmayı hak edecek hiçbir şey yapmadılar. Kaçabilmeleri için onları uyaramaz mısın?'

Onun yerine ailelerini almamı söyleyecek.

'O zaman hepsini kaçırt - kaçırt...' Nefesimi içime çektim. Tüm adayı kaçırtmak mı? O istese bile bu mümkün olmazdı. Ve insanlar geride kaldığı sürece, öldürülecek kurbanlar olacaktı - Anne'yi kızdırma riskini kasten alanlardan bile daha masum kurbanlar.

'O zaman... o zaman...'

Sonunda başını kaldırdı, gözleri o kadar soğuktu ki ürperdim. Yapma.

"Ne demek yapma? Kelimeler kötü hedeflenmiş sihir patlamaları gibi benden fırladı. "Bunu öylece kabul edemezsin. En azından dene-'

Ne sanıyorsun, diye parmaklarını bana doğru şaklattı, yüz otuz yıldır ne yapıyorum?

Donup kalmıştım. Creon uzaklara baktı, nefesi sığ ve dengesizdi.

Kabul etmek istemediği yüz otuz yıllık görevler ve infaz etmek istemediği kararlar. Biliyordum. Beni böyle bir görev sırasında bulmuştu. Ama Cathra hayatta kalmıştı ve haftalar süren huzurlu okuma, eğitim ve yemek pişirme döneminden sonra, o katliamların nihayet yüz çevirdiği bir geçmişe ait olduğuna inanmaya başlamak o kadar kolay olmuştu ki... Etrafımda konuşmaya başlamıştı. Gülümsemeye başlamıştı.

Ama bunu değiştiremezdim.

Seni istemek beni masum yapar mı?

Hayır. Hayır, olmadı.

"Pekâlâ," dediğimi duydum. "Ne zaman gitmen gerekiyor?

Hâlâ bana doğru bakmıyordu. Ellerindeki yara izleri - annesinin o benden daha küçükken ceza olarak derisine kazıdığı yara izleri - eliyle işaret ederken yer değiştirdi, Şimdi.

"Pekâlâ. Sanki hala hatırlayabildiğim tek kelime buymuş gibi. "Ne kadarlığına gidiyorsun?

Bir günden biraz fazla. Tereddüt etti, sonra ekledi: Güvende olmalısın.

Olurdum, evet. Beni korumak için onun itibarı ve kendi büyüm vardı. Cathra hükümdarları... hayatlarını kurtarmak için bu lükse güvenemezlerdi.

"Dikkatli olacağım," diye idare ettim.

Başını salladı ve kedi gibi tek bir hareketle ayağa kalktı. Ben onun örneğini izleyemeden elini uzattı - sessiz bir barış teklifi.

Ben almalıyım.

Almaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama sadece o ince, bronzlaşmış parmaklara, mürekkeple işaretlenmiş yara izlerine, silahlarının yıllar boyunca avucunda bıraktığı nasırlara bakabildim. Yakında, çok yakında, bu eller adalet ve özgürlükten başka bir şey için savaşmamış kadın ve erkeklere işkence edecekti. Alenen. Bir ada dolusu insanı korkutup ait oldukları yere, Anne'nin ayaklarının dibindeki toprağa geri gönderecekti.

Kendi elim kucağımdan kalkmıyordu.

Bir, iki, üç kalp atışı boyunca uyuşmuş bir çıkmazda durduk, karşılıklı ıstırap içinde birbirimize baktık. Sonra o

aniden elini geri çekti ve başını salladı, gözlerinin arkasındaki perdeler tekrar indi.

Ve yürüdü.

Rhudak'a gidiyoruz. Öldürmeye gidiyoruz.

Dilimi bulana kadar benden on adım uzaklaşmıştı. "Creon...

Sendeleyerek yaptığı bir hareketle durdu. Yavaşça arkasına dönüp kendini desteklemesi için sonsuz bir an daha geçmesi gerekti.

Dudaklarımın ses çıkarmadan, plansızca ayrıldığını hissettim. İyi şanslar, demek istedim ama sonra tekrar, bu çabaya şans dilemek istemedim. Lütfen çabuk ol - ama yapamayacağını zaten biliyordum. Sonra konuşuruz - ama belki de bugün ihtiyacı olan son şey karmaşık bir konuşmaydı.

'Lütfen güvende kalın,' dedim.

Gözlerindeki karanlık kalkmadı ama parmakları konuştu,
Sen de öyle.

Verandadaki yerimden kalkmadan onun hazırlıklarını dinledim - ölçülü ayak sesleri ve o huzurlu yeşil-beyaz pencerelerin ardındaki etkili toparlanma. Köşkün diğer tarafından ayrıldığını duymam sadece birkaç dakika sürdü. Kaybolan adımlar. Kanat çırpışları. Sonra... sessizlik.

En az bir saat daha olduğum yerde kaldım, hissetmeyi bırakmaya çalıştım ve sefil bir şekilde başarısız oldum.

Evini karıştırırken ve kendimi başka bir şeyle - başka herhangi bir şeyle - meşgul etmeye çalışırken hiçbir şey beni Creon düşüncesinden uzaklaştıramazdı. Kendime yemek yapmak, Annemin araya girmesi olmasaydı bize hazırlayacağı kahvaltıyı umutsuzca hatırlatmaya dönüştü. Faerie pratiği yapmak beni o lanet tarih kitabındaki lanet portreye geri götürdü, ölü insanların görüntüsü artık bir tarih meselesi olmadığı için daha da mide bulandırıcıydı. Büyü pratiği yapmak, onun yorumlarını ve iyileştirmelerini takdir etmeye başladığımı fark etmemi sağladı - kaşlarını kaldırıp ara sıra beni odaklanmaya zorlayan iltifatları olmadan pencerelerden birkaç taş göndermenin o kadar da eğlenceli olmadığını fark ettim.

Banyo yapmayı bile denemedim. Dün geceden sonra olmaz.

Dikiş malzemeleri hâlâ oradaydı, Creon'un henüz mahvetmediği üç paha biçilmez elbise kanepenin bir kenarına atılmış duruyordu. Kendimi oturmaya ve onlardan birini düzeltmeye zorladım, ama ne zaman elime bir iğne alsam, görebildiğim, hissedebildiğim ve duyabildiğim tek şey dün geceki elbiseyi üzerimden yırtan ellerinin anısıydı.

Ona izin verdim. Onu hoş karşılamıştım. Bu anının hala içimi ısıtmadığını ve başımı döndürmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Şimdi nerede olacaktı? Rhudak'ta, uzun bir fae zalimliği gösterisine mi hazırlanıyor?

Hayır - henüz Rhudak'ta olamazdı. Cathra'dan saraya geri dönüşü en az birkaç saat sürmüştü, ancak zaman konusundaki kesin tahminlerime güvenmeye cesaret edemiyordum. Rhudak yaklaşık bir buçuk kat daha uzaktaydı; henüz yolu yarılamış olamazdı.

Zihnimdeki hain bir ses hâlâ zaman olduğunu söylüyordu. Onu ittim. Zaman yoktu. Hiç merhamet olmayacaktı - bu sefer değil.

Şimdiden orada olabilir mi?

En az bir saat boyunca pavyonda volta attım, okumaya niyetim olmayan kitaplarla oynadım, daha önce yüzlerce kez gördüğüm mobilyalara baktım. Güneş ağaçların en yüksek uçlarının altında batıyordu. Artık öğleyi birkaç saat geçmişti.

Bu saate kadar gelmiş olabilir.

Hemen işe gider mi?

Cathra'da yapmamıştı. Beni o bahçede öğleden sonra bulmuş olmasına rağmen akşam karanlığına kadar beklemişti. Ama belki de planlarını genel bir öldürme çılgınlığından merhamet ve kaçırma olayını örtbas etmeye ayarlamak için birkaç saate ihtiyacı vardı; belki de beni ve sihrimi ilk fark etmeseydi geldikten sadece birkaç dakika sonra o festival meydanına ateş ve kan yağdırıyor olacaktı.

İçimden şiddetli bir ürperti geçti. O zaman beni bütün bir adayı kurtarma riskine değer bulmuştu. Bu sefer ...

Hayır. Bu şekilde düşünmemeliydim. Rhudak'a yaptığı görevin benimle hiçbir ilgisi yoktu; bunu engelleyebilme şansım hiç olmamıştı.

Yine de bir başarısızlık gibi hissettirdi.

Buraya bu tür şeyleri durdurmak için geldim. Anne'nin insan adaları üzerindeki hükümdarlığına son vermek için. Ve şimdi, haftalar sonra, gerçekten ne yapıyordum? Öldürmek için ihtiyacım olmayan bir dili öğreniyor, büyü eğitimimde dayanılmaz derecede yavaş ilerliyor ve vebadan kaçar gibi kaçınmam gereken bir fae erkeğini beceriyordum.

Biraz yardımım dokunmuştu. Ve şimdi Creon bir sonraki kurban grubuna ölümüne işkence etmekten dönene kadar bu lüks ve bolluk dolu yerde oyalanmam mı gerekiyordu?

Bir küfür savurdum. Geri dönmesi ne kadar sürerdi? Saatler ve saatler ve saatler. Yemek yemeye dayanamıyordum. Oturmaya dayanamıyordum. Kahretsin, buraya bakmaya bile zor dayanıyordum, saatlerce dostane bir sessizlik içinde vakit geçirdiğimiz masaya, benim için yemek pişirdiği mutfağa, dün gece kollarında mutlulukla uyuduğum yatağa. Ellerindeki kanı temizlemek için geri dönene kadar burada faydasız ve çaresiz bir şekilde beklemek zorunda kalsaydım...

Bu düşünce bile tek başına dayanılmazdı. Peki bunun yerine ne yapacaktım?

Anneyi dışarı çıkarmak sıradan bir yaz öğleden sonrası için biraz hırslı görünüyordu. Lyn ve Tared'i ziyaret etmek umutsuzdu; evleri neredeyse oraya dönmüş, Lyn'in bana söylemeye cesaret edemediği sırları hemen tartışıyor olacaklardı.

Büyülü ciltleme üzerine kitaplar bulmak için Saray'a gizlice girmek, güvende kalmak için verdiğim sözden sonra çok pervasızca geliyordu.

Yapacak başka ne vardı ki?

Gözlerim masanın üzerindeki kitap ve parşömen yığınına takıldı.

Labirent.

Hâlâ pervasızım elbette. Ama Anne'nin evine tek başıma girmek kadar pervasızca değildi ve belki de hayatta kalabilecek kadar idare edilebilirdi. Orası hakkında okunacak her şeyi okumuştuk. Er ya da geç geri dönmek zorunda kalacaktık ve şu anda olduğumuzdan daha hazırlıklı olmayacaktık. Creon tek başına hiç sorun yaşamamıştı. Ve en azından son seferinde Labirent beni sevmiş gibi görünmüştü.

Bu son düşünce karşısında kıkırdamaya benzer bir şey hissettim. Açıkça deliriyordum - ama belki de bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Gecenin derinliklerine kadar sessizlik içinde beklemek zorunda kalsaydım çok daha fazla delirirdim.

Karar verildi, hayat uzuvlarıma geri döndü. Ailemi kaybettiğimde olduğu gibi, en azından bir şeyler yapabildiğimde her şeye katlanmak daha kolaydı. Bir harita için kalem ve parşömene ihtiyacım vardı. Faewood'un av köpeklerini uzakta tutabilmek için siyah bir şeye ihtiyacım vardı. Beklenmedik bir ilerleme kaydetmem ve dağın altındaki mücevherlerle kaplı tünelleri keşfetmek için birkaç saat harcamam ihtimaline karşı yiyecek ve suya ihtiyacım vardı.

Her şeyi toparlamam beş dakika, şüphelerimi bir kenara bırakmam ise beş dakika daha sürdü. Sonra omuzlarımda dolu bir sırt çantası ve uzuvlarımda kaşınan kararlı bir huzursuzlukla yola koyuldum.

Creon şu anda kesinlikle Rhudak'ın üzerinde olmalı.

Bu düşünceyi kapattım. Sadece etrafımdaki uğursuz ormana, gölgelerdeki hareketlere ve beni bekleyen göreve odaklandım. Tazılar bu sefer benim için gelmedi. Belki de siyah elbisem onları uzak durmaları için uyarmıştı.

Labirent'in girişini saklayan kayayı yarım saat içinde buldum ve ilk sarı büyü denememle kapıyı açmayı başardım. Kapıyı arkamdan kapatmayı düşündüm ama kilitli kalan fae'lerin hikâyeleri hâlâ zihnimde canlıyken bu pek akıllıca bir fikir gibi gelmedi. Bunun yerine kapıyı biraz küçülttüm ve sadece en alttaki iki ayağı açık bıraktım. Tırmanmaya yetecek kadar. Umarım uçan fae'lerin sadece yukarıdan gördükleri kayanın yüzeyinde bir şeylerin değiştiğini fark etmemelerine yetecek kadar.

Bunu hallettikten sonra Labirent'e geri döndüm.

Uğursuz bir geçmişi olsun ya da olmasın, hâlâ ilk seferki kadar güzeldi. Kitaplar bana Mahkemelerden daha eski olduğunu öğretmişti. Tanrıların bile burayı ne yapacaklarından emin olamadıkları eskiydi. Ve bir şekilde yeterince güçlüydü ki Anne denediğinde bile onu kapatamamıştı.

Elimi temkinli bir şekilde pürüzsüz tünel duvarına koydum ve 'Merhaba güzelim' dedim.

Sıcak bir hava yüzüme çarptı.

"Dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedim, burada durup bir dağla flört ettiğim gerçeğini görmezden gelerek ve işaretleri tamamen yanlış yorumlamadığım için dua ederek - şeffaf dalkavukluk girişimlerimle bu yeri bir şekilde kızdırmadığım için. Ama nemli tünel havası soğumadı. Arkamdaki kapı açık kaldı. 'Çok yoğun birkaç gün geçirdik. Ama bu tüneli tekrar gördüğüme sevindim. Burası hâlâ adada şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer.

Yine o ılık esinti. Memnun oldum.

"Oturabilir miyim? "Oturabilir miyim?" dedim. 'Seninle sohbet etmeyi çok isterim... şey, kızdan dağa, olduğu gibi. Muhtemelen dışarıdaki tüm o kendini beğenmiş fae'lerden çok daha ilginç söyleyecek şeylerin vardır.

Ve ayaklarımın dibinde yerde.

Yerine itilen kalın bir kil gibi yavaşça kayan taşa baktım. Pürüzsüz tünel zemini koltuk gibi bir şeye dönüştü - hala pürüzsüz, hala sert, ama uzanma koltuğu şeklinde ve dokunmak için diz çöktüğümde hoş bir oda sıcaklığına kadar ısındı.

"Teşekkür ederim! Kaçma dürtümü ve gülme isteğimi bastırarak söyledim. Tanrılar bana merhamet etsin. Gerçekten de haklıydım - ummaya bile cesaret edemediğim kadar haklıydım. Kendimi yeni sandalyeme oturtarak ekledim, 'Bu da ortalama bir fae'nin bana şimdiye kadar olduğundan çok daha misafirperver.

Ayaklarımın altındaki taşta yavaş bir gümbürtü yuvarlandı. Çıkış yolunun bir sonraki an kapanacağına ikna olarak gerildim.

Ama hiçbir şey olmadı. O zaman sadece Labirent mi tepki veriyor? 'Sanırım sen fae çok sevmiyorsun,' ben

sonuçlandı. 'Hayal edebiliyorum, gerçekten. Üstünüze o sarayı inşa etmek için buraya daldılar, değil mi? Çok kabalar. Muhtemelen senden izin bile istememişlerdir.

İçimi tozlu bir soğukluk hissi kapladı. Yanlış bir şey mi söylemiştim, yoksa Labirent sadece geçmişte işlediğim suçların hatırasına mı kızmıştı?

Yüzlerce yıl boyunca öfkesini içinde saklayan bir dağ. O an, bir daha hiçbir doğa olayı hakkında kötü bir söz söylemeyeceğime yemin ettim, belki gerçekten duyarlıdırlar diye.

"Fae'ler hakkında konuşmayalım o zaman," dedim, koltuğuma daha rahat yerleşerek. 'Bunun yerine renkler hakkında konuşmak ister misin? bayılıyorum. Babam bir ressamdı, görüyorsunuz - hala bir ressam. Burayı görmeyi çok isterdi. Özellikle de yeşili. Babamın yeşile karşı hep bir düşkünlüğü vardı.

İki, üç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra-

Etrafımdaki renklerin çoğu soldu, tüneli ani bir karanlıkla örttü. Ama yeşiller karanlıkta kedilerin gözleri gibi parlıyordu - ıhlamur, zeytin ve zümrüt, yosunlu bir yıldız gökyüzü gibi etrafımda parıldıyordu.

"Ah, bu çok güzel," diye fısıldadım ve sesimdeki hayranlığı abartmıyordum bile. Etrafımdaki Labirent titredi - dün gece Creon'un kanatlarının parmaklarımın altından geçtiği gibi titredi.

Hayır. Rhudaki hükümdarlarını yavaş ve zalimce parçalara ayıran Kreon'u düşünmeyecektim. Buraya arkadaş edinmeye gelmiştim.

Yeşil kayboldu ama yerine diğer renkler gelmedi ve tüneli kasvetli, gri bir ışıkta bıraktı. Bir an bekledim ve sonra tek olmadığımı fark ettim.

"Annem her zaman turuncu ve pembeyi severdi," diye önerdim. "Gün batımı onun en sevdiği andı.

Mandalina, pas, mercan ve şeftaliden oluşan parlak bir palette farklı taşlar parlıyordu. Renkler bana annemi o kadar çok hatırlattı ki kendimi toparlamam ve "Teşekkür ederim." demem bir anımı aldı. Bu... muhteşem.

Labirent yine karanlık bekleyişine geri döndü ve artık sıranın bende olduğunu biliyordum.

"Mor," diye fısıldadım. "Mavi ve mor.

Sanki sesimdeki tereddütü duymuş gibi, renkler bu kez yavaşça geldi. Yavaşça. Önce mavi pırıltılar ve taşlar parladı, nereye baksam masmavi, kobalt ve cerulean mavisinin küçük benekleri; sonra mor, soluk deniz salyangozundan dün gece giydiğim elbisenin derin menekşesine kadar renk senfonisine kendini ekledi.

Dün geceki o çarpıcı mor - Creon'un giymemi istediği mor.

Yanaklarımdaki o gözyaşları nereden gelmişti?

Duvar ısınırken ve ben aniden ciddi bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlarken, yorgunluk ve kafa karışıklığı o parıldayan renklerin yatıştırıcı gösterisi altında beni yıkarken, 'Özür dilerim,' diye başardım. 'Buraya gelip seni üzmek istemedim, söz veriyorum. Sadece artık ne düşüneceğimi bilmiyorum - artık ne yaptığımı bilmiyorum ...'

Ne istiyorsun? Creon'un parmakları zihnimin gözünün önünde hareket etti.

'Onun ölmesini istiyorum,' diye fısıldadım.

Renkler daha da yoğunlaştı.

"Onun ölmesini istiyorum. Anne'nin. Sesim daha da yükseldi ama arkasından soğuk bir hava gelmedi. Hiçbir tuzak aniden yerine oturmadı. Sarayını isteksiz bir dağın üzerine kurmuştu - burada toprağın altında yatan hazineleri yok etmeye çalışmıştı. 'Ve sanırım her zaman onun gitmesini istedim, bir bakıma, buraya gelmeden önce bile, sadece yiyeceğimizi ve paramızı çalan yüzsüz bir sürtükken bile...'

Ama bu öylesine yönsüz ve zorunlu bir öfkeydi ki. Ondan, en sıcak günlerdeki kavurucu yaz güneşinden ve bir filoyu mahvedebilecek sonbahar fırtınalarından nefret ettiğimiz gibi nefret ediyorduk. Doğanın özelliksiz güçleri, hepsi. Ve şimdi... Şimdi o benimle alay eden ve benimle alay eden kadındı. Oğlunu şiddetin boş bir kabına dönüştüren kadın. Dünyamı bir kez daha mahvetmek zorunda kalan kadın.

Tam da hayatımın parçalarının bir araya gelebileceğine inanmaya başlamışken.

Onun ölmesini istedim. Creon'un yaraları, Lyn'in ölmekte olan insanları ve yakında tekrar toprağa gömülecek olan Rhudak tüccarları için.

"Nasıl başaracağımı bilmiyorum," diye fısıldadım bana doğru parıldayan mavi ve mor tonlara. 'O çok güçlü ve çok eski ve ona nasıl ulaşabileceğimi bile bilmiyorum, bırakın-'

Labirent aniden karardı ve arkasında gri alacakaranlıktan başka bir şey bırakmadı. Ağzımı kapattım ve ayağa fırladım. Bir kez daha tünel çıkışının gözlerimin önünde kapandığını görmeye hazırdım - ama kıpırdayamadan ışıklar tekrar değişti.

Bu sefer parlamaya başlayan zemin oldu.

Koyu renkli taşta parlayan parlak, çok renkli damarlar tünelin uzunluğu boyunca, ilk dönemece kadar uzanıyordu. Çoğu mor ve maviydi, sanki Labirent bana bir şey söylemeye çalışıyordu - bunlar senin için.

Nefes almaya cesaret edemedim.

"Sen... Bana yolu mu gösteriyorsun? Yanıt

yok.

Yerimden sıçradım ve çantamı kaptığım gibi omuzlarımın üzerinde sallayarak kayadaki parlayan damarları dağın derinliklerine doğru takip ettim. Sıra arkamda devam etti

virajda, altmış metre ötedeki yarığa kadar. Orada sola doğru kıvrıldı ve sağ seçeneği gece gibi karanlık bıraktı.

"Not alabilir miyim? Fısıldadım ve sıcak hava yanımdan geçti. Parşömen ve kalemleri çıkarmak için acele ederken neredeyse çantamı düşürüyordum.

İşe gidelim o zaman.

Işığın izi beni dağın derinliklerine götürdü, kavşakları geçmeme ve bana yol gösteren ışık olmasa kayadaki çatlaklar sanacağım kadar dar yan yollara yönlendirdi. Bir yanım şimdilik haritayı bırakıp önce ışığın izini takip etmek ve nerede bittiğini görmek istiyordu. Ama Labirent desteğini geri çekerse geri dönüş yolunu bilmeden bu labirentin derinliklerinde dolaşma fikri hiç hoşuma gitmedi.

Bu yüzden adımlarımı saydım, tüneldeki çatalları not ettim ve haritamı çizdim. Ve her dönüşte, Labirent'in narin sarkıtlarına, kemerli tavanına ya da bu en yeni bölümdeki zarif kıvrımlara iltifat etmek için bir an ayırdım.

İşe yarıyor Duvarlar beni kilitlemek için kaymadı.

Parmaklarım ağrıyana, şişem boşalana ve parşömenim bitene kadar çizdim, çizdim, çizdim. Sonra mümkün olan en büyük özenle haritamı katladım ve şöyle dedim: 'Korkarım daha uzak kalırsam nereye gittiğimi merak etmeye başlayacaklar. Ama yarın sizi tekrar görmeye geleceğim, tamam mı?

Taştaki mavi ve mor damarlar bir an için titredi. Takdirle duvarı okşadım ve çıkışa doğru ilerledim.

Dışarıda gökyüzü kararmış, Faewood'u gölgeler ve siluetlerden oluşan uğursuz bir yere dönüştürmüştü. Alçak kapıdan eğilmeden önce bir an tereddüt ettim ve arkamdaki Labirent'e baktım. Tekrar eski görünümüne bürünmüştü, karanlık duvarların arasından her renk ve boyutta mücevherler bana parıldıyordu.

"Sormayı tamamen unuttum," dedim. "En sevdiğin renk nedir?

Bir anlık tereddüt.

Sonra duvarlar kızıl ve kıpkırmızı parladı, yakut, akik ve lal taşı baktığım her yerde ışıl ışıl parlıyordu. Gülümsedim, parmaklarımı bileğimdeki değerli taşın üzerinde düşüncesiz bir refleksle gezdirdim.

"Yıkım için kırmızı," diye fısıldadım. "Senden hoşlanıyorum.

Ve sıcak havanın son bir fısıltısıyla Labirent beni geceye geri gönderdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

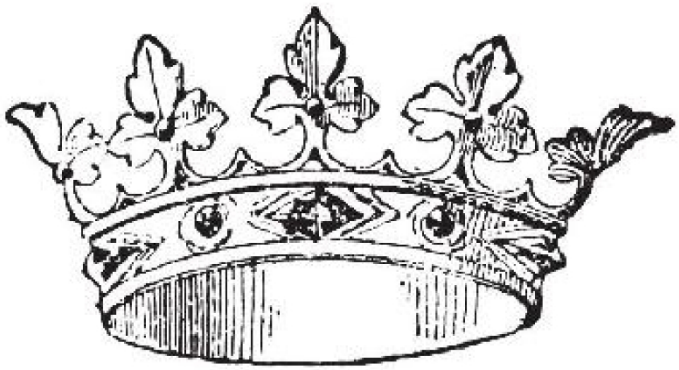

Köşkü terk edilmiş ve dokunulmamış buldum. Sadece verandadaki yiyecek sepeti, ben yokken birilerinin gelip geçtiğinin kanıtıydı.

Creon hiçbir yerde görünmüyordu. Nerede olabilirdi ki - hala Rhudaki yöneticilerinin suratlarında yeni delikler açmaya devam mı ediyordu?

Kendimi yemek yemeye ikna edemedim ama kendimi meşgul etmek için yeni torbaları ve kavanozları ait oldukları raflara koydum. Sonra Labirent'in çiziktirdiğim haritasını aldım ve aceleyle aldığım notların daha okunabilir bir versiyonunu oluşturmak için daha fazla parşömen ve mürekkeple oturdum. Saat çoktan gece yarısına yaklaşmış olmalıydı ama uyuma düşüncesi de en az yemek yeme düşüncesi kadar midemi bulandırıyordu.

En azından çalışmaya devam edersem suçluluk hissetmek zorunda kalmayacaktım.

Kurtaramadığım hayatları düşünmek zorunda değildim.

Hepsini masanın üzerine yaydım - yeraltı labirentinin kendi çizimlerim, Creon'un bitmemiş haritası - ve çalışmaya başladım. Dar, titiz çizgiler ve karalamalar, tünelleri ve mesafeleri Creon'un şimdiye kadar kendi çizimlerinde not ettiği şekilde gösteriyordu. Bir haftalık keşifleri sırasında bile onun hiç gitmediği kadar derine gitmiştim - ama o da her bir deliği ve çatlağı keşfetmek için zaman ayırmış, çıkmaza girip tekrar geri dönmek zorunda kalana kadar haritalarını çıkarmıştı.

Karşılaştığım çok sayıda yarık ve çatalla birlikte, labirentin merkezini bu şekilde bulmak yıllar alabilirdi.

Günün başarılarından dolayı zafer kazanmış olmalıydım. Ancak Rhudaki hedeflerinin kaderi aklımın bir köşesinde sürekli kaşınırken, acımasız ve donuk bir kararlılıktan fazlasını hissetmek zordu. Parmaklarım kaskatı kesilmişti. Sırtım ağrıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama çalışmaya devam ettim.

Haritanın üçte ikisi parşömen üzerinde şekillenmişti ki, gecenin ilerleyen saatlerinde ayak sesleri sessizliği bozdu. Creon'un her zamanki duyulmayan adımları değildi. Bu ayaklar, yaralı bir hayvanın yuvasına doğru son adımlarını atması gibi ağır ve düzensizdi.

Tam cam arkamda kaybolurken ve Creon'un kanatlı şekli karanlıktan çıkarken sarsıldım, yüzü

pavyonun ışıklarının parıltısında çakmaktaşı gibi gri.

Masasında uyanık bir şekilde oturan beni görünce dondu kaldı. Dondu, sonra bocaladı ve ayakta kalmak için umutsuz bir çabayla en yakın sütuna tutundu.

"Creon?

İrkildi.

"Creon! Taburemden sıçradım, kalbim boğazıma çarpıyordu. Ellerinde yoğun ve koyu bir kan vardı. Aceleyle yaklaştığımda üzerine aşırı tatlı bir ölüm ve çürüme kokusu sinmişti ve alnındaki solgun ter parıltısından bunun kendisine ait olduğuna inanabilirdim. "Creon, ne oldu? Sen-'

Parmakları o kadar şiddetli titriyordu ki hareketlerini zar zor seçebiliyordum. Neden uyanıksın?

'Uyuyamadım ve Labirent - ah, Tanrı aşkına, fark eder mi? Yaralandın mı?'

Başını salladı ve gözlerimin içine bakmadan kendini içeri attı. Zar zor kanepeye ulaştı ve yaralı bir kuş gibi minderlere çarparak yere yığıldı. Kanatları omuzlarına düşmüş, onu saran her şiddetli ürpertiyle titriyordu. Hoş bir ürperti değildi bu. Ateşli görünüyordu - ateşi vardı, midesi bulanıyordu ve ölümün eşiğindeydi.

Neler olmuştu? Rhudaki tüccarları karşılık mı vermişti? Koyu mavi kadifenin üzerine yayılmış sefalet yığınını görünce, bu düşünce bile beni aydınlatamadı.

"Creon...

Daha iyi olacak, parmakları gergin, titrek hareketlerle idare etti. Zaman.

"Ama ne-

Git - her hareketi büyük bir çaba gerektiriyor gibiydi - uyumak için.

'Cehenneme kadar

yolun var,' dedim.

Parmakları sertleşti.

"Sen her an son nefesini verecekmiş gibi görünürken ben şekerleme yapmayacağım - hayır, deneme bile. Elini kaldırmıştı ama sözümü kesince minderlerin üzerine bıraktı. 'Sorularıma cevap ver. Yaralandınız mı?

Başını salladı, gözleri kapalıydı.

"Beklenmedik bir gıda zehirlenmesi mi

geçirdin? Bir kafa sallama daha.

"Büyü mü?

Bu sefer bir an durakladı, sonra başını salladı. Küçük, neredeyse çekingen bir baş sallama ama cevabımı almıştım.

Ya da en azından cevabımın bir kısmı.

"Üzerinde büyü kullanan oldu mu?

Creon tekrar başını salladı. Parmakları, "Sorun değil." dedi.

"Kes şunu. Ona doğru yürüyüp yanında dizlerimin üzerine sesim endişe ve hayal kırıklığıyla çatladı. Tekrar gerildi. Bu kadar yakından bakınca, alnındaki hastalıklı ter daha da sağlıksız bir parlaklık kazanıyordu. Kan kokusunu ve vücudundaki kan izlerini görmezden gelmek için kendimi zorladım.

Ellerinde ve bıçaklarında şiddet vardı. Bir şeyler yanlıştı, Cathra'dan sonra olduğundan çok daha yanlıştı ve bıçaklarındaki kan beni ürkütse bile onun burada çürümesine izin vermeyecektim.

Bu ...

"Eğer sen iyiysen, ben de dev bir mürekkep . Ne oldu? Kullandığın büyünün bir yan etkisi mi?'

Gözleri hâlâ kapalıydı, başını salladı.

"Bunu kendine neden yaptın ki?

İçinden yine bir titreme geçti. Cevap .

Bir küfür yuttum ve üzerine eğildim, alnındaki terli siyah saç tutamlarını elimden geldiğince dikkatli bir şekilde fırçaladım. Gıcırtılı bir nefes kaçtı. Bu ses sıkı, dikenli bir sarmaşık gibi kalbimi sardı.

"Creon..." Bilmek zorundaydım. 'Sen... Sen bir şekilde kendini cezalandırmaya mı çalışıyorsun? Onlara yaptıkların için?'

Kuru dudakları aralanırken başını salladı, kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Onu sabit tutmak için elimi yanağına doladım. Teni avuçlarımın içinde nemli bir hal almıştı, sanki gece geç saatlere kadar uçtuktan sonra vücudu onu ısıtacak gücü kendinde bulamıyordu.

Dokunuşumla kaskatı kesildi ama sonunda gözleri temkinli bir şekilde aralandı. Kana bulanmış, sarımsı gözler bana dikilmiş, cehennemin dibinden yalvarıyordu.

"Lütfen. Sesim kesildi. "Sana ne oldu? Aldı... Parmakları

kelimeleri heceledi. Acılarını. "Ne yaptın?

Nefes nefese kaldı ve daha dik oturmak için kıpırdandı. Onu minderlere geri itemeyecek kadar şaşkın bir halde bıraktım. Acılarını aldı. Kurbanlarının acısını - sadece birkaç saat önce işkence ederek öldürdüğü kadın ve erkeklerin mi?

Kendisinin onlara verdiği acıyı mı?

Kendini ayağa kaldırırken ona baktım, sonra kadifenin derinliklerine gömüldüm, bu küçük çabadan bitkin düş. Acılarını aldı. Hayır, mümkün değildi, değil mi? Bunu yapabilen bir sihir hiç duymamıştım - ama yine de annesi bir tanrıça kadar iyiydi. Annesinin doğal olmayan sihirlerinin onun damarlarında da dolaşmadığını kim söyleyebilirdi? "Sen..." Başımı salladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. 'Onların acılarını aldın - onların acılarını hissettirdin - böylece onlar hissediyor musun?'

Titredi ve başını salladı.

"Kaç... Kaç kişi? Yedi, dedi

dudakları.

"Bugün kendine yedi kez ölümüne işkence mi ettin?

Omuzlarının ve kanatlarının gerginliği muhtemelen omuz silkme çabasıydı. Nefes alışım çığlık atmaya gittikçe yaklaşıyordu. Daha iyi olacak, demişti. Zaman. Sanki bu daha önce pek çok kez olmuş gibi. Sanki buna alışmıştı, seyircilerinin gözleri önünde kendini zar zor toparlıyor ve eve bir cesetten biraz daha fazlası olarak dönüyordu-

Sessiz Ölüm.

Çünkü ses çıkarmadan öldürüyor.

Oh, Zera yardım et bana.

"Onlar çığlık atmaz. Sesim ancak fısıltı halindeydi. 'Öldürdüğünüz insanlar. Onlar... Asla çığlık atmadıklarını söylüyorlar. Acı çekmedikleri için mi?'

Parmakları mavi kadifenin içinde huzursuzca, anlamsızca kıpırdadı.

"Kreon. Ellerimi kucağımda yumruk yaptım, suçluluk, utanç ve tiksinti boğazımdaki safra ile birleşti. Ne demişti o ilk gece? Zararı hafifletiyordum... 'Kreon, bunca zamandır bunu yapıyor muydun - kendini öldürüyor ve kendine işkence ediyor muydun? Son Savaş'tan beri?'

Kapalı göz kapağından tek bir damla yaş süzüldü ve yanağının solgun, terli çizgilerinden aşağı yuvarlandı.

"Hayır. Yeterince hızlı, yeterince derin nefes alamıyordum, sanki biri ciğerlerimdeki yaşamı sıkıyordu. Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu. 'Sen - oh, tanrılar, hayır. Ve bunun için seni suçladım-'

Sana söylemedim, diye araya girdi parmakları, harflerin etrafında çırpınıyordu.

'Hayır, ama...' Nefesimi içime çektim. Ne söylemeliydim? Ama bir zamanlar ona ihanet edecek kadar cesurken bu kadar zalim olmayı seçmesi hiç mantıklı gelmiyordu. Daha fazlası olduğunu fark etmeliydim, en azından tahmin etmeliydim. "Oh, kahretsin. Eğer bilseydim...'

Bu sihir olmamalıydı. Gergin, seğirme hareketleri.

İstemiyorum.

Olmamalıydı. Bu, Anne'nin bile onun bunu yapabildiğinin, kurbanlarını güçleriyle yatıştırabildiğinin farkında olmadığı anlamına mı geliyordu? Onun da bilmesini istemediği anlamına mı geliyordu?

"Sana miras mı kaldı?

Kaskatı kesildi ama boş, güçsüz bir baş sallamayı başardı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Daha iyi kelimeler bulamadım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi - öfke, utanç ve acı verici, çarpık bir hayranlık öyle büyüktü ki kaburgalarımdan fırlayacak gibiydi. Onun görevlerini almaya devam etmişti. Bir asırdan fazla bir süredir, onun infazlarını tekrar tekrar gerçekleştirmeyi, onun gazabının acısını tekrar tekrar hissetmeyi omuzlarına almıştı - çünkü başka hiçbir fae suikastçısı kurbanlarına son anlarında onlara verebileceği küçük merhameti göstermezdi.

Ve onun bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Ona canavar demiştim.

Yumuşak minderlerde solgun bir şekilde yatıyordu, gözleri kapalı, yüzü gri, nefesi hâlâ düzensizdi. Titremeler düzensiz aralıklarla uzuvlarını ve kanatlarını sarsıyor, kendi teninde asla görünmeyecek yaraların acısı hâlâ vücudunu sarıyordu.

Kendimi toparladım, elimi temkinli bir şekilde yüzüne doğru kaldırdım ve parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. Yine gerildi.

Yapma.

"Bu... Acıyor mu?

Kısa bir süre tereddüt etti, sonra başını salladı.

"O zaman neden...

Bana dokunmak -bir duraklama daha- istemiyorsun.

O sabah uzattığı eli, gözlerine inen karanlık. Olamaz. "Creon...

Hareket etmedi.

"Bu sabah kafam çok karışıktı," diyerek bir başka pişmanlık duygusunu bastırmayı başardım. 'Hakkında... bilirsin işte. Her şey hakkında.

Parmakları seğirdi. Özür dilerim.

'Eğer benden bir kez daha özür dilemeye cüret edersen üzülmen gereken bir şey var, beni duyuyor musun?

Elini tekrar yastıkların arasına bıraktı ama başıyla onayladı.

"Güzel. Kendimi kanepenin kenarına ittim ve ayağa fırladım. 'Orada kal. Hareket etme. Birazdan döneceğim.'

Uyumalısın, diye zayıfça işaret etti, sanki sulu bakışları beni ikna edecekmiş gibi gözlerini açmaya zorladı.

"Gerçekten beni gücendirmeye mi çalışıyorsun?

Göz kırptı. Ona döndüm ve kollarımı kendime doladım, kelimeleri, gerçekleri aradım. Kırılmıştım - gerçekten kırılmıştım. Nedenini anlamam bir anımı aldı.

"Haftalardır beni burada koruyorsun," demeyi başardım. 'Sen... Dürüst olmak gerekirse, benim için hayatımda hiç kimsenin yapmadığı kadar çok şey yaptın. Bu yüzden sakın bana bir kez olsun yardıma ihtiyacın olduğu için senden kaçmam gerektiğini söyleme. Bana battaniyenin altına saklanan korkmuş bir çocuk olmam gerektiğini söylemeyin. Bu değil...'

Bana baktı, gözleri boş ve şaşkındı.

'Bir eşite böyle davranılmaz,' diye fısıldadım. 'O yüzden orada kal. Bırak seninle ben ilgileneyim.

Boğazı düğümlendi. Ama başını salladı.

Aceleyle mutfağa gittim, bir çaydanlık doldurdum ve ocağa koydum, için için yanan ateşe yeni bir kütük attım. Suyu kaynamaya bırakarak banyoya koştum, bir kâseye ılık su ve sabun doldurdum, birkaç havlu aldım ve tüm bohçayı yukarı taşıdım. Creon hâlâ parmağını bile oynatmamıştı. Sadece gözleri beni takip ediyordu.

Kâseyi ayaklarının dibine yere koydum ve bir avuç havluyu ılık suya batırdım. Sonra önünde diz çökerek sol elini avucumun içine aldım ve yaralı parmaklarındaki kanı sert ve nazik darbelerle ovmaya başladım.

Beni bıraktı, başı minderlere gömüldü, gözleri tekrar kapandı. Nefesi en azından şimdi biraz daha düzenli geliyordu.

Tırnaklarının kenarları ve avucunun kırışıklıkları ve nasırları bile artık şiddet izi göstermeyene kadar elini ovdum. Sonra daha da kanlı olan sağ eline geçtim ve çalışmaya devam ettim. Son kan sıçramalarını bile temizlemek için kolunu dirseğine kadar kıvırmak zorunda kaldım. Onlara her ne yapmışsa ...

Kendisine her ne yaptıysa ...

O yedi insan hâlâ ölüydü. Öyle olduklarını biliyordum ve öyle olmamalıydılar. Ama şimdi için ne yaptığını, onlar için neleri feda ettiğini bildiğimden, gerçekten

korkunç sonlarının en ufak bir parçası için bile onu suçlayacak gücü artık kendimde bulamıyordum.

Sadece titremesini durdurmasını istedim. Sadece tekrar kibirli, esprili ve çileden çıkarıcı olmasını istedim.

Havlumu duruladım ve kalkıp kanepede onun yanına yerleştim. Gömleğini gevşetmek için eğildiğimde gerildi.

"Bırak beni," dedim usulca ve o da koyu kadifenin içine gömüldü.

Gömleğinin ön düğmelerini açtım, sonra da kanatlarının geçmesine izin veren arka taraftaki ustaca gizlenmiş yırtmaçları. Üzerindeki ipeği çekiştirirken titredi. Göğsünün kanlı, yaralı düzlemi koyu renkli kumaşın altından ortaya çıktı, onu karnının biraz daha temiz çıkıntıları izledi. Tüm o yara izleri, vücudunun her tarafındaki o acımasız siyah kesikler - hatalar, demişti Lyn ve sabunlu suyu göğsüne de sürmeye başladığımda lanet okumamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Ilık su onu biraz sakinleştirmiş gibiydi. Göğsü ve kolları nihayet temizlendiğinde yatağa doğru yürüdüm, en yumuşak battaniyeyi yanıma aldım ve Creon'un çıplak gövdesinin üzerine dikkatlice örtmek için geri döndüm. Ancak onu bir çocuk gibi yatırdıktan sonra, suyun kaynamakta olduğu ocağa döndüm.

Ekstra ballı bir demlik çay yaptım, bir tenekede dünden kalan ballı keklerden biraz buldum ve hepsini kanepeye götürdüm. Creon gözlerini tekrar açmıştı,

Bana öyle kalp kırıcı bir şaşkınlıkla göz kırpıyordu ki ağlamak istedim.

"Umarım sıcak bir şeyler yardımcı olur," dedim beceriksizce.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve başını salladı. Ben de ikimize birer fincan çay doldurdum, sabunlu suyumu tazeledim, temiz bir havlu buldum ve solgun yüzündeki teri durulamaya başladım. Sonra omuzlarını. Sonra kanatlarının arasındaki sırtını. Yüzünü omzuma yaslamış, kanatları arkasındaki kanepenin üzerine güçsüzce sarkmış halde bana doğru uzanırken orada duraksadım.

"Creon?

Başını çevirdi.

'Kanatlarınızdaki teri, yağmuru ve kiri temizlemek istiyorum. Onlara dokunursam rahatsız olur musun?

Küçük bir kafa sallama.

"Yaralı olsan bile mi?

Acı gerçek değil. Parmaklar kekeleyebilseydi, bu onun yaptığı şeydi. Daha kötü hale getirebileceğiniz bir kaynağı yok. Dokunuşlar - tereddüt etti - onu susturur.

Nemli havluyu dikkatlice lekeli kanatlarının üzerine sürdüm. İç çekişi.. Şüpheli bir şekilde rahatlama iç çekişine benziyordu.

O zaman anlaştık.

Koyu renkli kadifenin her santimi lekesiz ve nemli olana kadar okşamaya devam ettim. Sonra havluyu bir kenara bıraktım, tekrar minderlere yerleştirdim ve göğsüne doğru kıvrıldım. Düzensiz kalp atışları hâlâ kaburgalarının arkasında çarpıyordu. Ben onu yıkarken titremesi biraz azalmıştı.

kanatlar, ama şimdi geri döndü, bedenimin ağırlığı hayali acıyı uzak tutmaya yetmedi.

Yedi kişinin acısı. Yedi yavaş, işkenceli ölüm. "Çay?

Fısıldadım.

Tereddüt etti, sonra başını salladı, daha dik oturmak için çabaladı. Onu geriye ittim, battaniyeyi tekrar üzerine çektim ve fincanını yerden almak için kucağından kalktım. Çay içebileceği kadar soğumuştu ama bardağı kendisi almak için elini kaldırdığında hâlâ o kadar şiddetli titriyordu ki bardağı düşürmesinden korktum.

"İzin verin bunu sizin için yapayım.

Gözlerini kapattı ama yine başını salladı.

Bardağı dudaklarına götürdüm ve başını yastıklara yaslayana kadar birkaç küçük yudum almasına yardım ettim. Çayı tekrar yere koymak için eğilirken, "Ya yemek?" diye mırıldandım.

Parmakları "Sonra" diye heceledi.

Muhtemelen en iyisini o biliyordu. Ben de tekrar kucağına yerleştim ve dikkatimi çökmüş kanatlarına verdim, bir elimi kadife kenarda , parmak uçlarımın altındaki yumuşak yüzeyin tadını çıkardım. Sert vücudu dokunuşumla aniden altımda gevşedi ama eli bileğimi yakalamak için yukarı çıktı ve beni sabit tuttu.

"Durmamı ister misin?

Gergin ve tereddütlü parmaklarıyla beni serbest bıraktı. Hareket etmedim, kelimeleri şekillendirmesini bekledim.

Seni istemiyorum - tam beş kalp atışı boyunca tereddüt etti - Bana görevim dışında dokunmak için.

Kalbim yeniden kırıldı. Oh, Tanrım. Görev mi? Onun acımasız, duygusuz bir zalimlik yapabileceğine nasıl inanmıştım?

"Sen benim için bir görev meselesi değilsin.

Nasırlı parmakları yine bileğimin etrafında kıvrıldı. Kucağında daha da dikleştim, kaslı kalçalarının üzerine oturdum ve boştaki elimi yüzüne götürdüm. Göz kapakları dalgalandı ama kapalı kaldı.

"Creon, bana bak.

Gözlerindeki sarılık en azından biraz azalmıştı. Ama gözlerindeki o parıltı, o çaresiz yakarış hâlâ oradaydı.

'Benimle ilgili kafanın karışık olduğunu söylemiştin,' dedim. "Hatırladın mı?

Dudaklarının kenarları solgun bir gülümsemeye dönüştü. 'Ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu hayal bile

Buraya geldiğim ilk günden beri bana nasıl davrandın? Masum olduğunu bildiğini iddia ettiğin insanları katletmeye gönüllü olurken bana karşı hep saygılı ve onurlu davrandın. Sen...' Gülmeyi başardım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. 'Haftalardır bana karşı görevinin tam tersini yapıyorsun Creon. Her mantıklı düşünce bana senden uzak durmamın görevim olduğunu söylüyor. Ama yapamıyorum.

Hareketsizce oturuyor, her kelimeyi, her dokunuşu içiyordu.

"Bana bir şeyleri isteme konusunda daha iyi olmam gerektiğini söylüyorsun," diye fısıldadım. "Ve haklı olabilirsin. O zaman seni istememe izin ver. Kendini berbat hissetsen bile. Aklı başında hiç kimse şu anda seni isteyemezmiş gibi hissetsen bile.

Gözlerini tekrar kapatırken içinden bir ürperti daha geçti. Eğildim ve dudaklarımı önce alnına, sonra da yaralı kaşına bastırdım. Hatalar. Biri o genç fae çocuğa kaç kez istendiğini, sevildiğini, ihtiyaç duyulduğunu söylemişti?

"Bana izin verecek misin?" diye mırıldandım tenine karşı.

Titredi. Ama bileğimi saran eli sonunda .

Kucağına oturup ellerimi vücudunda gezdirirken, kanatlarının ve kaslarının çizgilerini tekrar tekrar izlerken, titremesi azalıp arttığında ayarlama yaparken zaman yavaşladı. Bir süre sonra ona yarım ballı kek yedirdim; ikinci yarısı da bir saat sonra geldi. Fincanını kendi başına tutacak gücü bulana kadar onu çayla besledim. Üşümeye başladığında daha fazla battaniye buldum. Ve ona sarıldım, sadece sarıldım ve bırakmadım, saatler ilerledikçe ve yavaşça, çok yavaşça, titremesi kayboldu.

Saatler.

Ben masumların uykusunu uyurken ve onun umursamaz bir canavar olduğuna inanırken, o burada saatlerce yatmayı, bir ceset gibi hissetmeyi, zar zor oturabilmeyi ya da yürüyebilmeyi planlamıştı. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, hayali acının hafiflemesini beklemek...

İçimde kabaran pişmanlık mıydı yoksa hayranlık mı? kollarıyla beni sardığında, biraz onun eski gücüyle sonunda

Kucağına döndüğümde de aynı şeyi hissettim.

Sonunda hareket edip "Uyumalıyız" diye imzaladığında gün doğumu çok uzakta olamazdı.

Bu sefer biz. Sadece ben değil. Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım ve mırıldandım, 'Ayağa kalkıp yürüyebilir misin? Ya da...'

Başını eskisinden daha kararlı bir şekilde sallıyordu, jest artık o kadar güçsüz bir çaba değildi. Gülümsemeyi başardım, tereddüt ettim, sonra alnına hızlı bir öpücük kondurmak için yaklaştım.

Dudaklarımın bir fırçasından daha fazlası değildi, en yumuşak, en sessiz güvenceydi. Ama altımda kaskatı kesildi, o tüy gibi dokunuşla nefesi kesildi ve ben çekildiğimde, içinden bambaşka bir ürperti geçti.

Çok çok daha iyi tanıdığım biri.

Oh.

"Creon" diye nefes aldım.

O izledim Ben - sadece izledim Ben, gözler karanlık ve dipsiz. Beklemek ve ... istemek?

Bir parmağımı yanağında gezdirdim, ağzım aniden kurudu ve yine nefesi kesildi.

Numara yapamayacak kadar yorgun. Mesafe koyamayacak kadar savunmasız.

"Dokunuşlar hala yardımcı oluyor mu?

Gülümsemesi aynı anda hem neşesiz hem de sevinçliydi.

Seninki de öyle.

Eğilip önce şakağını, sonra sivri kulağının ucunu öptüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Yavaşça, şefkatle, ağzımı boynunun kaslı hatlarından aşağıya doğru takip ettim, ta ki

Battaniyesini omzuna sıkıştırdığım yerde. Orada durakladım, dudaklarım bronz teninin hemen üzerinde geziniyordu ve "Böyle mi?" diye fısıldadım.

Başını sallarken biraz fazla sert nefes aldı.

"Peki ya bu?" Daha da yaklaştım ve dudaklarımı kanadının üzerinde gezdirdim, keskin bir nefes alışla ödüllendirildim. "Bu da acıyı dindiriyor mu?

Bu sefer başını sallamadı ama eli ensemi buldu ve yumuşak, ısrarcı bir hafiflikle omurgam boyunca aşağı indi. Kanadını ikinci kez öptüm, sonra ani bir merak patlamasıyla dilimin ucunu sağlam çerçeve boyunca sürükledim. Altımda seğirdi, nefesi kesildi.

Kıkırdadım. "Çok hassas.

Nefesinin ritmi bir kıkırdamaya işaret ediyordu. Kanadını tekrar öptüm ve altımda kıvranana kadar dilimle koyu renkli zarla oynadım. Güldüm, alnımı omzuna yasladım, elimi göğsüne koydum. Kalp atışları avucuma güçlü ve düzenli bir şekilde çarpıyordu ve kucağındaki ağırlığıma rağmen yastıkların üzerinde rahatça kayıyordu.

Bu iyiye işaret gibi görünüyordu. Biraz daha dikkat dağıtma riskine girmeye karar verdim.

"Peki nasıl bir his? Sırf seğirmesini hissetmek için diğer kanadını gıdıklayarak söyledim. "Biri kanatlarına dokunduğunda?

Elini çenemin etrafına doladı, bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı çekti ve beni serbest bıraktı. Parmaklarının harfler, kelimeler oluşturmasını bekliyordum ama onun yerine elini

Yüzüme baktı ve tek bir parmak ucunu alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Zayıf bir dokunuştu ama vücudumun her yerinde, göbeğimin hemen altında bir yerde sıkılaştığını hissettim. Creon'un gözleri beni birkaç santim öteden izlerken yine esrarengiz bir şekilde keskinleşti ve parmağını dudağımın hassas kıvrımında tembel, baştan çıkarıcı bir kısıtlamayla gezdirdi. Bu kalıcı okşamaların altında ağrıyan bir beklenti oluştu. Ağzım birdenbire sadece bir ağızdan daha fazlası gibi hissetti. Açlık, ihtiyaç ve ateş gibi hissettirdi.

"Böyle bir şey mi? Sesim boğuk çıkmıştı. Yüzünde gerçek bir eğlencenin ilk izi belirdi - belli belirsiz bir gülümseme, ama o kadar tanıdıktı ki ağlayabilirdim.

Parmak uçlarını dudaklarımda gezdirirken dudaklarının çok hassas olduğunu söyledi.

Bir kahkaha attım. Alay ediyordu. Yine dalga geçiyordu. Yorgunluk ve acı omuzlarında hâlâ ağır bir yük olsa da... gözlerinde bir dakika önce olmayan bir kıvılcım vardı.

"Sırf bu noktaya değinmek için mi hayata dönüyorsunuz?

İlk parmağını dudaklarımın arasından geçirirken yüzü bir sırıtışla açıldı.

Nefes almayı unuttum. Vücudumun her zerresi aniden, ağzımın içinde yavaşça kayan, araştıran, keşfeden o ince parmağın istilasına odaklandı. Creon, parmağını dudaklarımın arasında daha da derine sokarken, ağzımın ıslak sıcaklığını ağzımın tadıyla doldururken, bakışlarımı bir keskinlikle tuttu.

sabun ve deri. Parmağı... sertti. Sert, inatçı ve talepkâr bir şekilde karnımı ani bir sıcaklıkla titretti.

Onunla dilimin ucuyla buluştum, tatlı vuruşlarla parmak ucunun etrafında döndüm. Beni izlerken gözleri daha da sıkılaştı, parmağı hareketsiz, karşı konulmaz bir ağırlıktı. Yüzündeki o ifade... Vücudumun her tarafına yayıldığını, bacaklarımın arasında, dün gece aynı parmağın beni mutlu bir işkenceye maruz bıraktığı noktayı ısıttığını hissettim.

Artık rahatlama dönemini , değil mi?

Kafa karışıklığını ve sağduyuyu geçtik. Bir şekilde o tehlikeli şehvet oyununa geri dönmüştük ve onu gördüğümde kalbimin göğsümde acı içinde kıvranmasına neden olan şey her neyse. Dün gece çizgi aşılmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

En azından geri dönmek istemediğim sürece.

Uyumamı önerdi. Ama hayatımın geri kalanında uyuyabilirdim ve kendimi bir daha kaç kez yarı çıplak, muhteşem bir fae prensiyle aynı kanepede bulabilirdim ki?

Bakışlarını tuttum ve parmağını sertçe emdim.

Kirpikleri hafifçe titreyerek kapandı ama dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve geri çekilerek, "Şimdiden acıktın mı?" diye imzaladı.

Yüzündeki sırıtma neredeyse her zamanki ukalalık seviyesine geri dönmüştü. Alay ettim. Misk kokulu tadı dilimin ucuna kadar geliyordu, dayanılmaz derecede cezbediciydi.

'Eğer bu gece yaralı ve acınacak halde olmasaydın, seni ısırırdım.

Artık özellikle acınacak halde görünmüyordu. Nerede?

"Öneriler? diye mırıldandım ve o da şansını değerlendirmek istercesine başını bana doğru eğdi. Pantolonunu zorlayan şişkinliğe bakmamak için büyük bir çaba harcadım.

Eminim sizin de fikirleriniz vardır, diye eliyle işaret etti, gülümsemesi biraz fazla bilmişti.

"Ben mi?" dedim, gözlerimi kocaman açarak. "Masum küçük bir insan mı?

Yarı insan. Boştaki elini yanağıma götürdü ve başparmağını tekrar alt dudağımda gezdirdi. Ve yarıdan daha az masum.

Parmak uçları yüzümde, boynumda gezinirken bir ürpertiyi bastırdım. "Ben en azından dörtte üç masumum, seni terbiyesiz hayvan.

Bir kaşını kaldırdı. Yanlış yerlere bakıyor olmalıyım.

"Öyle görünüyor - oh. Tırnakları boynumu tırmaladı, ölçülü, kasıtlı bir okşayış ve içimde bir uyarılma şimşeği çaktı. "Zorunda mısın?

Bu kısmı değil, diye kuru bir şekilde sonuçlandırdı.

Zera bana yardım et. Boğazımı temizledim ve "Belki de dörtte üçü biraz abartılı oldu ama-" demeyi başardım.

Sol elini sağ elime bıraktı ve parmaklarını avucumun üzerinde, bileğimin üzerinde, alt kolumun üzerinde durgun daireler çizerek gezdirdi. Yine elimde olmadan ürperdim.

Tehlikeli bir gülümseme. Bu kısmı da değil. "Sakın cüret etme-

Ben itiraz edemeden iki eli de çıplak kalçalarıma uzandı ve aç tenimin üzerinde gezinirken elbisemi yukarı kaydırdı.

Kendimi kontrol etmek. Hızlanan nefesimle savaşarak gözlerimi sıkıca kapattım. İnlemeyecektim. Titremeyecektim. Derimin hemen altında yükselen ateşli beklentiye teslim olmayacaktım, her bir sinirim o keşfedici parmakların daha da yaklaşması için çığlık atıyordu...

Tırnakları uyluğumun iç kısmındaki hassas ete battı ve içimde bir şimşek çaktı. Vücudumdaki her kas kasılırken hain dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

"Pekâlâ. Nefes nefese gülüşümün en azından bir inilti değil de bir kahkaha gibi duyulmasını umuyordum. 'Yarı masum konusunda anlaşalım. Bu olabilir-'

Parmakları bir santim daha yukarı kaydı ve nefesim tekrar kesildi. Bir santim daha yukarı çıkarsa, masumiyetim konusundaki soru benim aleyhime kesin olarak karara bağlanacaktı.

"Hasta ve acı çekiyor olman gerekmiyor mu? Ondan uzaklaşarak ama kucağında kalarak bağırdım. Neredeyse çıplak olan popomun altındaki kalçalarının sert çıkıntıları bacaklarımın arasındaki o yakıcı ağrıyı hiç dindirmedi. Nefesi kahkahasını ele veriyordu. 'Tam da çok hoş bir şekilde kontrol edilebilir hale geliyordun ve bu-'

Parmağı iç çamaşırımın altına kaydı ve narin kumaşı yırtarak kenara çekerken ciğerlerimdeki son hava da çekildi.

ve sırılsıklam etime tek bir uzun vuruş yaptı.

"Ve bu," diye nefes aldım, parmaklarımı kanepeye geçirerek, "masumiyet aramak için gidilecek aptalca bir yer, Creon.

Elini geri çekerken yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. Tek bir güçlü hareketle beni kucağından kaldırdı, döndü ve beni bir bez bebek gibi minderlerin üzerine bıraktı - eteğim kalçalarıma kadar, iç çamaşırım yırtılmış, saçlarım dağınık bukleler halinde. Umurumda değildi. Gözlerimi açtığımda onu karşımda dikilmiş, gözleri alev alev yanarken, omuzları gerilmiş halde buldum. Gözlerini son bir kez üzerimde gezdirdiğinde, kalçalarımın birleştiği noktada oyalandığında ve yavaşça önümde dizlerinin çöktüğünde değil.

Oh.

Oh.

Titriyordum, baş döndürücü, neredeyse çılgınca bir beklenti üzerime çökerken kendimi tutamıyordum. Elleri tekrar kalçalarıma yapıştı, bakışları aradaki sırlara sabitlenmişken onları ayırdı. Gözleri... Karanlık ve vahşi bir hal almış, beni izliyordu.

"Creon...

Bakışlarımı karşıladı. Artık oyun yok, dedi o bakış. Artık şaka . Önce çığlık atıp yalvaracaksın, sonra konuşabiliriz.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım.

Kendini üzerime saldı.

Kafası bacaklarımın arasında. Tırnaklarını kalçalarıma geçirdi. Dili dudaklarımın arasındaki o hassas noktanın üzerinde gezindi ve ben minderlere doğru gerilerken tüm zaman ve mekân algımı kaybettim, dünya etrafımda bulanıklaştı. Tek gördüğüm dizlerimin arasındaki şekli, çıplak omuzlarının dalgalanan kasları, saçlarının koyu ipeği, arkasında yükselen kanatlarının muzaffer kavisleriydi. Beni tekrar yaladığında onu sarsan titremeyi ve boş bir zevk iniltisi çıkardım.

Cevap olarak başını eğdi ve dilini içime soktu. Derinlere daldı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içime girdi.

Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum. Dilinin ve sıcak nefesinin okşamaları beni ona karşı kıvrandırıyor, sanki dünyada kalan son kelimeymiş gibi adını inletiyordu. Elleri beni sabit tutmak için kalçalarıma sarıldı. Acı verici bir tembellikle tekrar yukarı çıktı, yaladı, emdi ve kemirdi, ben hayal kırıklığıyla inleyene kadar dikkatini çekmek için yalvaran o küçük sinir düğümüyle alay etti.

Bana karşı kıkırdadı, ıslaklığımın üzerindeki nefesi başka bir işkence katmanı. Tek düşünebildiğim daha fazlasını istediğimdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, onun içime girmesine ve beni paramparça edip unutulmaya terk etmesine ihtiyacım vardı.

"Creon. Boğuk, nefessiz bir inilti. "Creon, lütfen, ben-

Dişleri hafifçe kenetlendi. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı.

"Bir daha asla masum olmaya çalışmayacağım," diye başardım, parmaklarımı saçlarının ipek tellerinde düğümleyerek. "Sana bir daha asla kaba demeyeceğim. Sadece... Creon...'

Geri çekildi, yakınımda durdu, acı çeken bedenime doğru nefes aldı. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve bakışlarının benimkilere kilitlendiğini gördüm. Gözbebekleri son kalan irisleri hariç hepsini yutmuştu, o dipsiz karanlıkta ihtiyaç parlıyordu.

'Sana dokunmam gerek,' diye nefes aldım.

Yavaşça, bakışlarımı bırakmadan, sırılsıklam kıvrımlarıma ağır bir parmak ucu koydu. Yarım santim içeri itti, bekledi ve kıvranıp kıpırdanmamı izledi.

"Daha fazla. Akılsız bir ilahi. "Lütfen... daha fazla.

O tek parmağıyla beni o kadar yavaş doldurdu ki, o kadar nazik, lezzetli bir sürtünmeydi ki, bu yeterli değildi - hem de hiç yeterli değildi. Terk edilmeye ihtiyacım vardı. Çılgınlığa ihtiyacım vardı. Onun içimdeki o ezici doluluğuna ihtiyacım vardı, dilinden, parmaklarından daha fazlasına.

"Daha fazla.

Geri çekildi.

"Creon. Bir şey öldürecektim. Bu kanepeyi ya da pencereleri paramparça edecektim. "Sikine ihtiyacım var. İçimde. Şimdi.

Aynı anda iki parmağını birden içime soktu ve ben kemiklerimi kıran bir hüsranla ona doğru eğilirken sırtım kanepeden yukarıya sıçradı. Serbest kalan kolu belime dolandı. Esnek bir hareketle ayağa kalktı, beni kaldırdı ve beş uzun adımda yatağa doğru ilerledi. Beni yatağa indirirken kasıklarını pençeledim.

Onu avucumun altında çelik gibi sert buldum, ereksiyonunun ucu pantolonunun bandına o kadar sıkı bastırıyordu ki düğmelerin tutması bir mucizeydi.

Onu soymak için acele ederken birkaç tanesini yırttım. Elbisemi başımın üzerinden öyle bir çekti ki neredeyse bir kolum yerinden çıkacaktı. Ama beni izlerken gözlerindeki parıltı, çıplak ve önünde yayılmış ... O anda, bu bakış için memnuniyetle bir uzvumu kaybedebilirdim. Pavyonun sıcak ışıkları altında günahkârca parıldayan yontulmuş vücudunun en ufak bir tadı için.

"Lütfen," diye mırıldandım ve artık yalvarıyor olmamı umursamıyordum.

Bacaklarımı birbirinden ayırdı ve girdi. Aletinin geniş ucu girişime dayanana kadar kendini bana doğru yönlendirdi ve kalbim bile gelecek olanın beklentisiyle atmayı bıraktı.

Ağzını ağzıma bastırdı, içime girerken beni kendi zevkimin sarhoş edici tadıyla sardı. Yavaş, nazik bir kayma, aleti beni varlığımın soyut, isimsiz bir çekirdeğine açıyordu.

Yeterli değil. Yeterli bile değil.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve tırnaklarımı omuzlarına gömdüm. Nefesi dudaklarımda bir tıslamaya dönüştü. Yine kendini içime soktu, bu sefer daha sertti, beni künt bir vaatle dolduruyordu - ve yine son anda hareketsiz kaldı, onu daha derine çekme çabalarıma direnirken kalçaları gerildi.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Elleri başımın yanındaki battaniyede yumruk oldu ama yavaşça geri çekildi ve çıkarken sert uzunluğunun her dayanılmaz santiminin tadını çıkarmamı sağladı. Vücudum onun ardından büzüşüyor gibiydi, içimdeki acı serbest kalmak için yanıyordu.

"Kendini tutuyorsun. Bir sonraki hamlesinde sesim teslim oldu - daha derin ama kontrollü, dün geceki çılgınlıkta olmayan bir ihtiyat, bir öz farkındalık tarafından kısıtlanmıştı. Bu günün ıstırabından sonra onun kısıtlanmasını istemiyordum. Aklı başında olmasını istemiyordum. Onu şiddetli ve çılgınca istiyordum - kemiklerini eritip posa haline getirecek kadar sert boşalmazsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi içime girmesini istiyordum. "Kes şunu
... Denemeyi bırak ...'

Dudakları sessizlik ve teslimiyet isteyen bir öpücükle benimkilerin üzerine eğildi. Bir kahkaha attım, sonra tekrar içime girdiğinde inledim. Nefes kesecek kadar büyüktü, beni hayal edilemeyecek kadar keyifli şekillerde gererek açıyordu - ama yine de yeterli değildi.

"Düşünmeni istemiyorum," diye başardım, öpücüğünden kaçmak için mücadele ettim. Onun tatlı, misk gibi kokusu, altımdaki yumuşak battaniyesi, sıcak teni üzerimde geziniyordu. Aleti beni sahipleniyor, diğer her şeyi bulanıklaştırıp mutluluk ve delilik sisi haline getiriyordu. 'Beni korumaya çalışma. Bana tehlikeyi ver. Bana utancı ver.'

Bakışlarımla buluştuğunda yüzü şehvet, açlık ve ihtiyaçtan oluşan bir savaş alanıydı, karanlık gözlerinde serbest bırakılmak için yalvaran bir parıltı vardı. Ama yine de kendini içime gömerken yavaşladı.

Son bir itiş, son bir santim için bedenim ağlıyordu.

"Creon," diye fısıldadım, bir elimi göğsüne sokarak. "Canavarı bana ver.

Paramparça oldu.

Sonunda kafesinden kurtulmuş bir yırtıcı hayvan gibi sessiz bir hırıltıyla içime girdi - ağlayamayacağım, nefes alamayacağım ya da inleyemeyeceğim kadar derindi, sadece onun etrafında yanabilir, vücudumun her bir lifinde onu hissetmenin tadını çıkarabilirdim. Tırnaklarımı omzuna geçirdim ve teslim oldum. Onu, canavarı, katili, her çirkin, kırık, ölümcül parçasını içime aldım ve acı ve öfkesinde ona katıldım. Artık yatıştırıcı öpücükler yok. Artık nazik okşamalar yok. İçime girerken elleri, dişleri ve kanatları vardı ve ben de ona oldum.

Bundan zevk aldım.

Hapsedilmemiş, çözülmüş, güç, güzellik ve ölümdü ve benimdi.

Belki de bu kelime dudaklarımdan döküldü. Belki de deliliğimizin iniltileri, nefes alıp vermeleri ve gıcırtıları arasında bile sesi kulaklarına ulaştı.

Sessiz bir hırıltıyla bana son bir kez daha çarptı ve kırıldı, üstüme yığılırken beni tohumuyla doldurdu. Serbest bırakılmasının fışkırmalarının beni doldurduğunu hissettim, acele üstüne acele. Bana karşı, içimde ürperdiğini ve titrediğini hissettim. Her şey bitmeden parmakları bacaklarımın arasına geri döndü, o çaresiz noktayı öyle şiddetle okşadı ki içime boşaldım.

saniyeler, güneşlerin gözlerimin arkasında yanıp öldüğünü görecek kadar sert.

Sonra sadece kolları vardı, güçlü ve güvenliydi, beni kucaklıyor, koruyordu. Ve ben sadece fısıldayabiliyordum, 'Bu... Bu...'

Bu cümleyi tamamlayacak bir kelime yoktu. Bu duyguyu, bu mucizeyi sadece sesler ve hecelerle yakalayabilecek bir dil yoktu.

Creon beni daha yakın tuttu, bir kanadını etrafımıza sardı. Alnı benimkine çarptı. Onu öpmek için başımı kaldırdığımda, onu battaniyenin içinde buruşmuş, gözleri kapalı ve dudakları kıpırdarken buldum.

Emelin. Emelin.

Tanrılar yardımcım olsun, düşüyordum.

Bir süredir düşüyordum, o anda fark ettim, ona sarıldığımda ve yakınlığının kokusunu içime çektiğimde, onun yıkımını. Parmaklarının benimle ilk konuştuğu, benimle ilk güldüğü günden beri düşüyordum.

Ve bu beni korkutmuştu.

Ama şimdi onun neyi feda ettiğini bildiğim için, yıllarca nasıl bir savaş verdiğini nihayet anladığım için, o düşüşe doğru eğildim. Kendimi kalbimin dipsiz, dipsiz derinliklerine bıraktım ve onun kollarının beni yakalayacağına güvendim.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

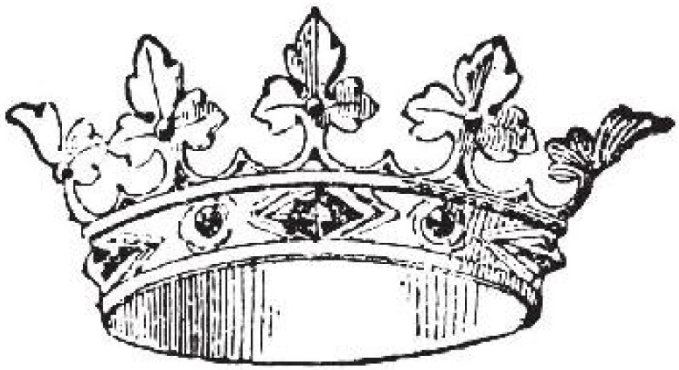

Sırtımı sıcak, kaslı bir göğse dayayarak uyanmak, misk ve badem kokusunun etrafımda dolaşması neredeyse rutin hale gelmişti. Creon'un eli bu sabah vücudumu yavaşça okşuyordu, çıplak göğüslerimin, karnımın, kalçalarımın üzerinde tembel daireler çiziyordu. Bir an için bunu ne kadar zamandır yaptığını merak ettim - ne kadar zamandır böyle uyuyordum, Sessiz Ölüm beni kollarında bir mucize gibi okşuyordu.

Yumuşak ve hoşnut bir iç geçirdim.

Eli kalçamda durdu. Kulağımın hemen altındaki hassas noktaya burnunu sokarken ılık nefesi tenimde gezindi, sonra omzuma hızlı bir öpücük kondurdu.

'Hmm,' diye mırıldandım. "Günaydın.

Elini kalçamdan kaldırdı. Günaydın.

Ona daha sıkı sarıldım ve dün geceki anılarımı anlamlandırmaya çalıştım. Çok huzurluydum. Çok sakindim. Çünkü onu isteyebilirdim. Çünkü o bir canavar değildi. Çünkü o-

Acılarını almıştı. Oh,

Tanrım.

Kanepedeki kırık bedeni gözümün önüne geldi. Gözlerindeki o sırlı, sarı parıltı. Yutkundum, artık biraz daha az uykuluydum ve "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadım.

Şaşırtıcı derecede iyiydi. Yine dudaklarını boynuma bastırdı. Sen mükemmel bir ağrı kesicisin.

İçimde sıcacık, bulanık bir zevk ama ben sadece memnun bir şekilde oflayıp pufladım ve 'Bu da gösteriyor ki ben birçok yeteneği olan bir kadınım' dedim.

Kıkırdaması saçlarımı ısıttı. Etkilemekte asla başarısız olmuyorsun.

İyi uyudun mu?

"Nedense biraz kısa," diye mırıldandım, ona karşı kıpırdanarak. Memnuniyetle, kalçamdaki sert uzunluk cevap olarak seğirdi. 'Ama rahatsız edici değil. Bugünlerde kollarında çok zaman geçiriyor gibiyim.

Bugünlerde, dedi parmakları ve eğer parmaklar eğlenmiş görünebilseydi, bunlar eğlenmiş görünürdü.

Aniden arkamı döndüm ve gözlerimi ona diktim. Creon bana hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi, karanlık gözlerinde eğlence parıldıyordu.

Bu günlerde. O bilmiş, alaycı gülümsemesiyle. Sanki bunun benim için pek de yeni bir deneyim olmadığını biliyormuş gibi.

"Bekle," dedim.

Gülümsemesi bir parça genişledi.

Uyuyor muydun ki? O zaman ben... Ben...'

Belki de tamamen değil, kuru bir şekilde itiraf etti.

"Uyanık mıydın? Bir hafta önce geceleyin, bunu yapmak istediğimi itiraf etmeye cesaret edemeden çok önce onun kollarına süründüğümde. Yaptığım şeyden şüphelenebileceğinden bile utandığım zaman. Onu uyandırmamak için gösterdiğim onca çaba ve onca zaman... 'Neden beni yatağın kendi tarafıma çekmedin, seni domuz?

Bana alaycı bir sırıtma yaptı. Burada uyuduğun ilk geceden beri kollarıma yuvarlandığını söylemenin zamanı mı?

"Ben... Ne?

Burnunun ucunu alnıma doğru yaklaştırdı. Gülsem mi yoksa cinayet mi işlesem bilemeden homurdandım ve ondan uzaklaştım.

'Ne demek kollarına yuvarlandığımdan beri...' Omuz silkti.

Seni geri çektim. Çoğu zaman.

"Sen... Ne? Seni piç! Bir kahkaha attım. "Neden bana söylemedin?

Bu konuda can sıkıcı olabilirdin. Gözlerindeki bakış inkar etmem için bana meydan okuyordu. Muhtemelen bir noktaya değinmek için kaktüslere sarılmaya başlardı.

Muhtemelen haklıydı - utançtan ölebilirdim. O sabah zaten neredeyse sonum olacaktı. Uyuyan zihnimin dürtülerine lanet okuyarak alay ettim ve "Peki o zaman neden beni geri itmedin?" diye sordum.

Buna bir deney diyelim.

"Oh, kesinlikle çekilmezsin.

Bana sırıttı. Tekrar kollarının arasına girip bacaklarımı onunkilere doladığımda ve yaralı göğsüne bir öpücük kondurduğumda gülmekten kendimi alamadım. Elleri omurgam boyunca o durgun okşamalara geri döndü, popomun hemen üstüne kadar alay etti.

Gözlerimi kapattım ve onu içime çektim, kokusunun, dokunuşlarının, sıcaklığının tadını çıkardım.

Dünya birdenbire anlaşılmaz derecede kolay geldi. Çok idare edilebilir. Anne hala oradaydı, elbette. İnsanlar hala ölüyordu. Ailem hâlâ beni görmek istemiyordu. Ama Creon buradaydı, beni tutuyordu ve ben güvendeydim, isteniyordum ve

...

Sevdin mi?

Bu kelimeyi düşünmeme izin var mıydı?

Hiç mantıklı değildi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Çok kolay, çok mutlu bir şekilde geldi. Birdenbire onu istememe izin mi verecektim? Kovalamaca bitmiş olsa bile beni hâlâ istiyor muydu? Artık kendi içgüdülerimle savaşmak, kendi ahlakımdan şüphe etmek yoktu...

Kendimi bu kadar güvende hissedebileceğimi bilmiyordum. Ama bana sarılıyordu ve tek istediğim burada olmaktı, tıpkı böyle, zamanın geri kalanında.

Ve anneyi öldür. Onu da.

Creon?

Bakışlarımla buluşmak için bir parça geri çekildi. Ona baktığımda sıcak, uykulu mutluluğum su yüzüne çıkmış gibiydi; gülümsememe engel olamıyordum. 'Sana henüz söylemediğim bir şey var. Labirent hakkında.

Kaşları birbirine çatıldı.

Daha da geniş bir şekilde gülümsedim. "Kıskanmayın ama bir dağla biraz flört etmiş olabilirim.

Kendini battaniyeye bıraktı, kaşları daha da çatıldı.

Ne yaptın?

"Labirentle arkadaş oldum," dedim parlak bir sesle. 'Bana yolu gösterdi. Haritanın büyük bir kısmını tamamladım.

Creon bana baktı. Dizlerimi göğsüme çektim ve her an mırıldanmaya başlayabilecekmişim gibi hissettim.

Sana yolu gösterdi. Hareketleri yavaş ve kuşkuluydu.

"Evet. İtiraf etmeliyim ki henüz sonuna ulaşmadım ama genel yön, kemik salonunu bulmayı beklediğiniz yere oldukça yakın görünüyordu.

Omzunun üzerinden haritalar ve notlarla kaplı masaya bir bakış fırlattı. Bana döndüğünde gözleri hâlâ biraz fazla genişti.

Gerçekten de çok yetenekli.

"Elbette. Memnun bir esnemeyle gerindim, bunu yaparken göğüslerimin nasıl oynadığının biraz fazla farkındaydım. Creon kesinlikle fark etmişti. Muhtemelen gözlerinin aniden kararması karşısında bu kadar muzaffer hissetmemeliydim - ama vücudum yatağımda çıplak, kaslı bir fae erkeğinin varlığına henüz alışamamıştı.

Ben de ona tatlı tatlı gülümsedim ve ekledim: "Peki bu etkileyici başarı için benim ödülüm ne olacak?

Ondaki değişimi hissedebiliyordum, gözlerinin daraldığını ve kaslarının gerildiğini görebiliyordum - içindeki açlığın canlandığını görebiliyordum. Birkaç sivri sözden sonra artık yatakta uzanmış, dehşet ve yıkım dolu bir geceden sonra kendimize gelmeye çalışmıyorduk. Avı ben başlatmıştım. Şimdi seçeneklerim kaybetmek ya da daha da hoş bir şekilde kaybetmekti.

Herhangi bir öneriniz var mı? Jestleri bile meydan okumaydı, parmaklarının her kıvrımı bir şekilde onları başka ne için kullanabileceğini hatırlatıyordu.

"Hmm," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Yanılmıyorsam bana hâlâ krep borcun var.

Üzerime eğilirken gözlerinde bir avcı parıltısı parlıyordu, kanatları arkasında biraz daha genişledi. Aperatiflerden sonra krepleri çok daha keyifli buluyorum.

Kıkırdadım. "Kendimi her zaman daha çok tatlı olarak görmüşümdür.

Seçim yapmaya gerek görmüyorum.

'Açgözlü, Majesteleri. Burada hiç kimse Fae prenslerine ölçülü olmayı öğretmiyor mu?

Bana kaşını kaldırdı. Planlıyor ?

Dudağımı ısırdım. Evet. Yapabilirdim elbette, sadece meramımı anlatmak için. Ama gözbebeklerinde parıldayan istek, her geçen kalp atışında benim amacımın daha az çekici görünmesine neden oluyordu.

"Pekala," dedim kibarca. 'Sanırım öncelikle konunun ne kadar acil olduğunu değerlendirmem gerekiyor, sizce de öyle değil mi?

Beni battaniyenin içinde çevirdi ve tek bir talepkar hareketle bacaklarımı önünde açtı. Birkaç dakika içinde meselenin gerçekten acil çözüme ihtiyacı olmadığına karar verdim.

Limonlu ve ballı kreplerden oluşan bir kahvaltı eşliğinde Labirent'i tartıştık, tartışmamıza oldukça kapsamlı bir tatlı için ara verdik ve ardından çok ihtiyaç duyduğumuz banyoyu yapmak için biraz daha ara verdik. Banyodan tekrar çıktığımızda saat öğleyi geçmişti. Bunun neden bir sorun gibi geldiğini hatırlamam biraz zaman aldı.

Oh. Lyn ve sırları. Tünaydın, bugün.

Onun ve Tared'in söyleyeceklerini çok az önemsediğimi fark ettim. İlk buluşmamızda bana söylememiş olsalardı, hayati tehlike söz konusu olamazdı, değil mi? Ve Creon'un arkasından iş çevirip eski kocasıyla buluşmak bana yanlış geldi.

düşmanlar. Ya da dostlar. Ya da düşmana dönüşmüş arkadaşlar. Ona güvenmeye tam olarak cesaret edemediğim zamanlarda anlamlıydı, evet. Artık bildiğime göre - artık bana sırlarıyla güvendiğine göre ...

Tek başıma kaçmak için yine yalan söylemem gerekecekti. Ve Lyn'in söyleyeceği şeye bağlı olarak, kendi ani bilgimi örtbas etmek için tekrar yalan söylemek zorunda kalabilirdim.

Ona söylesem ne olur?

Ama ben bu seçeneği ciddi ciddi düşünmeye başlayamadan, kanatlı bir siluetin gölgesi pencereleri kararttı.

Bir bornozdan biraz daha fazlası içindeyken bile Creon etkileyici bir şekilde tehditkâr olabiliyordu. Dışarıdaki erkek fae ile etkileşimi bir dakikadan fazla sürmedi ve diğerinin gergin sesine bakılırsa, bu zaten onun zevkine göre çok fazlaydı. Bildiğim birkaç kelime ve isim yakaladım - Anne, Rhudak, hikaye. Bana neler olduğunu anlatmaya yetecek kadar.

Creon'un pencereyi onarıp haberciye sırtını dönerken yüzünde beliren gölge beni şimdilik Lyn konusunda çenemi kapalı tutmaya ikna etti. Onun omuzlarına daha fazla yük bindirmenin sırası değildi.

"Seni görmek istiyor mu?

Rapor ver, diye işaret etti. Bir süre uzakta olabilirim.

Bu da Faewood'a görünmeden girmek için yalan söylemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. O renksiz canavarla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağını bildiği için çok az bir teselli.

"Dikkatli olacak mısın?

Yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. Her zaman.

"Güzel.

Bunu yüz otuz yıldır yaptığını kendime hatırlattım. Bugün aniden o gizemli acı dindirici büyüyü kullandığının farkına varma ihtimali çok düşüktü. Yine de o giyinip silahlanırken kalp atışlarım tam olarak düşmedi - artık onun otoritesine karşı gelmek için ne kadar fedakârlık yapacağını biliyordum.

Rutin bir ziyaret, diye eliyle işaret etti botlarına adım atarken. Bana son nefesimi veriyormuşum gibi bakmanıza gerek yok. İlginiz gurur verici olsa da.

Her zaman içimi görmeyi nasıl başarıyordu? Homurdandım ve 'Endişelenmek için nedenim var' dedim. Bana başka kim kahvaltı hazırlayacak?

Yine o zayıf gülümsemelerden biri. Geri geleceğim, Em.

Ve bu beni mantıklı bir düşünce için o kadar kaybolmuş bıraktı ki, sadece utangaç bir şekilde ona bakıp 'Tamam' diyebildim. Görüşürüz." diyebildim.

Em.

Bana Em derdi.

O gittikten sonra dakikalarca yatağının kenarında oturdum, parmakları o iki harfi tekrar tekrar zihnimde şekillendirdi. Ve kararımı verdim.

Ona her şeyi anlatacaktım.

Lyn ve Tared'e varlıklarını artık bir sır olarak saklamak istemediğimi bildirecektim. Fikrimi değiştirmek için çok iyi bir neden bulmazlarsa, Creon akşam olmadan adadaki varlıklarından tamamen haberdar olacaktı.

Faewood'a henüz iki adım atmıştım ki Tared bir ışık parıltısı ve ani bir cisimle yanımda belirdi, elleri cebinde, kılıcı sırtındaydı. Onu beklemeliydim ama yine de çığlık attım.

"Özür dilerim," dedi ve bana çarpık bir sırıtış attı. 'Ne kadar korkutucu olsam da seni korkutmaya çalışmıyordum. Sadece seni Faewood'da yürümekten kurtarmak istedim.

Bu düşünceliydi, özellikle de büyücü olduğumu bilmiyorsa - ama yine de uzanan eline biraz şüpheyle baktım. Alf büyüsü hakkında tüm bildiklerime rağmen beni kolayca takımadaların diğer tarafına da çekebilirdi.

'Merak etme,' dedi, gülümsemesi biraz azaldı. 'Seni buradan çıkarmayı tercih ettiğimi inkâr etmeyeceğim, ama bu senin seçimin. Lyn seni en son gördüğümüz harabede bekliyor.

İyi. En azından beni başka bir yere getirseydi öfkemde haklı olabilirdim.

Parmaklarımı onun nasırlı avucuna koydum. O beni kavrarken dünya yeniden kendi içinde karıştı; renkler, sesler ve kokular sonsuz bir kalp atışı boyunca etrafımda dönüp durdu, ta ki eski orman harabesi kaosun içinden çıkana kadar. Lyn gerçekten de bekliyordu, ayaklarının dibinde küçük bir ateş yanıyordu. Ama o

Bana gülümsemesine bakılırsa, aniden ortaya çıkmamızdan hiç de rahatsız olmamış gibiydi.

İttifaklarının çoğunun Alves'ten oluştuğunu söylemişti. Birkaç yüzyıl sonra, insanların ansızın ortaya çıkıp kaybolmasına alışmış olmalıydı.

' hoş geldin, Emelin! Çay?'

Elimi Tared'inkinden çektim ve bir onay mırıldandım. Beni yıllardır tanıdıkları eski bir dostları gibi karşılamakta ısrar ederlerse sırları konusunda sinirli kalmak çok zordu.

"Sağındaki çalılığın arkasında bir kupa olmalı," dedi Lyn parlak bir sesle. 'Evet, şu, çalının arkasındaki - oh, bulmuşsun. Yiyecek bir şeyler?

"Hayır, teşekkür ederim. Onun yanına çöktüm ve cebinden hafifçe ezilmiş bir kuruyemiş paketi çıkarıp ağzına bir avuç dolduran Tared'e baktım. "Siz hiç yemek yemez misiniz?

Lyn, Tared'e sırıtarak, "Aç alves ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir tehlikedir," dedi. Tared ona bir badem fırlattı. Lyn bademi havada yakalayıp ağzına attı ve çiğnerken çok memnun görünüyordu.

Tared özür dileyen bir omuz silkmeyle, 'Büyü ,' dedi. 'Büyük mesafeler çok fazla enerji gerektirir. İnsanları taşımak da öyle.

Gözlerimi kırptım. Lyn'in diğer yanına çöktü ve ağzına bir avuç badem daha tıkıştırdı, ardından kendisine uzattığı dolu bardağı minnettarlık dolu bir baş hareketiyle kabul etti. O sırada

Yeni bulduğum fincanımı dumanı tüten çayla doldururken, "Peki... kendinizi kuzeydeki bir adaya kadar taşımak zorunda kalsanız açlıktan ölür müydünüz?" diye sordum.

Tared sırıttı. "Şimdiden beni öldürmenin yollarını mı arıyorsun?

"Böyle korkutucu bir ortamda en kötüsüne hazırlanmayı severim," dedim alçakgönüllülükle. Bir badem tanesi uçarak önüme geldi ve tam gözlerimin ortasına isabet etti. Bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim ve ekledim: "Hoş olmayan bir zayıflığınızla mı karşılaşıyorum?

Tared bir kahkaha attı. 'Benden kurtulmak için biraz daha uğraşmanız gerekecek. Biz açlıktan ölmeyiz, hayır. Ama boş bir mideyle kaybolmak imkansıza yakın, bu yüzden beni zamanında beslemezseniz hoş olmayan yerlerde sıkışıp kalabilirsiniz.

"Bir grup alfin bir görevden döndüğünü öğrendiğimizde evdeki fırınları görmelisin," dedi Lyn, arkasındaki ağaca rahatça yaslanarak. 'Tared'in sevimli aile üyelerinden birinin, on iki kişiyi adalar arasında geçirmek zorunda kaldıktan sonra birkaç somun ekmek yediğini gördüm.

Tared eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Edored mıydı?

'Elbette Edored'dı. Piç sadece var olarak çok fazla enerji harcıyor gibi görünüyor.

İkisi de kıkırdadı. Yosunların ve kumun içinde kıpırdandım, Creon'a sırlarını ifşa etmeye beş dakika önceki kadar kararlı değildim. Zera bana yardım et, neden bu kadar sevimli olmak zorundaydılar? Gerçekten uygulamak isteseydim, sert bir ültimatom vermek çok daha kolay olurdu.

Onlara kibarca sorabilir miyim? Ama Tared'in geçen sefer Creon'un adından bahsedildiğinde nasıl baktığını görünce, alfin eski düşmanına iyilik yapmaya pek meyilli olacağından emin değildim. İsteyen ben olsam bile.

"Her neyse," dedi Lyn bana dönerek. 'Alves hakkında bu kadar konuşma yeter. Zaten o kadar da ilginç değiller. 'Günün nasıldı' - bir bademden kaçınmak için eğildi - 'nasıldı? Çok fazla sorun çıkmadı mı?

Sorun. Onu son gördüğümden beri bir Labirent'i evcilleştirdim, sonra ölümüne işkence eden bir fae suikastçısını tedavi ettim ve gecemin çoğunu aynı fae suikastçısını becererek geçirdim.

'Sıra dışı bir şey yok,' dedim.

"Güzel. Pek de rahatlamış görünmüyordu. 'Ve Creon dışarı çıkmana aldırmadı-'

"Bak," diye kaçırdım. Kaba ve kötü zamanlamaydı - ama temelde bu kadar iyi ve dürüstçe endişeli görünmeye devam ederse, artık itiraz etmek için içimde bir şey kalmayacaktı. 'Sormamın sakıncası var mı - arada sırada bu lanet adaya ayak bastığınızı bilmemesi neden bu kadar önemli? Çünkü muhtemelen niyetinize katılacaktır.

-'

"Dediğim gibi," dedi Lyn, yüzünde neşesiz bir gülümsemeyle, "bizden pek hoşlanmıyor.

Creon'un Tared'den pek hoşlanmamasını anlayabilirdim. En azından karşılıklı gibi görünüyordu. Ama Lyn onu Anne'nin zincirlerinden kurtarmıştı. Onu ziyaret edecek kadar önemsemişti.

Hâlâ onu geçmiş hayatının başarılarla dolu olduğuna inandırmaya çalışırken bile onu o hücrede tutuyordu. Çocukluğunda yaşadığı dehşeti ona anlatacak kadar güvenini kazanmıştı. Öyleyse tam olarak neden ondan bu kadar nefret ediyor ve onu bir müttefik olarak bile kabul etmiyordu?

"İyi nedenlerle mi? Dedim.

Tared'in yüzü hiç değişmedi. Ama Lyn'e bakıp onun cevap vermesini beklerken çok hareketsiz oturuyordu, ışık bile artık etrafında parıldamıyordu.

"Yanlış anlamalar ve karşılıklı hayal kırıklıkları," dedi küçük ateşe bakarak. "Bu uzun bir hikâye.

"Ki bunu bana söylemeyeceksin.

Derin bir nefes. "Bugün değil.

Yani paylaşmak zorunda olduğu bilginin amacı bu değildi. Çayımı bir kenara bıraktım, kollarımı kendime doladım ve 'Eğer hepsi yanlış anlaşılmalardan ibaretse, bir noktada bunları açıklığa kavuşturmak iyi olmaz mı? Karşılıklı nefretle geçen bir asır bana fazlasıyla yeterli geliyor.

Tared ateşin diğer tarafından, "Ona burada olduğumuzu söylemek istiyorsun," diye sözlerini tamamladı. Sesi tam olarak soğumamıştı ama kulağa... iş gibi geliyordu. Sesi biraz önceki kadar hoş ve eğlenceli değildi.

"Evet," dedim.

İç çekti. "Neden?

"Çünkü ona güveniyorum.

"Bu da ilginç," dedi bana hafifçe gülümseyerek, "çok güvenilir biri olarak görünmediğinizi düşünürsek

kişi.'

Kaşlarımı çattım. "İlginç derken bana güvenmediğini mi kastediyorsun yoksa gerçekten mantığımla ilgilendiğini mi?

Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. "Sana güvenmeseydik burada olmazdık.

"Ama?

"Ama bize söylemediğiniz şeyler var.

"Karşılıklı olarak," dedim ve bana bir kez daha özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Peki. Bize kendi gerekçelerinizi anlatın, biz de size kendi gerekçelerimizi anlatalım.

Lyn'e baktım ama o sadece başını salladı ve devam etmemi işaret etti. Peki. O zaman anlaşmışız gibi görünüyordu.

"Birkaç haftadır buradayım," dedim daha dik oturarak. 'Şimdiye kadar sözünü tuttu ve beni korudu.
-'

Tared, "Anlaşmanızın onu mecbur gibi," diye mırıldandı.

Lyn ona alaycı bir bakış fırlattı. İnledi ve ekledi, 'Üzgünüm, Emelin. Devam et.

"Ve," diye devam ettim, ona Lyn'in bakışının makul bir taklidi gibi hissettiren bir bakış göndererek, "bu konuda şaşırtıcı derecede hoş davrandı. Pazarlık onu buna mecbur bırakmıyor.

"Hoş mu? dedi Lyn ve eğer Creon'a sevimli deseydim, sesi daha şaşkın çıkamazdı.

"Hoş," dedim, belki de olması gerekenden biraz daha vurgulu bir şekilde. "Evet.

'Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce bana onun sana karşı çekilmez bir hıyar olduğunu söylemiştin. Ya da buna benzer bir şey.

Bir hafta. Gerçekten sadece bir hafta mı olmuştu? Bu düşünceden sıyrıldım ve 'Biraz ilerleme kaydetti' dedim.

Tared, tarafsız görünmek için gözle görülür bir çaba sarf ederek ama bunu pek beceremeyerek, "Hoş diyebileceğiniz kadar ilerleme kaydetti," dedi.

"Şey, evet. O ... şey ...'

Kelimelerin avuçlarımdan kayıp gittiğini hissettim. Tam olarak ne söylemeye niyetlenmiştim? Benimle flört edip şakalaşıyor mu? Bu onları onun iyi niyetine ikna etmez. Ona aşık olmaya mı başlıyorum? Kendi sağduyuma olan güvenlerini kaybetmenin en iyi yolu. O insanları hiç incitmedi bile, değil mi? Paylaşacak sırrım yok.

Geçen hafta onun hakkındaki fikrimi bu kadar temelden değiştiren şey tam olarak neydi?

Aşinalık. Kırılganlık. Bana akılsız bir insan aracı gibi değil de bir ortak gibi davranmaya yönelik dürüst girişimler. Ama bunu bu ikisine tam olarak nasıl açıklamalıydım?

Her şey o kadar çok ve hızlı değişmişti ki. Dürüst olmak gerekirse, bunu kendime nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum.

"Emelin," dedi Lyn, beni incelerken hafifçe eğilerek. "Tuhaf sorumu bağışla ama onun yanında kendini nasıl hissediyorsun?

Sürekli uyarılmış. Muhtemelen cevap bu değildi. Gözlerimi kırpıştırdım ve "Kendimi... güvende hissediyorum, sanırım?" dedim. Ve... hoş geldiniz.

Tared'le karşılıklı bakışmaları, tek bir bakışta tüm konuşmayı içeriyordu.

"Biliyor musun," dedim, sesimdeki kızgınlık parıltısını tamamen engelleyemeyerek, "Sanırım gerekçelerimi yeterince açıkladım. Bana iyi davranmak için çaba sarf ettiğini söylersem, bu neden bu kadar şüpheyle gerektiriyor? Fikrimi değiştirmiş olmamın yeterli bir argüman olması gerekmez mi?

"Çoğu durumda buna katılırım, evet," dedi Tared acımasızca.

'Peki bu davada farklı olan ne? Bahsettiğimiz şey Hoşlanmadığınıza karar verdiğiniz biri mi?'

"Mesele bu değil. Lyn bir nefes aldı, verilen bir kararın jestiydi - "lanet olsun, atlamayı göze alacağız" diyen bir nefes alış. 'Bu - oh, tanrılar bana yardım etsin. Sana ailesinden bahsetmedi, değil mi?

Bu ses hiç hoşuma gitmedi ve Tared'in dudaklarını birbirine bastırma şeklini daha da az sevdim.

Annesi hakkında mı? Bana söyledi-'

"Hayır, o değil. Tared'e baktı. O da başını salladı ve Tared zayıf bir sesle ekledi: "Buradaki sorun onun babası.

Creon'un gizemli babası - güçlü bir büyücüydü, doğumundan sonra öldürülmüştü ve bana anlattığı tek şey buydu. Bir kez sorduğumda farklı bir hikâye söylemişti ve bir daha geri dönmedim.

Endişelenecek çok daha acil meseleler varken bu noktaya gelmemeliydim.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Belli ki daha fazlasını sormamı istememişti. Belli ki hiç tanımadığı o fae erkek hakkında konuşmak istememişti. Öyleyse burada ne yapıyordum, ona sormam gereken sırlar hakkında yakın yabancılarla konuşuyordum, eğer birine sormam gerekiyorsa?

"Bana babasından bahsetmedi," diye itiraf ettim. Sadece bu sözler için bile kendimi bir hain gibi hissettim. 'Ve tartışmak istediğimden emin değilim... Onun arkasından iş çevirmek biraz tatsız görünüyor-'

Tared, 'O yarı iblis,' dedi.

Faewood kıpırdamadan durdu.

O kadar durgundum ki, ikisine bakıp gözlerimi kırpıştırırken, kelimeleri tekrar gözden geçirirken ve biraz daha göz kırparken düşüncelerimin durma noktasına geldiğini duyabiliyordum.

Yarı iblis.

Creon mu?

Bu hiç mantıklı değildi - hiç mantıklı değildi. O da tanıdığım tüm fae'ler kadar fae'ydi. Sessiz Ölüm'ün benim gibi bir melez olup olmadığını elbette bilmeliydim - elbette birileri bilmeliydi?

Gerçi Anne'nin onun gerçek annesi olduğunu da bilmiyordum. Bildiğim insan hikayelerinin hiçbiri bu detayı içermiyordu.

Bu düşünceyi kafamdan attım, düşünceler bulabildikleri her argümana, her mantık kırıntısına tutunuyordu. Tabii ki

Creon yarı iblis değildi. İblisler canavardı - bunu bana kendisi söylemişti, bu konuyu tartışmaktan açıkça rağmen bana söylemişti.

Oh, Tanrım.

Bu sırrı tartışmaktan değil misiniz?

Dönüyordum. Dönüyor ve spiral çiziyordum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi - ama yine de dünyadaki her şey mantıklıydı.

"Ne? Başardım.

"Babası," dedi Tared, gri gözlerinde özür ve acımasız bir kararlılık karışımıyla karşılayarak. 'Kertayan. Bir iblisti.

"Ama... Ne? Bir kahkaha attım. 'Neden bana söylememiş olsun ki? Ve bunun benim onun hakkında ne düşündüğümle ne ilgisi var?

Lyn acı çeken genç bir hayvan gibi iniltili bir ses çıkardı. "Sana iblis büyüsü hakkında pek bir şey anlatmadı, değil mi?

"Etrafta dolaşıp insanlara eziyet ettiklerini söyledi. Bu da kulağa yeterince tatsız geliyordu.

"Bu doğru değil. Yüzünü ovuşturdu, kırmızı bukleleri her yere saçıldı. "Bu sadece çok sınırlı bir açıklama. İblis büyüsü duygular üzerinde çalışır. Hisler. Bir tür denge içerir - bir iblis hedefine ne yaparsa yapsın tam tersini hissedecektir. Bu yüzden çoğu iblis hedeflerini mümkün olduğunca nahoş hissettirmek için çaba sarf eder çünkü bu onlara gülünç derecede yüksek duygular verecektir. Gördünüz mü?'

Ona baktım ve sadece kan çanağına dönmüş gözler ve gergin parmaklar gördüm. Acılarını aldım.

Oh, Tanrım.

"Anlıyorum. Kelimelerim nefes nefese çıkmıştı. Ne demiştim ben? Büyü sana mı miras kaldı? Ve bana o sert, isteksiz başını sallamıştı - teknik olarak yalan değildi, ama aynı zamanda ... Oh, tanrılar. "Evet, anlıyorum.

"Ve hata yapma," dedi Lyn kasvetle, "sadece yarı iblis olduğu için daha az güçlü değil. Kertayan hakkında duyduklarıma göre yeterince korkutucuydu ve yarı kanlar-'

"Her ebeveynin tüm güçleri," diye bitirdim akılsızca.

Gözlerini kırpıştırdı. "Şey, evet. Aynen öyle.

Korkunç bir iblisin ve iki güçlü dişi fae'nin güçleri bir araya geldi. Nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Fae'lerin bile onun iyi tarafında kalmayı tercih etmesine şaşmamalı. Anne'nin Savaş'tan sonra fırsatını bulur bulmaz onu bağlamaya hevesli olmasına şaşmamalı.

Tared, ateşin diğer tarafından endişeli bir keskinlikle beni incelerken, 'Mesele şu ki Emelin,' dedi, 'onu ne kadar sevdiğine güvenmemiz oldukça zor. Sana güvenmediğimizden değil. Güveniyoruz. Ama Creon'un onun hakkında tam olarak ne hissettiğini anlaması ancak bir sabah egzersizi olabilir.

Dehşet içimde kusmuk gibi yükseldi, yoğun ve mide bulandırıcı.

"Ona güvenmenizi sağlayabilirdi. Sizi güvende hissettirebilirdi. Size en nazik insan olduğunu hissettirebilirdi.

dünyada.' Lyn'in bakışlarıyla buluşmak için yana kayan Alf'in ince yüzünde bir şeyler kıpırdandı, sonra tekrar bana baktı. 'Kahretsin, istese seni kendisine delicesine aşık edebilir - ve sen bunun kendi kalbin olmadığını asla anlayamazsın.

OceanofPDF.com

Ghapter lG

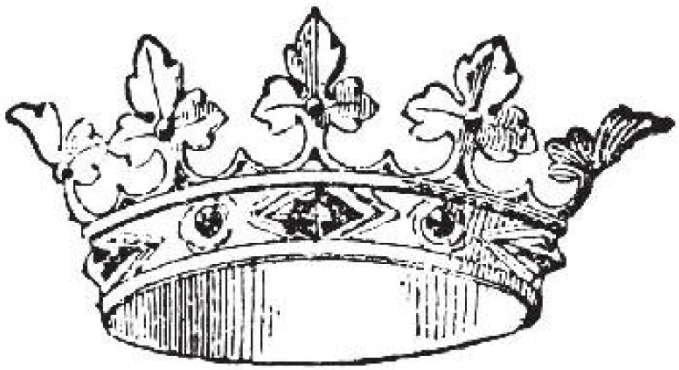

Sahil bulanıktı.

Orman bulanıktı.

İçgüdülerim ve anılarımla tökezleyerek pavyona geri döndüm. Lyn ve Tared'in sesleri de kulaklarımda bulanıktı, tüm o iyi niyetli uyarılar, teklifler ve tavsiyeler - gitmem, Creon'la ilgilenmelerine izin vermem, en azından nedenleri hakkında daha fazla şey öğrenene kadar hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmam.

Hepsine omuz silkmiştim.

Muhtemelen haklıydılar. En iyi ihtimalle pervasız, en kötü ihtimalle de aptalca davranıyordum. Ama onların dikkatli ve dengeli önerilerinin hiçbiri göğsümde ölümüne kanayan kalbime, Ildhelm'den ayrıldıktan sonra bildiğimi sandığım kalp kırıklığının o kemirici, paramparça edici acısına çare olmamıştı.

Şimdi Helmer'ı geride bırakmanın acısının kıyaslandığında bir şaka olduğunu biliyordum.

Kalp kırıklığı mıydı? Yoksa bu sadece bir illüzyonun paramparça olması, gerçek duygularımın sonunda ustaca inşa edilmiş bir aşk serabını yırtması mıydı?

Lyn'in defalarca yapabileceğimi tekrarladığı gibi, onlarla birlikte mahkemeden ayrılıp bir daha geri dönmeseydim, asla öğrenemeyebilirdim.

Böylece, yeşilliklerin arasından köşk ortaya çıkana kadar adım üstüne adım atarak sendeleyerek ilerledim. Huzurlu yeşil ve beyaz pencereler, oymalı ahşap sütunlar, tüm binanın üzerinde büyüyen kan kırmızısı güller. Şu anda bile burayı evim olarak düşünmekten kendimi alamıyordum.

O da mı yalandı?

Düşüncesiz bir kırmızı patlamasıyla bir camı kırdım. Yıkım. İçimde kopan fırtınanın etkisiyle camın kilometrelerce uzağa fırlamasını bekliyordum ama sadece yok oldu, daha önce hiç başaramadığım kadar temiz bir renk patlamasıydı. Birinin bunun bedelini ödeyeceğine dair sakin kararlılık dışında her şeyi bulanıklaştıran, sivri, odaklanmış bir öfke.

Ve bu ben olmayacaktım.

Verandaya çıkan basamakları buz gibi bir soğukkanlılıkla tırmandım. Köşkün tanıdık iç mekanını gördüğümde ayaklarım bile titremedi. Ağlamadan, feryat etmeden ve yıkılmadan, sırtım bir direk gibi dik, başım yukarıda içeri adım attım.

Creon kanepede oturuyordu.

Onun gizemli sihirli güçlerinin etkilerini aptalca görmezden geldiğim o kanepede. Onu temizlediğim, rahatlattığım ve geçmişinin artık benim için bir anlam ifade etmediğine garip bir şekilde kolayca karar verdiğim o kanepede oturmuş, sanki dünya ayaklarımın altında çökmemiş gibi güneş ışığında Labirent eskizlerimi inceliyordu.

Kenara çekilirken başını kaldırdı. Gözlerimle karşılaştı, eli beni selamlamak için çoktan kalkmıştı ve kaşlarını çattı.

Sorun nedir?

Bir dağın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor gibiydi. Zar zor nefes alabiliyordum. Kalbimin dikenli kıvrımlarına, içimdeki korku ve kaybın boş ağrısına zar zor dayanabildim. Ama ağzımı nasıl açacağımı zar zor hatırlarken bile sesim soğuk ve sakin çıkıyordu, sanki benim yerime başka bir kadın konuşuyormuş gibi.

"Bir sorun olduğunu biliyorsun.

Gözlerini kırpıştırdı, kaşları çatıldı.

"Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorsun. Sesim düşünmeden ya da kontrolsüzce yükseldi. 'Bunca haftadır, içimi nasıl bu kadar kolay anladığını merak ediyordum - ne hissettiğimi ve düşündüğümü her zaman nasıl anlıyormuş gibi göründüğünü - ve bunca zamandır duygularımı hissedebildiğini söylemeyi nasıl da unuttun? Bunun sadece senin sihrin olduğunu mu?

Yüzü kül gibi oldu. Ne yaptın sen-

"Ne zaman," diye çıkıştım, el hareketlerini bitirmesini beklemeden, "bunu bana söylemeyi mi planlıyordun?

Ayağa fırladı, kanatları omuzlarının arkasında tünedi, gözleri benden dışarıdaki durgun ormana ve tekrar bana kaydı. Em, ne-

"Beni Em'leme!

Gözleri büyüdü, hareketleri daha aceleci oldu. Nerede-

"İlk endişen nerede olduğum mu? Jilet gibi keskin bir kahkaha attım, masaya ve üzerindeki parşömen yığınına doğru volta attım. 'Bunca zamandır güçlerinin yarısını saklayarak ne haltlar karıştırdığını açıklamıyor musun? Ya da bu güçleri benim üzerimde ne sıklıkla kullandığını? Ya da her türlü kabalık ve zalimliğiniz için sizi bu kadar çabuk affetmem nasıl mümkün olabilir? Nasıl... Nasıl...'

Ben-

'Üzerimde hiç iblis büyüsü kullanmadın mı? Yemin edebilir misin?

"Üzerimde hiç iblis büyüsü kullanmadın mı?

Elleri donup kalmıştı ama gözlerindeki kör panik bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Seni piç! Kelimeler yıpranmış bir hıçkırıkla ağzımdan döküldü ve sonra o lanet gözyaşları yine yanaklarımdan süzülmeye başladı - gerçek gözyaşları, gerçek acı ve artık ne için olduğunu bile bilmiyordum. 'Bunların ne kadarı gerçek Creon? Bu hissettiklerimin kaçı benim duygularım? Ve kaç tanesini kalbime rahatça yerleştirdin çünkü-'

Açıklamama izin verin.

"Oh, umarım bu karmaşayı açıklarsın! Bir yığından en yakın boş parşömen yaprağını çektim. I

artık sabırlı olmaya dayanamıyordum. Parmaklarının ona kendi kendime öğrettiğim hareketleri şekillendirmesi için beş, on saniye beklemeye daha fazla katlanamazdım. 'Çünkü eğer bana bunu neden gizli tuttuğuna ve bana ne yapıp yapmadığına dair ikna edici bir açıklama yapamazsan, yarın sabah buradan gitmiş olacağım. Daha fazla açıklama yapmamı ister misiniz? Ya da ...'

Evinin ortasında dik ve şaşkın bir şekilde bana baktı. Dışarı.

"Evet, Creon. Dışarı.'

Nereye-

"Oh, güvende olacağım. Alay ettim. "Peki. Açıklamalar?'

Bir pazarlık yaptınız. Bir kalem almak için öne çıkmadı; yüzüne bir kalem fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Gitmene engel olsa bile-

Kesik, neşesiz bir kahkaha attım. 'O lanet pazarlık mı? Beni burada tutmak için kullanmak istediğin argüman bu mu?

Gözlerini kapatırken parmakları sertleşti. Ağlamak istedim - huş ağacından zeminde küçük bir sefalet topuna dönüşmek ve dünya bir şekilde kendini düzeltene kadar orada kalmak istedim. Ne ummuştum ki? Birkaç basit kelimeyle korkularımı ve şüphelerimi masadan sileceğini ve onun gerçekten düşündüğüm kişi olduğunu ikna edici bir şekilde kanıtlayacağını mı?

Ve bunun yerine bulabildiği en iyi şey bu lanet pazarlık mıydı?

Elini tekrar kaldırdı, hareketleri yavaş ve vurguluydu.

İncinmeni istemem-

"Canımı yaktıktan sonra ne kadar da dokunaklı," diye ısırdım, çenemi yukarı kaldırarak. Bileğimdeki o kanlı izi henüz düşünmemiştim bile. Ama sonra tekrar ... 'Ve merak etme, anlaşmayı bozmayı planlamıyorum. Tek söz verdiğim şey Anne'yi öldürmene yardım etmekti ve Lyn'le birlikte onun işini bitirmeye de çalışabilirim-'

Kreon kanatlarının ucuna kadar sertleşti.

Ağzım sadece iki kelime geç kapandı. Oh, lanet olsun. Bir şey meşguldüm, düşünemeyecek kadar hararetliydim.

...

Creon, sanki onu tutuklamak için Anne'yle birlikte gelmişim gibi bana baktı.

"Pekala," dedim, sesim yarım oktav daha yüksekti. 'Anne'ye karşı başka biriyle de çalışabilirim, söylemeye çalıştığım şey bu. Bu yüzden pazarlığın pek bir işe yarayacağından şüpheliyim-'

Lyn, dudakları kesti.

Sadece o tek hece, sersemlemiş ve kafası karışmıştı. Elleri iki yanında hareketsiz duruyordu. Kanatları bile omuzlarının arkasına sarkmıştı, sanki tüm gücü kaslarından sızıyordu. İttifak'la arasında ne tür yanlış anlaşılmalar ve karşılıklı hayal kırıklıkları yaşanmış olursa olsun, bunlar yüzünü balmumu gibi soluklaştıracak kadar kötüydü.

Lyn.

Yutkundum, kendime, pervasız ağzıma ve herkesin benden saklamakta ısrar ettiği bu lanet sırlara lanet ettim.

"Pekala. Yumruk haline gelmiş o yaralı ellerin karşısında sesimi rahat çıkaramıyordum ama denemezsem namerdim. "Evet. Tesadüfen ona rastladım.

Dışarıya hayalet gibi bakışı gözümden kaçmadı. Sanki Lyn o alev alev yanan gözleri ve aldatıcı çocuksu gülümsemesiyle aniden açık pencerede dikilecekmiş gibi. Sanki öyle olursa bu onun sonu olabilirmiş gibi.

"Onu aramaya zahmet etmeyin," dedim sertçe. "O çoktan gitti.

Burada uzun süre kalmanın çok tehlikeli olduğunu söylemişlerdi. Ve bu, hâlâ görülecek bir hesabı olabilecek büyücüye onun adını söylemeden önceydi.

Sadece o mu? Eliyle işaret etti, aceleci ve sarsak hareketlerle bana döndü.

"Ne?

Lyn ve dedin. Ve'yi heceledi.

Oh, yirmi kere lanet olsun. Ve Tared, demek üzereydim. Creon'un adını duyduğunda öldürme arzusuna kapılmadan edemeyen aynı Tared. Bu duygu tam olarak ne kadar ortaktı? En azından Creon'un adadaki varlıklarından haberdar olmasını istemeyecek kadar ortaktı.

Çenemi kapalı tutmalıydım. Onlarla gitmeli ve bir daha Creon'a yüzümü göstermemeliydim.

Gözleri buz havuzları gibiydi. Bilen, bekleyen gözler.

Belki de lanetli iblis büyüsünün hissedebildiği tereddütten gerçeği çoktan okumuştu.

Belki de Lyn ve Tared her zaman cevabı apaçık ortaya koyacak kadar ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Her iki durumda da yalan söyleyerek çok az şey kazanabilirdim.

"Ve Tared," dedim, sesim mutlak sessizlikte boş çıktı.

Burun delikleri alevlendi.

"Yani. Gözlerindeki o bakışla ilgili bir şey bağırma isteğimi yok etti. 'Sonunda açıklamalara mı başlıyoruz, yoksa-'

Creon arkasını döndü. Ve yürüdü.

"Hey! Düşündüm de, bugün bağırmak bana çok kolay geldi. "Sakın beni bırakıp gitmeye cüret etme - Creon!

Arkasına bakmadı, tereddüt bile etmedi. Beş uzun adımla verandaya çıktı, kanatları arkasından genişçe açıldı. Kırmızı patlamam çok geç oldu. Kapının üstündeki tahtayı ancak o çoktan geçtikten sonra parçaladı, onu durduramadı ya da geciktiremedi bile. Arkasından sendeleyerek yürüdüm, sesim yükseliyordu. 'Creon, lütfen-'

Kanatlarını açarak havayı yüzüme çarptı. "Creon!

Ve üç hızlı kanat vuruşuyla, arkasında sadece yıkık kapı aralığını ve benim kırılan sesimi bırakarak gitti.

Benden aniden kaçmasına neden olan şey şok muydu? Yoksa Lyn ve Tared'in geçmişi hakkında bana anlatmış olabileceği gerçeklerden kendini kurtaramayacağının farkına varması mıydı?

Yarım saat boyunca pavyonun etrafında volta attım ve kendimi cevaba hiç yaklaşmamış buldum. Bu değerli zamanı boşa harcadıktan sonra varabildiğim tek sonuç, Creon'un yalanlarına düzgün bir açıklama getirmek için yakın zamanda dönmeye niyetli olmadığıydı.

Bu da açıklamanın var olmayabileceğini düşündürüyordu.

Bu düşüncenin beni incitmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim. Ama acıttı - kaburgalarıma doğru pençeler ve dikenler, şimdiye kadar boşaldığını düşündüğüm kalbimden bir damla daha kan akıttı.

Bunca zamandır beni gerçekten manipüle ediyor muydu? Davranışlarına verdiğim tepkileri not etmiş, beni memnun etmenin en kolay yolunu bulmuş ve ne zaman haklı olduğunu düşünsem kalbimin etrafına biraz daha fazla takdir, biraz daha fazla sempati sarmış mıydı? Beni normalde ondan ikna edebileceğimden biraz daha kolay bir şekilde ondan hoşlanmaya itti, zaman geçtikçe cömert bir tahrik serpiştirdi ...

Sabah egzersizinden fazlası değil. Tared muhtemelen haklıydı.

Bu da ona gerçekten aşık olmadığım anlamına geliyordu. Onun iblis karışımı olmasaydı, Lyn ve Tared'in bildiği karmaşık piçi, erkek

Anne'yi öldürmek için savaşan ama yine de çocukları öldüren, soğuk kalpli fae prensi kadar rahat ev arkadaşını da kolayca oynayabilen biri. Korkulacak bir erkek, belki de çarpık bir şekilde hayranlık duyulacak bir erkek - ama aynı zamanda sağlıklı, temkinli bir mesafede durulacak bir erkek.

Hissettiğim diğer her şey bir iblisin hayal gücünün ürünü.

Zihinsel olarak mantıklı geliyordu. Her şey o kadar hızlı, o kadar kolay olmuştu ki. Gerçek bana açıklanmadan önce bile bunu kabul etmiştim. İblis büyüsü o ani çılgınlığı, eski hayatımın her parçasını birkaç gün içinde geride bırakma konusundaki alışılmadık isteğimi açıklayabilirdi.

Mantıklı geliyordu. Ama çok, çok yanlış hissettirdi.

Sende küçük olan hiçbir şey yok.

Bu onun oyununda hesaplanmış bir hamle miydi? Daha önceki gözlemlerine ve deneylerine dayanarak beni en çok etkileyecek yerden vurmak için tasarlanmış, dikkatlice yerleştirilmiş bir söz müydü?

Emelin. Emelin.

Ve o anda beni vuran, ona delicesine aşık olduğumu, aldığım her nefeste bunun tadını alabildiğimi fark ettim - bu onun işi miydi?

Neden özür dilemek ve sorularıma cevap vermek için geri gelmiyordu, lanet olası?

Çünkü sorularımın cevabı yoktu. Kafamın içindeki küçük ses, onu ne kadar susturmaya çalışsam da reddedilmeyecekti. Bu rahatsız edici cevabı duymak istemiyordum. Bu yüzleşmeye, bilinçaltımdaki belirsiz beklentiyle girmiştim.

Bana yanıldığımı, onu hala isteyebileceğimi, hala kendi kalbimle kendime ait bir kadın olduğumu kanıtla...

Ve şimdi geri gelmiyordu.

Sonunda kanepeye yığıldım ve yüzümü kollarıma gömdüm. Gözyaşları yine gözlerimi yaktı, sıcak ve acı vericiydi. Geri gelmeyecekti ve ben onun geri gelmesini istiyordum. Creon'umun geri gelmesini istiyordum - ben onu kışkırtırken gülen, bana küçük bir yanım olmadığını hatırlatan, daha fazlasını istememi söyleyen Creon. Benim için öldüren Creon. Uğruna öldüreceğim Creon.

Derisinin içindeki bu yabancı değil - cevaplar için baskı yaptığımda benden kaçan iblis.

Hemen Lyn ve Tared'le birlikte gitmeliydim. Bilmemek, bilmek istemediğim şeyi bilme korkusundan daha kötü olamazdı.

Yarın sabah - onlara yarın sabah Faewood'a döneceğime, ya onlarla geleceğime ya da bulduğum çözümü rapor edeceğime söz vermiştim. Creon dönmezse, İttifak'ın toplandığı yere gitmek için saraydan ayrılmak tek mantıklı seçenekti.

Ama bu beni saatlerce beklemek, korkmak ve umut etmemem gereken şeyleri umut etmekle baş başa bıraktı.

Küfür ettim ve ayağa fırladım. Çantalar. Eğer gidiyorsam, çantalarımı toplamalıydım. Ya da en azından tek bir çanta - ya da en azından sahip olduğum birkaç elbiseyi ve Creon'un bana verdiği dikiş malzemelerini.

Bu yetersiz eşyaları toplamam beş dakikadan fazla sürmedi. Creon hala gelmemişti.

Rhudaki'deki işkence görevinden dönmesini beklediği o sinir bozucu bekleyiş neredeyse yine dün geceki gibiydi. Ama bu sefer dönmeyebilirdi bile. Yarın güneş yeniden doğana kadar boş bir pavyonda volta atabilir ve bir daha onun yüzünü bile göremeyebilirdim.

Delirecektim. Zaten deliriyordum.

Düşman imparatorluğunun kalbinde kalan son saatlerimi geçirmenin daha iyi bir yolu olmalıydı - üzülmek ve sızlanmaktan daha faydalı bir şey. Sarayda hiçbir şey yok, çünkü bulunursam Creon'un beni hâlâ koruyacağından emin olmaya cesaret edemedim. Ama adanın geri kalanı ...

Labirent.

Labirent haritamı henüz bitirmemiştim.

Gerek var mıydı? Bensiz saraya gizlice girmeye çalışan Alves için kullanışlı olabilir. Her halükarda Labirent'e bugün döneceğime dair söz vermiştim. Dağların zamanı çok sıkı takip edip etmediğinden emin değildim ama şimdiye kadar orası hakkında okuduklarıma bakılırsa, hayal kırıklığına uğrama riskini göze almamak daha iyi görünüyordu.

Yapacak bir şey. Gidecek bir yer. En azından bir süreliğine kalp kırıklığını yatıştırdı.

Creon'un gardırobunda başka bir sırt çantası buldum ve parşömenimi, kalemlerimi ve yarım kalmış haritamı içine tıkıştırdım. Dünkü yemek teslimatından kalan bir çöreği de - eğer

Mide bir şekilde var olma isteğini geri kazanmıştı, öğle yemeği aramak için eve dönmek istemedim.

Eğer şanslıysam, en azından günün geri kalanında kendimi meşgul tutabilirdim. Sonra sadece birkaç saatlik uyku beni bu lanetli adadan nihayet ayrılabileceğim andan ayıracaktı.

Labirent beni mavi ve mor bir ışık titreşimiyle karşıladı. Bu beni o kadar iyi hissettirdi ki neredeyse tekrar ağlayacaktım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, karanlık tünele girdim ve kapıyı arkamda açık bıraktım. Artık labirentin kıvrımlı derinliklerini keşfederken dağın beni içeri kilitlemeyeceğine güvenmeye cesaret edebiliyordum. "Burada en azından bir arkadaşımın kalmasına sevindim.

Sıcak havanın rahatlatıcı esintisi etrafımı sardı. Boğazımdaki ani düğümlenmeyi yutarak duvarları okşadım ve ekledim, 'Bugünden sonra geri dönmem biraz zaman alabilir. Görünüşe göre Fae'ler de benden pek hoşlanmadıklarına karar vermişler. Ama senin için de uygunsa, yine de haritamızı bitirmek istiyorum. Bu en azından mümkün olan en kısa sürede size geri dönmemi kolaylaştıracaktır.

Zemindeki mavi damarlar tekrar parladı. Zayıfça gülümsedim.

"Sen gerçekten de tanıdığım en parlak Labirent'sin, sana söylemiş miydim?

Labirent memnun bir ürperti verdi.

Daha önce haritasını bölümü yürürken dünkü notlarımı kontrol ettim, adımlarımı sayarak başka bir ziyaretçinin yolunu bulmasına yardımcı olabilecek tanınabilir herhangi bir özelliği kontrol ettim ve işaretledim. Dün pes edip geri döndüğüm yarığa ulaştığımda saatler geçmiş gibiydi.

Dün. Creon eve dağılmış bir halde dönmeden önce. Alınan her insan hayatı için onu affedecek gücü kendimde bulmadan önce - belki de o bana kendisini affettirmeden önce.

Bunu düşünecek zaman değil. Kalbimin tekrar çökmesine izin verecek zaman değil. Yapacak işlerim vardı.

Böylece parıldayan mavi ve mor çizgiyi takip ettim, çarpacak kadar alçak kemerlerin arasından, sarkıtların ve dikitlerin yanından, kemiği kesecek kadar keskin köşelerden geçtim, ta ki sadece parmaklarımın altındaki harita bana nereye gittiğime dair en ufak bir fikir verene kadar. Dağın derinliklerine doğru, dolambaçlı yollarda dolambaçlı yollarda ilerliyordum. Kayalardaki damarların ruhani ışığında, son iki saattir daireler çizerek yürüdüğümü bile anlayamazdım.

Ama işte, sonunda..

Önümde safir ve ametist ışıltısı içinde bir oda açıldı.

Labirentin geri kalanından çok az daha yüksekti - en fazla sekiz metre kadar, ama çoğu yerde tavan, zıpladığımda dokunabileceğim kadar alçaktı. Yine de geniş ve derindi, duvarlar alacakaranlıkta zar zor görünecek kadar alçalıyordu. Evde ya da Ildhelm'de bildiğim tüm odalardan ya da kilerden daha büyüktü. Daha önce gördüğüm bu büyüklükteki tek oda...

Kemik salonu.

Geniş kapı aralığından parmak uçlarımla geçerken nefesim ciğerlerimde düğümlendi. , sıcak havanın küçük bir titremesiyle, zemindeki mavi parıltı cızırdayarak söndü. Ama duvarlardaki mücevherler yanarak odayı akla gelebilecek her tonun ihtişamıyla örttü ve bir an için incinmiş, öfkeli ve kırık kalpli olduğumu unuttum.

'Salonun altındayız,' diye fısıldadım. 'Kaltak taht salonunu tam bu odanın üzerine inşa etti - seni mi yansıtıyor?

Işıklar titredi.

"Yani seni biliyor muydu? Sanki üzerimdeki tahtta oturan canavar bizi ayıran taş katmanlarının arasından beni duyabilecekmiş gibi, bu kısık fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemedim. 'Ya da - hayır, bekle, sarayı kendisi inşa etmedi, değil mi? Tanrı onun için mi yaptı?

Etrafımda buz gibi bir hava fısıltısı dolaşıyordu. Labirent'in, Korok'un temelli gidişine pek de üzülmediği sonucuna vardım.

Yani senin büyünü biliyorlardı. Seni taklit etmeye çalışmalarının bir nedeni var mıydı? Güçlerini emmek için bir girişim

' Gülmeyi başardım. 'Her halükarda pek işe yaramadı. Lanetli sarayı için ne kadar altın ve kan harcarsa harcasın, asla unutmaya çalıştığı bu yerin yarısı kadar bile güzel olamayacak.

Artık Labirent'in gururunu okşamaya bile çalışmıyordum. Anne'nin herhangi bir şekilde sarayını aşağıdaki bu harikulade yere göre şekillendirdiği ve yukarıda ziyaret ettiğim korkunç kemik salonla sonuçlandığı fikri - bu kaltağın gerçek güzelliği korkutucu derecede soluk burnundan ısırsa bile tanıyamayacağını gösteriyordu.

Küçük bir kıvılcım telaşı odanın diğer tarafındaki zemini aydınlattı. İtaatkâr bir şekilde oraya doğru yürüdüm ve yaklaşırken yukarıdaki salonu yeniden inşa etmeye çalıştım. Eğer kuzey ve güney konusunda hâlâ haklıysam, kemik salonunun girişi solumda olmalıydı. Bu da o buz mavisi kıvılcımların kayaların arasından akıp gittiği yer anlamına geliyordu...

Taht.

Labirent ona tam olarak nerede ulaşabileceğimizi gösteriyordu. Yukarı baktım. İşte buradaydı. Benden sadece düzinelerce metre yukarıda, kemik ve kafataslarından oluşan o korkunç koltukta. Birkaç kırmızı patlamalar ...

Denemek çok cazipti. Gizemli fae ebeveynimin büyüsünün beni ne kadar güçlü yaptığını görmek çok cazipti.

Ama şimdi mantıklı ve dikkatli olmak zorundaydım. Creon bile annesinin tahtının onun için neden bu kadar önemli olduğunu, neden bir günlüğüne bile olsa o lanet şeyi terk etmeyeceğini bilmiyordu.

arada sırada sarayın etrafında dolaşırdı. Belki de onu yok etmek son derece özel bir büyü türü gerektiriyordu. Belki de sadece belirli koşullar altında işe yarayabilirdi.

Tek bir şansım vardı. Eğer bu başarısız olursa, Labirent'ten gelen tehlikeden haberdar olacak ve önlem alacaktı. Bu şartlar altında risk almak aptallıktan da öte olurdu. Odayı haritamda işaretlemeli, buradan defolup gitmeli ve Lyn ile Tared'in bu bilgiyi nasıl kullanacaklarına dair bir fikirleri olmasını ummalıydım.

Yine de kendimi bu gerçeğe ikna etmem birkaç dakikamı aldı, kaltağı benden koruyan kayaya bakıyordum.

"Pekâlâ," dedim sonunda, geri çekilerek. 'Ben burada ona nasıl saldırılacağını daha iyi bilen birilerini arayacağım. Gördüğünüz gibi o kadar da iyi bir büyücü değilim. Ve onları bulduğumda, geri geleceğim.

Etrafımı saran sıcaklık bir kucaklaşma gibiydi. Yine birkaç damla gözyaşını yutmak zorunda kaldım.

"Ve teşekkür ederim - çok teşekkür ederim.

Mavi ışık geri döndü ve geldiğim yöne doğru bana rehberlik etti. Artık daha hızlı ilerliyordum, adımlarımı takip etmekle ya da yoldaki yarıkların sayısını saymakla uğraşmıyordum. Haritalama ve arama için harcadığım saatler düşünüldüğünde gün batımını geçmiş olmalıydı. Ama kendimi yorgun hissetmiyordum, acıkmamıştım; aldığım ekmek çantamda dokunulmadan duruyordu.

Gitmeme saatler ve saatler ve saatler kalmıştı. Onların olasılığı midemde bir kaya parçasıydı.

Belki de Creon şimdiye kadar köşküne dönmüş olurdu. Bunu ama yine de Labirent'ten geri çekilirken kendime engel olamadım, çıkışa yaklaştıkça daha da yavaşlıyordum. Belki de kendini toparlamış ve ortadan kaybolmamı istemediğine karar vermişti. Belki de kendini açıklamak için bir girişimde bulunurdu. Belki de büyüsünü benim üzerimde hiç kullanmadığı ortaya çıkacaktı ...

Ona sorduğumda donup kalmıştı. Dondu ve inkar etmedi.

Piç kurusu. Neden onun için üzülme zahmetine girdim ki?

Ama Labirent'in alçak kapısından dışarı adım attığımda ve alacakaranlıkta beni bekleyen kanatlı bir siluetle karşılaştığımda, kalbim umut, rahatlama ve dizginlenemez bir öfkenin kafa karıştırıcı karışımıyla boğazıma sıçradı. Geri mi dönmüştü? Beni nerede bulacağını anladı mı? Özür dilememi ve af dilememi mi bekliyordu?

Ancak o zaman Faewood'un gölgelerinden bana bakan keskin, solgun yüzü tam olarak algılayabildim. Kısa, siyah saçları. Kedi yeşili gözler. Creon'un asla giymeyeceği gösterişli bir gömleğin üzerindeki özenli gümüş işlemeler.

Oh.

Oh, lanet olsun.

"Merhaba Emelin," dedi Ophion.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

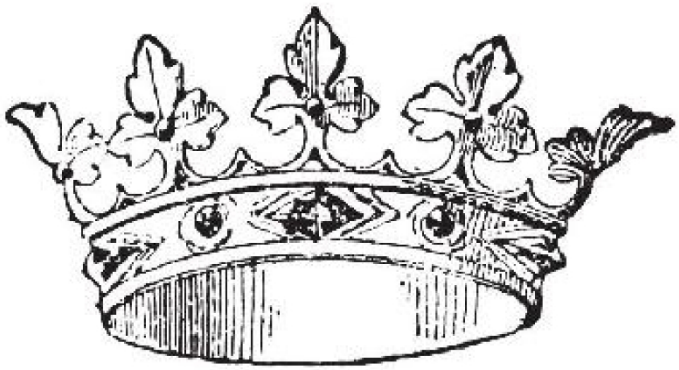

Yalnız değildi.

O tek sersemletici anda alacakaranlıkta dört, beş çift kanat daha hareket etti. Gözlerimin kenarından, yüzüme kırmızı bir kan banyosu püskürtmeye hazır, bana doğru kaldırılmış solgun eller görebiliyordum. Diğerleri o ilk çizginin ötesine geçti, sessiz fısıltılar düşen alacakaranlığın sessizliğinde hışırdıyordu. Kan dökmeye hazır, savaşa hazır adamların fısıltıları.

Benim için mi hazırlandın?

Ophion'a baktım, hareket etmeye, göz kırpmaya ya da nefes almaya cesaret edemiyordum.

Benim dışarı çıkmamı bekliyordu, o kalp atışı kadar kısa sürede sonuca vardım. En azından birinin dışarı çıkmasını bekliyordu. Adamlarından biri beni gizlice içeri girerken görmüş müydü?

ve onu uyardı? Ama neden Anne'nin sevgilisi - muhtemelen kendisi de en zayıf fae erkeği değildi - sadece tek bir aptal küçük insanı kısıtlamak için yarım bir ordu toplasın ki?

Tabii...

Tabii benim o kadar da aptal ya da insan olmadığımı bilmiyorsa.

Bu düşünce göz kırpma süresinden daha kısa bir sürede kök saldı. Biri bana ihanet mi etmişti? Creon bana ihanet mi etmişti? Acımasız bir fae katiline artık onun oyunlarını oynamayacağımı söyledikten sadece birkaç saat sonra beni burada, adanın yasak Labirenti'nden gizlice geçerken bulma ihtimalleri neydi?

Ama yine de Creon beni ifşa ederek kendini suçlu çıkarır, değil mi?

Yani başka bir şeyler dönüyor olabilir. Hakkımdaki gerçeği henüz bilmiyor olabilirler. Ve eğer bilmiyorlarsa, bu yalana tutunmak sahip olduğum tek hayatta kalma şansıydı.

Aptal ol. Masum ol. Gitmeme izin vermeleri için yeterince dikkat çekici ol.

"Lord Ophion! Haritamı göğsüme bastırarak fısıldadım. Etrafı avcılar tarafından sarılmış bir geyik gibi ne kadar zamandır öylece duruyordum? Çarpan kalbim asırlar diyordu - ama belki de yine de akılsız bir kızın şok anı olarak gösterebileceğim kadar kısaydı. "Aman Tanrım! Beni bağışlayın - böyle yüksek bir topluluk için hiç de uygun giyinmedim!

Gözlerini kırpıştırdı. Bir an için, bir anın en kısa kesiti için, kedigil gülümsemesi şaşkınlığın bir ölçüsü gibi görünen bir şekilde durakladı.

"Elbisen için mi endişeleniyorsun, Emelin?

'Şey,' dedim nefes nefese, o sabah giydiğim sade siyah elbiseye bakarak. "O kadar da güzel değil, değil mi lordum?

Yine de siyahtı. Elimde yeterince büyü var. Ama bu riski almaya, şaşkınlıklarının kaçmama izin vereceği umuduyla bir düzine fae'ye saldırmaya cesaret edebilir miydim? Bu fare tuzağından kurtulsam bile, gün doğumuna kadar ellerinden uzak durmak zorundaydım. Ve eğer benim bağlanmamış bir büyücü olduğumu bilselerdi, muhtemelen beni bulmak için çok hevesli olurlardı.

Bunu riske atmayacaktım. Henüz değil. Önce ne haltlar döndüğünü anlamam gerekiyordu.

Ophion, merhamet dilemeye ya da ayaklarına kapanarak ağlamaya niyetim olmadığını görünce zaferinden pek de emin görünmüyordu. Gözleri adamlarından bana dönerken yavaşça, "Az önce hangi yerden çıktığını biliyor musun Emelin?" dedi.

Oh, Zera bana yardım et. Onu buraya getiren görev her neyse ona devam etmem için sert bir uyarı alıp gitmeme izin vermeyecekti.

"Labirent mi?" dedim parlak bir sesle, vücudumun her zerresinde kükreyen alarmı bastırarak. 'Ah, evet, elbette. Sen de , değil mi? Çok güzel, Lord Ophion! Ne kadar parlak renkler! Görmelisiniz-'

"Anladığım kadarıyla Labirent'e girmenize izin verilmediğinin farkında değilsiniz," diye araya girdi, kedi gözleri belirgin bir şaşkınlıkla kısılmıştı, "öyle mi?

Kendimi sessizliğe gömdüm. Geniş masum gözlerle ona bakarken ağzım bir parça açık kaldı.

"Değil... İzin verilmiyor mu?

"Hiç de değil," dedi ve dudak büküşünde bir parça zalimlik vardı.

"Ben... Ben bir kuralı mı çiğnedim?

Etrafımızı saran fae'ler teker teker ellerini görüş alanımın kenarlarına indirdiler ve açıklık boyunca şaşkın bakışlar attılar. Bekledikleri bu değildi, umursamaz küçük bir kız mı? Yine de kılık değiştirdiğimi anlamamışlardı. Bu, Creon'un onlara gerçeği hiç söylemediği anlamına mı geliyordu - Labirent'te bulunmalarıyla hiçbir ilgisi olmayabilir miydi?

"Bir kural," dedi Ophion bana samimiyetsiz bir gülümsemeyle, "ihlali ölümle cezalandırılır.

Kalbim boğazıma çarptı. Ölüm. Bir el hareketi, kırmızı bir ışık ve Anne'nin gözünü bile kırpmaması...

Zaman kazanmak zorundaydım. Dikkatlerini dağıtmalıydım. Burada ölemezdim - Lyn ve Tared'in yarın beni boşu boşuna beklemesine izin veremezdim. Buna inanmayı reddettim, ciğerlerimin derinliklerine çektiğim her nefesin son nefesim olabileceğine inanmayı reddettim. Eğer onları yeterince oyalarsam, mutlaka bir şey beni kurtarırdı. Elbette eninde sonunda kendimi nasıl kurtaracağımı bulacaktım?

'Tarafından... Oh, ama bu olamaz.' Başının belada olduğunu anlayamayacak kadar aptal bir kızın özgüveniyle nefes nefese bir kahkaha attım. Ama sol elimi bir parça aşağı indirdim.

elbisemin siyahına sıkıca bastırılmıştı, her ihtimale karşı ölüm kararını hemen o anda uygulamaya karar vermişti. Savaşmadan yenilmeyecektim, lanet olsun ona. "Kapı açıktı, görüyorsunuz. Eğer labirente girmek gerçekten yasak olsaydı neden açık olsun ki?

Şurada. Bırakın da ortada yanlış yerlerde dolaşan akılsız bir insandan daha büyük bir sorun olduğunu düşünsün.

Yemi yuttu. "Açık mıydı?

'Elbette, lordum! Nasıl açabilirdim ki?'

Bu yeni komplikasyonu düşünerek beni incelerken yine o şaşkın kaşları sivri yüzüne kaydı. Gerçekten de akılsız küçük insanlarla uğraşmaya hazırlıklı değildi. Ne bekliyordu ki, buraya yarım bir ordu getirmesini mi? Davetsiz bir Fae mi?

Arkadaşlarından biri gölgelerin arasından bir şeyler söyledi. Bir soruya benziyordu. O - o kelimeyi anladım. Parşömen. Tutuyorum.

Ophion daha da derin bir şekilde kaşlarını çatarken boş gözlerle ona baktım. "İyi bir noktaya değindin. Elindeki parşömen ne Emelin?'

Hepsine lanet olsun. Göz açıp kapayıncaya kadar yalan söylemenin pek bir anlamı olmadığına karar verdim. Çizimime bakar bakmaz anlayacaklardı ve yalanlar ölüm fermanım olabilirdi. Aşağıya bakıp "Ah, haritam!" diye haykırırken düşüncelerim çılgınca bir hızla çalışıyordu.

"Haritan mı?

"Evet, tabii ki. Ona meydan okurcasına kirpiklerimi kırpıştırdım. "Çıkış yolunu bulabileceğimden emin olmak için. Ben aptal değilim Lord Ophion.

Bu son ifade onu şu ana kadar söylediğim her şeyden daha fazla şaşırtmışa benziyordu. Omzunun üzerinden hızlı bir bakışla, adamlarından birine Faerie dilinde birkaç kelime şaklattı - tam olarak anladığım bir cümle. Git Creon'u getir.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Emri alan kişi görevinden dolayı son derece mutsuz görünüyordu. Bu da Creon'la işbirliği yapmadıklarını gösteriyordu. Bu da Sessiz Ölüm'ün bana ihanet etmediği anlamına geliyordu. O halde kimliğimin sırrı güvende olmalıydı - ama kim olduğumu, ne olduğumu bilmeseler bile, yasak topraklardan geçtiğimi nasıl açıklayacaktım? Ophion bu sorunun peşini bırakmaktan mutlu olacakmış gibi bir izlenim vermiyordu, açık kapı sorusu onu umduğum kadar tedirgin etmemiş gibi görünse de.

Ama benden bir açıklama isterse ve Creon da isterse... Zıt hikayeler ikimizi de öldürebilir. Bağlanmamış
büyücü ya da değil.

Ophion bana döndüğünde kalp atışlarım kulaklarımda davul gibi çarpıyordu, gözlerine o hırçın güvenin bir kısmı gelmişti. Burada beklediği kişi ben değildim. Belki de umduğu şey değildim. Ama gözlerindeki o bakış... Beklenmedik hiçbir gelişmenin onu bu durumu kendi lehine kullanmaktan alıkoyamayacağını söylüyordu bana.

Ve eğer benim hayatım ikincil hasar olacaksa, onun umurunda mı?

Yavaşça bana doğru yürürken nefesimi kontrol altında tutmak için her şeyimi harcadım, dudaklarında yine bir gülümsemenin hayaleti vardı. Ölümle cezalandırılabilir. Kelimeler aniden ciğerlerimdeki havayı çarparak yere düştü. Ölümle cezalandırılabilir. Artık benimle işinin bittiğine karar verebilirdi. Cesedimin planları için yaşayan, nefes alan bedenimden daha faydalı olacağına karar verebilirdi ve kimse onu durduramazdı.

Sol elim elbisemi öyle sıkı kavramıştı ki tırnaklarım alttaki deriyi ısırıyordu. Elini bile kaldırsa...

Elini kaldırmadı.

"Evet, Emelin. Gülümsemesi... bir yılanın sempati çabası gibiydi. 'Bize oldukça rahatsız edici bir hikaye anlatıyorsun. Neden gördüklerini mahkemenin geri kalanına rapor etmek için bizimle gelmiyorsun?

Mahkemenin geri kalanı. Anne. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. Tüm mahkeme izlerken, Labirent'te gizlice dolaştığımı söylemek için beni Anne'nin önüne sürükleyecekti. Ve neden beni herkesin önünde bağışlasın ki? Masum ve habersiz olsam bile, kuralı pekiştirmek için onun mükemmel örneğiydim - zaten özlemeyeceği küçük bir insan.

Creon'u çağır. Beni bu tuzaktan kurtarmak için bir yol bulacağını ummaya cesaret edebildim mi?

Umursayacağını ummaya cesaret edebilir miydim?

Kendini tehlikeye atmadığın sürece. Yasak bir labirente tek başıma gizlice girmek kendimi tehlikeye atmak sayılır mıydı? Eğer değilse, bu sefer pazarlık bile beni kurtaramazdı...

"Emelin? Ophion'un yumuşak mırıltılı sesi bir uyarıydı.

"Elbette," diye başardım, kelimeler dudaklarımdan bir anda döküldü.

Kekeleyerek. 'Eğer yardımcı olabilirsem, Lord Ophion - ama bana kızgın değilsiniz, değil mi? İzin verilmediğini bilmediğim için mi?

"Hiç de değil. Diğerlerine doğru bir bakış bile atmadan onlardan birine el salladı. "Alın onu.

Güçlü kollar beni geriye çekti, bileklerimi çelik kelepçeler gibi kilitledi. Bir çığlığı bastırdım. Arkamda, beni yakalayan fae erkeği kıkırdadı ve bir kolunu belime doladı.

"Sessiz ol, ufaklık. Bu bir güvence değildi. "Yoksa bazılarımız çıkardığın sesleri daha fazla duymak istediğine karar verebilir.

Sertleştim. İki silah arkadaşı arkamdan güldü. Ophion sinirli bir komut verdi ve grup tekrar sessizleşti.

Beni tutan erkek fae tutuşunu biraz gevşetti. Ophion'a sorduğu soruyu anladığımdan oldukça emindim - Gitme zamanı mı?

Ophion'un onayıyla, koruyucum beni kollarına aldı ve kararan gökyüzüne doğru fırladı. Bir çığlığı zorlukla bastırdım, bedenimin o yabancının kollarında hareketsiz kalmasını istedim. , orman kesintisiz bir gölden biraz daha fazlasıydı.

Siyah ve gri bulanıklığı. Bir santim bile fazla hareket beni düşürürdü.

Ama o mum ışığıyla aydınlanmış avluya doğru uçarken tutuşu sabitti, diğerleri de peşimizden geliyordu.

Kırmızı mermer kemerlere ne kadar hızlı yaklaşırsak, beni o kadar sıkı tutmamasını dilemeye başladım. Beni Anne'ye yaklaştıran her kanat çırpışında, birkaç düzine metre aşağıdaki ağaçlara düşmek giderek daha çekici bir alternatif haline geliyordu.

Ölümle cezalandırılabilir. Ve ondan merhamet ummak... Tazılardan merhamet ummak daha gerçekçi görünüyordu.

Beni esir alan kişi sonunda kemik salonuna en yakın yüksek kemerden uçup gittiğinde kusabilirdim. Son sekiz saat içinde bir şeyler yemiş olsaydım, kusabilirdim. Şimdi sadece kendi ayaklarımın üzerine kararsızca dikildiğimde dizlerimin bağı çözüldü.

Fae etrafımda gülüyordu. Eller omuzlarımı kavradı, beni sabit tuttu. Dünya kırmızı, altın rengi ve tehlikelerle dolu bir denizde yüzüyordu.

"Melodrama gerek yok," diye tısladı Ophion beni aykırı bir çocuk gibi salona iterken. Fae'ler iki yanımızda alaycı bir şeref kıtası oluşturmuştu. "Sadece birkaç soru, unuttun mu?

Sadece birkaç soru. Ve onları cevapladıktan sonra... sonra ne oldu?

Sormadım. Sormaya cesaret edemedim.

Taht, salonun diğer tarafında tehditkâr bir işaretti, o zalim kemik ve kafatası yığını... Boğazımdaki safrayı yuttum. Daha bir saat önce o tahtın tam altında duruyordum. Kayaların arasından yukarı doğru ilerlemek ve tüm o lanetli şeyi yok etmek için mükemmel bir yerdeydim - ve şimdi bunu deneyemeden ölebilirdim.

Bir daha asla Labirent'e girmemeliydim. O girişi asla bu kadar dikkatsizce açık bırakmamalıydım. Lyn ve Tared'in beni hemen götürme teklifini asla reddetmemeliydim.

Kusmak istedim.

Neredeyse yine mahkemedeki o ilk gece gibiydi - yabancının eli beni ileri doğru çekiyordu, düzinelerce ve düzinelerce gözün bulanıklığı beni takip ediyordu. Hayatta kalmak. Bu tek kelime şok ve felç edici korku boyunca can simidim olmuştu. Hayatta kalmak. Ama o gece Creon oradaydı, henüz bilmesem de beni koruyordu ve bu sefer ...

Anne bizi tahtında bekliyordu, kadife ve ipek yastıklara sırtını yaslamıştı, üzerinde çürük bir organze elbiseden biraz daha fazlası vardı. Ölümcül derecede sıkılmış görünüyordu ve her türlü eğlence için çaresizdi - ne kadar kanlı olursa o kadar iyiydi. Beni gördüğünde yastık gibi dudakları acımasız bir zevk gülümsemesiyle kıvrıldı.

Creon ne demişti? Seni çok daha ilginç buluyor.

Son Savaş'tan beri ilk küçük insan oyuncağı. Acı bir safra dalgasını daha yuttum. O neden

Eğer bu onun için bu kadar kolaysa, o iblis güçleriyle başka insan kadınları yatağına çekebilir miydi?

Bu soru şimdiye kadar neden aklıma gelmemişti?

Ve eğer beni iblis büyüsüyle baştan çıkardıysa... neden onunla yüzleşmeme, gitmeme izin versin ki? Parmaklarının en ufak bir kıpırtısıyla beni tekrar hizaya çekebilmesi gerekmez miydi?

Dünya dönüyordu. Hayatta kalmak. Şu anda duygularımın bu kafa karıştırıcı karmaşasına, korku ve arzunun, öfke ve kederin, kayıp ve umudun bu acı verici karmaşasına ayıracak vaktim yoktu. Tek düşünmem gereken bir sonraki kalp atışıma kadar hayatta kalmakken kendime şüphe etme izni veremezdim. Gerçekten bu kadar karmaşık olmamalıydı. İblis büyüsünü benim üzerimde kullanmıştı. Bu tereddüt bir itiraf gibiydi. Bu da onu mümkün olan en iyi senaryoda bile hilekâr bir piç yapıyordu.

Ve o zaman bu çıkmazdan kurtulmak için hala en iyi umudum olabilir.

Bu yüzden şimdi odaklanacaktım. Ophion'un habercisi Kreon'la dönene kadar çok ama çok zeki davranacaktım. Ona bağırmak istesem bile onunla çalışacaktım ve sonra...

Sonra görüşürüz. Belki konuşuruz. Belki de sorularıma cevap verirdi.

En azından o zamana kadar aklımızı kaybetmemiş .

Hayatta kal.

Anne'nin tahtının önünde dizlerimin üzerine çöktüm, o tek kelimeye, o tek düşünceye odaklandım. Ben aptal küçük Emelin'dim. Yanlış bir şey yapmamıştım. Onlara endişelenecekleri daha önemli sorunlar verecektim. Ve sonra Creon onlara beni rahat bırakmalarını söyleyecekti...

Yapar ?

Tek sahip olduğum şey umuttu.

"Vay, vay," dedi Anne tepemden titreyerek. 'Bu yine Kreon'un küçük güvercini değil mi? Onunla birlikte olma onurunu neye borçluyuz, Ophion?

Yanımda sesi fazlasıyla memnun geliyordu. "Onu nerede bulduğumuzu asla tahmin edemezsin.

Anne tekrar güldü, sıkıntının tüm izleri bir anda kayboldu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Ophion onun ilgisini bu şekilde mi çekiyordu - arada bir salonuna eğlence amaçlı kan dökmek için yeni kurbanlar mı sokuyordu?

'Oh, söyle bize. Tahmin etmeyi sevmediğimizi biliyorsunuz.

Ophion kıkırdadı. "Labirent'ten çıkıp geldi.

Salonda ölüm sessizliği hakim oldu.

Yavaşça, çok yavaşça nefes aldım, her an kırmızı bir parıltı görmeyi bekliyordum ve sonra... hiçbir şey. Ama renk gelmedi. Sadece yastıkların içinde hareket eden Annemin sesi ve sonra yine onun sesi, şimdi kırık bir cam gibi sert ve keskin.

"Yukarı bak, kızım.

Bir şekilde kendimi başımı kaldırmaya zorladım.

Şimdi dik oturuyordu, soluk beyaz saçları sırtına ve omuzlarına dökülüyordu. Sıkılmış gülümsemesi iz bırakmadan kaybolmuştu. Yerinde bin yılı aşkın süredir hayatta olan, dünyaları fetheden ve tanrıları öldüren Yüce Leydi'nin jilet gibi keskin uyanıklığı vardı - tüm o kadim, ölümcül odaklanma bana yönelikti.

"Labirent," diye tekrarladı, yavaşça, kelimelerin tadını çıkararak.

Ophion boğazını temizledi. "Kesinlikle.

"Ne kadar büyüleyici. Uzun bir sessizlik anı boyunca beni inceledi. "Bu doğru mu, küçük güvercin?

Başımı salladım. Daha ayrıntılı bir cevap vermek için kendi sesime güvenmiyordum.

"Gerçekten de büyüleyici," diye mırıldanarak Ophion'a döndü. "Labirent'in yakınlarında ne yapıyordun?

'Sevgili oğlunuzu arıyorum,' dedi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Anne de oturduğu yerde bir an için kaskatı kesildi ve bir kahkaha attı. 'Her zaman çok güvensiz. Creon'un Labirent'le ne ilgisi olabilir ki?

"Kütüphanedeki kızlar bu sabah bana kitap biriktirdiğini söyledi. Özellikle de içinde Labirent'ten bahsedilen kitapları.

Ophion'un yüzünü görmek için dönmeye cesaret edemedim - ama sesindeki pürüzsüz, cilalı zafer bana yeterince şey anlattı. Oh, Zera yardım et bana. Her zaman çok güvensiz. Haftalar önce o öğle yemeğindeki küçük numaram

şüphelerini ortadan kaldırmamıştı. Creon'un ellerinde uğradığı yenilginin utancını unutturamamıştı. Ve haftalarca burnunu çektikten sonra...

Kütüphane. Sonunda orada Kreon'un motivasyonlarına dair bir iz bulmuştu.

"Öyle mi? Anne bir an için bu sözleri çiğniyor gibiydi. Etrafımızdaki dinleyicilerden hiç kimse hâlâ nefes alıyor gibi görünmüyordu. "Olağanüstü. Burada bize katılması için onu siz mi çağırdınız?

"Tabii ki.

"Güzel. Bana döndü ve bir parmağının ucuyla alt dudağına dokundu. "Söylesene küçük güvercin, Labirent hakkında kitaplar okuyor musun?

"Okumak mı? Fısıldadım.

'Evet, Emelin.

Okuyorum.'

Aklıma gelen ilk çıkış yolunu seçtim. "Sen... Güzel resimleri olan tarih kitaplarını mı kastediyorsun anne?

Bana baktı, mükemmel kaşlarından biri saç çizgisine doğru kalkmıştı.

"Ben Faerie okuyamam," dedim beceriksizce. Zaman. Zaman kazanmalıydım. Creon yakında burada olacaktı ve o gelene kadar... O olmadan önemli bir şey söyleyemezdim. Onun anlatacağı hikâyeyle çelişebilecek hiçbir şey söyleyemezdim.

Bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile. Beni kurtarmaya çalışsa bile.

"Ah," dedi beni yakından inceleyerek. "Elbette.

"Ama resimler gerçekten çok güzeldi, anne! O konuşmayı daha mantıklı konulara yönlendirmeden önce aceleyle söyledim. 'Bütün o renkler! Sarayın bir resmi vardı - yemin edebilirim ki öyleydi-'

"Yani Labirent hakkında hiç okumadın mı?" diye araya girdi, koltuğunda öne doğru eğilerek. "Oraya girmenize izin verilmediğini bilmiyor muydunuz?

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ama kapı açıktı

anne. Gözleri hafifçe kısıldı. "Tekrar söyler misin?

"Açıktı. Surat astım. "Bu yüzden içeri girmemin bir sorun yaratmayacağını düşündüm. Tabii ki kapalı olsaydı içeri girmezdim, çünkü bu çok kaba bir davranış, değil mi? Ama ...'

Ophion'a bakışı gözümden kaçmadı. O porselen bebek yüzünde bile endişe vardı - çünkü o gizli kapıyı ben ortaya çıkarıp açmadıysam kim açtı? Ama tam Ophion cevap vermek için nefesini içine çekerken, karanlık gözleri arkamdaki bir şeye kaydı.

"Ah, Creon.

. Kendime engel olamadım.

Yerdeki perişan halime şöyle bir bakıp içeri girdi - siyah giyimli ve güzeldi, gözleri soğuktu, annesinin tahtına doğru yürürken dudaklarında o umursamaz gülümsemenin hayaleti vardı. Fae ondan, sörften geri dönen dalgalar gibi uzaklaştı. Belindeki o ölümcül bıçaklardan uzaklaştı. İblis büyüsünden uzaklaştı.

Yine her santimiyle karanlık fae prensi gibi görünüyordu, zalim, soğuk bir güç timsaliydi - sanki köşkteki o acı, umutsuz kavga hiç olmamış gibi. Sanki kabuslarından kaçan bir çocuk gibi benden ve bilgimden hiç kaçmamıştı.

Ve şimdi bile, burada bile, onun görkemli görüntüsü bir an için ciğerlerimdeki havayı boşaltmaya yetti.

Ben ne yapıyordum? Bedenim bana ne yapıyordu? Bu acımasız çekimin, hissettiğim bu ihtiyacın yalan olması gerekiyordu. Ama o yaklaşırken gözlerim ona, hızlı, ince parmaklarına, gece siyahı gözlerine, gömleğinin ve pantolonunun altındaki kasların hatlarına takıldı ve acı verici bir şekilde tanıdık olan çarpık arzu sanki hiç yok olmamış gibi içimi yaktı.

Bana canavarı ver, demiştim. İşte canavar buradaydı -
ve ben hala onu istiyordum.

Hâlâ üzerimde sihrini mi yapıyordu? Deliriyor muydum?
Yoksa tamamen yanılmış mıydım - çok, çok yanılmıştım ...

"Creon," diye mırıldandı Anne, ama bu tek kelimede acımasız bir keskinlik vardı ve düşüncelerimi iblislerden ve hilekârlıktan uzaklaştırdım. Hayatta kalmak. Burada odağımı kaybedemezdim.

Bir kaşını kaldırdı. Sıkılmış ve dikkatsiz.

"Bize katılabildiğinize sevindik," diye ekledi, sesinde aldatıcı bir hoşluk vardı. 'Belki de küçük güvercininizin neden Labirent'te oynarken bulunduğunu bizim için açıklığa kavuşturabilirsiniz?

Cevabında yumuşak bir omuz silkmeden başka bir şey göremedim ama Anne'nin kara gözleri kısıldı. Hâlâ onun konuşmasını duyabiliyordu.

- Şimdi her şey bana mantıklı geliyordu. Çünkü onu bağlayan oydu. Çünkü sesi ona aitti.

Bu düşünce beni öfkeyle doldurdu - öylesine anlamsız, pervasız bir öfke.

'Bebek bakıcısı olmadığınızı biliyoruz,' dedi zehirli bir tatlılıkla, 'ama insanlarınızı bu adanın yasak bölgelerinden uzak tutmanızı istemek çok mu fazla? Hem onun Myriskeia'da ne işi vardı?

Creon bana asi çocuğundan bıkmış bir ebeveyn gibi yorgun bir bakış fırlattı. Bu bakışta ne bir özrün izi vardı, ne de daha birkaç saat önce aramızda olanları kabullenmişti. Sende küçük bir şey yok - ama o bakış... O bakış beni gerçekten de küçük hissettirdi.

Ayağa kalkmamı işaret etti, sonra tekrar Anne'ye döndü. Yüzündeki inatçı can sıkıntısı maskesi ona cevap verirken hiç değişmedi.

"Hayır, hepsi bu değildi," diye sözünü kesti birkaç dakika içinde, artık neredeyse sinirlenmek üzereydi. Zera bana yardım et - bu dikkatsiz hareketiyle onu kasten kızdırmaya mı çalışıyordu? Bu benim ya da onun hayatını nasıl kurtarabilirdi ki? "Ophion bize Labirent hakkında kitaplar topladığınızı söyledi. Bunu küçük kızınızın gezintileriyle nasıl ilişkilendirebiliriz?

Ona sessizce cevap verirken bana yine o bakışı fırlattı. Sırf bana yukarıdan bakmaya devam edemesin diye aceleyle ayağa fırladım.

"Labirent'le mi ilgileniyordu?" dedi Anne yavaşça.

Kanım damarlarımda buza dönüştü. Creon bana doğru bakmadı bile.

O zaman böyle mi bitecekti? Pazarlık onu beni korumaya zorlamadan, suçu benim üzerime atacak, kendini evcil hayvanına karşı biraz fazla gevşek davranan sadık bir evlat olarak sunacak ve beni eğlenceli bulduğu acı verici yöntemle öldürürken görmezden mi gelecekti? Nefesim boğazımda düğümlendi. Seni piç kurusu, diye çıkışmak istedim ama ona küfretmek ikimizi de ele verirdi ve bunun beni nasıl kurtaracağını bilmiyordum... 'Pekâlâ. O hafif, karıncalı ses fazlasıyla tatmin olmuş gibiydi. Görmeyen gözlerle tahtının kemiklerine baktım ve düşünmeye, plan yapmaya çalıştım - şimdi ona saldırırsam kaçacak zamanım olur muydu? Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim bir şey var mıydı? 'Bu durumda, durum açık gibi görünüyor. Labirente kasten girdi. Biliyorsun sonuçları.'

Kısa bir sessizlik. Salondaki her bakışın kürek kemiklerimin arasına battığını hissedebiliyordum. Sonuçlarını. Sonuçlarını biliyorlardı. Beni mahkemenin duvarlarına çivilenmiş, kazığa bağlanıp yakılmış ya da tazılar tarafından parçalanmış olarak hayal ediyorlardı bile...

"Onu savunmayacak mısın?" Anne sessizliği bozdu, sesi yine keskindi.

Vücudumdaki her lif hareketsiz kalmam için bağırıyordu. Ama kendimi ona doğru dönmekten alıkoyamadım, soğuk ve karanlık gözlerini gördüğümde içimden gelen kusma isteğiyle savaştım - onu savunmayacaktı. Denemezdi bile. Beni Kızıl Mahkeme'nin kuşkulu adaletine teslim edecek ve yüzündeki o mülayim, kıpırtısız ifadeyle bir kenara çekilecekti...

Yüzünü.

Ama parmakları hareket ediyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Hafif, zar zor fark edilen hareketler, eli kalçasında kayıtsızca sallanıyordu. Ama bunlar hareketlerdi. Mektuplar. Bana bir mesaj heceliyordu ve ben şimdiye kadar fark etmemiştim bile-

Beni suçla.

Ne?

Tahtın tepesindeki Anne yüksek sesle, neşesiz bir kahkaha attı. 'Evet, onun tek insan olmadığının farkındayız ama bunu haftalardır saklıyorsunuz. Şimdiye kadar ona karşı eğlenceli bir şekilde korumacı davrandınız. Tam olarak neden onu hayatta tutmak için daha fazla çaba göstermiyorsunuz?

Tanrılar bana yardım etsin.

Bir anda her şey tamamen farklı bir görünüme büründü. Hayatım hakkında kasıtlı olarak saygısızlık mı ediyordu? Saklayacak bir şeyi olan suçluyu, köşeye sıkışmış yalancıyı ve ben suçlayıcı bir şey söylemeden beni susturmaya çalışıyordu - ve bunu o kadar dikkat çekmeden yapıyordu ki, Anne

bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anlayacağını mı? O da ...

"Emelin?" Sesi dönüp duran düşüncelerimi yarıp geçti. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı, küçük güvercin?

Creon'un donuk yüzüne, hâlâ görüş alanımın kenarında hareket eden parmaklarına baktım. Beni suçla, beni suçla, suçla.

Ne yapmayı planlıyordu? Kendini nasıl kurtaracaktı? "Ben..."

Kekeleyerek idare ettim. "Anlamıyorum..." "Creon," dedi,

güvensizliği yavaş yavaş her sözünde duyuluyordu.

"Seni istedikleri gibi kullanmaları için tazılara teslim etsek de umurunda olmayacağını iddia ediyor. Bu konuda pek hoş bir duruş değil, değil mi? Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı diye merak ediyorduk?

Sonunda delici, baskıcı bir bakışla bana doğru döndü. Ve bir anlığına, o gözlerin derinliklerinde başka bir şey gördüm - soğuk, duygusuz fae gururu olmayan bir şey. Bir duygu titreşimi. Korku.

Eğer korkuyorsa, uyuşmuş düşüncelerim onun umursadığı sonucuna vardı.

Ona gideceğimi söyledikten sonra. Düşmanlarıyla ona karşı komplo kurduktan sonra. Beni kazanmak için onu sihir yapmakla suçladıktan sonra - umursadı. Beni suçladı. Çünkü ona ihanet etmek en azından sadakatimi kanıtlayacaktı. Ama o zaman ne yapacaktı? Sorumluluğu kendinden bu kadar emin bir şekilde omuzlarına aldığına göre bir planı olmalı...

"Emelin?

Adımı telaffuz edişinde açık bir tehdit vardı. Bakışlarımı Creon'un ölümcül bakışlarından ayırdım - ağzımı kapalı tutmam için bir uyarıya bu kadar yakınken, o tam tersini yapmam için bana sessizce baskı yapıyordu. Anne koltuğunun kenarında oturuyordu, kanatları arkasına doğru açılmıştı, soluk eli yanındaki siyah yastıkların üzerinde gevşekçe duruyordu. Tek bir yanlış kelime, biliyordum, ve her şey bitecekti.

Beni suçla.

Pes ettim.

"Kreon," diye fısıldadım. Sesim uzaktaki denizin hışırtısından güçlükle yükseldi. "Kreon içeri girmemi söyledi.

Etrafımdaki salonda hiçbir şey hareket etmiyordu. Tahtında kaskatı ve kısık gözlerle oturan Ana bile. Ama Creon bana doğru döndü, dudaklarında vahşi bir alay vardı - kendini bir fareden biraz daha fazlası tarafından köşeye sıkıştırılmış bulan bir erkeğin bakışı.

"Öyle mi yaptı? Sesindeki ton vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. Bu tuzaktan nasıl kurtulmayı umuyordu ki? "Bize daha fazlasını anlat, Emelin.

"Ben... Ben çok üzgünüm," diye nefes aldım, ona bakarken gözlerimdeki yaşları kırpıştırdım. "Çok üzgünüm anne - bana içeri girmemi söyledi. Bunun bir ... oyun olduğunu söyledi! Bir hazine avı. Kapı kapalı değilse yasak olmadığını söyledi. Çok özür dilerim! Bunun doğru olmadığını bilseydim, elbette asla içeri girmezdim. Ama nedenini anlamıyorum... neden...'

Etrafımdaki salon sessizdi. Neler olduğunun farkına varmış olmalıydılar. İma ettiğim şey - Sessiz Ölüm'ün, Anne'nin oğlunun, kişisel silahının ona yalan söylediğiydi.

Ona ihanet etti.

Ve Labirent'e yapılan basit bir gezinin hikayenin tamamını anlatamayacağını.

Ama ben onun aptal küçük güverciniydim. Sadakat ve politikadan anlamıyordum. Bu yüzden yavaş yavaş farkına vardığım o mutlak sessizlikte burnumu çektim ve "Neden bana bu konuda yalan söylesin ki?" diye sızlandım.

Bana doğru bakmadı. Kanatları yavaşça omuzlarının arkasına doğru açılırken gözlerini oğlundan, yetiştirdiği, işkence ettiği ve bağladığı erkek fae'den ayırmadı.

'Bu, Emelin, mükemmel bir soru. Ona soralım mı?' Creon .

Gözünü bile kırpmadı, onun bakışlarıyla karşılaştı.

Şimdi zekice planlar yapmanın tam zamanıydı, değil mi? Şimdi aklına gelen parlak kaçışı sunması gereken andı, omuzlarına yük suçu alıp tamamen başka bir yere taşıyabilecek herhangi bir bahane...

Ama Anne'nin burun delikleri Faerie dilinde bir emir verirken alevlendi. Fiili anladım - ifadeyi anlamkadar. Konuş benimle.

Sadece ona baktı. Kıpırdamadan,

etkilenmeden. "Konuş!

Sadece... ona cevap vermeyecek miydi? Ama o zaman en kötüsünü -gerçeği- onun gerçekten de

ona ihanet etti ve bu ...

Anne kükredi. Su katılmamış bir öfkenin ilkel, kan donduran çığlığı. Ve gözleri-

Tanrılar bana yardım etsin. Tahttan sendeleyerek uzaklaştım ama kimse fark etmemiş gibiydi. Gözlerinden biri hâlâ en karanlık kâbuslar gibi simsiyahtı. Ama diğeri saraydaki ilk gecemden hatırladığım o buz mavisine dönmüş, parlak bir yaz gökyüzünün keskinliğiyle tahtının önündeki uzun figüre bakıyordu.

Achlys ve Melinoë.

de.

Ortak bedenleri ağzını açtığında sesleri birbirine karıştı, benzerdi ama şimdi birlikte duyduğumda fark edilir derecede farklıydı. "Cevap ver bana, sen...

Bir anda bıçağı yola çıkmıştı.

Bir gümüş parıltısı, onunla tahtı arasındaki havayı ikiye böldü - gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı ve yeterince hızlı değil. Anne asırlık bir refleksle sağ elini havaya kaldırdı, sol eli hâlâ tahtının siyah yastıklarına gömülüydü. Kırmızı bir şimşek dünyayı ateşe verdi ve beni bir anlığına kör etti. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda bıçak gitmişti ve Creon ...

Sanki bir rüyadaymışım gibi, Anne elini tekrar ona doğru salladığında onun mermer zeminde dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Geriye doğru eğildiğini, kanatlarının kasıldığını, büzüştüğünü, dudaklarının yürek burkan, sessiz bir çığlıkla ayrıldığını gördüm.

"Hayır!

Ağlama sesi düşünmeden ağzımdan kaçtı. Hayır, hayır, olması gereken bu değildi. Bizi kurtaracaktı. İkimizi de kurtaracaktı. İşkence planın bir parçası değildi - ölüm planın bir parçası değildi.

Yarı iblis ya da değil, benim yüzümden ölmeyecekti, değil mi?

Ama Anne tahtında yüksek sesle ve keskin bir şekilde güldü, ve bir başka kırmızı parıltı havayı böldü. Creon tekrar çığlık atarken yüzü tanınmaz bir maskeye dönüştü, elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki yumruklarının altındaki lekesiz mermere kan damlıyordu.

"Hayır," diye nefes aldım. Duramadım. 'Hayır! Lütfen-'

"Sana ihanet etti, Emelin. Sesindeki jilet gibi keskin öfke beni susturdu. 'Seni neden Labirent'e gönderdiğini bilmek ister misin, küçük güvercin? Çünkü orası güvenli değil. Hiç kimse için. Kırmızı bir başka çatırtı patlaması. Gözlerimin önünde Creon yere yığıldı, soğuk mermerin üzerinde bir top gibi kıvrılırken sessiz hıçkırıklar vücudunu sarıyordu.

Hayır. Hayır. Yeterince hızlı düşünemiyordum - o tek kelimeden başka bir şey düşünemiyordum.

"Seni kullandı. Madendeki kanarya gibi. Büyüyü ona doğru savururken parmak uçlarında dans eden kırmızı ışıklar beyaz yüzünü acımasız bir parıltıyla boyadı. 'Sen onun için bir araçtan başka bir şey olmadın. Bize ihanet ettiği gibi sana da ihanet etti. Hâlâ durmamızı istiyor musun?

Hayır, öyle demeliyim.

Kelimeyi söylemeye zorlayamadım.

Tahtının önünde titreyerek yatıyordu, kanatları üzerine yağan eziyete karşı işe yaramaz bir kalkan gibi sarılmıştı. Savunması yoktu. Bıçağıyla yaptığı o tek, umutsuz girişim dışında kendini kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı ve bunun da başarısız olacağını biliyor olmalıydı... O halde pazarlık onu buna zorlamadıysa, benim günahlarımın suçunu üstlenmesine neden olan neydi?

Kendini kurtarmayı hiç planlamamış mıydı?

İsteyerek, bilerek-

Nefes alamıyordum. Yerde kıvrılmış kırık bedenine baktım ve... nefes alamadım.

"Emelin? O tatlı, soğuk ses. Hâlâ durmasını istiyor muydum? Bir test. Sadakatimin son bir kontrolü. "Sence onunla ne yapmalıyız, küçük güvercin?

"BEN - BEN ...

Creon'a neşeyle birinin kafasını kesmesini öneren küçük kızdım. Anne babasının korkunç ölümlerini gözünü kırpmadan karşılayan asi kızdım. Fikirlerim olmalıydı - çığlık atmaktan ve onun yanında diz çökmekten daha iyi fikirler. Ben ...

Kramp giren kanatlarının karanlık örtüsü altında gizlenen eli hareket etti. İki küçük işaretti ama yanlış anlaşılmaları mümkün değildi.

Öldür beni.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyor olmalıydım. Beynim umutsuzca anlamlandırmaya çalışırken gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu.

gerçekliğe biraz olsun tutunabilmek için. Böyle bir şey olamazdı. Bu sabah onun kollarında uyanmıştım - bu sabah krep yemiş ve onunla sevişmiştim. Burada ayaklarımın dibinde yatıp ölmek için yalvarıyor olamazdı. Bunu benim için yapmış olamazdı... benim için.

"Evet, Emelin?

Öldür beni.

"Senin..." Sesim kilometrelerce öteden geldi. 'Sana ihanet ettiyse onu öldürmen gerekmez miydi?

Kıkırdadı. "Oh, ama bu sıkıcı olmaz mıydı?

Gerçekten de bir test. Düşünmek zorundaydım. Panik yapmayı bırakıp zeki olmalıydım, çok zeki, yoksa ayaklarına kapanıp merhamet dileyen bir sonraki kişi ben olurdum.

Hayatta kal.

Bakışlarımı Creon'dan çekip tahttaki siyah-mavi gözlü, pudra gibi solgun figüre çevirdim. Bu gece hayatta kalabilirdim. Tatmin edici, acımasız bir ceza önerip sadakatimi kanıtlayabilir, sonra da sabah gizlice kaçıp Lyn ve Tared'le birlikte saraydan sonsuza dek kaçabilirdim. Ama Creon onun gazabının sonuçlarına katlanmak için geride kalacaktı - benim için katlanacaktı.

Ve bir saat önce onun kalpsiz bir yalancı olduğunu düşünmüştüm.

O öğleden sonra kalbim kanamamıştı. Zar zor çizilmişti. Zavallı, hırpalanmış göğsümü delip geçen pişmanlığın demir pençesi şimdi - ölüyor olabilirdim.

Hayır. Hayatta kal.

Ölmeyecektim. Bu ona teşekkür etmenin bir yolu değildi.

İkisi de onu burada bırakamazdı.

Bir anda, şok, panik ve korkudan sonra dünya yeniden berraklaştı. Çünkü elleri bana ne söylemeye çalışırsa çalışsın, onu burada bırakmayacaktım. Benim için kendi hayatını feda ettikten sonra onu terk etmeyecektim.

Bu da ona ulaşabilmem gerektiği anlamına geliyordu. Bu da demek oluyordu ki... 'Pekala,' dedim ve yutkundum. bir şansım vardı, ve

Belki de bu bile iyimserlikti. Tereddüt edecek zaman yok. Her şeyi mahvedecek zaman yok. "Babam bir ressamdı. Ve her zaman derdi ki...' O lanetli tahttaki solgun figüre gülümsemeye zorladım kendimi - boş, akılsız bir gülümseme. "Her zaman en büyük zaferlerini herkesin görebileceği bir yerde sergilemen gerektiğini söylerdi. Bence ona zarar vermek istiyorsan yapman gereken de bu. Onu öldürmek değil ama burada tutmak. Çünkü dünyanın onu bu şekilde görmesini istediğini sanmıyorum.

"Ne taraftan, küçük güvercin?

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve 'Güçsüzüm' dedim.

Anne güldü - hafif, kaygısız bir kahkaha, sanki o acımasız, şiddetli patlama hiç olmamış gibi. Sanki ayaklarının dibindeki parçalanmış beden oğlu, kendisine hizmet etmesi için şekillendirdiği katil değilmiş gibi.

'Nasıl istersen, Emelin. Nasıl istersen.'

Sağ eli yastıklardan kalktı. İrkildim ama salonu kırmızı bir ışık doldurmadı. Onun yerine zincirlerin tıkırtısı seyircilerimizin soluksuz sessizliğini bozdu, yukarıdan bize doğru tıngırdayarak indi.

Yukarıda mı?

Başımı kaldırdım. Gerçekten de zincirler, elinin hafif bir hareketiyle tavandan çözülüyordu. Bunu yapmasına, eşyaları istediği gibi hareket ettirmesine nasıl bir büyü izin veriyordu?

Uçlarındaki demir kancalar sıkıcı bir gümbürtüyle yere çarptı. Anne içini çekerek ipek yastıklara tekrar yerleşti.

"Ophion?

Yanımdaki sevgilisini unutmuştum. Ama şimdi kıpırdandı, keskin yüzü öyle kötücül bir neşeyle parlıyordu ki neredeyse sihrimi kanatlı sırtına üfleyecektim.

Diğer fae erkeği ona ulaşıp kayıtsız bir ayakla onu dürttüğünde Creon kıpırdamadı. Artık parmakları bile kıpırdamıyordu. Belki de zihni teslim olmadan önce üretebildiği tek şey bu son yalvarışıydı.

Ve sonra bu tek isteği bile yerine getirmeyi başaramadım.

Ophion yerdeki kancalardan birini kaptı ve Creon'un yanına diz çöktü. Ben o zincirlerle ne yapmayı planladığını merak edemeden...

Creon'un solan kanatlarından birini kaldırdı.

Ve kancayı doğrudan ince, hassas zara sapladı.

Vücudumdaki tüm kaslar dehşet içinde gerilirken bile bir çığlığı bastırdım. Hayır. Kanatlarını değil. Ama ben zalimlik ve şiddetten hastalıklı bir şekilde etkilenen aptal küçük Emelin'dim ve yapabileceğim hiçbir şey onun çok ama çok kötü bir şekilde yaralanmasını engelleyemezdi-

Hayatta kal.

Ophion ikinci kancayı Creon'un sol kanadına saplarken ben de utangaç ve meraklı gözlerle baktım. Anne elini tekrar salladığında ve zincirler hareket ettiğinde bakakaldım. Kancalar Creon'un kanatlarını havaya doğru çekerken ve sonra gevşek bedenini onlarla birlikte, yerden on fit yukarıda hareketsizce sallanana kadar daha yükseğe sürüklerken bakakaldım.

Annem "Tatmin oldun mu Emelin?" diye sorduğunda kıkırdadım ve başımı salladım.

"Mükemmel. Sesi neredeyse yorgun geliyordu, birdenbire? Belki de o gizemli büyü göründüğünden daha fazla enerji gerektiriyordu. Oğlunun çöküşü karşısındaki duygularından kaynaklanmış olabileceğine inanmayı reddettim. "Şimdi seninle ne yapalım, küçük güvercin?

Bırak gideyim, düşüncelerim bastırdı. O Labirent'te olduğumu, beni av köpeklerine atmayı planladığını unut. Onu senin pençelerinden nasıl kurtaracağımı bulana kadar gözlerden uzak kalmama izin ver.

Başımı eğdim, gözlerimi sıkıca kapattım ve "Bir iyilik isteyebilir miyim anne?" diye mırıldandım.

"Bir iyilik mi?" Kıkırdadı. 'Sürprizlerle dolusun. Devam et o zaman.

'Cathra'dan haracını hâlâ alamadığını fark ettim. Ve o hainin bunu şimdi sana getireceğini sanmıyorum. Bu sözleri söylerken ona dik dik baktım, sanki beni duyabiliyormuş gibi, güçsüz sallanan gergin

Kanatlar. 'Bu yüzden lütfen bana size bir şey bulmam için bir gece verir misiniz - bu kaybı telafi edecek bir şey yapmam için? Daha sonra hizmetinizde saraya katılmaktan çok mutlu olacağım.

Ona döndüğümde oturup beni inceledi - bir buz mavisi göz, bir karanlık, dipsiz göz - ve bir an için çok ileri gittiğimi, pohpohlamamın inandırıcılığını yırtılmanın ötesinde bir noktaya kadar uzattığımı düşündüm.

Sonra gülümsedi ve arkamdaki bir şeye baktı. 'Thysandra, Emelin'i pavyona götür ve

Eşyalar. Yarın görüşürüz, küçük güvercin.'

OceanofPDF.com

Bölüm 21

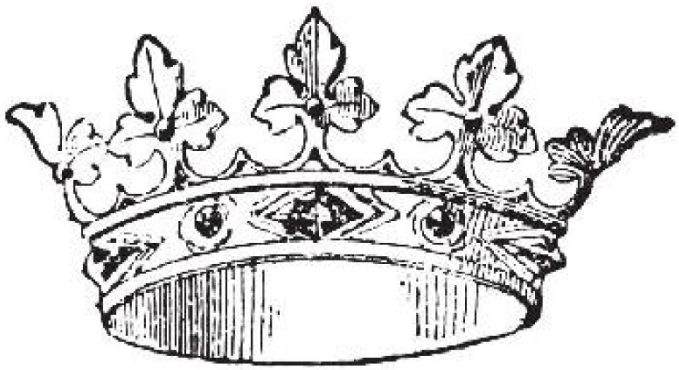

Thysandra beni o sessiz salondan çıkarırken Creon'un sırtıma baktığını, ondan kaçarken mürekkep karası gözlerin beni takip ettiğini hayal ettim.

Onu terk etti.

Tavanda güçsüz ve aşağılanmış bir şekilde asılı dururken, ben sabah dönene kadar ona ne yapacaklarını tanrı bilirdi.

Ama başka seçeneğim yoktu. Bana başka seçenek bırakmamıştı. Beni suçla - eğer bu emrin bir intihar görevi olduğunu bilseydim, itaat eder miydim? Hayatımı kurtardı, evet, ama onsuz, onun koruması olmadan... Hayatta olsaydım bile, onun yenilgisi beni de hain bir fae mahkemesinde güçsüz ve yalnız bıraktı. Anne beni bir sonraki gün de öldürebilirdi.

bir an. Beni Thysandra'nın koruması olmadan salonun dışına gönderebilir, Creon Hytherion'un küçük evcil hayvanının tadına bakmaya hevesli her bir fae erkeğinin pençelerine teslim edebilirdi. O olabilir ...

Onlara izin vermezsin.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bunu bir kez söylemişti. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Çünkü ona izin vermemiştim - rol yapmış, yalan söylemiş ve pohpohlamıştım ve o da gitmeme izin vermişti. Bana bu şansı vermek, gün doğarken Faewood'a ulaşmamı ve mahkemeden sonsuza dek kaçmamı sağlamak için kendini ona teslim etmişti.

Ben de umursamadığını sanmıştım.

Thysandra beni beklediğimden daha büyük bir nezaketle kollarına alırken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bir şekilde, bir yerlerde, korkunç bir hata yapmıştım. O kadar yanlış bir sonuca varmıştım ki, bunu nasıl haklı bulduğumu hayal etmek bile zordu. Ve şimdi onu böyle arkamda bırakıyordum ve eğer bunu çok ama çok çabuk çözemezsem, onu suçlamayı ne kadar istemediğimi asla bilemeyecekti ...

Yoksa biliyor muydu? Büyüsü bunu bende de hissetmiş miydi, bu suçlamaların dudaklarımdan dökülmesine ne kadar isteksiz olduğumu?

Rahatlatıcı olması gereken bu düşünce beni sadece gözyaşlarına daha da yaklaştırdı.

Gece boyunca sessizce uçtuk, parıldayan ışıkların küçük işaretine doğru, pavyonun

sahil şeridine yakın bir yerde. Çok huzurlu, çok tanıdık görünüyordu ve ben yine sadece bir köşeye kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Çünkü tanıdık olabilirdi, ama Creon beni çay ve atıştırmalıklarla beklemiyor, masadaki her zamanki yerinden büyü eğitimim hakkında yorum yapmıyor, ben uyurken beni kollarında tutmuyor olacaktı...

Thysandra ağaçların arasına indiğinde, pavyonu bir daha görme isteğimi kaybetmiştim.

Tek kelime etmeden beni tekrar ayağa kaldırdı, sonra pencerelerden birini toza çevirdi ve beni binaya doğru itti. Sanki içimdeki tereddütü hissedebiliyordu. Saçma sapan bir an için kendimi onun da iblis kanı taşıyıp taşımadığını merak ederken buldum - ama hayır, ona Demonbane diyorlardı. Güvende olmalıyım.

Creon yıllar önce iblis büyüsüne direnmek için kendini eğittiğini söylemişti ve bir an için onu eğitenin kendisi olup olmadığını merak ettim.

Sormaya cesaret edemedim. Hiçbir şey sormaya cesaret edemedim.

"Beni getirdiğin için teşekkürler," diye mırıldandım. "Ben... Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim.

Sadece başını salladı ve ben onun yanından geçip verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken bekledi. Ancak o zaman "Emelin?" dedi.

Gerildim ama döndüm. Hâlâ ağaçların arasında aynı yerde duruyordu; küçük ışıkların parıltısı koyu tenine, altın sarısı saçlarına ve çizmelerindeki bıçaklara vuruyordu. Ama yüzündeki ifade... ciddiydi. Belki de neredeyse endişeliydi.

"İyi misin?" diye . Ona
baktım.

Bu kadın Cathra'nın tüten harabelerini ziyaret etmiş ve en ufak bir pişmanlık duymadan bana rapor vermişti. Haftalar önce o yemekte benim insanlığa olan bağlılığımı test etmek için Anne ile memnuniyetle işbirliği yapan kadın. Yine de iyi misin?

Verdiğim cevapları birazdan Yüce Leydi'sine rapor edecek miydi? Bu yine bir tuzak, yine bir test miydi?

"İyi olacağım," dedim ve bir an için neredeyse o mızmız, ağlayan küçük insan kız gibi ses çıkarmayı unuttum. Telafi etmek için burnumu çektim. "Bana ihanet eden... biri için daha az iyi olmayacağım.

Yüzüne bir gölge düştü. "Tabii ki.

İçimden bir ses bunun tam bir cevap olmadığını söylüyordu. Kımıldamadım, o da kımıldamadı, ormanın parıldayan gölgeleri içinde uzun ve güçlüydü.

"Karmaşık olabilir," dedi sonunda. 'Yanlış insanlar sizin için yanlış şeyler ifade ettiğinde. Yardıma ihtiyacın olursa beni görmeye gel.

Ben bu teklife doğru cevabı bulamadan arkasını döndü ve gölgelerin arasında kayboldu.

Yanlış insanlar. Yanlış şeyler. Anaxia, yine. Sevgilisinin tavanda sallanan bilinçsiz bedenine bakan korkmuş küçük insan kızda kendinden ne kadarını bulmuştu?

Creon.

Oh, tanrılar, Creon.

Sarsıldım ve sendeleyerek içeri, ışıkların yumuşak parıltısına, son haftalarda evim haline gelen alana girdim. Kanepenin yanında yarısı boş bir kupa. Masanın üzerinde dağınık Labirent notlarım. Odanın kıvrımlarında ve köşelerinde büyü eğitimimden kalma taş kalıntıları.

Çantam yatağın ayak ucunda.

Yanındaki yere çöktüm ve başımı dizlerimin arasına indirdim. Nefes almalıydım. Nefes almalı, düşünmeli ve plan yapmalıydım - ama hava boğazımdan acınası soluklarla geçiyordu, nihayet güvende ve görünmez olduğum için vücudumdaki her kas çöküyordu.

Ölebilirdim.

Ölmeliydim. Ama

onun yerine...

Bunun yerine onu orada ölüme ve aşağılanmaya terk ettim. Çünkü yüz otuz yıl boyunca ne pahasına olursa olsun hayatta kaldıktan sonra, beni Annenin adalet anlayışına maruz bırakmaktansa acı dolu bir ölümü tercih etmişti.

Neden? Neden? Neden? Bana haftalarca yalan söylemişti, haftalarca duygularımın iç yüzünü görmüş ve bana hiç söylememişti, kendi itirafıyla duygularımı manipüle etmişti. Beni umursayan bir fae erkeğinin yapacağı hareketler değildi, ama yine de-

Bakışlarım yanımdaki çantaya kaydı ve orada duraksadı.

Katlanmış elbiselerimin parlak renkleri arasından sıyrılan soluk parşömenin küçük bir köşesi geriye doğru bakıyordu

Bana.

Parşömen. Nefesim kesildi. Yanımda parşömen götürmemiştim, bundan emindim - ve götürmüş olsam bile, kesinlikle kıyafetlerimin arasına sıkıştırmamıştım. Diğer tek açıklama...

Mektuba uzanıp onu çekiştirirken ellerim mermer gibi ağırlaşmıştı. Satır satır karalanmış yazılar belirdi, o kadar tanıdık bir elden çıkmıştı ki görmek bile canımı yakıyordu.

Emelin, ilk hat dedi ki.

Beni Em'leme, diye tersledim onu.

Midemde bir çukur açıldı. Ama okudum - okumaktan başka bir şey yapamadım.

Umarım bunu okuduğunuzda güvendesinizdir. Umarım iyisindir.

Yapabileceğin en iyi şeyin ayrılmak olduğunu anlamaya başlıyorum. Lyn ve Tared seni güvende tutmak için benden daha iyi bir iş . Lyn'den geçmişim hakkında bildiklerini anlatmasını iste. Bu sana hikayenin çoğunu verecektir.

Bu onun bilmediği tek kısım:

Babamla bir kez karşılaştım. Ben dokuz yaşındayken, annemin doğumumdan beri onu tuttuğu hücreden kaçtı ve beni buldu. Bana işkence etti. Bir iblisin espri anlayışı sanırım. Bizi buldu ve gözlerimin önünde onu öldürdü. Sonra bana babamla yeni tanıştığımı ve yakında aynı güçlere sahip olacağımı .

O zamana kadar öldürmüştüm. Fiziksel acıyı biliyordum - geniş bir yelpazede. Ama iblis işkencesi şimdiye kadar hissettiklerimin çok ötesindeydi, herhangi birine yaşatmaya katlanabileceğim her şeyin çok ötesindeydi. Bu yüzden o gün bir iblis olmayacağıma yemin ettim. Babam olmayacağım. Sana söylediklerim doğruydu - bu güçlere sahip olmak istemiyorum. Onları küçümsüyorum, o parçamı küçümsüyorum.

Ve sana söylemeliydim. Söylemem gerektiğini biliyordum. Ama bir kez olsun biri için o şeytan yavrusu olmamak hayal edilemeyecek kadar büyük bir rahatlamaydı ve bunu mahvetmeyi kendime yediremedim. Senin de benden nefret etmeni sağlayamazdım.

Bunun ne kadarının gerçek olduğunu sormuştun. Burada geçirdiğin ilk gece sana sadece bir kez büyü yaptığımı söylediğimde bana inanacağını umuyorum. Çok korkmuştun ve çok yalnızdın ve durdurmanın bir yolu olmadan sana bunu yaptığımı bilmeye dayanamadım. Bu yüzden sen uyuyana kadar korkularının bir kısmını aldım. Bunu bir daha yapmama gerek kalmadı. Bunca zaman çok cesurdun.

Hissettiğiniz diğer her şey - sadece ve sadece size aitti.

Ve sen benim duygularımı bilmezken benim senin duygularını bilmem haksızlık gibi göründüğü için - pazarlığa başladığın andan beri sana hayranlık duyuyorum. İlk el işaretlerini bana zorla andan beri seni istedim. Kalbimi kontrol altına almak için acınası bir çabayla bir hafta boyunca uzak durdum ve benden nefret söylediğinde bundan vazgeçtim. Ve sonra bir şekilde sadece ... daha fazlası oldun.

Benim için ne ifade ettiğinden tam olarak emin değilim. Bunu anlamaya cesaret edebileceğimden de emin değilim. Ama senin bir ilk olduğunu biliyorum ve bana öğrettiklerin için sonsuza dek minnettar olacağım.

Güvende kalın. Güçlü ol. Lyn'e üzgün olduğumu söyle. Tekrar karşılaşırsak, burada olacağım.

Sevgil
er,
Creon.

Yerde küçük bir top gibi kıvrıldım, parşömeni göğsüme bastırdım ve artık konuşamayacak hale gelene kadar ağladım.

Sonunda sendeleyerek tekrar dışarı çıktığımda yıldızlar ağaçların arasında yer değiştirmişti; boğazım acımış, kalbim hırpalanmış, zihnim üzerinde sadece tek bir gerçeğin parlak ve net bir şekilde yandığı uyuşmuş bir hiçlik tabakasıydı.

Gitmeyecektim.

Gidebilseydim bile. Anne bana gün doğarken Faewood'a gizlice girip Lyn ve Tared beni bulup güvenli bir yere götürene kadar saklanmam için yeterli zamanı vermiş olsa bile. Çünkü gitmek, Creon'u ikinci ebeveyninin ona ölümüne işkence etmesi için geride bırakmak anlamına geliyordu ve böyle bir şeyin olmasına izin vermektense on yıl daha Anne ve Ophion'a yaltaklanan küçük insanı oynamayı tercih ederdim.

Bu yüzden kalacaktım. Ve onu kurtaracaktım. Asıl soru nasıl yapacağımdı.

Bugüne kadar bu sarayda en azından Creon tarafından, kendi önemsizliğim tarafından korunuyordum. Şimdi bu iki güvenlik katmanı da ortadan kalkmış, beni çıplak ve savunmasız, kurtlar arasında bir kuzu olarak bırakmıştı-

Onlara izin vermezsin.

Güzel. Gizli pençeleri olan bir kuzu o zaman.

Ne gibi avantajlarım vardı? Kimsenin bilmediği sihirli güçler - ama bu kullanmak için tehlikeli bir silahtı. Sır ortaya çıktığında, bu beni Kızıl Saray'ın en çok aranan düşmanı haline getirecekti ve bu da kemik salonuna gizlice girmeyi hiç de kolaylaştırmayacaktı.

Sihrim dışında, mal varlığımın listesi mide bulandırıcı derecede kısaydı. Bir Labirent. İğne ve iplik. Denetimsiz tek bir gece. Ve bir avuç düşman.

Ve bir şekilde bununla idare etmek zorundaydım.

Yapbozun parçaları kafamda yavaş yavaş bir araya gelirken saatlerce ormana baktım. Fikirler birbirine kilitleniyor ve tekrar ayrılıyordu. Düşünceler yükseliyor ve alçalıyordu. Umut nöbetleri ve umutsuzluk çukurları. Ama zihnimdeki o kasırgadan sonunda bir şey çıktı, kırılgan ve kırılgan bir şey, beni kurtarabileceği gibi kolayca öldürebilecek bir plan.

Ama bir plandı.

İki, üç kez göz , incelemek için zihnimde evirip çevirdim tıpkı Bayan Matilda 'nın her şeyi incelediği gibi

Atölyesinden çıkmak üzere olan bitmiş bir parça. Açık delikler, yıpranan dikişler, gözden kaçan gevşek uçlar bulamadım. Sadece riskler. Ama Creon'a birkaç riskten daha fazlasını borçluydum.

Verandanın soğuk taşından kalktım, ada gecesinin soğuğunda beni sıcak tutsun diye Creon'un paltolarından birini üzerime geçirdim ve at aramaya çıktım.

Haftalar önce saklanmaya çalıştığım ahırı bulmam bir saatten az sürdü. Köhne ahşap bina gecenin derinliğinde çoğunlukla karanlıktı, ancak ana girişin yakınında tek bir fener yanıyordu ve kimsenin herhangi bir gözetim olmadan samanların bu kadar yakınına bir alev bırakmadığını varsaymaya cesaret ettim.

Şansımın beni terk etmemesi için dua ederek, parmak uçlarımla geniş kapılara doğru ilerledim ve "Kimse var mı?" diye sordum.

Bir an için sadece atların horultularını ve kişnemelerini duydum. Sonra tanıdık, alçak bir ses "Ne?" diye bağırdı.

Rahatlamaktan bayılacağımı sandım.

"İçeri girebilir miyim? Size bir sorum var.

'Kimsin lan sen - oh.' Saçları çilli yüzünün etrafında çılgın tepeler oluşturmuş, giysileri kalçasından omzuna kadar samanla kaplanmış halde tökezleyerek göründüğünde olduğu yerde durdu. Yüzündeki keskin kin yumuşamış, yerini aynı derecede keskin bir şaşkınlığa bırakmıştı. "Yine mi sensin?

Özür dileyen bir omuz silktim. "Gördüğünüz gibi.

"Aptal suratını bir daha hayvanlarımın yanında göstermemeni söylediğimi sanıyordum.

"Evet," dedim. 'Gerçi benim daha zeki yüzüm hakkında ne hissedeceğinden emin değildim.

Seyis kız bir an bana baktı, gözleri kısılmıştı. Sonra kaba bir şekilde, "Her yerde sizden bahsediliyor." dedi. İkiniz hakkında da. Onu öldürdüğünü söylüyorlar.'

İrkilmemeyi zar zor başarabildim. "Evet." "Ona

ihanet mi etti? Bu doğru mu?'

"Evet.

Bana baktı, alnına kazınmış şüpheli kaşlarını yumuşatmadan bu yeni bilgiyi düşündü. Ama bana defolup gitmemi söylemedi. Fae'leri varlığımdan haberdar etmekle tehdit etmedi. Küfür etmedi.

Ellerimi yumruk yaptım ve sıçrama riskini göze aldım.

"Yardımınıza ihtiyacım var.

Kaşlarını çattı. "Benim

yardımım mı?" "Evet.

"Lanet olsun. Çaresiz olmalısın.' Alaycı bir kahkaha; karnım birkaç santim çöktü. Çaresizdim ve bu kadar çabuk fark etmemesini tercih ederdim. "Neden bir katile ve onun küçük fahişesine herhangi bir konuda yardım edeyim ki?

"Çünkü onu öldürmeye çalışıyor," dedim gözlerimi kapatarak. Kurnazlık yapmanın zamanı değildi o zaman. 'Uzun zamandır onu öldürmeye çalışıyordu ve ben de son birkaç haftadır ona yardım etmeye çalışıyordum. İşler gitti, kız onu öğrendi ve

Eğer onu oradan çıkarmazsam, ondan asla kurtulamayacağız. Hikayenin kısa versiyonu bu. Konuşabilir miyiz?'

. "O zaman onun fae fahişesi değilsin. "Tam olarak

değil, hayır.

Belki de sesimdeki küçük titremeyi duydu, çünkü gözleri bir parça daha kısıldı. Ama başını salladı ve döndü, o kirli çocuk kıyafetleri içinde kendi alanına geri döndü.

'İçeri gel o zaman. Boka basma.'

Onu ahırın arkasına, geçen sefer saklanmaya çalıştığım saman yığınına kadar takip ettim. Görünüşe göre ben onu uyandırana kadar aynı yerde uyuyordu. Binanın aynı köşesinde deri bir içki torbası, küçük bir havlu ve gri bir sabun parçası duruyordu. Karanlıkta ve geçen seferki sıkıntımda onları gözden kaçırmıştım.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?

Homurdandı. 'Teknik olarak hayır. Ama kalmak için Greyside'dan daha iyi bir yer.

"Greyside?

"Tanrı aşkına. Gerçekten hiçbir şey , değil mi? Samanların üzerine çöktü ve benim de onu takip etmemi işaret etti. 'İnsanları bu adada birkaç yerde tutuyorlar. Greyside buradan on beş dakika uzaklıktaki bir köy. Bizi çalıştırdıkları arazi ile sorun çıkarırsak bizi astıkları darağacı arasında uzanıyor.

"Neden darağacına ihtiyaç duysunlar ki-

Sözümü kesti. 'Çünkü sallanan birkaç ceset, yok edilmiş bir cesetten daha fazla mesaj verir. Bunu bilmen gerekir. Unuttuysan söyleyeyim, sevgili arkadaşın dünyayı bu mesajlarla kirleten kişi.

Doğru. Şimdilik iblis güçleri konusunda çenemi kapalı tutmaya karar verdim. İçimden bir ses onu yatıştırmayacaklarını söylüyordu.

"Anlıyorum.

Kadın homurdandı. "Zeki yüzün şu ana kadar pek ikna edici değil.

"Tanrı aşkına," diye çıkıştım, kendimi tutma gücüm kırılmıştı. 'Kibar olmaya çalışıyorum, ama bunların hiçbiri umurunda değilse - o lanet tahtın önünde birkaç saat geçirdikten, sürtüğün yüzüne yalan söyledikten ve bir sonraki her kelimenin son kelimen olabileceğini bildikten sonra zeki görünmeyi denemek ister misin? Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, pek de iyi bir gece geçirmedim.

"Hm. Başını bana doğru eğdi. 'Bu daha iyi. Belki de kurtarılabilirsin. Adın neydi senin?'

"Emelin.

"Zevk. Finn. Kollarını göğsünde kavuşturarak samanların üzerine uzandı. "Peki ne için yardımıma ihtiyacın var?

gelen her tanrıya dua gönderdim. "Creon'u serbest bırak ve saraydan kaç.

"Kaç. Bir kahkaha attı. "Onu öldürmeyi planladığını sanıyordum.

"Öyleyim. Ama ona canlı ihtiyacım var - zayıf noktaları hakkındaki bilgisine ihtiyacım var - ve onu oradan çıkardığım zaman ...'

Yutkundum. "Bir süreliğine onun gözünün önünden uzaklaşmam gerekebilir.

Finn sert bir sesle, 'Zayıf noktalar sana yardımcı olmayacak,' dedi. 'O öldürülemez. Fae büyüsüyle yaptığı bir şey. Bayan Inga bana o şeylerden bahsetti... o şeylerden...'

'Bağlar. Evet, biliyorum.'

"Öyleyse...

"Beni bağlamadı ama.

Finn bana baktı, burnu dehşet içinde . "Ne?

Beni bağlamadı. Bu yüzden buradayım. Çünkü ben ...' 'Fae?'

Gözlerimi kapattım. "Yarı Fae.

Bir an sessiz kaldı. Sonra bir

kahkaha patlattı.

Sessiz gecede garip bir şekilde bulaşıcı kükremeler halinde yankılanan yüksek sesli, şamatalı kahkahalar. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda tekrar samanların arasına düşmüştü, bir başka neşe nöbeti onu sararken yanaklarından süzülen yaşları siliyordu.

Yutkundum. Creon'un o kancalardan sallanan sessiz bedenini hatırlayınca, onun eğlencesi gerçek olamayacak kadar yersiz görünüyordu.

"Bunda bu kadar komik olan ne anlamıyorum-

'Demek bu yüzden seni o adadan çıkardı? Kendi eksik güçlerini düzeltmek için mi? Kendisinin yapamadığı bir işi yapmak için mi?" bir elini kendi ağzının üzerine sıkıştırdı,

bir kahkaha patlamasını daha bastırdı. 'Zera merhamet et. Piç herif bundan nefret etmiş olmalı.

"Oh," dedim, alaycı bir sırıtışla, "bazı fae'lerle tanışmışsın.

Kadın homurdandı. "Lütfen bana bunu ona ödettiğini söyle. Senin için ayakkabılarını boyattırdığını ya da-'

"Ayakkabı yok. Boğazımdaki düğümlenmeyi yuttum. "Bana kahvaltı hazırladı.

"Lanet olsun. Bu on yıldır duyduğum en komik şey. Son bir kez kıkırdadı, sonra bana bir bakış fırlattı. "Şimdi de gidip onu kurtarmak istiyorsun.

"Evet.

"Sonuçta biraz fae fahişesi

mi?" Bunu düşündüm. "Biraz.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Alay etti ama sesinde o eski alaycı ton yoktu. "Peki. Sana kahvaltı hazırladığı sürece. Ve annesinden kurtulduğun sürece.

"Planlıyordum," dedim, ondan bahsedilince içimdeki ürpertiyi bastıramayarak.

"Mükemmel. Son kahkahası da kaybolmuştu ama daha dik oturup bana doğru eğilirken ve sesini komplocu bir fısıltıya alçaltırken yüzündeki sertlik geri gelmedi. 'İyi o zaman. Benden ne istediğini söyle.

Ona göz kırptım.

"Yine o aptal suratı yapıyorsun. Sırıtışı tam anlamıyla kurt gibiydi. Şaşırmış gibi bakma, fae orospusu. Herhangi bir

O şerefsizleri kızdırmak için elime bir fırsat geçti, bunu değerlendireceğim. Pekâlâ. Plan nedir?'

Sonunda tekrar pavyona ulaştığımda gökyüzü doğu ufkunun üzerinde solmaya başlamıştı, ölüm kadar yorgundum ama içimde her türlü uyku düşüncesini silip süpüren acımasız bir kararlılık vardı.

Gün doğumuna bir saatten az bir süre kalmıştı ve parçaların çoğu yerlerine yerleştirilmişti. Gecenin bu son sessiz dakikalarında halledilecek son bir iş kalmıştı - acele bir işti ama Bayan Matilda'nın atölyesinde geçirdiğim altı ay beni en azından baskı altında dikiş dikmeye hazırlamıştı. İğnelerimi ve makasımı aldım, en sevdiğim açık mavi elbisemi ve Creon'un annemin partisi için bana gönderdiği kan kırmızısı aldım ve verandada sessiz bir yer buldum. Orada çalışmaya başladım.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte, güneş ufukta süzülmeye başlayana ve ayarlanmış elbisem hazır olana kadar kestim ve diktim.

O zaman daha fazla beklemedim. Beklemenin bir anlamı yoktu.

Mavi elbisemi giydim ve Creon'un mektubunu yeni oluşturduğum cebe katladım. Diğer her şeyi geride bıraktım. Şüphe uyandırmadan onları yanımda götürmenin bir yolu yoktu.

Bir avuç kıyafet kaybetmek hayatım için küçük bir bedeldi.

Veda etmek için omzumun üzerinden son bir kez bakmama izin verdim - evim demeye başladığım yeri hatırlamak için tek bir bakış. Geniş yatak ve kadife kanepe. Huş ağacından masa, hâlâ zar zor okuyabildiğim kitaplarla kaplıydı. Fenerlerin yumuşak ışıltısı ve huzur veren yeşil pencereler.

Sonra arkamı döndüm ve yürüdüm. Kıvrımlı orman yolunun üzerinden, dağın yamacından yukarı - aslanın inine geri döndüm.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

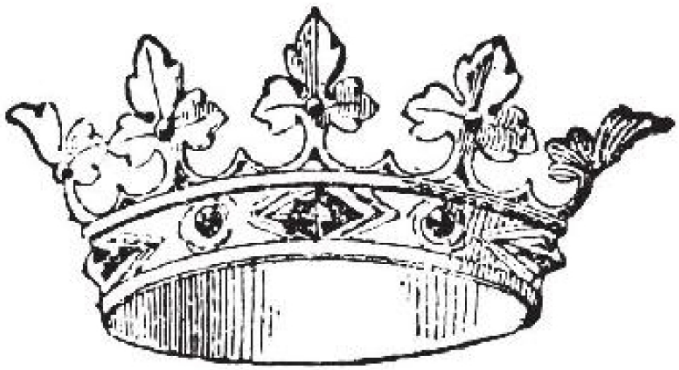

Tırmanış o kadar dikti ki, yoldaki her virajda nefesimi toplamak için durmak zorunda kaldım. Yolun bazı kısımları asfalttı ve kolayca ulaşılabiliyordu; ancak diğer kısımlar çamurlu, kaygan ve kenarları ufalanmıştı, sanki sarayın ön kapısına giden yol bile Anne'nin evine kimin ulaşmaya layık olduğunu belirlediği başka bir sınavdı.

Ve attığım her adımda Kızıl Saray daha da yaklaşıyordu, üzerimde yükselen ve beni bütünüyle yutmayı bekleyen ürkütücü bir dev.

Her seferinde ona ters ters baktım. Benim küçük bir yanım yoktu. Kanlı bir kalenin beni aksi yönde ikna etmesine izin vermeyecektim.

Tırmanışın tepesine ulaştığımda terden sırılsıklam olmuştum, mavi elbisem sırtıma ve koltuk yapışmıştı, yüzüm yanıyordu ve şüphesiz kıpkırmızı mermer duvarlara karışacak kadar kızarmıştı. Tazelenmek için duraklamadım. Ne kadar zavallı ve sefil görünürsem benim için o kadar iyiydi.

Güneş doğduktan hemen sonra saray hâlâ sessizdi. Geniş koridorlarda parmak uçlarımla ilerlerken orada burada bazı insan hizmetkârlara gözüm ilişti ama asla bana bakmadılar ve vebadan kaçar gibi benden kaçtılar. Fae fahişesi. Creon'un ani çöküşü bu konuda pek bir şey değiştirmemişti, muhtemelen - ona ihanet ettikten ve ardından Anne'ye o hor görülen haraçları telafi etmeyi teklif ettikten sonra değil.

olsun. İnsanlığın düşüncelerini daha sonra düşünebilirim.

Avlu büyüktü - dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü. Creon'un o ilk gece yürüdüğü yolu takip etmeye çalıştım ama çok uzun zaman geçmişti ve her kemer, galeri ve merdiven bir diğerine benziyordu. On beş dakika sonra, beni sonsuza kadar bu duvarlar arasında daireler çizmeye mahkûm eden bir fae tuzağına olma ihtimalini düşünmeye başladım.

Arkamdan bir ses mırıldandı, "Birini mi arıyorsun, tatlım?

Sarsılarak etrafıma bakındım. Uzun boylu bir fae erkeği bana birkaç yaklaşmıştı, sırıtışı önerilerle doluydu. Birkaç adım geri çekildim.

Yalnızca o ifadeden, seni bir oyuna davet ediyorum ve reddetmek ya da kazanmak seçeneklerin arasında değil diyen o bakıştan uzaklaşmak için adımlar.

"Ben - ben kemik salonunu arıyorum, lord fae!

Bu unvanla gülümsemesi genişledi ve bir sıra ürkütücü beyaz dişi ortaya çıktı. "Ama aceleniz yok sanırım?

Sesinin tonu sessiz bir uyarıydı. Doğru cevabı gönüllü olarak vermezsem, zorla almakta tereddüt etmeyeceğini söylüyordu. Ve eğer direnirsem, işler çirkinleşecekti.

Çok çirkin. Ve çok tehlikeli.

Ben de dedim ki, 'Biraz acelem var, Lord Fae. Anne beni çağırdı ve beklemekten hoşlandığını sanmıyorum. Onu tehdit ettiğim izlenimini ortadan kaldırmak için kıkırdadım. "Ama bana salona kadar eşlik etme nezaketini gösterirseniz, sanırım ona hediyemi sunduktan sonra zamanım olacak?

Doğru cevaba yeterince yakındı. Bana göz kırptı. "O

zaman hemen, tatlım.

"Çok naziksiniz lordum!

Nezaketmiş, kıçımın kenarı. Ama kıkırdamam ve parmak ucunda yürümem istenen etkiyi yaratmış gibiydi ve beni mermer labirentin içinden geçirirken hiçbir şüphe belirtisi göstermedi. Merdivenlerden yukarı. Kendi başıma açmaya asla cesaret edemeyeceğim birkaç kapıdan geçtim. Bir kat daha merdiven indim, bir başka uzun galeriden geçtim, sonunda bolluk bulanıklığından birkaç tanıdık kemer ortaya çıktı ve kemik salonuna açılan geniş bakır kaplama kapı önümde belirdi.

Sonra ayaklarım titredi. değildi.

"Her şeye rağmen gergin misin? Bu gözlem onu eğlendirmişe benziyordu. Piç kurusu. 'Endişelenmene gerek yok, tatlım. Annenin küçük hediyeni takdir edeceğinden eminim.

Yapmayacağından oldukça emindim. Sinirlerimi bozan şey bu değildi. Onunla yüzleşmek - bu kısma hazırlanmak için bütün bir gece geçirmiştim. Aklımı başımda tutmak için ihtiyaç duyduğum sürece düşüncelerimden yasakladığım şey...

Creon'la yüzleşmek.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Çünkü o son köşeyi döndüğümde onu dün gece bıraktığım yerde bulamazsam - onu zincirlerden kanlar içinde ve cansız bir şekilde sarkarken bulursam - ne yapacağımdan emin değildim. Büyümün nasıl tepki vereceğinden. Duvarların ve yanımdaki fae erkeğinin hayatta kalıp kalamayacağından ve Anne'nin misilleme olarak bana ne yapacağından.

Ona izin vermezsin.

Doğru. Dizlerim titresin ya da titremesin, içimde korku olsun ya da olmasın, yapmazdım.

Kendimi bir adım atmaya zorladım. Sonra bir tane daha. Sonra tekrar yürümeye başladım, o kadar uzun adımlar atıyordum ki kendini rehber ilan eden kişi bana yetişmek için acele etmek zorunda kaldı. İyi ya da kötü, bu işi zamanı gelmişti. Son köşeye beş adım daha. Üç. İki. Bir - ve koridor açıldı.

Gözlerim başka bir şey fark etmeden önce tahtın yanındaki o noktaya uçtu. Hareketsiz bedenini hâlâ orada, kasaptaki bir domuz gibi kancalardan sallanırken buldum.

Hala orada.

Tek, uzun bir kalp atışı için rahatlamaya cesaret ettim.

Ve sonra gerisini gördüm. Yüzü balmumu gibi solgundu, kanatları ağırlığından o kadar gerilmişti ki her an kopabilirdi. Gömleğinde bir yırtık vardı - dün orada olmayan bir yırtık. Kanatlarının koyu kadifesinin bir tarafı tozlanmıştı. Koyu renk saçlarının altında yarısı gizlenmiş boynunda ve omzunda parlak kırmızı bir sıyrık görünüyordu ve şimdi daha yakından baktığımda sol elinin üçüncü parmağı ters tarafa doğru bükülmüştü.

Gece boyunca onu yalnız bırakmamıştı.

Midem çalkalandı. O uzun, işkenceli saatler boyunca uyanmış mıydı? Kendisini yalnız ve etrafı düşmanlarla çevrili, beni ise hiçbir yerde göremez halde mi bulmuştu?

Ayrılmak yapabileceğinin en iyisiydi...

Hayır. Hayır, değildi.

Kapının girişinde duraksarken bakışlarımı salonun geri kalanı üzerinde gezdirdim, tıpkı benim olduğuma inandıkları ilkel, ürkek küçük insan gibi. Dün geceki kalabalığın çoğu ortadan kaybolmuştu. Anne hâlâ tahtında oturuyordu ve gözleri yine tamamen kararmıştı. Ophion yanındaki yastıklara uzanmış, dünkü zaferinden hâlâ fazlasıyla memnun görünüyordu.

Öfke parmak uçlarımı kaşındırdı. Onu sabit tuttum, kontrol altına aldım. Pervasızca yıkım patlamalarının zamanı değildi.

Küçük bir grup fae, kemiklerden oluşan bu canavarın etrafında toplanmış, bir prensin ihanetinin gündeme getirdiği devlet meselelerini tartışırken çılgınca el kol hareketleri yapıyorlardı. I

Ortalarında Thysandra'yı gördüm, yine soğuk ve tedirgin değildi. Diğerleri - bazılarının yüzlerini daha önce görmüştüm ama isimlerini bilmiyordum. Hiç şüphe yok ki onlar da kendi alanlarında uzman büyücülerdi.

O halde burası benim savaş alanım olacaktı.

Parmaklarımın ucuna basarak eşikten geçtim. Çamurlu botlar ve masum mavi bir elbise giymiş, kanatsız ve zar zor eğitilmiş, yirmi yaşında küçük bir insana yakın. O anda bakışlarını bana odaklamış, ağının merkezindeki bir örümcek gibi salonunda atılan her adımın, söylenen her sözün farkında olan, insanlık dışı güce sahip güzel, renksiz yaratıktan bir haini geri çalmak için buradayım.

Creon'un sözleri gözümün önünde dans etti. Ona tanrıların büyüsünü öğretmişti.

Tahtına temkinli bir şekilde yaklaşırken Anne'nin dolgun, beyaz dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Bu saraydan daha eski bir gülümseme. Bu insanların hepsinden daha yaşlı. Üç düzine ömrümün toplamından daha eski. Bir tanrıyı kendi türünün kadim kurallarını ihlal etmeye ve son sağduyusuyla birlikte güçlerini ve nihayetinde hayatını devretmeye ikna eden bir gülümseme.

Başımı eğdim. Ve yürüdüm.

Fae grubu tahtın etrafından dağılıp bana bir yol açarken etrafımdaki konuşmalar kesildi. Yere bakarak, görüş alanımın kenarlarındaki ayak çiftlerini saydım - beş tane, on tane. Çok . Eğer senin

Bir girişim başarısız oldu... Kreon asırlar önce yazılmış gibi görünen bir mektup yazmıştı.

Ağzım kül gibi kurumuştu ama tereddüt etmedim. Fae sıralarını geçip kendimi Anne'nin tahtının dibinde, kemikler ve kafatasları üzerimde yükselirken bulana kadar. Orada diz çöktüm, bacaklarımın o soğuk mermer zeminde pes etmemesi için dua ettim.

Beni karşılamasını beklerken beş yıl geçmiş gibiydi. Sonra, nihayet, "Emelin.

"Günaydın anne," demeyi başardım. "Umarım çok uzun süre uzak kalmamışımdır.

'Sen yapmadın. Misafirimiz vardı. Buz gibi bir kahkaha tınladı ama sesi eğlenmiş gibi değildi. "Bize bir hediye sözü vermiştin, küçük güvercin.

Boş ellerim. Onun soğuk, açgözlü kalbinin not alacağını bilmeliydim.

"Bu sadece küçük bir hediye anne," diye nefes aldım, yukarı bakarak. Bir düzine metre üstümden mürekkep siyahı gözleri içimi delip geçti. "Ama kalbimin derinliklerinden geliyor.

Hareketi sabırsız bir emir gibiydi. Devam et o zaman, dedi.

Yarım adım geri çekildim, tahtından gözlerinin içine bakabilecek kadar uzaklaştım. Kemik yığınının etrafına, Creon'un cansız bedeninin havada hareketsizce asılı durduğu yere bakabilecek kadar da uzağa. Arkamda, Ana'nın hizmetkârları sessizdi. Belki de tatmin edici olmayan bir hediye sunmaktan kurtulup kurtulamayacağımı merak ediyorlardı.

Sol elimi yeni yarattığım cebime soktum, sanki hediyemi çıkaracakmışım gibi.

Çok hızlıdır. Seni çizerken görür görmez...

Parmak uçlarım elbisemin içine diktiğim, dünyanın geri kalanından sakladığım kan kırmızısı kadifeyi buldu.

"Bu," diye fısıldadım, gözlerine bakarak, "Cathra adına.

Ve sağ elimi yukarı kaldırdım.

Kıpkırmızı bir şimşek aramızdaki havayı yararak hedeflediğim tek hassas noktaya, bana dik dik bakan o mürekkep karası gözlere çarptı.

O daha çığlık atmadan hedefimi vurduğumu biliyordum. Öfkemin alev alev yanan kırmızı gücü parmak uçlarımdan ayrılır ayrılmaz yıkımı, parçalanmayı hissettim. Ama onun tepkisini beklemek için duraklamadım, verilen hasarı değerlendirmek için kendime bir saniye bile vermedim - çünkü bu birkaç dakika sahip olduğum tek şeydi, etrafımdaki fae'lerin toplanmış büyüleri vurmadan önce bu son donmuş şaşkınlık anları ...

Tek ve esnek bir hareketle sağ elimi yana salladım ve Creon'un zincirlerine bir sonraki kıpkırmızı kırbacı fırlattım. Ve , vücudunun altındaki mermer zemine ölçülü bir soluk somon patlaması gönderdim. Taş un ufak oldu, Creon'un hareketsiz bedeni düştü... ve düştü... ve ayaklarının altında açtığım delikten geçerek aşağıdaki karanlığın içinde kayboldu.

Titizlikle planlanmış, mükemmel bir şekilde uygulanmış bir renk dizisi, saatlerce taşları paramparça ederken içime işlemişti. Tek gereken bir saniyeydi.

Koşmaya başladım.

Ve ancak o zaman Anne çığlık attı.

Salonun felç halini kıran o ses, o yıpranmış, jilet gibi keskin acı çığlığıydı. Arkamdan bir ses yükseldi, topuğumun bir santim gerisinde kırmızı bir parıltı yere çarptı ve kendi açtığım kratere daldım, Labirent'in karanlığına dalarken elbisemdeki her mavi damlayı çektim. Üstümde, , delik büyümün bir sonraki patlamasıyla kendini iyileştirdi ve kemik salonunda yükselen kakofoniyi kapattı.

Bir an sonra yere düştüm ve bir saman balyası yığınına öyle bir kuvvetle çarptım ki iki kalp atışı boyunca nasıl nefes alacağımı hatırlayamadım.

Nefes almaya zaman yok. Düşünmeye zaman yok.

Nefes nefese sırtüstü yuvarlandım ve kendimi yukarı doğru sürükledim. Creon yarım adım soluma düşmüştü, vücudu Finn ve benim Labirent'in kalbine taşıdığımız samanların üzerine yayılmıştı. Kanatları doğal olmayan açılarla buruşmuş, zalim demir kancalar hâlâ yırtık zarın içine gömülmüştü.

"Creon? Tısladım.

Hareket etmedi.

Hay sikeyim. Yanına diz çöktüm ve omzunu dürttüm, adını tekrarladım, şimdi daha yüksek sesle. Kıpırdamadı, seğirmedi. Sanki bir cesedi sallıyordum. Etrafımda, Labirent'in duvarları huzursuz bir mavilikte titriyor, hava kırıntıları beni hareket etmeye, acele etmeye çağırıyordu.

Hareket edemedim. Öğrenene kadar...

Gevşek kolunu tuttum ve parmaklarımı bileğinin etrafında sıktım. Zayıf, düzensiz - ama bir nabız hissettim.

Çok yukarımda bir yerde, dağı oynatacak kadar yüksek bir patlama oldu. Yeraltındaki odanın tavanı çatladı ve üzerimize toz yağdı.

Sikeyim.

O halde onu uyandırmayı boş verin. Ellerimi koltuk altlarından geçirdim ve kanatlarına sürtünen demirin daha fazla zarar vermemesi için dua ederek onu benimle birlikte en yakın çıkışa doğru sürükledim. Dağ yine sallandı. Üstümdeki taştaki çatlak genişledi ve ilk ışık şeridi toz ve kaya parçalarının arasından düştü. Hareket, hareket, hareket - ama Creon'un cansız bedeni çok ağırdı ve ben de çok yavaştım. Üçüncü bir kırmızı ışık patlaması yeraltı mahzenini göz açıp kapayıncaya kadar aydınlattı ve kanatlı bir figürün gölgesi tavanda açılan deliği doldurdu.

Sol elimi Creon'un siyah gömleğinin üzerinde tuttum ve bir sonraki kırmızı saldırımı ayak parmaklarımın ucundan başlattım.

Daha Labirent'e tam olarak giremeden aşağı inen fae ile büyüm çarpıştıKırmızı patlama sol kanadını mide bulandırıcı parçalayıcı bir sesle kesti.

Tendonlar yırtıldı. Kan fışkırdı. Fae samana çarparken çığlık attı, acı içinde kıvranırken omzunun üzerinden umutsuz mavi ışıklar saçtı.

Yardım etme isteğimi bastırdım. O da Creon'a yardım etme zahmetine girmemişti.

Çığlıklar ve acı dolu lanetler yukarıdan gelecek bir sonraki gönüllüyü en azından birkaç dakika geciktirecek gibiydi. Creon'un bedenini daha geriye çekerken sesler bana ulaştı; Anne'nin tiz komutları, Ophion'un öfkeli öfkesi. Kemik kıran bir patlama daha koridorda yuvarlandı ve bir avuç kemik ve kemik parçası delikten Labirent'e doğru yuvarlandı.

Görünüşe göre görme yetisini kaybetmesi koordinasyonuna hiç de iyi gelmemiş. Creon'u ilk dönemeçte sürüklerken zafer sırıtışımı bastıramadım ve nefesimi toplayıp nabzını tekrar hissetmek için durakladım. Hâlâ hayattaydı. Tanrılara şükürler olsun.

Köşeyi dönünce odaya yeni bir ses indi, yaralı arkadaşını görünce küfürler savurdu. Tiradının çoğuna anlam veremiyordum ama anlayabildiğim Faerie parçaları yeterince açıktı - bu aptal yer... küçük kaltak... yıkılmalı... dağ...

'Şey,' diye fısıldadım, alnımı serin, mücevher kaplı kayaya dayadım. "Birileri hiç görgü kurallarını öğrenmemiş gibi görünüyor, hm?

Omuzlarımı ve boynumu okşayan buz gibi esinti beni ürpertti.

"Nerede o? Bu cümlenin tamamını anladım, geride bıraktığım yaralı fae'ye bağırdım. "Nereye gitti?

Ayaklarımın altındaki kayada alçak bir gümbürtü yuvarlandı ve bağırışlar aniden kesildi. Şimdi daha tereddütlü olan takipçim başladı, 'Ne...'

Labirent sallandı. Titredi. Ve etrafımda, pürüzsüz siyah kayalardan ve parıldayan mücevherlerden oluşan duvarlar yavaşça hareket etmeye başladı.

Fae çığlık attı.

Felç olmuş gibi oturdum. Dağ, uykusundan uyanan bir dev gibi uzayıp yer değiştirirken, taşları sessiz bir savaş ilanıyla kırmızıya boyanırken sadece bakabildim. Daha uzakta, Anne hala emirlerini haykırıyordu - 'Aşağı! Aşağı in!' Ama beni dağın içlerine kadar takip eden iki erkek çığlık atıyor, duvarlar etraflarını sararken ve güvenlik için çabalarken tam tersi için yalvarıyorlardı ...

Sonra aniden, sadece kendi hırıltılı nefesimi duyabileceğim kadar derin bir sessizlik oldu. Koridor arkamdan kapandı, sanki bir yara kapanır gibi - beni arkadaki odadan, çığlık atan fae'lerden ve Anne'nin patlamalarından ayırdı. "Oh. Sesim nefessiz ve boğuk çıktı. "Oh, tanrılar. Teşekkür ederim.'

Mavi bir pırıltı. Ilık bir hava esintisi. Bir rahatlama hıçkırığını bastırdım ve bir anlığına gözlerimi kapatarak serin duvara yaslandım - güvendeydim. Güvendeydim. Ya da en azından

Faewood'da Lyn ve Tared'e ulaşana kadar hiç olmadığım kadar.

"Creon? Tekrar fısıldadım.

Uyanmasını beklemiyordum ama uyanmaması yine de canımı yaktı.

Acıyan uzuvlarıma ve sarsılan kalbime lanet okuyarak ona yaklaştım ve kanatlarının üzerine eğildim. Kancalar hâlâ küçük, acımasız deliklerinden saplanmıştı - sadece iki gece önce onu öptüğüm hassas noktaya saplanmıştı. Demiri dikkatlice çıkarırken bile tepki vermedi.

Korkuyu susturdum, taş tünel duvarlarının arkasından arada bir bana ulaşan zayıf çığlık parçalarını susturdum ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Odaklandım. Şimdi gevşemeyi, plandan sapmayı ve onun uyanması için çok uzun süre beklemeyi göze alamazdım. Bu olasılık için hazırlık yapmıştım; bunu değerlendirmeliydim.

At, Finn ve benim onu bıraktığımız yerde, hemen bir sonraki köşede, ince bir taş sütuna bağlı olarak bekliyordu. Yaklaştığımda biraz şüpheli görünüyordu ama ürkek değildi. Görünüşe göre Finn bu hayvanı seçerken ve bana yaşlı Wilfred'in patlayan bir volkan için bile yemeğini bölmeyeceğini söylerken abartmıyordu.

Parmaklarım o kadar titriyordu ki düğümleri çözmek altı denememi aldı. Wilfred ona bıraktığımız samanı çiğneyerek sabırla bekledi.

Atı ve samanı tünellerden geçirirken Finn bana biraz ahmak olduğunu söyledi. Ama nasıl yalan söyleneceğini biliyor.

En azından aşağıya. Ve seni ve o Fae piçini yeterince iyi taşıyacaktır.

Creon'u bir şekilde o eyere oturtmalıydım.

Onu Creon'a geri götürürken Wilfred taşların üzerine yayılmış baygın fae bedenini pek önemsemiyor gibiydi. Finn'in bana gösterdiği komutla bacaklarına iki kez vurdum ve o da itaatkâr bir şekilde yere uzandı.

"Creon?

Hâlâ tepki yok. Onu atın sırtında tahıl çuvalı gibi sürükleyebilir miyim? Bu gezdirmek yaralarını kötüleştirebilir. Eğer çok dikkatli olmazsam, kayıp düşebilir.

Bir küfür mırıldandım. Lanet olsun o kaltağa ve ona her ne yaptıysa. Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim.

Son mavi parçamla onu iyileştirebilir miyim? Yanında diz çöküp görünür yaralarını araştırdım. Boynundaki sıyrık ve kırık eli dışında pek bir şey yoktu. Çoğunlukla iç yaralanmalar vardı ve bunlarla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Daha önce benzer bir şey denemediysem, onu sadece mavi büyüye gömmek riskli bir çaba gibi geliyordu.

"Creon. Ellerimi ateşler içindeki yüzüne doladım ve alnımı onunkine yasladım. Etrafımızdaki dağ tekrar sarsıldı. Fazla zamanımız kalmamıştı - er ya da geç Labirent bile tanrısal büyüye boyun eğecekti. 'Creon, benim. Seni buradan çıkarmaya çalışıyorum. Ama bir an için bana geri dönmelisin.'

Vücudundan bir ürperti geçti. İstemsiz bir seğirmeden fazlası değildi ama bu ilk yaşam belirtisi karşısında ağlayabilirdim.

"Benim," diye fısıldadım. Bir başka gürültülü patlama etrafımdaki duvarları titretti. 'Bu Emelin. Uyan lütfen. Sana ihtiyacım var.

Kesik kesik, titrek nefes dudaklarıma değdi. Labirent gümbürdedi ve inledi, hayal bile edemeyeceğim bir güce direniyordu. Ellerimi çenesinde sıktım ve tekrar denedim. "Creon?

Altımdaki taş zeminde sarsılarak canlandı. Başımı geri çektim ve gözlerinin çırpınarak açılmasını izledim - donuk ve cam gibiydi ama tamamen kaybolmuş olamayacak kadar büyük bir niyetle yüzüme odaklanmıştı.

Göz kırptı. Bir kez, iki kez. Sonra kuru, çatlak dudakları sessizce hareket etti.

Em?

Üzerime çöken rahatlama yüzünden ölebilirdim. "Benim. Kaçıyoruz.' Ancak o zaman fark eder gibi oldu
Arkamdaki mavi ışıklı koridorda at sabırla yanımızda bekliyordu. Seni buradan çıkarıyorum. İyi olacaksın, söz veriyorum, ama-'

Şimdiye kadarki en gürültülü patlama duvarları sarstı.

"Ama bu lanet yerden uzaklaşmamız gerekiyor. Ona doğru eğildim, göz kapakları bir parça kapanırken bakışlarını tuttum. Beni şimdi bırakma Creon. Sana ihtiyacım var.

o ata bin. Eğer bunu başarabilirsen, gerisini ben hallederim. Ama şimdi bana biraz yardım etmelisin, tamam mı?'

Bakışları aydınlanmadı ama başıyla küçük bir selam verdi.

Güzel. İzin ver-'

Ben cümlemi tamamlayamadan ellerini kaldırdı. Sol eli hemen yere düştü ama sağ eli omzuma uzandı, sonra boynuma öyle sıkı sarıldı ki canımı acıttı, tırnakları derime battı. İrkildim.

'Ow! Creon-'

Beni şaşırtıcı bir güçle aşağı çekti ve hayatımın en kaotik, rahatsız edici, görkemli öpüşmesinde ağzımı onunkine çarptı.

Dişler dişlere çarptı. Dengemi kaybederken çenem onunkine çarptı. Kan tadı aldım ve kanın kime ait olduğundan emin değildim. Ama dudakları benimkini öyle tanıdık bir sıcaklıkla, öyle tanıdık bir açlıkla sardı ki bir an için etrafımızda sona eren dünyayı, peşimizdeki kaynayan Yüce Leydi'yi, Faewood'da beni bekleyen Lyn ve Tared'i unuttum. O yaşıyordu. O yaşıyordu. Ellerimi omuzlarına attım ve o tozlu taş zeminde onu öptüm, ona üzgün olduğumu, minnettar olduğumu, burada olduğumu ve onu tekrar bırakmam için beni öldürmeleri gerektiğini söylemek için öptüm ...

Ellerimin altında gevşedi.

Dağ bir kez daha titrerken, bir nefesle geri çekildim. "Creon?

Gözleri kapanıyordu.

'Oh, lanet olsun. Henüz değil, Creon.' Omuzlarını olabildiğince sert salladım. Gözlerini kırpıştırdı, sanki adımı zar zor hatırlıyormuş gibi bana baktı. 'Önce ata binmelisin. Sonra tekrar çökebilirsin, değil mi?

Uykulu bakışları, dağda yuvarlanan her patlamada usulca homurdanan Wilfred'e kaydı. Dudakları tekrarladı, At.

"Çok iyi. At. Elimden geldiğince nazikçe onu dik tutarak geri ittim. 'Seni kaldıramıyorum - benim için çok ağırsın. Sanırım kasların yüzünden. Sürünebilir misin?'

Her hareketinde yüzünü acı içinde buruşturuyordu ama kanatlarını ve topallayan sol kolunu sürükleyerek Wilfred'e doğru ilerliyordu. Ben de onu takip ettim, işime yarayacak her yeri çekip ittim, bir şekilde atın sırtına binerken ellerini ve ayaklarını yerine oturttum. Wilfred ayağa kalktığında Creon hâlâ uyanıktı. Arkasındaki eyere tırmanıp dizginleri tuttuğumda ve kanatlarına daha fazla zarar vermemeye dikkat ederek boştaki kolumu ona doladığımda, bilincini tekrar kaybetmişti bile.

En azından onu eyere oturtmuştum. Artık hareket edebiliriz.

Labirent, ışıltılı ışık çizgileriyle bizi dışarıya yönlendirdi, tüneller bir atın geçemeyeceği kadar dar olduğunda genişliyordu. Dağın kalbinden uzaklaştıkça şiddetli gümbürtüler giderek daha uzaklardan geliyordu. Artık çıkışa birkaç dakikadan fazla kalmamıştı. İşte öğrendiğim keskin viraj

Kollarım samanla doluyken neredeyse tökezleyerek içine düştükten sonra fark ettim; Finn'in işaret ettiği sarkıt vardı, tavandan sarkan garip bir insan figürüne benzeyen...

Nihayet son köşeyi de döndük ve arkamızda dünya neredeyse yeniden sessizliğe büründü. Önümde, küçük kapı aralığının ardında, güneşin vurduğu ağaçları ve sabah sisini seçebiliyordum; Faewood olduğunu bilmesem huzur verici bir panorama.

Tanrılara şükürler olsun.

Sol elimi Creon'un koyu yosun yeşili gömleğinin üzerinde sıkı sıkı tuttum, çünkü kumaştaki kırmızının bir kısmını çekip almıştım. Wilfred açık kapıdan fırladığında yaprakların arasında hiçbir tazı kıpırdamadı, tekrar açık alana döndüğü için rahatladığı belliydi. Tuzlu deniz havasını içime çektim, yorgunluktan başım dönüyordu ve rahatlamaktan ağlamanın eşiğine gelmiştim. Çıkmıştık. Dışarıdaydık. Güvenliğe çok yakın. Eğer Lyn ve Tared kendilerini çok iyi saklamamış olsalardı...

'Fena değil,' dedi arkamdan tanıdık bir ses. "Gerçekten hiç fena değil, Emelin.

O kadar hızlı sarsıldım ki neredeyse kendimi eyerden atacaktım.

Altın benekli kanatlar, parlak kırmızı elbise - Thysandra, sağ elinde kavisli bir bıçak ve yüzünde soğuk, sert bir gülümsemeyle tünel girişinin hemen ötesindeki ince bir ağaç gövdesine rahatça yaslanmış.

Oh, iki kere lanet olsun.

Kaçabilir miydim? Üzerindeki kırmızı kıyafet ve elindeki uzun bıçakla bu aptalca bir bahisti. Ağaçların arasında, ağır aksak giden bir atın üzerinde ve kollarımda baygın bir beden varken benden daha hızlı ve çevik olurdu. Dövüşmek mantıklı mıydı? Koridordaydı. Benden ne bekleyeceğini biliyordu. Yüzyıllardır aldığı eğitimden sonra hiç şansım yoktu.

Thysandra hareket bile etmedi. Orada öylece durdu, beni izleyip beklerken hançerinin ucuyla tırnaklarını temizledi.

Dizginleri çektim ve Wilfred yavaş, isteksiz bir çeyrek dönüş yaptı. Kalbim bağırsaklarıma batıyordu. Başım çarpıyordu, panik ve yorgunluktan kaynaklanan bir baş ağrısı vardı. Ama Creon bana karşı bu kadar ağır davranırken, hayatı benim korumama bağlıyken, her an attan düşebileceğimi bilmesine izin verirsem lanetlenirdim. Eğer bu bir zekâ oyunu olacaksa, en azından onun gözlerinin içine bakabilirdim.

"Merhaba, Thysandra. Mide bulandırıcı korkunun sisinde küçük aptal Emelin gibi konuşmak için kendimi zorlayamadım. Bana kalırsa küçük aptal Emelin Labirent'te ölmüştü. "Seni burada görmek çok güzel.

Dilini gıdıkladı. "Yarı Fae o zaman?" "Öyle

görünüyor, evet.

"Bağlanmamış mı?

Terli ve titreyen ellerimi fark etmemesini umarak omuz silktim. "Sanırım son olaylar bunun oldukça açık bir göstergesi.

"Evet. Başını bana doğru eğdi, siyah ve altın rengi saçları kaslı omzunun üzerinden dökülüyordu. "Bir süredir bizi kandırıyordun, değil mi?

Bu yüzden mi beni henüz lime lime etmemişti? Çünkü önce şüphelerinin doğrulandığını görmek istiyordu - Anne'nin emirlerine uyup beni burada ve şimdi öldürmeden önce mahkemesinde neler olduğunu anlamak mı istiyordu?

Bu bana onu oyalamak için zaman kazandırdı mı? Bir şekilde kendimi bu tuzaktan kurtarmak için?

"Şüphelerin vardı," demeyi başardım. "Dün gece. 'Şüphe değil.

Buna ilgi diyelim.' Bir eğlence titremesi
gururlu yüzünü okşadı. 'Beni yanlış anlama, ikna edici bir boş kafalı budalasın. Ama tam olarak doğru yarım akıllıca şeyleri söylemeyi bu kadar sık başarman oldukça etkileyiciydi.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.

"Olması gerektiği gibi. Biraz daha dik durdu ve gözleri bir an için Creon'un baygın bedeninde gezindi. "Bazı insanları mutsuz etmek zorunda kalman ne yazık, küçük güvercin.

"Her şeyden önce," dedim, bir anlık öfke korkumu bastırdı, "defol git. Adım Emelin. İkincisi, mutsuzluğumuz karşılıklı. Üçüncüsü, bu tılsımlı suçu neye borçluyum?

'Bir kez daha ilgi,' dedi ama çok yavaş, çok düşünceli çıktı. 'Nereye gitmeyi planlıyordunuz? Umarım

"Neden sana söyleyeyim ki?

Thysandra omuz silkti. "Biraz iyi niyet kullanabileceğiniz bir durumda gibi görünüyorsunuz.

Sol elimi Creon'un koyu yeşil gömleğine sıkıca kenetleyerek, "Ve iyi niyet beni bir dakika içinde kemik salonuna geri sürüklediğinizde hayatta tutmayacak," dedim. 'Sana ya da yaşlı kaltağa zaten sahip olduğunuzdan daha fazla bilgi vermeyeceğim, çok teşekkür ederim.

"Nasıl isterseniz," dedi soğuk ve düz bir sesle - ama bıçağını kalçasındaki kınına geri sokarken gözlerinde başka bir şeyin kıvılcımı vardı. Hayal kırıklığına yakın bir şey mi?

Ne bekliyordu ki?

Yutkundum, kafa karışıklığı bitkin beynimi parçalıyordu. Nereye anladığında neden tek başına sıvışmıştı? Kafamı o tünelden dışarı çıkardığım anda neden yüzümü havaya ? Nereye gitmeye niyetlendiğim neden umurundaydı, eğer sonunda ulaşacağım bir yol yoksa-

Oh.

Bekle

.

Bekle

.

Aptalın tekiydim.

Tabii ki bana ne söylemeyecekti. Eğer bir zayıflık, bir çatlak

gururlu bir savaşçı, sadık bir hizmetkâr. Ama o
dün gece anladım.

"Yine de selamınızı iletebilirim," diye ağzımdan kaçırdım, bir an daha düşünemeden. Ne kadar zamanım vardı? Ophion'un ya da bir başkasının aklına Labirent'ten er ya da geç çıkacağım çıkışı gözlemek gibi parlak bir fikir gelmeden önce ne kadar zamanım vardı?

Thysandra donmadı. Tam olarak değil. Ama elleri... gerildi.

"Saygılarımı iletmek neden umurumda olsun ki?

"Bilmiyorum," dedim, onu yakından izleyerek. Gözlerinde bir umut ışığı var mıydı? 'Dışarıda eski arkadaşlarından bazıları olabilir, belki sen de istersin-'

"Tabii ki yok," diye tersledi ve o kadar kaba bir şekilde öne çıktı ki Wilfred açık bir alarmla kişnedi. 'Peki, bu kadar sohbet yeter o zaman. Anne-'

'Hâlâ senin adını her duyduğunda ağlıyor,' dedim. "Biliyor muydun?

Thysandra benden üç adım ötede kaskatı kesildi. "Ne?"

"Anaxia. Kurnazlık yapacak zaman yoktu - eğer sonunda
Ne umduğunu kendisi de fark etti ve bunu reddetmeye kararlıydı. 'O etraftayken senden bahsetmeyi bıraktılar. Günlerce teselli bulamayacak. Sanırım bilmiyordunuz?'

Bir insanın bu kadar aniden solmasının, koyu teninin bir iki kalp atışı içinde grimsi bir solgunluğa dönüşmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum. Yüz otuz yıl. Acaba

bunca zaman içinde Anaxia hakkında bir parça bile yeni bilgi alabildiniz mi?

"Sen... İttifak'ta bağlantıların mı var? Sesi boğuklaşmıştı.

"Evet.

"Sen-" Keskin bir kahkahayla sözünü kesti. "Boş ver. Bunun bir önemi yok. Emirlerim yeterince açık.

"Ve kimse beni gördüğünü bile bilmiyor.

Thysandra alay etti, sesi çok çaresizdi. "Sadakat diye bir şey var.

'Ah,' dedim hoş bir şekilde. 'Sanırım Son Savaş sırasında Naxi'nin hayatını bağışlamanı sağlayan sadakatle aynı şey?

Bu lakap karşısında içi ürperdi. Thysandra Daimonicheira'nın ürkek görünmesinin mümkün olabileceğini ben de bilmiyordum. Ama solgun sabah ışığında, karşımdaki dişi her sessiz anda daha da küçülüyor gibiydi, anılar ve vicdan azabı onu kendisine yakışmayan, ona uymayan bir kabuğun içine sürüklüyordu.

"Ne kadarını biliyorsun? Sesi bile boğuklaşmıştı.

'Creon'la haftalarca yaşadıktan sonra mı? Yeter.'

Bakışları yine Creon'un kollarımdaki hareketsiz bedenine kaydı, neredeyse... korku dolu bir ifadeyle?

Ona söylemiş, o da söylemişti. Şimdi onun güçleri hakkında daha fazla şey anladığım için, ondaki o şiddetli aşkı hissedebilmiş olması gerektiğini anladığım için, itirafının ne kadar gönüllü olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

'Bu bir süre için son şansın olabilir,' dedim bu düşünceyi bir kenara iterek. 'Beni tekrar Anne'nin ellerine teslim edersen bir daha asla bir mesaj iletemem. Ve İttifak'ın gelip kapınızı çalıp bir kelime şüpheliyim. Bir sonraki fırsat için bir yüzyıl daha beklemeye hazır mısın?

Kımıldamadan bana baktı. Çenesi sıkılmış, zihni zıt refleksler arasında bölünmüştü. Üstümüzde, büyük bir patlama Kızıl Saray'ın genişleyen binalarını sarstı.

"Thysandra?

Dağın yukarısında bir yerde bir ses komutlar haykırıyordu. Bu mesafeden kelimeleri seçemiyordum ama Thysandra bir santim daha irkildi. Eyerde kıpırdandım, vücudumun her lifi onlar aşağı inip bizi burada bulmadan önce kaçıp kendimi kurtarmam için yalvarıyordu.

Ama beni durdurabilir. Ve yanlış karar verebilir.

"Thysandra, lütfen.

"Söyle ona..." Sesi ancak fısıltı halindeydi. "Fırsatım varken onun boğazını kesmem gerektiğini söyle.

Göz kırptım.

Dudağını bana doğru kıvırdı ve hançerine tekrar uzandı. Sanki yüzüme fırlatmak için sabırsızlanıyormuş gibi parmakları kabzanın etrafında kıpırdadı.

"Ve fikrimi değiştirmeden önce gözümün önünden kaybol," diye ekledi kısık sesle, "küçük güvercin.

Alınmanın sırası değil. Fae romantizmini ve iblis gözyaşlarını merak etmenin zamanı değil. Müttefiklerim vardı.

ve ölmek üzere olan bir haini kurtarmak için.

'Tamam,' dedim Wilfred'i ondan uzaklaştırarak. "Teşekkürler. Bunu ileteceğim. Size de iyi günler.

Ve kaçtım.

Faewood dikenli sarmaşıklar ve kıvrımlı dallardan oluşuyordu, elbisemi yırtıyor, tenime takılıyor, saçlarıma dolanıyordu. Wilfred'i ormanın karanlığının derinliklerine doğru sürerken, Creon'u titremeyi kesmeyen ellerimle göğsümde tutarken acının farkına bile varmıyordum. Son kalan akıl sağlığım da hızla çözülüyordu. Lyn ve Tared. Odaklanabildiğim tek şey buydu. Lyn ve Tared'i bulduğumda her şey yoluna girecekti; dışarı çıkacaktık; güvende olacaktık...

Arkamda, Anne'nin öfkesi hâlâ sarayın temellerini sarsıyordu. Sesler hâlâ sarayın etrafında alarm çığlıkları atıyor, göremediğim güçlere emirler yağdırıyordu. Labirent'ten vazgeçmesi ve onun yerine yandaşlarını adaya göndermesi çok uzun sürmeyecekti. Bakışlarını Faewood'a ve onun sakladığı sırlara yöneltmesi de uzun sürmeyecekti. Kanatları olan herhangi biri adanın bu kısmına bakar bakmaz kaybolacaktık.

Bunu düşünmeyi reddettim. Creon'un kollarımdaki bedeninden ve ormanın ürkütücü karanlığında yavaşça, inatla açtığımız yoldan başka bir şey düşünmeyi reddettim.

Eğer sahile ulaşabilirsem, bizi bulacaklardı. Faewood'un sınırını belirleyen budaklı ağaca ulaşabilirsem, bizi bulacaklardı. yolumdan çekerek, Creon'un kanatlarını dikenlerden elimden geldiğince koruyarak, planlar için bu üzücü bahanelere sarıldım. Sahil. Ağaç. Basit, yönetilebilir düşünceler. Bu kısmı başardığım zaman-

Bir ateş parıltısı görüş alanımın kenarındaki havada yükseldi ve tekrar kayboldu.

Ateş. Wilfred'in dizginlerini çektim ve üstümdeki gökyüzüne göz kırptım - parlak mavi, gün doğumunun son pembe ve turuncusu çözülüyordu. Alevle karıştırılabilecek bir şey yoktu. Ya deliriyordum, ya da-

"Bu lanet olası adada neler oluyor?" diye sordu Tared'in sesi ağaçların arasından.

Son sözünü söylemeden önce Lyn'in sesi iki kat daha tizdi: 'Kreon!

Bir ışık ve ateş patlamasıyla yeşilliklerden ayrıldılar, Lyn Tared'in sırtındaydı, alevli kanatları hâlâ omuzlarından akıyordu. Tared'in ayak sesleri kesilir kesilmez aşağı atladı, ateş şimdi onun da parmaklarında ve kollarında oynaşıyordu. Savaşmaya hazırdı. Savunmaya hazırdı. Onun yanında, Tared olduğu yerde donup kaldı ve şaşkın gri gözlerle Creon'un hareketsiz bedenine baktı.

Eyerin üzerinde bocaladığımı hissettim. Kollarım Creon'un göğsüne dolanıp beni sabit tutmasaydı, Wilfred'in ayaklarının dibindeki yosun ve kumun içine kayabilirdim.

"Günaydın," demeyi başardım, içimi kaplayan rahatlama dalgasıyla düşüncelerim birbirine karıştı. Açıklamalar. Muhtemelen açıklama yapmam gereken bir andı. 'Sizi gördüğüme sevindim. Bazı ... şey... beklenmedik gelişmeler oldu.

"Tanrılar merhamet etsin," diye fısıldadı Lyn, küçük eliyle ağzını kapatarak. "Kanatlarına ne oldu?

'Kancalar. Tavan.' Gözlerimi kapattım. Görüntü bana çok kolay bir şekilde geri döndü. "Kemik salonu.

"Ne?

Onu buldu. Yani, beni buldu. Sonra - ah, boş ver. Titreyerek nefes aldım ve başımı kaldırdım. 'Bunu daha sonra açıklayabilir miyim? Bizimle gelmesi gerekiyor, özeti bu. O-'

"Hayır.

Ağzımı kapattım.

Tared aynı yerde donup kalmış, parmak eklemleri kılıç kabzasının etrafında bembeyaz kesilmişti. O tek kelimeyi ağzından kaçıran sesi olmasaydı, konuştuğundan bile şüphe ederdim.

Hayır.

Ona baktım. Bakışlarımı karşılamak için başını kaldırmadı. "Tared? Lyn söyledi.

"Pardon? Dedim ki.

Benden, kollarımdaki solgun bedenden sendeleyerek iki adım uzaklaştı, hareketlerinde her zamanki alf zarafetinden eser yoktu. Bakışlarında nefret görmeyi bekliyordum ve

Bu yüzden ondan nefret etmeye hazırdım - ama sonunda gözlerini Creon'dan ayırıp tekrar bana baktığında, yüzündeki çizgilerde bulabildiğim tek şey saf, su katılmamış korkuydu.

Bu bir an için kelimeleri benden aldı. "Emelin..." diye

başladı ve sesi bir yalvarış gibiydi.

Vazgeçmem için bir yalvarış. Kollarımdaki bedeni bırakıp onlarla birlikte kendi başıma gelmem, Creon'u geride bırakıp kaderini Anne'nin ellerinde yaşaması için bırakmam için. Ona bakarken karanlık görüş alanımın sınırlarında geziniyor, son rahatlamam da buharlaşıyordu. Hayır - bizi götürmeyi reddetmeyecekti, değil mi? Son müttefiklerim güvenliğin eşiğinde bana ihanet etsin diye Yüksek Hanımlar'a ve seyis kızlara göğüs germemiştim, değil mi?

"O... O gelmek zorunda. Daha iyi kelimeler bulamadım. Daha ayrıntılı bir argüman bulamadım. "O benim hayatımı kurtardı. Burada ölecek. O-'

"Onu yanımda götürmeyeceğim. Tared'in sözleri paniğin eşiğinde çıktı, sesi çok yüksek ve çok kısıktı. 'Emelin, seni buradan çıkarmaktan büyük mutluluk duyacağım ama yapamam.

... yapamaz ...'

Cümlesi yarım kaldı. Arkamda tazılar uluyordu. Hareket etmeye cesaret edemedim - ellerimi Creon'un sıcak bedeninden çekmeye cesaret edemedim. Eğer şimdi onu bırakırsam...

Şimdi onu bırakamazdım.

Lyn tekrar 'Tared,' dedi ve bu ismin içinde titreşen alt ton ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Mantıklı ol.

"Ne - onu tekrar barındırmaya mı başlamak istiyorsun? Dudaklarından acı bir kahkaha dökülürken arkasını dönüp onunla yüzleşti. "Geçen sefer nasıl bittiğinden sonra mı?

"O yaralı.

Burun delikleri alevlendi. "Geçen seferki gibi.

Ben sözümü kesemeden Lyn ellerini havaya kaldırdı, parmak uçlarında ateş çıtırdıyordu. "Ve onu öldürmek üzereydi!

"Evet," dedi Tared gözlerini kapatarak. "Geçen seferki gibi.

'Tanrı aşkına - Tared, şu an bunun için uygun bir zaman değil-'

"O zaman ne zaman olacak?" diye patladı, sesi çatlıyordu. Varlığım tamamen unutulmuş gibiydi. 'Bir dahaki sefere onun lanet varlığı yüzünden yine birbirimize girdiğimizde mi? Bir dahaki sefere gerçekler zavallı küçük duygularına uymadığı için bize ihanet mi edecek? Bunu daha önce de yaptık ve nasıl bittiğini biliyorum, bu yüzden beni mazur gör-'

"Bir şey söylememin sakıncası var mı? Dedim ki.

Etrafında dönüyor, kesik kesik, sarsıntılı soluklarla nefes alıyordu. Yanındaki Lyn yine "Tared..." diye mırıldandı.

"Geçen sefer bize çok pahalıya mal oldu," dedi kısık sesle. Sesinde yine o tuhaf, yürek parçalayan yakarış. 'Üzgünüm Emelin, gerçekten üzgünüm ama riske girmeyeceğim-'

'Anneyi kör ettim,' dedim.

Bunun üzerine ikisi de sertleşti.

"Sen... ne?

Derin bir nefes alarak 'Kör oldu,' diye tekrarladım. "Anne. Yüzüne bir kırmızı fırlattı ve tekrar kaçtı. Görünüşe göre bunu pek iyi karşılamıyor.

Sözlerimin altını çizmek istercesine, arkamdaki dağın derinliklerinde bir yerden bir başka gürleme yükseldi.

Lyn dikenlerin arasından bana bakıyordu, gözleri yavaşça açılıyor, ağzı bir parça sarkıyordu. "Yani sen-

"Yarı Fae," diye bitirdim. "Ve bağlanmamış.

Ağzı kapandı. Yanındaki Tared'in rengi deniz köpüğü gibi solmuştu.

"Yani. Onlara zorla gülümsedim. "Bana ihtiyacınız olabilir. Size yardım etmekten mutluluk duyarım. Ama Creon'u lanet burnunun dibinden çekip almadım ki onu av köpeklerine bırakayım. Adını söylediğimde ellerimin altında kıpırdandı, sanki son bir bilinçli parçası beni dinliyor, benimle kalmak için mücadele ediyordu. Bu küçük kıpırtı bana omuz silkme ve ekleme cesareti verdi, 'İkimizi de al ya da ikimizi de burada bırak. Seçim senin.

Arkamızdan yüksek sesle bağırışlar yükseldi - sadece birkaç dakika .

Takipçiler, sonunda. İzimizi çoktan bulmuşlar mıydı?

Tared'in gözleri ormana doğru kaydı, sesleri ve tehdidi fark etti. "Burada kalırsan seni öldürecekler.

"Evet," dedim. 'Ve yine de yanında bağlanmamış bir büyücü olmayacak.

Gözlerini kapadı ve bilmediğim bir dilde kasvetli bir küfür mırıldandı. "Sesin çok fae gibi çıkmaya başladı.

İşte, Emelin.'

"Gerisi için fae olmayacağım, söz veriyorum. Kızmak istiyordum, gerçekten istiyordum ama yüzündeki o ölümcül korku seğirirken, ona yaşattığım dehşet için nasıl suçlu hissetmezdim ki? 'Nereye gitmemi istersen oraya giderim ve hangi mahkemeyi havaya uçurmamı istersen onu havaya uçururum ama onu buradan çıkar Tared. Lütfen.

Yutkundu, parmakları kılıcının kabzasında kıpırdanıyordu. Arkamda, takipçilerimizin sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

"Tared," dedi Lyn sessizce.

bir ürperti geçti.

"Tared, bunu daha sonra konuşabiliriz. Küçük elini Tared'in elinin içine soktu, gözleri Tared'in kaçırdığı yüzünden Creon'un çökmüş bedenine kaydı. Sonraki sözleri daha önce hiç duymadığım başka bir dildeydi. Birkaç kısa cümleden fazlası değildi ama Alf'in ince omuzları bir parça gevşedi. Bakışlarımı karşılamak için başını kaldırdığında, gri gözlerinde yükselen teslimiyet bana yeterince şey anlatıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Bir küfür daha savurdu ama kılıcını sırtındaki kınına geri sokarak bir adım öne çıktı. Creon'a kollarını uzatırken irkildim. Yüzünde ilk kez alaycı bir eğlence ifadesi canlandı.

'Çıplak ellerimle onu parçalara ayırmayacağım, Emelin. Bırak da onu attan indireyim. Zavallı şeyi de bizimle birlikte çekmek istemeyiz.

Yutkundum ve ellerimi Creon'un hırpalanmış gövdesinden huzursuzca çektim. Cansız bir bez bebek gibi Tared'in kollarına kaydı, alf onu beklediğimden daha büyük bir özenle yosunların içine indirirken kanatları etrafına sarktı. Lyn onun yanına diz çöktü, nabzını yokladı ve yedi yaşından çok daha yaşlı, hızlı, tecrübeli hareketlerle ateşini kontrol etti.

"Emelin? Tared söyledi.

Ona ve bana uzattığı ele geri döndüm. Gözlerindeki özür, bir barış teklifi olduğunu söylüyordu. Creon'la arasında her ne yaşanmış olursa olsun, bunun aramıza girmek zorunda olmadığına dair sessiz bir söz.

"Onu burada bırakırdın. Bunu bir suçlama gibi göstermemek çok zordu. "Gerçekten de...

"Bir şeyler oldu," dedi, sesi Lyn'in bile duyamayacağı kadar kısıktı. "Bu durumdan biraz hırpalanmış olarak çıkan tek kişi o değil, Emelin.

Ve işte yine oradaydı - o eski ıstırabın bir parıltısı, bu ana kadar o acı nefretin ardında saklı kalmış yüzyılların acısı. Gerçekten de hırpalanmıştı. Creon ile İttifak arasında her ne olduysa -onunla Tared arasında her ne olduysa- bu basit bir hoşnutsuzluk ve düşmanlığın çok ötesine geçmişti.

Sahip olduğumuz birkaç dakika içinde anlayabileceğim her şeyin çok ötesinde.

Kendimi çelikleştirdim ve elini tuttum. Daha sonra konuşabilirdik.

Tared'in desteğine rağmen yere düştüğüm anda dizlerim büküldü. Beni ayakta tutmak için omzumu tutmak zorunda kaldı. Sesler artık her yerdeydi - üstümüzdeki havada, etrafımızdaki ormanda. Her an, bir fae ordusunun yeşilliklerin arasından fırlayıp gelmesini ve dünyayı kırmızı bir denizde ateşe vermesini bekliyordum...

"Pekâlâ," dedi Tared, yüzünde yine o sıradan eğlence titreşimiyle gökyüzüne bakarak. "Buradan gitme vakti geldi o zaman?

"Hiç söylemeyeceksin sanmıştım," dedi Lyn, incelemesinden başını kaldırarak. Kendisinden çok onun yararına olduğu anlaşılan bir kıkırdamayı başardı ve boştaki eliyle ona uzandı.

Onu sıkıca kavradı ve aynı anda küçük parmaklarını Creon'un bileğine doladı. "Hazır mısın?

Başını salladı ama son bir kez tereddüt ederek tepemizde yükselen kan kırmızısı saraya bir kez daha baktı. Bakışlarımla buluşmak için döndüğünde dudaklarında neşesiz, kurt gibi bir sırıtış belirmişti - eğlenceden çok kana susamışlık içeren bir bakış.

'Ama o sürtüğü bizim için öldürsen iyi olur

Emelin. 'Anlaştık,' dedim.

"Güzel," dedi.

Ve dünya etrafımızdaki renk ve ses bulanıklığı içinde eriyip gitti.

Emelin ve Creon'un Fae Adaları serisinin 2. kitabı Altın ve Zaferin Efendisi'nde devam ediyor. Yapabilirsin BURADAN veya https://mybook.to/logag adresinden edinebilirsiniz.

Yayınlar, ücretsiz kitaplar ve diğer eğlenceli şeyler hakkında en son haberleri almak ister misiniz? Bültenime şu yolla kaydolun

www.lisettemarshall.com/sign-up.

OceanofPDF.com

LI sette Marshall tarafından yazılan diğer kitaplar

OceanofPDF.com

Prenses ve Casus

Onun soğukluğunu küçümsüyor. Adam da onun meraklı sorularından nefret ediyor. Ama bir savaştan kaçınmak için birlikte çalışmaktan başka çareleri yoktur...

Asi bir prenses, krallığını güvende tutmak için babasının soğuk ve acımasız casusluk şefiyle güçlerini birleştirdiğinde, aralarında alevlenen yasak ateşi inkâr etmek mümkün .

OceanofPDF.com

Kraliçe ve Suikastçı

Onu öldürmesi gerekiyordu, demir kalbini eritmesi değil...

Ortak bir düşman ikisinin de hayatını tehdit ettiğinde, acımasız bir kraliçe ve onun hayatına kasteden suikastçının belirsiz bir ittifakı sonlandırmaktan başka seçenekleri yoktur. Ve geçmişin gölgeleri onları gittikçe daha derin bir aldatma karmaşasının içine çekerken, cızırtılı nefret çok daha tehlikeli bir şeye dönüşür...

Lisette'in yayınlanmış ve yayınlanacak tüm çalışmalarına genel bir bakış için www.lisettemarshall.com/books adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Lisette Marshall bir fantastik aşk romanı yazarı, dil meraklısı ve haritacılık tutkunudur. Epik fantezi, regency romantizmi ve rahat gizemlerle düzenli bir diyetle büyüdükten sonra, şimdi cömert bir cinayet serpintisi ile buharlı, swoony hikayeleri yazıyor.

Lisette Hollanda'da (evet, deniz seviyesinin altında) erkek arkadaşı ve son derece düzensiz sulama rejiminden mucizevi bir şekilde kurtulan birkaç ev bitkisiyle birlikte yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda genellikle fantastik haritalar çizerken, çok fazla çikolatalı kurabiye pişirip yerken ya da Antik Yunanca üzerine kafa yorarken bulunabilir.

İletişime geçmek için www.lisettemarshall.com adresini ziyaret edin veya Instagram'da güzel kitap resimlerine bakarak çok fazla zaman geçirdiği @authorlisettemarshall hesabını takip edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.